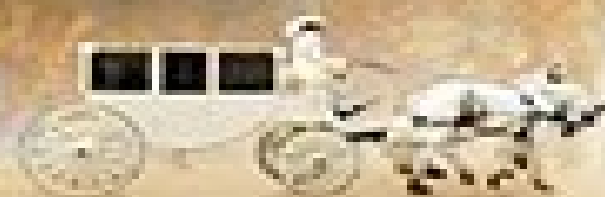
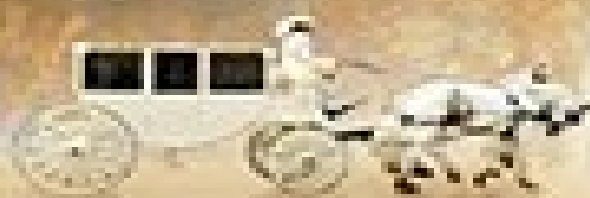

JULIE GARWOOD

REBELLIOUS
DESIRE

JULIE GARWOOD

REBELLIOUS
DESIRE

Khao khát nổi loạn

Julie Garwood

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>Giới thiệu:</u>	
<u>Chương mở đầu</u>	
<u>Chương 1:1</u>	
<u>Chương 1:2</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương kết</u>	

Giới thiệu:

Bradford bị cuốn hút bởi người đẹp đến từ thuộc địa với đôi mắt xanh đầy thông minh.

Nàng không muốn sự theo đuổi của anh. Nhưng điều đó không có nghĩa nàng sẽ ngăn cản được anh.

“Caroline đã tuyên bố rằng nàng muốn một người đàn ông chu đáo! Trong suốt cuộc đời mình, Bradford biết anh không bao giờ nghĩ đến điều đó. Hung ác và tàn nhẫn là những miêu tả mà anh dễ dàng nghe thấy khi người ta thì thầm về mình. Nhưng chu đáo ư? Anh thậm chí không biết chính xác điều đó có nghĩa là gì. Đương nhiên anh sẽ tìm ra. Nếu nàng muốn có sự chu đáo, vậy thì thế có chúa nàng sẽ có điều đó.”

Caroline đã yêu một người đàn ông đẹp trai, giàu có và cũng vô cùng kiêu ngạo.

Anh không muốn cho nàng tình yêu và sự tin tưởng của mình. Nhưng điều đó không có nghĩa anh sẽ ngăn cản được nàng.

“Đúng vậy, nàng yêu người đàn ông kiêu ngạo đó, và nếu cần phải lục tung cả mặt đất này lên, nàng sẽ tìm ra cách để khiến anh yêu nàng. Nhưng anh đang không có phương hướng! Anh đã nói về trò chơi và phải chơi bằng luật của anh! Caroline mỉm cười và thực sự cảm thấy một chút thương cảm cho anh. Tại sao ư, anh quá ngây thơ! Và không hiểu gì hết. Đó không hẳn là một trò chơi.”

Lời người dịch:

Tác phẩm này mình đã dịch xong rồi. Bắt đầu cũng tầm này năm ngoái vì tình yêu với Julie Garwood. Khi đó bạn cùng nhà của mình sắp đi du học Anh cũng nói nửa đùa nửa thật rằng cố gắng dịch xong trước khi bạn ấy đi coi như quà tiễn chân. Cũng muốn cố nhưng tháng 9 bạn ấy bay mình không dịch kịp nên từ đây cũng lặn lửa mãi mới xong. Tháng 6 này bạn ấy có kỳ thực tập nên có ghé về Việt Nam, tự nhiên làm mình nổi hứng muốn mò lại. Bây giờ mình đang đọc lại bản dịch để chau chuốt cho tốt hơn, nên chuốt đến đâu mình sẽ đăng đến đó, hi vọng lần này sẽ hoàn thiện trước khi bạn mình về nước coi như quà mừng.

Chương mở đầu

Nước Anh, 1788.

Giọng nói tức giận đánh thức đứa trẻ. Nó ngồi trên giường, dụi mắt cố thoát khỏi cơn buồn ngủ. “Nanny?” cô bé khẽ gọi trong sự im lặng đột ngột, nhìn xuyên qua căn phòng tới chiếc ghế đu gần lò sưởi và nhận ra rằng nó trống không. Nó nhanh chóng trườn vào trong chiếc chăn lông, rùng mình vì lạnh và sợ. Nanny không ở chỗ mà đáng ra bà phải ở.

Spoiler: Continue...

Những cục than sắp tàn trong lò sưởi tỏa ra thứ ánh sáng màu cam trong bóng tối, trông giống như cặp mắt của những con quỷ và những nụ phù thủy trong trí tưởng tượng của một đứa trẻ bốn tuổi. Mình sẽ không nhìn vào chúng, cô bé tự nhủ. Nó chuyển cái nhìn về phía cửa sổ, nhưng những con mắt vẫn dõi theo, làm nó khiếp sợ với hình bóng quái dị của những kẻ không lồ và bọn ác quỷ được tạo nên bởi những nhánh cây trơ trụi đang cào vào cửa kính. “Nanny?” đứa trẻ bé nhỏ lặp lại, tiếng thì thầm như muốn khóc.

Rồi cô bé nghe thấy tiếng cha mình đang quát lớn. Mặc dù giọng của ông nghe thật gay gắt và khắc nghiệt, nỗi sợ hãi của nó lập tức biến mất. Nó không chỉ có một mình. Cha đang ở gần và nó sẽ an toàn. Được xoa dịu, cô bé bắt đầu tò mò. Nó đã sống trong ngôi nhà mới được hơn một tháng mà chưa từng thấy có khách tới thăm. Cha nó đang quát tháo ai đó, nó muốn nhìn thấy và muốn nghe chuyện gì đang xảy ra.

Cô bé trườn ra mép giường, sau đó lật người lại để có thể trượt xuống sàn. Có vài cái gối nằm dọc hai bên giường trên sàn gỗ cứng, nó phải đẩy một trong số đó ra khi tiếp đất. Với chân trần, nó bước nhẹ nhàng không một tiếng động băng qua căn phòng, các ngón chân được giấu bên trong chiếc áo ngủ dài màu trắng. Cô bé kéo những lọn tóc xoắn đen ra khỏi mắt và cẩn thận vặn nắm cửa và chỉ dừng lại khi đi đến cầu thang dẫn xuống tầng dưới. Giọng của một người đàn ông đập vào tai nó. Người lạ đó bắt đầu quát lên, tuôn ra những từ ngữ đáng ghét cùng với tiếng khạc nhổ thật lớn làm cho đôi mắt xanh biếc của cô bé mở to, đầy ngạc nhiên và sợ hãi. Từ góc cầu thang, cô bé lên nhìn xung quanh và thấy cha đang đứng đối mặt với người lạ đó. Ở vị trí của nó, trên bậc cao nhất của cầu thang, nó có thể nhìn thấy một dáng người khác, được che giấu phần nào bởi bóng tối trong tiền sảnh.

“Mày đã được cảnh báo, Braxton!” người lạ mặt rít lên. “Bọn tao đã được trả hậu hĩnh để làm cho mày không gây ra bất kỳ rắc rối nào nữa.” Ông ta cầm một khẩu súng giống như khẩu súng mà cha vẫn thường mang theo để phòng vệ, và bây giờ đang chĩa thẳng nó về phía cha. Nó đi xuống chỗ uốn của cầu thang, dự định chạy thẳng tới chỗ cha để ông có thể an ủi và nói rằng mọi chuyện sẽ ổn. Đi đến bậc cuối cùng, cô bé dừng lại. Nó nhìn thấy cha đánh mạnh vào kẻ đó và đá khẩu súng ra khỏi tay hắn. Thử vũ khí đó rơi bịch xuống đất, ngay dưới chân nó.

Từ trong bóng tối, người đàn ông kia xuất hiện. “Perkins muốn cho hắn sự tôn trọng,” hắn nói bằng một giọng khò khè. “Ông ta cũng nhận nhủ rằng mày không cần phải lo lắng về cô con gái. Ông ta sẽ kiếm một cái giá tốt cho nó.”

Cô bé bắt đầu run rẩy. Nó không thể nhìn vào người đàn ông đang nói vì nó biết rằng nếu nó làm thế, nó sẽ nhìn thấy đôi mắt của một con quỷ, vàng khè và sáng rực. Sự sợ hãi tấn công các giác quan, cô bé có thể cảm thấy ác quỷ ở xung quanh mình, có thể ngửi thấy, có thể cảm giác được, và nếu nó dám nhìn đến, nó biết mình sẽ bị mù.

Người đàn ông mà cô bé tin là ác quỷ quay trở lại chỗ bóng tối ngay khi kẻ kia bất thành lĩnh tấn công và đẩy mạnh cha nó. “Với cái cổ bị cắt, mày sẽ không thể nói bất cứ điều gì,” hắn nói với một tiếng cười gằn. Cha ngã quỵ trên hai đầu gối và cố gắng đứng dậy khi một lưỡi dao xuất hiện trên tay của kẻ tấn công. Tiếng cười kinh khủng tràn ngập trong tiền sảnh, vang vọng xung quanh các góc tường như hàng trăm con ma vô hình đang gào rít với nhau.

Người đàn ông tung chiếc dao từ tay này sang tay kia rồi quay trở lại đi vòng quanh cha nó một cách chậm rãi.

“Cha. Con sẽ giúp cha,” cô bé thút thít khi nó đi đến chỗ khẩu súng. Nó nặng và lạnh lẽo như thể vừa được lấy ra từ tuyết, và cô bé nghe thấy tiếng cạch khi một ngón tay mũm mĩm của nó lướt qua vòng tròn bên dưới.

Cánh tay của cô bé căng ra và cứng nhắc, bàn tay nó run rẩy với nỗi sợ hãi khi nó chĩa vũ khí vào giữa hai người đàn ông đang tranh chấp. Nó bắt đầu bước đến chỗ cha mình để đưa vũ khí đó cho ông, nhưng dừng lại ngay khi nó nhìn thấy người lạ cầm phàm con dao vừa dài vừa cong vào vai ông.

Cô bé thét lên trong sự đau đớn tột cùng. “Cha! Con sẽ giúp cha, cha ơi!” Tiếng nấc của cô gái nhỏ,

đây sợ hãi và tuyệt vọng, lọt vào giữa những tiếng vật lộn của hai người đang chiến đấu. Kẻ ẩn trong bóng tối vội vã đi ra để hỗ trợ cho đồng bọn. Cuộc chiến đột ngột ngừng lại và cả ba người đàn ông nhìn chăm chăm trong sự choáng váng, không thể tin được rằng một cô bé bốn tuổi đang chĩa súng vào họ.

“Không!” tên ác quỷ rít lên. Hắn không còn cười nữa.

“Chạy đi, Caroline. Chạy đi, con yêu, chạy đi.”

Lời cảnh báo đến quá muộn. Cô bé vấp phải mép gấu váy của mình khi nó chạy đến chỗ cha mình.

Theo bản năng, cô bé giữ lấy cò súng khi ngã, nó nhắm mắt tránh tiếng nổ dội lại khắp căn phòng một cách ghê gớm chẳng khác gì tiếng cười của quỷ dữ. Cô gái nhỏ mở mắt và nhận ra mình đã làm được.

Sau đó, nó không thấy gì nữa.

Chương 1:1

Nước Anh, 1802.

Tiếng súng phá tan sự im lặng, làm gián đoạn chuyến đi yên bình qua miền quê nước Anh. Caroline Mary Richmond, chị họ nàng Charity, và người hộ tống của họ, Benjamin, đều nghe thấy âm thanh cùng lúc. Charity nghĩ rằng đó là tiếng sấm và nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng cau mày bối rối, vì bầu trời trong xanh như những ngày mùa thu đẹp nhất, chẳng mấy may có lấy một đám mây đen nào. Nàng gần như nói ra điều đó khi em họ nàng ôm lấy vai và đẩy nàng xuống sàn của chiếc xe ngựa thuê.

Spoiler: Continue

Caroline quan sát để đảm bảo an toàn cho người chị họ, sau đó rút một khẩu súng màu bạc từ chiếc túi cầm tay của mình. Nàng đề thân mình bao trùm lên Charity khi chiếc xe ngựa dừng đột ngột dọc theo khúc cua của con đường.

“Caroline, em đang làm cái quái gì vậy?” Một giọng nói bị bóp nghẹn vang lên từ dưới sàn.

“Tiếng súng,” Caroline trả lời.

Benjamin, người ngồi đối diện với hai cô gái, đã cầm sẵn vũ khí của mình và thận trọng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Có vụ gì đó ở phía trước!” người đánh xe hét lên bằng giọng địa phương Island. “Tốt nhất là chờ ở đây,” anh ta khuyên trong khi vội vàng trèo xuống từ vị trí quan sát và chạy qua Ben.

“Anh có nhìn thấy gì không?” Caroline hỏi.

“Chỉ thấy tên đánh xe đang trốn trong bụi cây,” người đàn ông da đen trả lời với sự khinh bỉ rõ ràng trong giọng nói.

“Chị không thể nhìn thấy bất cứ điều gì,” Charity nhận xét bằng một giọng bất mãn. “Caroline, làm ơn bỏ cái chân của em ra nào. Dấu chân của em sẽ in đây trên cái váy này mất.” Nàng vùng vẫy để ngồi dậy và cuối cùng cũng quỳ được trên hai đầu gối. Chiếc mũ của nàng tụt xuống dưới cổ, lộn xộn trong

mớ tóc vàng xoắn cùng với những chiếc ruy băng màu hồng và vàng. Chiếc kính mắt nằm vắt vẻo trên sống mũi nhỏ nhắn, nàng nheo mắt để tập trung trong khi cố gắng chỉnh sửa lại trang phục của mình.

“Thành thật mà nói, Caroline, chị ước gì em đừng quá sốt sắng trong việc bảo vệ chị,” nàng nói với giọng hồn hên. “Ôi, chúa ơi, chị đã mất một bên mắt kính rồi,” nàng bổ sung với một tiếng rên rỉ. “Nó có thể rơi xuống chỗ nào đó bên dưới chiếc váy. Em có nghĩ bọn chúng là một nhóm cướp, và chúng đang chặn đường những người đi qua đây?”

Caroline chỉ chú ý tới nhận xét cuối cùng của Charity. “Từ số lần bắn súng và từ phản ứng của người đánh xe, em cũng cho rằng vậy,” nàng đáp lại. Giọng nói của nàng nhẹ nhàng và bình tĩnh, một phản ứng quen thuộc với những lời lảm nhảm căng thẳng của Charity. “Benjamin? Làm ơn xem xét lũ ngựa. Nếu chúng đủ bình tĩnh, chúng ta sẽ đi lên phía trước và giúp đỡ họ.”

Benjamin gật đầu đồng ý và mở cửa bước ra, thân hình to lớn làm cả chiếc xe rung lên khi anh di chuyển. Anh phải lách cái vai rộng của mình để đi qua cánh cửa bằng gỗ. Thay vì nhanh chóng đi đến chỗ những con ngựa đánh xe ở vón được kiểm soát phía trước, anh quay lại phía sau, nơi hai con ngựa Ả Rập của Caroline bị cột lại bằng dây. Cặp ngựa này được đưa đi theo ba người từ Boston để làm quà cho cha của Caroline, bá tước Braxton.

Con ngựa đực đang cẩu gắt và cô ngựa cái cũng không khá hơn, nhưng Benjamin ngâm nga cho chúng nghe thứ phương ngữ du dương châu Phi mà chỉ có Caroline mới hiểu toàn bộ, và nhanh chóng trấn an các con vật. Sau đó anh cởi dây và đưa chúng đến bên cạnh chiếc xe.

“Chờ ở đây nhé, Charity,” Caroline đề nghị. “Và cúi thấp đầu xuống.”

“Cẩn thận đấy,” Charity đáp lại khi nàng quay trở lại chỗ ngồi. Ngay lập tức, nàng thò đầu ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn lơ đi lời cảnh báo của Caroline và dõi theo khi Benjamin kéo Caroline lên lưng của con ngựa đực. “Benjamin, anh cũng cẩn thận đấy,” Charity gọi ra khi anh chàng to lớn tự leo lên lưng con ngựa cái vẫn đang bồn chồn.

Caroline hướng tới con đường đi qua rừng cây, nàng dự định sẽ tiến tới chỗ bọn cướp từ phía sau và nhờ thế sẽ có được yếu tố bất ngờ. Từ số tiếng súng đã nổ thì sẽ có bốn, có thể là năm kẻ tấn công, và nàng không hi vọng lao vào giữa một đám những kẻ giết người với một lực lượng không cân bằng thế này.

Những cành cây vướng vào chiếc mũ xanh da trời nàng đang đội. Nàng nhanh chóng gỡ ra và vắt nó xuống đất. Mái tóc dày đen, màu đen của bóng đêm, buông ra khỏi những chiếc kẹp bắt lực và rũ những lọn xoắn lộn xộn quanh đôi vai mảnh mai của nàng.

Những giọng nói giận dữ làm họ dừng lại, Caroline và Benjamin khéo léo đứng lấp phía sau khu rừng cây rậm rạp với một tầm nhìn thông suốt. Tình cảnh trên đường khiến Caroline lạnh sống lưng.

Bốn người đàn ông vạm vỡ trên lưng ngựa, vây quanh một chiếc xe ngựa màu đen. Tất cả đều đeo mặt nạ, ngoại trừ một tên duy nhất. Chúng đứng đối diện với một quý ông, rõ ràng là giàu có, người đang từ từ bước xuống từ chiếc xe ngựa. Caroline nhìn thấy dòng máu đỏ tươi chảy giữa hai chân người đàn ông và gần như thở hắt ra vì giận dữ và thương xót.

Người đàn ông bị thương có một mái tóc vàng và một khuôn mặt đẹp trai đang trắng bệch, hẳn rõ nỗi đau đớn. Caroline dõi theo khi anh ta dựa vào cổ xe và đối mặt với những kẻ tấn công. Nàng chú ý đến sự kiêu ngạo và khinh bỉ trong cái nhìn của anh ta khi đánh giá những kẻ bắt giữ mình, sau đó mất

anh ta bất ngờ mở lớn. Sự kiêu ngạo biến mất, thay vào đó là nỗi khiếp sợ rõ ràng. Caroline nhanh chóng nhìn ra nguyên nhân cho sự biến đổi trong thái độ của người đàn ông. Tên không đeo mặt nạ, từ cái cách mà những gã trong nhóm nhìn hắn, rõ ràng là kẻ cầm đầu, đang từ từ nâng khẩu súng lên. Không nghi ngờ gì, gã cướp đó là một kẻ giết người máu lạnh.

“Hắn đã nhìn thấy mặt tao,” tên cướp nói với đồng bọn của gã. “Không nhân nhượng gì hết. Hắn phải chết.”

Hai tên cướp gật đầu đồng ý ngay lập tức, nhưng tên thứ ba thì lưỡng lự. Caroline không lãng phí thời gian xem quyết định của hắn thế nào. Nàng cẩn thận nâng cánh tay lên và bóp cò súng. Cú bắn của nàng nhanh và chuẩn xác, kết quả của hàng năm trời sống với bốn người anh họ, những người cứ khẳng định dạy nàng cách phải tự vệ như thế nào. Bàn tay của tên thủ lĩnh bị dính đạn, hắn rú lên bởi món quà của nàng.

Benjamin thì thầm sự đồng tình khi anh đưa cho nàng vũ khí của mình và nhận lại khẩu súng đã hết đạn. Caroline bóp cò lần nữa, lần này là tên cướp ở bên phía trái của gã cầm đầu.

Sau đó mọi chuyện xong xuôi. Những tên cướp, gào lên những lời đe dọa tục tĩu rồi bỏ đi với những bước nện như sấm xuống nền đường. Caroline chờ cho đến khi tiếng vó ngựa biến mất, sau đó thúc ngựa lên phía trước. Khi đến chỗ người đàn ông, nàng nhanh chóng trượt xuống đất. “Tôi không nghĩ chúng sẽ quay lại đâu,” nàng nói với một giọng nhẹ nhàng. Nàng vẫn giữ khẩu súng trên tay, nhưng nhanh chóng hạ nòng xuống khi thấy anh ta lùi lại một khoảng.

Người đàn ông từ từ thoát ra khỏi sự bàng hoàng. Đôi mắt xanh hoài nghi, một màu xanh thâm hơn cả của nàng, nhìn chăm chăm vào nàng và rồi đột nhiên hiểu ra. “Người bắn họ là cô sao? Cô đã bắn...”

Người đàn ông đáng thương dường như không thể hoàn toàn thoát ra suy nghĩ của mình. Rõ ràng anh ta chưa kịp thích ứng với sự việc vừa xảy ra.

“Đúng vậy, tôi đã bắn họ. Benjamin,” nàng nói thêm, ra hiệu cho anh chàng không lờ bên cạnh mình, “giúp tôi đi.”

Người đàn ông rời ánh mắt khỏi Caroline và nhìn qua đầu nàng để thấy anh bạn của nàng. Phản ứng của anh ta với anh bạn da đen của nàng làm Caroline lo lắng. Tại sao ư, anh ta trông như chuẩn bị ngất đi. Anh ta có vẻ bối rối nhưng Caroline cho rằng sự sợ hãi và đau đớn từ vết thương mới chính là nguyên nhân. “Nếu tôi không sử dụng vũ khí của mình, anh bây giờ đã chết rồi.” Sau khi đưa ra lời giải thích mà nàng cho là hợp lý, Caroline quay lại phía Benjamin. Nàng đưa dây cương con ngựa của mình cho anh ta. “Quay lại cô xe và nói với Charity điều gì đã xảy ra đi. Chị ấy có thể đang tự lo lắng đến phát ốm mất.”

Benjamin gật đầu và bắt đầu khởi hành. “Mang theo thuốc súng để phòng bất trắc,” Caroline gọi theo anh ta, “và túi thuốc của Charity nữa nhé.”

Sau đó, nàng quay lại phía người đàn ông lạ mặt và hỏi, “Anh có thể quay vào trong cỗ xe không? Anh sẽ thấy thoải mái hơn trong khi tôi xem xét vết thương.”

Người đàn ông gật đầu rồi từ từ hướng đến các bậc thang để vào trong xe. Anh ta gần như bị ngã ngựa lại, nhưng Caroline đã ở ngay sau và đưa tay đỡ lấy. Khi anh ta đã yên ổn trên chiếc ghế đệm màu đỏ tía sang trọng, Caroline quỳ xuống sàn giữa hai chân dang rộng của anh ta. Nàng tự thấy xấu hổ, bởi vì vết thương nằm ở vị trí rất tế nhị, và cảm thấy má mình nóng lên bởi tư thế quá thân mật này. Nàng

lượng lực không biết chính xác bước tiếp theo phải làm gì, cho tới khi một dòng máu tươi phun ra, rỉ xuống chiếc quần ông túm da hoẵng màu vàng nhạt.

“Điều này thật kinh khủng,” người đàn ông thều thào. Sự đau đớn nhiều hơn là xấu hổ trong giọng nói của anh ta, Caroline tỏ ra thực sự cảm thông.

Vết thương ở đúng chỗ giữa hai chân của anh ta, trên đùi bên trái. “Anh đã rất may mắn,” Caroline nói khẽ. “Vết đạn đã đi sượt qua. Nếu tôi có thể chỉ xẻ một mảnh vải nhỏ, có lẽ-”

“Cô sẽ hủy hoại chúng!” Người đàn ông dường như hoảng hốt trước lời đề nghị của Caroline, nàng ngả người về phía sau để nhìn anh ta.

“Giày của tôi. Nhìn đôi giày của tôi xem!”

Anh ta, theo đánh giá của Caroline, dường như đã trở nên quá kích động. “Nó sẽ ổn cả thôi,” nàng khẳng định bằng một giọng trầm lắng. “Tôi có thể xẻ chiếc quần của anh một chút không?”

Người đàn ông hít một hơi thật sâu, đảo mắt lên trời và gật đầu một cách cộc lốc. “Nếu bắt buộc phải như thế,” anh ta nói với sự cam chịu.

Caroline gật đầu và nhanh chóng lấy ra một con dao nhỏ từ vị trí cất giấu ngay trên mắt cá chân của nàng.

Người đàn ông quan sát nàng và nở nụ cười đầu tiên. “Cô luôn chuẩn bị chu đáo cho các chuyến đi như thế hả, tiểu thư?”

“Nơi chúng tôi bắt đầu khởi hành, mọi người luôn phải cảnh giác,” Caroline giải thích. Rất khó khăn để lách mũi dao xuống dưới chiếc quần bó chặt. Mảnh vải dường như bám chặt vào làn da của anh ta, Caroline có một ý nghĩ mơ hồ rằng thật vô cùng khó chịu cho anh ta khi ngồi. Nàng làm thật nhẹ nhàng cho tới khi kết thúc, xẻ mảnh vải ở chỗ giao giữa hai chân người đàn ông sau đó tách rộng cho tới khi mảnh da màu hồng được lộ ra.

Người đàn ông thấy được giọng nói không bình thường của quý cô xinh đẹp đang quỳ phía trước mình, nhận ra cách phát âm vùng thuộc địa trong chất giọng khàn khàn của nàng. “À, cô đến từ thuộc địa. Một vùng đất hoang dã, tôi cho là thế.” Anh ta thở hắt hên khi Caroline bắt đầu kiểm tra quanh miệng vết thương, sau đó tiếp tục, “Không khó hiểu khi cô mang theo vũ khí bên mình.”

Caroline nhìn lên mặt người đàn ông lạ, sự ngạc nhiên rõ ràng trong giọng nói khi nàng đáp lại, “Điều đó đúng, tôi đến từ thuộc địa, nhưng đó không phải lý do tôi mang theo vũ khí. Hoàn toàn không phải,” nàng khẳng định thêm với cái lắc đầu dứt khoát. “Tôi vừa xuất phát từ London đến đây.”

“London ư?” Người lạ mặt lại mang cái nhìn bối rối.

“Thực ra, chúng tôi đã nghe câu chuyện về những mối nguy hại ở nơi này. Tại sao ư, những lời kể về vô số vụ giết người và cướp bóc thậm chí đã lan đến tận Boston. Nơi đây là hang ổ của sự suy đồi và mục nát phải không? Chị họ tôi và tôi đã hứa rằng chúng tôi sẽ tự chăm lo tất cả. Đó cũng là một điều tốt, chúng tôi có thể rút kinh nghiệm từ những gì mình chứng kiến.”

“Ha! Tôi đã nghe những câu chuyện tương tự xảy ra ở thuộc địa,” người đàn ông trả lời với một tiếng

khịt mũi. “London vẫn minh hơn rất nhiều, quý cô với suy nghĩ sai lầm của tôi ạ.” Theo đánh giá của Caroline giọng nói của người đàn ông ra vẻ hạ cố. Kỳ lạ thay, nàng không bất ngờ bởi điều đó.

“Anh đang bênh vực quê hương của mình, và tôi cho rằng đó là sự tôn trọng của anh,” Caroline trả lời với một tiếng thờ dài. Nàng chuyển sự chú ý sang cái chân trước khi anh ta có thể nghĩ ra một lời đối đáp thích hợp và nói, “Anh cởi cà vạt của mình ra được không?”

“Xin thứ lỗi?” Người đàn ông đáp lại. Anh ta cắn môi dưới của mình giữa mỗi từ ngữ để chúng được thốt ra một cách cẩn thận, Caroline cho rằng sự đau đớn của anh ta đã tăng lên dữ dội.

“Tôi cần thứ gì đó có thể cầm máu,” Caroline giải thích.

“Nếu có ai đó nghe được, tôi sẽ bị sỉ nhục... để bị bắn vào một vị trí nhạy cảm, có một quý cô nhìn thấy tình trạng đó và sau đó sử dụng cà vạt của mình... Chúa tôi, điều đó là quá sỉ nhục, quá sỉ nhục!”

“Đừng quan tâm đến cái cà vạt của anh nữa,” Caroline xoa dịu anh ta bằng một giọng điệu nàng chỉ sử dụng để dỗ dành một đứa trẻ. “Tôi sẽ sử dụng một mảnh vải từ chiếc váy của mình.” Người đàn ông vẫn giữ cái nhìn điên cuồng trong đôi mắt và tiếp tục bảo vệ chiếc cà vạt quý giá của mình khỏi tầm tay của nàng. Caroline buộc mình phải duy trì thái độ thông cảm. “Và tôi hứa rằng tôi sẽ không nói cho ai biết về sự cố đáng tiếc này. Tại sao ư, tôi thậm chí còn không biết tên của anh. Đây, hãy xem tất cả mọi chuyện đều đơn giản phải không? Từ nay tôi sẽ gọi anh là... Mr. George, theo tên của đức vua. Nó được chấp nhận chứ?”

Sự điên cuồng trong đôi mắt người đàn ông càng tăng lên và Caroline kết luận rằng nó không được chấp nhận. Nàng bối rối một chút, sau đó quyết định rằng nàng đã hiểu sự kích động của anh ta. “Đương nhiên, vì đức vua của anh không được yêu mến lắm, có thể một cái tên khác sẽ thích hợp hơn. Smith được không? Harold Smith thì thế nào?”

Người đàn ông gật đầu và thờ ra một hơi dài.

“Tốt,” Caroline nói. Nàng vỗ nhẹ vào chân anh ta và nhanh chóng đi ra khỏi cỗ xe, sau đó nàng cúi xuống và bắt đầu xé mảnh vải từ gấu váy của mình. Tiếng vó ngựa đang phi nhanh tới làm nàng hoảng hốt. Nàng chợt bất động, nhận ra rằng âm thanh đang vọng lại đến từ phía bắc, hướng ngược lại với hướng của Benjamin và cỗ xe ngựa thuê của họ. Một trong những tên cướp đang quay lại ư? “Đưa khẩu súng cho tôi, anh Smith,” nàng yêu cầu trọng khí nhanh chóng nhét con dao vào vị trí cất giấu và ném mảnh vải từ chiếc váy của nàng qua cửa sổ.

“Nhưng nó không còn đạn,” người đàn ông kháng nghị với một giọng lớn đầy hoảng loạn. Caroline cảm nhận sự hoảng loạn tương tự cũng đang dần chiếm lấy nàng. Nàng chống lại mong muốn nâng váy lên và chạy đi tìm sự giúp đỡ. Nàng không thể có một ý nghĩ hèn nhát như thế, bởi lẽ, điều đó có nghĩa là bỏ lại một quý ông bị thương mà không hề có sự bảo vệ. “Khẩu súng có thể không có đạn, nhưng chỉ có Anh và tôi biết điều đó,” Caroline khẳng định với sự dũng cảm giả dối. Nàng nhận vũ khí qua ô cửa sổ, hít một hơi thật sâu để bình tĩnh, sau đó lặng lẽ cầu nguyện rằng Benjamin cũng đã nghe thấy sự đe dọa đang đến gần.

Chúa ơi, nhưng nàng ước gì tay nàng có thể ngừng run rẩy!

Từ chỗ đường vòng, người và ngựa cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm nhìn. Caroline tập trung nhìn vào con vật, một con quái vật màu đen khổng lồ cao hơn ít nhất ba gang tay so với con ngựa Ả Rập của nàng. Nàng có một ý nghĩ điên cuồng rằng mình sẽ bị giẫm đạp cho tới chết và cảm giác như mặt

đất đang rung lên dưới chân nàng. Cầm chặt khẩu súng, nàng bước lùi lại một bước. Và mặc dù nguy hiểm, nàng phải nhắm mắt để tránh bụi bặm bay vào mắt mình khi người cưỡi ngựa kìm cương nó để dừng lại.

Caroline đưa một tay lên che mắt mình sau đó mở mắt ra. Nàng nhìn qua con vật khổng lồ và nhìn thấy một khẩu súng sáng loáng được chĩa thẳng vào mình. Cả con vật đang khịt khịt kia và khẩu súng đều thể hiện sự hăm dọa, Caroline nhanh chóng chuyển sự chú ý tới người ngồi trên ngựa.

Đó là một sai lầm. Người đàn ông cao lớn đang nhìn xuống nàng trông còn đáng sợ hơn cả con ngựa và khẩu súng kia. Mái tóc hung vàng rủ xuống trước trán không làm dịu đi những đường nét rắn rỏi của anh ta. Quai hàm của anh ta cứng nhắc, cũng giống như mũi, mắt, một màu nâu vàng không thể hiện một chút dịu dàng hay thông cảm. Bây giờ, đôi mắt đỏ đang cố gắng nhìn xuyên qua nàng, làm suy yếu đi ý định chống trả của nàng. Cái cau mày của anh ta trông thật nguy hiểm và đủ để đốt cháy nàng.

Nàng sẽ không cho phép điều đó xảy ra, nàng tự nói với chính mình và nhìn lại người đàn ông kiêu ngạo, cố gắng không không chớp mắt khi gặp ánh mắt của anh ta.

Jered Marcus Benton, công tước đời thứ tư của Bradford, không thể tin vào những gì anh đang nhìn thấy. Anh kìm con ngựa để nó bình tĩnh lại trong khi nhìn xuống tạo vật xinh đẹp phía trước mình, người đẹp với đôi mắt xanh biếc cầm một khẩu súng nhắm thẳng vào ngực anh. Toàn bộ tình cảnh này thật khó mà tiếp nhận.

“Chuyện gì đã xảy ra ở đây?” anh hỏi với một giọng mạnh mẽ khiến cho con ngựa bắt đầu nhảy chồm lên. Anh nhanh chóng kiểm soát con vật, sử dụng sức mạnh của đuôi mình để tác động. “Yên lặng nào, Reliance,” anh nói với một giọng gầm gừ thô ráp, dường như lại tỏ ra mâu thuẫn với mệnh lệnh của mình khi vỗ nhẹ một bên cổ của con vật. Sự thể hiện tình cảm một cách vô thức rất trái ngược với sự hung ác thể hiện trên khuôn mặt.

Anh ta vẫn giữ cái nhìn của mình, và Caroline thấy mình ước rằng thà một trong những tên cướp đã quay lại còn tốt hơn. Nàng lo sợ rằng người đàn ông lạ mặt này sẽ nhanh chóng nhìn ra sự lừa gạt của nàng.

Benjamin đang ở đâu vậy? Caroline nghĩ một cách điên cuồng. Chắc chắn anh đã nghe thấy âm thanh khi anh ta phi ngựa tới. Tại sao ư, mặt đất vẫn đang rung lên phải không? Hay chính là chân nàng đang run rẩy?

Chúa ơi, nàng phải kiểm soát bản thân mình! “Nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra ở đây,” người lạ đó yêu cầu lần nữa. Sự khắc nghiệt trong giọng nói của anh ta quét qua Caroline nhưng nàng vẫn không di chuyển. Cũng không trả lời, sợ rằng nỗi sợ hãi của nàng sẽ thể hiện trong giọng nói, điều đó sẽ cho anh ta lợi thế. Nàng nắm chặt khẩu súng hơn nữa và cố gắng làm chậm nhịp tim của mình.

Bradford chuyển cái nhìn ra xung quanh. Cỗ xe yêu thích mà anh đã cho người bạn mượn trong hai tuần, nằm bên lề đường với một vài lỗ đạn găm ghiếc ở trên nóc. Anh nhìn thấy sự chuyển động bên trong cỗ xe và nhận ra mái tóc vàng hoe của bạn mình. Bradford thở phào nhẹ nhõm. Bạn của anh vẫn an toàn.

Một cách bản năng, anh biết rằng vị tiểu thư đang đứng một cách kiêu hãnh trước mặt, anh không phải là người chịu trách nhiệm cho những thiệt hại này. Anh nhìn thấy nàng khẽ run và nắm lấy cơ hội đó.

“Bỏ vũ khí của cô xuống!” Đó không phải là một lời đề nghị, công tước Bradford hiếm khi, thậm chí

chưa bao giờ đề nghị bất cứ điều gì. Anh ra lệnh. Và trong các tình huống thông thường, anh luôn luôn nhận được điều mình muốn.

Bradford buộc phải nghĩ rằng sự việc không giống như các tình huống thông thường khi cô gái vẫn nhìn thẳng vào anh, lờ đi hoàn toàn yêu cầu anh đưa ra.

Caroline tập trung vào nỗ lực không run rẩy khi nàng đánh giá người đàn ông hiện ra phía trên nàng như một đám mây giận dữ. Sức mạnh xung quanh người đàn ông đang cau có đó lạnh lẽo như không khí mùa đông, và Caroline thấy mình sợ hãi bởi cảm xúc mãnh liệt của nàng với anh ta. Anh ta, cuối cùng thì, cũng chỉ là một người đàn ông. Nàng tự lắc đầu và đấu tranh để suy nghĩ của mình trở nên mạch lạc. Người lạ mặt này trông rất kiêu ngạo, rất vênh vang, và từ cái cách anh ta ăn mặc, rõ ràng là một người rất giàu có. Áo gi-lê màu đỏ tía sang trọng của anh ta cùng một phong cách giống hệt với chiếc áo khoác màu xanh lá của Mr.Smith. Chiếc quần ống bó màu vàng của anh ta rất thời thượng. Và bó khít, điều nàng có thể thấy từ cái cách các múi cơ phồng lên dưới lớp vải. Đôi giày thì bóng bẩy vô cùng tinh tế. Và người đàn ông với cái nhìn giễu cợt này thậm chí cũng đeo loại cà vạt tương tự.

Caroline nhớ tới người đàn ông bị thương kia đã lo sợ rằng một người quen nào đó sẽ biết đến tình cảnh tồi tệ của anh ta và nàng cũng nhớ tới lời hứa của nàng rằng sẽ không tiết lộ cho bất cứ ai biết. Người lạ mặt đang nhìn chăm chăm vào nàng, rõ ràng trông rất giống dạng người truyền bá các câu chuyện, đó là theo quan điểm của Caroline. Tốt nhất là để anh ta tiếp tục lên đường.

“Tiểu thư, có phải cô có vấn đề với việc nghe không? Tôi bảo cô bỏ khẩu súng đó xuống.” Anh không có ý định hét lên nhưng anh cảm giác như bị giam giữ, bởi khẩu súng đang chĩa vào mình và, anh thừa nhận với chính mình, bởi đôi mắt của nàng đang chiếu thẳng vào anh. Chúng có màu vô cùng khác thường.

“Anh hãy bỏ khẩu súng của mình xuống,” Caroline cuối cùng cũng trả lời. Nàng hài lòng vì giọng nói của mình không run rẩy và nghĩ rằng giọng nàng nghe cũng tức giận như anh ta. Đó là một thành tựu không đáng kể lắm, nhưng vẫn là một thành tựu.

Lưng của Caroline quay lại phía cỗ xe và vì thế nàng không nhìn thấy người đàn ông bị thương vẫy tay chào với người lạ mặt đang cố gắng làm nàng sợ chết khiếp này. Bradford đáp lại sự chào hỏi bằng một cái gật đầu cộc lốc. Lông mày của anh cong lên với một câu hỏi lặng lẽ cho bạn mình và ánh mắt của anh đột nhiên mất đi sự giễu cợt. Điều đó cứ như thể một tấm bảng đen bất ngờ được xóa sạch, và Caroline ước rằng sự đe dọa toát ra từ anh ta cũng sẽ biến mất nhanh như thế.

Nàng không có nhiều thời gian để xem xét sự thay đổi thái độ của đối phương. “Đường như chúng ta cân bằng với nhau,” người đàn ông nói với một giọng trầm thấp. “Chúng ta có nên bắn lẫn nhau không?”

Nàng không bị đánh lừa. Nàng nhìn góc miệng của anh ta cong lên một chút và cảm thấy sống lưng nàng cứng lại. Sao anh ta dám tỏ thái độ vừa buồn chán vừa thích thú khi nàng đang rất run sợ.

“Anh sẽ bỏ khẩu súng đó xuống,” Caroline khẳng định với chất giọng nhẹ nhàng. “Tôi sẽ không bắn anh.” Bradford lờ đi yêu cầu cũng như lời hứa của nàng và tiếp tục đánh giá với thái độ lười biếng khi anh vỗ nhẹ vào cổ con ngựa. Thật rõ ràng là anh rất yêu quý con vật của mình, và Caroline chợt nhận ra nàng sở hữu một vũ khí mới.

Tất nhiên, anh sẽ không bao giờ khuất phục, không bao giờ cúi đầu trước một người phụ nữ! Bradford đã nhìn thấy sự run rẩy của đối phương trong một khoảng khắc trước đó và biết rằng chỉ là vấn đề thời gian trước khi nàng khuất phục hoàn toàn. Anh miễn cưỡng đánh giá cao sự dũng cảm của nàng, một

phẩm chất anh chưa từng gặp ở những người phụ nữ trước đó, nhưng xem xét lại thì, dù dũng cảm hay không, nàng vẫn chỉ là một người phụ nữ, và tất nhiên sẽ yếu thế hơn. Tất cả phụ nữ về cơ bản là giống nhau, tất cả bọn họ...

“Tôi không bắn anh, nhưng tôi sẽ bắn con ngựa của anh.”

Mánh khõe của nàng đã có tác dụng. Người đàn ông gần như ngã xuống khỏi con ngựa. “Cô sẽ không dám!” anh ta thốt ra với sự tức giận thực sự.

Câu trả lời của Caroline cho sự từ chối của anh ta là hạ tay xuống để khẩu súng không cộ đạn của nàng nhắm thẳng vào cái đầu kiêu hãnh của con ngựa. “Chính giữa hai con mắt,” nàng tuyên bố.

“Bradford!” Giọng nói vang lên từ bên trong cỗ xe đã ngăn lại mong muốn áp đảo của vị công tước là nhảy khỏi con ngựa của mình và bóp cổ người phụ nữ trước mặt.

“Mr. Smith? Anh biết người đàn ông này sao?” Caroline hỏi. Nàng không rời mắt khỏi người lạ đang tức giận khi anh ta xuống ngựa và hài lòng khi nhìn thấy anh ta nhét khẩu súng vào chỗ cạp quần của mình. Một sự nhẹ nhõm lướt qua nàng. Sau tất cả, cũng không quá khó khăn để khuất phục anh ta. Nếu vị người Anh này là ví dụ điển hình cho giới thượng lưu, và Caroline cho rằng chị họ của nàng có thể đã đúng. Có lẽ bọn họ đều ẻo lả thôi.

Bradford quay về phía Caroline, làm gián đoạn những suy nghĩ của nàng. “Không người đàn ông nào sẽ bị đe dọa...”

Anh nhận ra, thậm chí khi anh nhận xét rất nhanh, điều đó mới vô lý làm sao.

“Tôi chưa bao giờ nói đến mức đó với một quý ông,” Caroline đáp lại khi nàng nhận ra anh ta sẽ không hoàn thành câu nói của mình. Mr. Smith thò đầu ra ngoài cửa sổ và kêu lên một tiếng rên rỉ nhỏ khi sự di chuyển mạnh làm anh ta đau đớn. “Khẩu súng của cô ấy không có đạn, anh bạn. Đừng có cau giận thế chứ! Con ngựa của cậu vẫn an toàn.” Có một tiếng cười thâm thích thú trong giọng nói của anh ta và Caroline không thể làm gì ngoài việc mỉm cười.

Bradford tự cảm thấy mình lạc lối trong một khoảng khắc bởi nụ cười xinh đẹp của cô gái, một ánh sáng tinh nghịch tỏa ra từ đôi mắt nàng.

“Anh chắc chắn sẽ dễ dàng bị khuất phục,” Caroline chỉ ra. Nàng đột nhiên ước rằng nàng chỉ giữ ý nghĩ ấy cho riêng mình, vì người đàn ông đang tiến về phía nàng trông rất báo động. Và anh ta không hề cười. Anh ta rõ ràng đã thiếu mất sự hài hước, nàng nhận ra và bước lui lại một chút.

Cái cau mày của anh ta làm mất đi bất kỳ sự hấp dẫn nào. Kiểu cau mày đó, và kích thước của anh ta, quá cao và quá to lớn so với sự ưa thích của nàng. Tại sao ư, anh ta cũng không lồ gần như Benjamin, người mà Caroline đã đưa ra nhận xét là quá kèn kàng đối với những người phía sau.

“Cô có bắn con ngựa của tôi nếu khẩu súng đó được lên đạn không?” Người đàn ông hơi nhếch mép về bên phải, và Caroline hạ khẩu súng của mình xuống, coi quyết định đó là cách tốt nhất để trả lời.

“Đương nhiên là không. Nó quá đẹp để bị giết. Cô, mặt khác thì...” Bradford nghe thấy tiếng lạo xạo trên con đường đằng sau mình và quay người lại.

Anh ta và Benjamin nhìn thẳng vào mắt nhau. Hai người đàn ông đánh giá lẫn nhau trong một khoảng thời gian dài và Caroline nhận ra rằng anh ta không bị sợ hãi bởi sự xuất hiện của anh bạn của nàng. Anh ta dường như chỉ tò mò, một điều khác biệt đáng chú ý so với phản ứng của Mr. Smith.

“Anh có thể đưa tôi hộp thuốc không, Benjamin? Đừng quan tâm đến người đó,” nàng bổ sung bằng một cái hắt đầu về phía người đàn ông kiêu ngạo. “Anh ta hình như là bạn của Mr. Smith.”

“Mr. Smith?” Bradford hỏi, chuyển cái gì thắc mắc về phía anh chàng đang cười với anh qua ô cửa sổ của cỗ xe.

“Hôm nay anh ta là Harold Smith,” Caroline bắt đầu giải thích. “Anh ta không hi vọng tôi biết tên thật của mình, vì anh ta đã rơi vào một tình cảnh xấu hổ. Tôi đề nghị gọi anh ta là George, theo tên của đức vua, như đã bị phản đối ngay lập tức nên chúng tôi quyết định lại là Harold.”

Charity chọn thời điểm đó để chạy đến từ góc đường, chiếc váy hồng nâng lên trên mắt cá chân khi nàng chạy. Caroline rất hoan nghênh sự chen ngang của Charity, bởi vì anh chàng Bradford cau có đang nhìn chăm chăm nàng theo cách rất mất bình tĩnh. Có phải tất cả người Anh đều trông bức bối như thế suốt?

“Caroline! Người đánh xe từ chối ra khỏi bụi cây,” Charity thốt lên khi nàng đã có thể lấy lại hơi thở. Nàng đột ngột dừng lại ngay cạnh Benjamin, tặng cho anh chàng một nụ cười trước khi nhìn về phía Bradford, lướt qua anh ta và hướng đến người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào nàng từ cửa sổ xe ngựa. “Nguy hiểm đã qua chưa? Người đánh xe hứa sẽ quay trở lại vị trí của ông ta chỉ khi chị quay lại và nói với ông ta rằng mọi chuyện đã ổn. Ông ta cứ chị đi thám thính,” nàng giải thích. “Caroline, chúng ta thực sự nên quay lại và trở về London. Chị biết chị là người khẳng khẳng đến thăm ngôi nhà ở vùng quê của cha em, nhưng chị đã nhận ra sự ngu ngốc của đề nghị đó. Em họ, em đã đúng! Chúng ta sẽ ở tại ngôi nhà trong thành phố của cha em và gửi một lời nhắn cho ông ấy.”

Charity, nói luôn mồm, đi qua Bradford như một cơn lốc. Sự chú ý của anh liên tục chuyển qua chuyển lại giữa hai người phụ nữ và anh nhận ra thật khó tin rằng họ thực sự có quan hệ họ hàng. Về ngoại và hành động của họ không hề giống nhau chút nào. Charity thì nhỏ nhắn, cao khoảng năm feet hai inch theo ước tính của Bradford, với mái tóc vàng không ngừng bông bênh và đôi mắt màu nâu nhạt lấp lánh sự lém lỉnh. Caroline thì cao hơn khoảng ba hoặc bốn inch, với mái tóc đen và hai hàng lông mi cũng đen dày bao quanh đôi mắt xanh tuyệt vời. Cả hai đều mảnh mai. Charity thì xinh xắn, người em họ của nàng thì lộng lẫy.

Sự khác biệt không chỉ dừng lại ở vẻ bề ngoài. Cô gái tóc vàng dường như khá phù phiếm, ánh nhìn của nàng thiếu đi sự tập trung và chắc chắn. Nàng dường như không thể nhìn thẳng vào anh, và anh khẳng định rằng đó là một cô gái nhút nhát.

Caroline có vẻ ngoài rất tự tin, cái nhìn của nàng thẳng thắn. Nàng có thể, và gần như đã nhìn chăm chăm vào anh để khiến anh phải quỳ gối. Hai chị em thật trái ngược nhau, Bradford thừa nhận, quyến rũ và hấp dẫn trái ngược nhau.

“Mr. Smith, đây là Charity,” Caroline nói, nở một nụ cười triu mến với người chị họ. Nàng cố tình lờ đi Bradford và giải thích sự coi nhẹ của mình là bởi vì anh ta vẫn đang cau có. Charity nhanh chóng đi đến chỗ cửa sổ, kiễng chân lên và cố gắng nhìn vào bên trong. “Benjamin nói với tôi rằng anh bị thương! Thật đáng thương! Bây giờ anh đã cảm thấy khá hơn chưa?” Nàng nở nụ cười và chờ đợi câu trả lời trong khi người đàn ông cố gắng một cách điên cuồng để che giấu bản thân mình. “Tôi là chị họ của Caroline nhưng chúng tôi lớn lên như chị em ruột từ khi tôi có thể nhớ được và tuổi chúng tôi cũng xấp xỉ nhau. Tôi chỉ lớn hơn có sáu tháng.” Sau khi lời giải thích được đưa ra, Charity quay lại và

cười với Caroline, làm cho hai lúm đồng tiền hiện lên rõ ràng. “Người đánh xe của họ đâu? Em có nghĩ anh ta cũng đang trốn dưới lùm cây nào đó không? Ai đó thực sự nên tìm xung quanh xem sao, tôi nghĩ thế.”

“Đúng vậy,” Caroline trả lời. “Đó là một ý kiến sáng suốt. Tại sao chị và Benjamin không thử tìm anh ta trong khi em hoàn thành việc chăm sóc cho cái chân của Mr.Smith?”

“Ôi, sự đúng mực của tôi bị vất ở chỗ nào rồi? Tất cả chúng ta nên giới thiệu với nhau, mặc dù đây là một tình huống vô cùng bất thường, và thật khó để tuân theo các quy tắc.”

“Không!” Tiếng hét phát ra từ trong xe dừng đột ngột tới mức chiếc xe gần như long ra khỏi những cái bánh của nó.

“Mr.Smith muốn duy trì mối quan hệ là người lạ với chúng ta,” Caroline giải thích với một giọng điệu dè dặt. “Và chị phải hứa, như em đã làm, là sẽ quên đi tai nạn này.” Nàng kéo người chị họ sang một bên và thì thầm, “Người đàn ông đó vô cùng xấu hổ. Chị biết đấy người Anh là thế,” nàng nói thêm.

Bradford, đứng đủ gần để nghe thấy lời giải thích và gần như đã hỏi lại về điều nhận xét cuối cùng của Caroline khi Charity nói, “Anh ta xấu hổ vì mình bị thương? Điều đó mới kỳ lạ làm sao. Có dữ dội quá không vậy?”

“Không đâu,” Caroline khẳng định với nàng. “Đầu tiên thì em cũng nghĩ như thế, nhưng đó là vì có quá nhiều máu. Nhưng nó lại ở một vị trí nhạy cảm.” Caroline hoàn thành câu nói của mình.

“Ôi trời!” Charity đưa ra nhận xét với sự thông cảm. Nàng liếc nhìn người đàn ông bên trong cỗ xe sau đó quay lại phía Caroline. “Thật kinh khủng, phải không?”

“Đúng vậy,” Caroline đáp lại. Nàng biết chị họ mình muốn được miêu tả chi tiết tất cả nhưng để bảo vệ cảm giác của Mr.Smith, nàng không nói thêm điều gì nữa. “Chúng ta càng sớm hoàn thành và lên đường thì càng tốt.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh ta rất khốn khổ với vết thương của mình,” Caroline quay lại để cho người chị họ có thể nhìn thấy biểu cảm trầm trọng của mình. Nàng không nói cho Charity toàn bộ sự thật và thừa nhận rằng chủ yếu là vì nàng. Nàng ước có thể nhanh chóng lên đường bởi vì người bạn hống hách của Anh Smith. Nàng nên tránh xa anh ta càng sớm càng tốt. Người đàn ông đó làm nàng lo sợ một cách khác thường, khó chịu, và Caroline không muốn quan tâm đến cảm giác đó chút nào.

“Anh ta là người bảnh bảo phải không?” Charity thì thầm câu hỏi của mình như thể đó là một căn bệnh ghê gớm. Caroline không trả lời. Nàng di chuyển đến chỗ Benjamin và nhận lấy túi thuốc. Sau đó, nàng trèo vào cỗ xe ngựa và nói với Mr.Smith, “Không cần quan tâm đến Charity. Chị ấy không đeo kính nên không thể nhìn rõ anh đâu.”

Benjamin nghe thấy lời giải thích, sau đó anh đưa tay của mình ra cho Charity. Khi nàng không nắm lấy ngay lập tức, anh cầm lấy tay nàng và từ từ kéo nàng đi khỏi đó. Bradford quan sát hai người đó, cố gắng tìm hiểu xem ai và cái gì sẽ xảy ra.

“Cậu nên đến và xem cái đồng lõa xôn mà mình đã vướng vào đây này,” Anh Smith gọi anh bạn của mình. Bradford gật đầu và đi đến bên chiếc xe ngựa.

“Có vài người mà tôi tin là sẽ giữ im lặng về tình huống khó xử của tôi, và Bradford là một trong số đó,” anh ta giải thích với Caroline. Nàng không nói gì mà chỉ nhìn vết thương đã được cầm máu. “Anh có rượu mạnh không?” Nàng hỏi, hoàn toàn lơ đi Bradford khi anh ta vào trong xe và ngồi xuống đối diện với Mr.Smith.

Cỗ xe lớn hơn nhiều so với chiếc mà Caroline đã thuê, nhưng chân trái của Bradford vẫn chạm vào váy của nàng khi nàng quỳ xuống phía trước Mr.Smith. Sẽ không đúng mực khi đề nghị anh ta chờ ở bên ngoài cho tới khi nàng hoàn thành việc làm sạch và buộc chặt vết thương, bởi vì Mr.Smith đã mời anh ta vào, nhưng dù sao cũng thế thôi, nàng không thể làm gì ngoài việc cầu nguyện!

“Một chút brandy,” người đàn ông trả lời, kéo suy nghĩ của nàng về phía anh ta. “Cô cho rằng rượu mạnh sẽ có ích?” anh ta hỏi nàng trong khi lấy một cái chai màu xám từ túi áo.

Chương 1:2

“Nếu cái bình đó vẫn còn,” nàng trả lời. “Tôi sẽ rót một ít vào vết thương trước khi bó nó lại. Mẹ tôi nói rằng rượu mạnh có thể ngăn sự nhiễm trùng,” nàng giải thích. Nàng không nói thêm rằng mẹ nàng thực ra không chắc chắn lắm về điều đó nhưng dù sao đi nữa áp dụng nó cũng không làm vết thương xấu hơn. “Nó sẽ xót đấy và nếu anh muốn hét lên, tôi sẽ không đánh giá anh đâu.”

Spoiler: Continue...

“Tôi sẽ không kêu một tiếng nào, tiểu thư ạ, và cô thật không hào hiệp chút nào khi cho rằng tôi sẽ như thế,” anh ta tuyên bố một cách khoa trương chỉ vài giây trước khi thứ chất lỏng bóng chấy chạm tới da. Sau đó anh ta bật ra tiếng thét phản đối và gần như nhảy ra khỏi chỗ ngồi.

Bradford, cảm giác hoàn toàn không thể giúp đỡ gì cho bạn mình, nhăn mặt với sự đồng cảm. Caroline cầm một cái lọ nhỏ chứa loại chất bột màu vàng có mùi của nước mưa cũ và những chiếc lá tươi, rồi rắc một lượng lớn lên toàn bộ vết thương. Sau đó, nàng lấy mảnh vải dài từ chiếc váy của mình và buộc lại bằng tốc độ nhanh nhất có thể. “Loại thuốc này sẽ làm khô vết thương, đồng thời cũng làm chúng liền lại,” nàng nói với anh ta bằng giọng thật nhẹ nhàng.

Bradford trở thành nạn nhân của chất giọng khàn đầy quyền rũ của nàng. Anh thấy mình đang ước có thể đổi vị trí với bạn của mình và phải lắc mạnh đầu để xua đuổi cái suy nghĩ kỳ cục đó. Cái quái gì xảy ra với anh vậy? Anh cảm giác như mình bị bỏ bùa và thấy bối rối. Đó là một phản ứng mới lạ trước một phụ nữ, điều mà anh chưa từng trải qua trước đó, và anh nhận thấy mình không hề thích nó chút nào. Nàng thử thách sự kiểm soát của anh. Thề có chúa, điều đó gần như làm anh sợ, cái phản ứng mãnh liệt với cô nàng tóc đen đỏ, và Bradford tự nhiên giống như một cậu trai trẻ vụng về nhiều năm về trước, không biết mình sẽ phải làm gì.

“Tôi đã cư xử như một kẻ hèn nhát, gào thét lên như thế,” Mr.Smith thì thầm. Anh ta lau cái chán bằng một chiếc khăn vuông và từ từ hạ mắt xuống. “Mẹ của cô là một người man rợ khi sử dụng phương pháp chữa trị kinh khủng này.”

Bradford nhìn nổi khốn khổ trên khuôn mặt của bạn mình và hiểu được sự khó khăn đến mức nào để chịu đựng sự xấu hổ đó, nhưng anh quyết định rằng nếu anh cố gắng khuyến nhủ, sự việc càng trở nên tồi tệ hơn mà thôi.

“Mr.Smith, anh chỉ rên rỉ chút thôi,” Caroline kiên quyết phủ định. Nàng vỗ nhẹ vào đầu gối anh ta và ngược nhìn lên. “Anh đã rất dũng cảm. Tại sao ư, cái cách anh đứng trước đám cướp đó vô cùng ấn tượng.” Caroline thấy rằng lời tán thưởng của nàng đã có tác dụng. Cảm giác tự đắc của Mr.Smith

đang dần dần trở lại. “Anh đã can đảm và không có gì phải phàn nàn về điều đó. Và tôi cũng tha thứ cho anh khi gọi mẹ tôi là kẻ man rợ,” nàng nói thêm với nụ cười thật dịu dàng.

“Tôi đã rất cứng rắn với những kẻ vô lại đó,” Mr.Smith thừa nhận. “Đương nhiên, tôi cũng đã bị áp đảo một cách bất lực, cô biết đấy.”

“Anh đã như thế,” Caroline đáp lại. “Anh nên tự hào về những gì mình đã thể hiện. Anh có đồng ý không, Mr.Bradford?”

“Tôi đồng ý,” Bradford ngay lập tức trả lời, vô cùng hài lòng vì cuối cùng nàng cũng đã chú ý đến anh.

Mr.Smith lẩm bẩm sự hài lòng của mình.

“Kẻ vô lại duy nhất ở đây là tên giữ ngựa người Ailen tôi đã thuê,” Caroline nhận xét khi nàng bắt đầu quần mảnh vải dài quanh đùi Smith.

“Cô không thích người Ailen sao?” Bradford hỏi thăm với một giọng lười nhác. Anh bị tò mò bởi sự kịch liệt trong giọng nói của nàng.

Caroline nhìn lên anh với sự tức giận tỏa ra trong ánh mắt, và Bradford tự bản khoăn liệu rằng khi nàng yêu có mãnh liệt như sự căm ghét này. Sau đó, anh vất cái suy nghĩ kỳ cục đó sang một bên.

“Những người Ailen tôi từng gặp đều vô lại,” Caroline thừa nhận. “Mẹ tôi nói rằng tôi nên nghĩ thoáng ra nhưng tôi không thể.” Nàng thở dài và quay trở lại nhiệm vụ của mình. “Ba người Ailen đã tấn công tôi trước kia, khi tôi trẻ hơn bây giờ, và nếu Benjamin không kịp can thiệp, tôi không biết điều gì sẽ xảy ra. Có thể tôi sẽ không ngồi đây và kể chuyện như thế này.”

“Tôi thấy thật là khó để tin rằng bất cứ ai có thể có lợi thế hơn khi đối mặt với cô,” Mr.Smith xen vào.

Điều đó nghe như một lời ca ngợi và Caroline chấp nhận nó. “Khi đó, tôi đã không biết cách để bảo vệ mình. Những người anh họ của tôi vô cùng lo lắng sau khi sự cố xảy ra, và từ đó, tất cả bọn họ dạy tôi làm thế nào để bảo vệ chính mình.”

“Người phụ nữ này là một kho vũ khí di động,” Mr.Smith nhận xét với bạn mình. “Cô ấy nói cô ấy bảo vệ chính mình khỏi London.”

“Chúng ta lại tranh luận về sự khác nhau giữa vùng thuộc địa phức tạp và London đáng hổ thẹn của anh ư, Mr.Smith?” Giọng nói của nàng đầy vui vẻ. Nàng trêu chọc, cố gắng kéo suy nghĩ của anh ta tới bất cứ điều gì khác để quên vết thương. Với sự nhẹ nhàng nhưng chắc chắn nàng thắt dải vải vòng quanh đùi anh ta.

Mr.Smith dần mất đi biểu cảm đau đớn. “Tôi đang cảm thấy tốt lên nhiều rồi. Tôi nợ cô mạng sống của mình, tiểu thư yêu quý ạ.” Caroline vờ như không nghe thấy lời khẳng định nhiệt thành của anh ta và nhanh chóng chuyển chủ đề. Nàng luôn không thoải mái với sự tán thưởng. “Anh sẽ có thể khiêu vũ được trong vòng hai tuần,” nàng hứa. “Anh có giữ vai trò quan trọng trong giới quý tộc không? Anh, như họ nói đấy, có thuộc về nó?”

Câu hỏi ngây thơ khiến cho Mr Smith phải ho khan. Anh giống như đang phải chiến đấu với thứ gì đó

bên trong cổ họng mình. Caroline quan sát anh ta một chút rồi nhìn sang Bradford. Nàng thấy sự thích thú trong mắt anh ta và nghĩ rằng nụ cười nơi khóe mắt làm anh ta trông thật đẹp trai.

Nàng kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của anh ta khi Mr.Smith, người đang tiếp tục ho và thở dốc dường như không có khả năng để hoàn thành nhiệm vụ đó. Bradford không phải là kẻ chỉ biết chững diên, nàng nhận xét trong khi chờ đợi. Có một chút thất vọng khi phải thừa nhận điều đó. Không, anh ta không hành động giống như Mr.Smith. Ô, họ ăn mặc cùng kiểu quần áo giống nhau, nhưng Caroline không nghĩ rằng Bradford có mang theo khăn tay làm bằng bất kỳ chất liệu nào như là ren. Nàng cũng không tin rằng đuôi của anh ta sẽ có cảm giác như làn da phía sau lưng của em bé. Không, nó sẽ có cảm giác thô ráp... và cứng rắn. Anh ta cũng có nhiều cơ bắp hơn Mr.Smith. Anh ta sẽ không chạy một cách rậm rậm. Nàng có thể tưởng tượng được anh ta có thể dễ dàng đè bẹp đối thủ chỉ với trọng lượng cơ thể mình. Anh ta sẽ đối xử như thế nào với phụ nữ? Caroline cảm giác gò má nóng lên bởi sự tưởng tượng kinh khủng trong đầu mình. Cái quái gì đã xảy ra với nàng chứ. Tưởng tượng một người đàn ông khi anh ta không mặc quần áo, đánh giá xem anh ta sẽ như thế nào khi chạm vào phụ nữ. Chúa ơi, thật không thể tưởng tượng nổi.

Bradford thấy người đẹp đỏ mặt và tin rằng nàng cho rằng Mr.Smith đang cười nhạo nàng. Anh lập tức trả lời nàng, “Chúng tôi thuộc về giới quý tộc nhưng Mr.Smith đây tham dự nhiều cuộc gặp mặt hơn tôi.” Anh không bổ sung thêm rằng anh hiếm khi xuất hiện ở bất cứ bữa tiệc nào nữa và cho rằng nó rất thử thách tính kiên nhẫn của anh. Thay vì nói lên cảm giác thật sự của mình, anh hỏi thăm, “Tiểu thư có đề cập rằng nàng đang đến thăm cha mình? Nhưng nàng lại sống ở thuộc địa? Với mẹ của mình ư?”

Bradford muốn tìm hiểu nhiều nhất có thể về Caroline. Anh không thừa nhận việc khẳng khẳng phải tập hợp các thông tin và giả vờ, ngay cả với chính mình rằng, đó chỉ là một chút hứng thú và không có gì hơn.

Caroline cau mày. Thật bất lịch sự khi không trả lời câu hỏi được diễn đạt một cách rất lịch sự, nhưng nàng không muốn nói với ai trong hai người bất cứ điều gì về mình. Nàng sẽ chỉ ở London trong khoảng thời gian ngắn nếu kế hoạch của nàng không có gì thay đổi, và nàng không hi vọng có quan hệ bạn bè với những người Anh. Mặc dù vậy, dường như không còn bất cứ con đường nào trước sự mong đợi trên khuôn mặt của hai người đàn ông. Nàng phải nói điều gì đó. “Mẹ của tôi đã mất nhiều năm rồi,” cuối cùng nàng cũng lên tiếng. “Tôi chuyên tới Boston khi tôi còn là một cô bé. Dì và dượng tôi nuôi lớn tôi và tôi luôn gọi dì mình là mẹ. Bà đã nuôi lớn tôi, các vị thấy đây. Và nó dễ dàng hơn... khi gọi thế,” nàng bổ sung thêm với một cái nhún vai lơ đãng.

“Cô sẽ ở lại London lâu chứ?” Bradford hỏi. Anh nghiêng người về phía trước, đặt bàn tay to lớn của mình lên trên đầu gối, ý định rõ ràng muốn lắng nghe câu trả lời của nàng.

“Charity muốn tham dự một vài buổi gặp mặt khi chúng tôi ở đây,” nàng trả lời, tránh đề cập tới câu hỏi thực sự của anh. Bradford cau mày trước cái cách nàng lần tránh câu hỏi của anh và nói, “Mùa lễ hội sẽ bắt đầu sớm thôi. Cô có mong đợi cuộc phiêu lưu đó của mình không?” Anh buộc mình bỏ đi sự giễu cợt trong giọng nói, thừa nhận rằng anh không muốn phá hủy sự mong đợi ngây thơ của nàng. Nàng là một người phụ nữ và vì vậy nhất định rất háo hức tham gia vào tất cả những thứ phù phiếm.

“Cuộc phiêu lưu? Tôi không nghĩ theo cách đó. Tôi chắc chắn rằng Charity thích các buổi tiệc tùng,” nàng trả lời.

Nàng đang cau mày với Bradford và anh bị ấn tượng với ý nghĩ rằng cái nhìn chăm chăm của nàng, khi nhìn thẳng đầy kiên định, có thể làm cho bất cứ quý ông nào phải lắp bắp và mất đi mạch suy nghĩ của mình. Đương nhiên, Bradford nhanh chóng nhắc nhở bản thân tỉnh táo lại trong khi cố gắng nhớ xem họ đang nói về vấn đề gì. Anh đã chứng kiến quá nhiều, đã từng trải quá nhiều để bị đánh gục bởi mưu

mẹo của bất kỳ cô gái nào. Tuy nhiên, anh phải nâng cao cảnh giác hơn với những phản ứng không đúng mực của mình. Vì chúa, trước đây, anh chưa bao giờ bị tắc động, bị áp đảo như thế bởi một người phụ nữ. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với anh vậy? Đó hẳn là một luồng nhiệt, anh ngẫm nghĩ, thậm chí là thề, trong khoảng khắc khi ánh mắt hai người giao nhau, rằng anh sẽ phải biết tất cả về người phụ nữ đang quỳ gối phía trước anh đây. Nàng bừng sáng với sự ngây thơ và hứa hẹn sẽ mang tới sự âm áp thực sự cho một người đàn ông đã ở trong giá lạnh thời gian dài.

Thứ bùa mê đã giữ Caroline bị giam cầm trong đôi mắt đen nháy của Bradford bị phá bỏ khi Mr. Smith cố gắng thông cái cổ họng của mình và hỏi, “Cô không háo hức với mùa vũ hội ư?” Anh ta, theo cách nghĩ của Caroline, dường như hoàn toàn bị bắt ngờ bởi chính câu hỏi của mình.

“Tôi chưa bao giờ xem xét điều đó,” Caroline trả lời. Nàng nở nụ cười rồi nói thêm, “Chúng tôi đã nghe rất nhiều câu chuyện. Họ là nhóm người thích chỉ trích và mọi người luôn luôn phải đúng mực. Charity lo sợ rằng chị ấy sẽ làm một số hành động làm xấu hổ cha tôi trong buổi đầu tiên ra mắt. Chị ấy ước rằng mọi chuyện sẽ ổn, các anh biết đấy.”

Giọng nàng nghe thật căng thẳng và Bradford trở nên hơn cả tò mò.

Mr. Smith nhận xét, “Tôi đoán rằng cô sẽ được cả London nhắc đến.” Giọng nói của anh ta tự mãn và kiêu ngạo. Anh ta coi đó như sự tán thưởng và thấy bối rối khi Caroline gật đầu và nhắm mắt nhìn mình. “Đó là điều Charity lo về tôi. Chị ấy sợ tôi sẽ làm điều gì đó kinh khủng và cả London sẽ nghe về nó. Anh thấy đấy, tôi hiếm khi đúng mực trong bất cứ việc gì. Mẹ của tôi gọi tôi là kẻ nổi loạn. Tôi e rằng bà đã đúng.”

Nhận xét của nàng về tính cách của mình được nói ra bởi một giọng坦然 nhiên.

“Không, không. Cô hiểu nhầm ý của tôi rồi,” Mr. Smith tuyên bố. Anh ta vẫy chiếc khăn tay của mình trong không khí như một lá cờ. “Ý tôi là giới quý tộc sẽ sẵn đón cô. Tôi đoán thế.”

“Anh thật là tử tế,” nàng thì thầm. “Tôi chỉ hi vọng một chút thôi. Nó không quan trọng, nhưng anh thật tốt vì đã nói như thế, bởi vì tôi sẽ trở lại Boston. Sẽ không có vấn đề gì gì nếu tôi bị cho ra ngoài giới quý tộc bởi Pummer.”

“Pummer?” Cả Bradford và Mr. Smith đều nhắc lại cái tên cùng một lúc.

“Plummer hay Brummer gì đó,” Caroline trả lời với một cái nhún vai. “Mr. Smith, nếu anh có thể di chuyển cái chân một chút để tôi có thể buộc lại. Đó, bây giờ thì tôi đã hoàn thành rồi.”

“Ý của cô là Brummell? Beau Brummell?” Bradford hỏi, có tiếng cười trong giọng nói của anh.

“Vâng, độ có thể là cái tên chính xác. Chúng tôi được dẫn dò bởi quý bà Maybury, trước khi rời Boston, rằng Brummell rất có ảnh hưởng tới giới quý tộc, nhưng tất nhiên hẳn các anh đã biết điều đó. Quý bà Maybury chỉ mới tới thuộc địa trước khi chúng tôi rời đi, nên chúng tôi tin rằng câu chuyện của bà ấy là chính xác.”

“Và câu chuyện của bà ấy như thế nào?” Bradford hỏi.

“Rằng nếu Brummell quyết định khiến một quý cô bị đẩy ra ngoài giới quý tộc, thì sau đó cô ấy có thể sẽ phải vào nhà tu. Mùa vũ hội của cô ấy bị hủy hoại và cô ấy phải trở về nhà với sự hổ thẹn. Anh có thể tưởng tượng ra một người có thể có được quyền lực đến thế không?” Nàng đưa ra câu hỏi cho

Bradford và nhìn anh. Nàng ngay lập tức ước gì mình đã không hỏi như thế. Đương nhiên anh ta có thể tưởng tượng ra thứ quyền lực đó, nàng tự nói với chính mình. Người đàn ông đó còn có thể tạo ra nó. Nàng thờ dài với sự phiền muộn và hạ thấp cái nhìn của mình.

Việc có Bradford ở ngay bên cạnh bắt đầu làm nàng bồn chồn. Nàng nhìn lên Mr.Smith và thấy anh ta cau mày khó chịu. “Ồi, có phải tôi đã thắt quá chặt không?”

“Khô-ông, nó ổn,” Mr.Smith nói lắp.

“Các anh phải hiểu rằng bản thân tôi không quan tâm nếu Brummell có đuổi tôi hay không. London chẳng có gì hứa hẹn với tôi. Tuy nhiên, tôi lo rằng Charity sẽ bị ảnh hưởng bởi cách cư xử của tôi và có thể sẽ bị tổn thương, tôi thì không hề muốn chị ấy bị bề mặt. Đúng vậy, đó là điều tôi lo lắng.”

“Tôi có cảm giác rằng Beau Brummell sẽ không gạt cô hay chị họ cô ra khỏi giới quý tộc đâu,” Bradford dự đoán.

“Tiểu thư quá xinh đẹp để bị gạt bỏ,” Mr.Smith xen vào.

“Xinh đẹp không có nghĩa là sẽ được chấp nhận. Vấn đề là ở bên trong con người,” Caroline nêu lên ý kiến.

“Bên cạnh thực tế cao quý đó, tôi nghe nói rằng anh ta vô cùng coi trọng mấy anh bạn màu xám của anh ta,” Bradford nhận xét bằng một giọng khô khốc.

“Mấy anh bạn màu xám?” Caroline hỏi lại, rõ ràng là rất bối rối.

“Những con ngựa của ông ta,” Bradford trả lời. “Tôi không nghi ngờ việc cô sẽ bán chúng nếu ông ta dám gạt bỏ cô hay chị họ của cô.”

Biểu cảm của anh trông rất nghiêm túc nhưng đôi mắt thì trở nên ám áp và trêu chọc. “Tôi sẽ không bao giờ.” Caroline nói. Rồi anh cười còn Caroline thì lắc đầu. “Anh đang đùa,” nàng tuyên bố. “Đây,” nàng nói, quay lại phía Mr.Smith. “Tôi xong rồi. Hãy giữ lấy sổ thuốc này và thay băng hàng ngày. Và đừng để bất cứ ai làm anh mất máu nữa, chúa lòng lành, anh đã mất quá đủ rồi.”

“Một điều nữa trong những cách thức của mẹ cô?” Mr.Smith dò hỏi với một giọng tò mò rõ ràng. Caroline gạt đầu khi nàng ra khỏi cỗ xe. Khi nàng đã đứng ở bên ngoài, nàng quay lại và nâng chân của Mr.Smith lên chỗ ngồi đối diện, bên cạnh Bradford. “Tôi e rằng anh đã đúng, Mr.Smith ạ. Đôi giày yêu quý của anh trông như bị phá hủy rồi. Và cái dây tua thì nhuộm đầy máu. Có thể nếu anh giặt nó với rượu sâm panh, cái cách mà quý bà Maybury đã giải thích rằng Brummell đã làm, có thể chúng sẽ dùng lại được.”

“Đó là một bí mật quan trọng cần được bảo vệ,” Mr.Smith nói ra với sự căm phẫn.

“Không thể có quá nhiều bí mật,” Caroline đáp lại. “Vì quý bà Maybury biết tất cả và dường như anh cũng vậy.” Nàng không chờ một câu trả lời cho nhận xét rất hợp lý của mình và quay sang Bradford. “Bây giờ, anh sẽ chăm sóc bạn của mình chứ?”

“Chúng tôi đã tìm thấy người đánh xe,” Charity nói vọng đến ngay khi Bradford gạt đầu. “Anh ta có một vết xung như một quả chuông trên đầu, nhưng anh ta vẫn có thể đi được.”

Caroline gật đầu và nói, “Chúc hai người một ngày tốt lành. Benjamin, chúng ta phải lên đường ngay thôi. Mr.Bradford sẽ chăm lo cho Mr.Smith.”

Người đàn ông da đen nói điều gì đó với Caroline bằng thứ ngôn ngữ mà Bradford không thể hiểu, nhưng anh biết, từ cái cách Caroline mỉm cười và gật đầu, rằng nàng hiểu tất cả. Và sau đó họ lên đường. Không ai trong hai người đàn ông nói bất cứ điều gì khi họ dõi theo cô gái xinh đẹp với mái tóc màu đen dẫn người chị họ của mình đi xuống con đường. Công tước Bradford nhảy ra khỏi cỗ xe để có thể nhìn lâu hơn trong khi người bạn của anh thò đầu ra ngoài cửa sổ và cũng quan sát sự biến mất đó.

Bradford thấy mình đang mỉm cười. Người chị họ nhỏ bé với những lọn tóc màu vàng đang nói chuyện với Caroline, và người đàn ông da đen im lặng, với khẩu súng của mình, đi theo phía sau, ý định rõ ràng là để bảo vệ họ.

“Chúa tội, tôi tin rằng mình đã vướng vào một chuyện thật điên rồ,” người đàn ông bị thương lên tiếng. “Một tiêu thư đáng ngưỡng mộ đến từ thuộc địa,” anh ta bỏ sung với một sự châm chọc trong giọng nói, “và tôi vẫn thấy mình bị mê đắm.”

“Quên chuyện đó đi,” Bradford khuyên, giọng nói của anh cộc lốc. “Tôi muốn cô ấy.” Giọng điệu của anh không cho phép sự tranh luận nào, và bạn anh đồng ý một cách thông minh với những cái gật đầu mạnh mẽ. “Tôi không quan tâm cô ấy có đến từ thuộc địa hay không.”

“Cậu sẽ gây ra một sự náo động nếu cậu theo đuổi cô ấy. Nếu cha cô ấy không có tước vị gì... Ồ, điều đó đơn giản là không thể. Hãy nhớ đến tước vị của cậu.”

“Và vì vậy cậu lên án nó?” Bradford đưa ra câu hỏi với một chút thích thú.

“Tôi thì không. Tôi sẽ ủng hộ cậu. Cô ấy đã cứu sống tôi.”

Bradford nhướn một bên lông mày và bạn của anh nhanh chóng trả lời câu hỏi thăm lặng của anh. “Cô ấy đến thẳng chỗ những kẻ côn đồ và bắn chính xác vào tay của tên thủ lĩnh. Chỉ một vài tích tắc trước khi hắn ta bắn tôi.”

“Tôi không nghi ngờ rằng cô ấy có khả năng làm điều đó,” Bradford nhận xét.

“Làm bị thương một tên khác vào vai.”

“Cậu có nhận ra cô ấy lảng tránh câu hỏi của tôi không?”

Mr.Smith bắt đầu cười thầm. “Tôi không nghĩ rằng có thể nhìn thấy cậu cười, Bradford, và ngày hôm nay tôi đã nhìn thấy cậu không làm gì khác ngoài việc đó. Giới quý tộc sẽ rất háo hức chờ đợi. Cậu sẽ có một khoảng thời gian không dễ dàng với vị tiêu thư đó. Tôi đồng ý với cậu vì điều đó.”

Bradford không đáp lại, anh quay đi và một lần nữa nhìn chăm chăm vào khoảng không, cho tới tận góc cong con đường nơi ba người đã biến mất.

“Cô ấy sẽ gây ra sự xôn xao khi những quý bà hợp thời nhìn thấy cô ấy. Cậu có nhận ra màu mắt của cô ấy không? Cậu sẽ phải đấu tranh để nhận được sự chú ý của cô ấy, Bradford. Chúa tội, anh bạn, cậu

hãy nhìn đôi giày của tôi này!”

Công tước Bradford lờ đi lời yêu cầu của bạn mình. Sau đó anh bắt đầu cười lớn. “Này, Brummell, cậu có dám gạt bỏ cô ấy không?”

Chương 2

Chiếc xe ngựa thuê lẫn đều trên con đường trở lại London. Benjamin, tỏ ra nghi ngờ sự trung thành của người đánh xe, quyết định cưỡi ngựa đi bên cạnh để canh chừng anh ta.

Caroline và Charity ngồi đối diện nhau bên trong cỗ xe, và sau khi Charity tự nói chuyện một mình, họ rơi vào trầm lặng. Charity không thường hồi hộp như thế. Caroline hiểu một cuộc nói chuyện thú vị là cần thiết để kéo chị nàng ra khỏi sự căng thẳng. Trong khi Caroline có những suy nghĩ của riêng mình, nàng không chia sẻ tất cả với Charity. Đó không phải vấn đề về sự kính trọng, đơn giản là vì chị họ của nàng thích chia sẻ mọi điều cho tất cả mọi người. Mẹ của chị ấy đã nói rằng Charity lan truyền những tin tức mới nhất còn nhanh hơn giới báo chí Boston.

Caroline thì hoàn toàn trái ngược, được biết đến như một người lặng lẽ và dễ xấu hổ, và từ lâu nàng đã chấp nhận rằng kể chuyện không phải năng khiếu của nàng. Không giống như người chị họ của mình, Caroline giữ những buồn phiền cho riêng mình.

“Chị ước rằng chúng ta có một kế hoạch để thực hiện ngay lập tức, bây giờ cuối cùng chúng ta cũng đến nước Anh,” Charity cất giọng tuyên bố. Nàng đang xoắn hai tay vào nhau, làm cho đôi găng tay màu hồng mà nàng đang đeo trở nên nhàu nhĩ. “Chị hi vọng em sẽ nói cho chị biết tiếp theo phải làm gì.”

“Charity, chúng ta đã nói về nó hết lần này đến lần khác. Em biết rằng nó đi ngược lại với tính cách của chị, nhưng hãy cố gắng ngừng việc lo lắng lại. Chị sẽ già và có nhiều nếp nhăn trước tuổi mắt.” Giọng của Caroline nhẹ nhàng nhưng kiên định. “Chị biết rằng em sẽ giúp chị mà. Nhưng đôi lại chị phải hứa là tuân theo những cảnh báo.”

“Được thôi. Sự cảnh báo! Đó là chìa khóa! Nếu chị có được chỉ một phần nhỏ sự tự tin của em, Lynn timer,” nàng nói, sử dụng tên gọi thân mật thời thơ ấu của Caroline, “Em luôn luôn bình tĩnh, luôn kiểm soát được bản thân mình.” Charity lại thở dài, một tiếng thở cô tình dài hơn bình thường khiến em họ nàng phải bật cười. Charity chắc chắn đã được học nghệ thuật sân khấu. “Nhưng sẽ thế nào nếu anh ta đã kết hôn rồi?”

Caroline quyết định tốt nhất là không nên trả lời. Nàng sẽ không thể giữ giọng nói của mình không tức giận và khó chịu, và điều đó sẽ khiến Charity rơi vào một trận sốt mướt nữa. Sau một chuyến đi dài, Caroline không nghĩ rằng mình có thể chịu đựng được.

Đàn ông! Họ là những tên vô lại, đương nhiên ngoại trừ những người anh họ yêu quý của nàng. Lý do vì sao Charity ngọt ngào và đáng yêu lại trao trái tim mình cho một người Anh đã vượt ra ngoài khả năng tưởng tượng của Caroline. Có hàng tá những người theo đuổi cô gắng để có được sự chú ý của Charity ngay tại Boston, nhưng chị họ của nàng nhất định phải chọn một người ở cách nửa vòng trái đất. Gã đàn ông người Anh, Paul Bleachley, đang ở thăm Boston khi hai người tình cò gặp nhau, và Charity khẳng khái rằng nàng đã ngã vào lưới tình ngay tức khắc. Chỉ có một phần trong sự việc vô nghĩa đó mà Caroline tin tưởng là sự thật đó là chị của nàng đã bị ngã. Charity đã không đeo kính và đã đổ xăm lên người Paul Bleachley đúng theo nghĩa đen khi nàng lộn lờ xung quanh góc phố Chestnut ở quảng trường thành phố.

Mối quan hệ kéo dài sáu tuần và vô cùng mãnh liệt. Charity đã thề thốt về tình yêu của mình và nói với Caroline rằng Bleachley cũng đã làm như thế. Charity tin rằng người đàn ông Anh Quốc có ý định nghiêm túc, thậm chí sau khi anh ta biến mất một cách bất ngờ.

Chị họ nàng vô cùng ngây thơ. Nhưng Caroline thì lại khác. Nàng và những người còn lại trong gia đình thậm chí chưa từng gặp người đàn ông đó. Mỗi lần có hẹn ăn tối, Paul Bleachley sẽ có nhiệm vụ đột xuất nhảy ra vào những phút cuối. Sự nghi ngờ của Caroline, rằng gã người Anh đó chỉ chơi đùa với tình cảm của Charity, tăng lên gấp mười khi chị họ nàng bắt đầu có những cuộc hẹn hò kín đáo xung quanh thị trấn. Charity đã từng đề cập rằng Bleachley ở Boston để thăm những người họ hàng, nhưng không một ai trong cái cộng đồng gắn bó đó từng nghe nói đến anh ta.

Sự biến mất của Bleachley trùng hợp vào buổi tối xảy ra vụ nổ kinh hoàng ở cảng Boston. Ba chiếc tàu của Anh và hai chiếc thuyền của Mỹ đã hoàn toàn bị phá hủy. Trong khi Caroline không nói lên sự nghi ngờ của mình, và cũng không có bằng chứng, nàng tin rằng Paul Bleachley bằng cách nào đó có liên quan đến sự phản trắc đó.

Gia đình thấy nhẹ lòng khi Bleachley biến mất. Tất cả đều cho rằng hẳn ta đã trở lại nước Anh và rằng Charity sẽ sớm vượt qua sự si mê. Nhưng họ đã nhầm khi tin như thế. Charity bị chôn vùi trong sự đau khổ khi mà cuối cùng nàng cũng chấp nhận sự thật rằng Bleachley đã bỏ rơi nàng. Nàng đã thê đi thê lại, thậm chí cho tới khi Caroline thực sự tin, rằng nàng sẽ tìm ra điều gì đã xảy ra và tại sao.

“Chị tự thấy xấu hổ về bản thân mình,” Charity nói, ngắt quãng mạch suy nghĩ của Caroline. “Em đã không bao giờ nhắc đến một lời nào về sự lo lắng của em trong khi chị cứ tiếp tục nói về sự lo lắng của mình.”

“Em không có điều gì phải lo lắng cả,” Caroline phản đối. Charity lắc đầu và thể hiện sự cáu tiết của mình. “Em đã không gặp cha mình trong mười bốn năm trời và em không hề bòn chòn chút nào ư? Đừng có biến chị thành kẻ ngốc chứ, Caroline. Em phải rất bối rối! Cha của em đã làm cho cuộc sống của em đảo ngược và em thì làm như nó không hề có ý nghĩa gì.”

“Charity, không có điều gì em có thể làm cả,” Caroline đáp lại, thể hiện sự bức bối của mình.

“Từ khi bức thư đó đến, em đã tự giấu bản thân mình sau chiếc mặt nạ. Chị biết em nhất định rất lo lắng. Chị thực sự rất tức giận với cha của em. Em thuộc về gia đình chị, không phải người đàn ông em thậm chí không hề nhớ mặt.”

Caroline gật đầu, nhớ lại khung cảnh đau đớn ở ngôi nhà của nàng tại Boston khi nàng và Charity quay trở về từ chuyến cưỡi ngựa buổi sáng. Những thành viên còn lại trong gia đình đang chờ họ, biểu hiện của họ buồn rầu.

Mẹ của Charity đã khóc nức lên và nói điều gì đó thật kinh khủng, thề rằng Caroline là con gái bà như Charity vậy. Bà đã nuôi lớn nàng từ khi nàng bốn tuổi, không phải sao? Và Caroline gọi bà là Mama kể từ khi nàng có thể nhớ được. Cha của Charity thì tự chủ hơn, và cũng kiềm chế tốt hơn khi ông nói với nàng một cách rất nhẹ nhàng rằng nàng phải trở lại nước Anh.

“Em có nghĩ rằng ông ấy sẽ thực sự đến đón em, như đã đe dọa trong bức thư?” Charity hỏi.

“Vâng,” Caroline trả lời với một tiếng thở dài. “Chúng ta đã hết sạch những lý do,” nàng nói thêm. “Cha của em nhất định nghĩ em vô cùng yếu ớt. Chị biết đấy mỗi lần ông yêu cầu em trở về, mẹ của chị lại viết thư đáp lại nói về một thứ bệnh mới mà em mắc phải. Em tin rằng chỉ duy nhất có một loại bệnh mà bà chưa bịa ra đó là bệnh dịch hạch, và đó chỉ vì bà chưa nghĩ ra nó mà thôi.”

“Nhưng ông ấy đã không muốn ở bên em một thời gian dài và đã mang em cho gia đình chị.”

“Đó chỉ có nghĩa là một sự sắp xếp tạm thời,” Caroline đáp lại. “Em không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng sau khi mẹ em mất, cha em có lẽ không thể chăm sóc được cho em và ông ấy-”

“Ông ấy là một bá tước,” Charity xen vào. “Ông ấy có thể thuê ai đó để chăm sóc cho em. Và tại sao ông ấy muốn em trở về vào lúc này, sau một khoảng thời gian dài như thế? Không thể giải thích nổi.”

“Em chỉ mất một khoảng thời gian nữa để tìm ra câu trả lời.” Caroline tuyên bố.

“Caroline, em có nhớ bất cứ điều gì về thời gian trước đây ko? Ký ức sớm nhất của chị là khi chị sáu tuổi và chị đã ngã khỏi gác xếp nhà Brewster.”

“Không, tất cả ký ức của em bắt đầu ở Boston,” Caroline trả lời. Nàng thấy như dạ dày mình thắt lại và ước gì có thể ngừng cuộc nói chuyện này lại.

“Ừm, chị không hiểu tại sao em không ghét ông ấy. Đừng nhìn chị bằng ánh mắt đó. Chị biết thật là tội lỗi khi ghét bỏ ông ấy, nhưng cha em đã không muốn có em và bây giờ, sau mười bốn năm, ông ấy thay đổi suy nghĩ. Ông ấy đã không nghĩ một chút nào đến cảm nhận của em.”

“Em phải tin tưởng rằng cha em cho rằng đó là điều tốt nhất,” Caroline đáp lại.

“Caimen vô cùng tức giận vì sự ra đi của em,” Charity nhắc đến người anh trai cả của mình.

“Em nhất định sẽ nhớ em đã nợ cha chị và các anh trai một món nợ và không được tức giận,” Caroline nói. Lời của nàng nghe như lời thề. “Sự tức giận và ghét bỏ là những cảm xúc tiêu cực và chúng không thể thay đổi được sự thật.”

Charity cau có lắc đầu, “Chị không hiểu sự chấp thuận một cách đơn giản của em. Em luôn có một kế hoạch. Nói cho chị biết em sẽ làm gì đi. Em không phải kiểu sẽ chấp nhận mọi thứ một cách ngoan ngoãn. Em là một con ngựa chiến... không phải một con gà mái.”

“Một con gà mái ư?” Caroline cười thầm bởi sự miêu tả của người chị họ.

“Em biết ý chị mà. Em không phải là người chỉ biết ngồi đó, em sẽ tấn công.”

“Ừm, em có suy nghĩ rằng em sẽ sống một năm với cha mình. Em nợ ông điều đó. Và em sẽ cố gắng yêu mến ông. Rồi sau đó, đương nhiên, em sẽ quay trở lại Boston.”

“Nếu ông ấy không cho phép thì sao?” Charity hỏi, xoắn đôi găng tay của nàng lần nữa và Caroline nhanh chóng làm dịu nàng.

“Em tin rằng nếu em thực sự không thoải mái, ông sẽ để em trở lại Boston. Đừng có cau có nữa, Charity. Đó là hi vọng duy nhất của em. Làm ơn đừng có làm lung lay niềm tin của em.”

“Chị không thể giúp gì. Trời ơi, ông ấy có thể gả em đi trước khi em trở lại Boston.”

“Như thế thì thật là tàn nhẫn và em không thể tin ông sẽ làm điều đó.”

“Em chỉ chờ đợi. Chị đã thấy cái cách ngài Bradford nhìn em. Chị tin rằng anh ta sẽ cố gắng theo đuổi

em. Đúng vậy, chị chắc chắn,” nàng nói nhanh khi Caroline mở miệng định phản đối. “Khi em dành tình yêu, cho một người mạnh mẽ, như Mr. Bradford chẳng hạn, anh ta sẽ chiến thắng trái tim em và rồi quan điểm của em sẽ thay đổi. Em sẽ không muốn quá độc lập nữa. Đương nhiên, điều đó sẽ không thích hợp khi em yêu một người Anh, bởi vì em đã thế sẽ quay trở lại Boston.”

Caroline rõ ràng là từ chối trả lời nhận xét lộ bịch của chị họ mình. Nàng không có ý định yêu bất cứ ai. Sự thiếu ngủ đánh úp nàng và lời nhận xét kỳ cục của Charity khiến nàng rơi vào trạng thái lơ đãng.

Hành trình từ Boston tới bến cảng London dường như kéo dài mãi mãi. Caroline đã nhanh chóng thích nghi với sóng biển và không hề bị say sóng, hoặc như vị thuyền trưởng của con tàu đã có lời khen ngợi như thế, nhưng Charity và Benjamin không được may mắn như thế. Caroline đã dành hầu hết quãng thời gian chăm sóc cho những cái dạ dày rối loạn và xoa dịu đi những tâm trạng khó chịu. Thực tế đã chứng minh đó là một nhiệm vụ vô cùng tiêu hao sức lực.

Họ ngủ trên boong tàu tối hôm trước và, đến buổi sáng, họ gửi lời nhắn cho bá tước Braxton về việc họ đã đến nơi. Một lời nhắn được gửi trả lời lại, nói rằng ngài bá tước vừa mới trở về điền trang của ông ở vùng quê, cách ba giờ đi ngựa từ London. Caroline định sẽ ở lại trong căn nhà ở thành phố và gửi một lời nhắn thông báo cho cha mình rằng nàng đã đến, nhưng Charity, với bản tính không kiên nhẫn, đã khẳng khái rằng họ sẽ thuê một cỗ xe ngựa và đi đến ngôi nhà ở vùng quê.

“Cuối cùng chúng ta cũng đến đây!” Charity kêu lên khi họ đến trước cửa ngôi nhà trên phố. Giọng nói của nàng tràn đầy sự thích thú và trông nàng chẳng có vẻ mệt mỏi một chút nào. Điều đó cũng làm Caroline phát cáu tương đương với những cuộc nói chuyện đầy lo lắng của chị họ nàng.

Charity thò đầu ra ngoài cửa sổ của cỗ xe ngựa, nhìn lên ngôi nhà, và Caroline buộc phải kéo tay người chị họ để chiếc cửa có thể mở ra.

“Chị biết nó sẽ là một ngôi nhà xinh đẹp,” Charity kêu lên. “Dù gì, cha của em là một bá tước. Ôi, Caroline, em đang lo lắng phải không?”

“Tất nhiên là không. Cha em đâu có ở đây,” nàng bình luận trong khi nhìn qua ngôi nhà bằng gạch sang trọng trước mặt mình. Nàng phải thừa nhận rằng nó trông vô cùng ấn tượng. Có một hàng cửa sổ dài hình chữ nhật ở phía trước và mỗi cái được trang trí bằng lớp sơn màu ngà, tạo nên một sự tương phản đẹp mắt với bức tường gạch màu đỏ. Những tấm màn cửa màu ngà xếp nếp hai bên mỗi ô cửa sổ, tạo cho ngôi nhà một vẻ ngoài cao quý và vương giả.

Cánh cửa phía trước có ba bậc từ đường lên và cũng được sơn màu ngà. Có một cái nắm cửa màu đen được trang trí công phu và khảm vàng ở chính giữa cánh cửa, nhưng khi Caroline đi đến định gõ thì cánh cửa mở ra.

Người đàn ông Caroline cho là người gác cửa cũng ấn tượng như chính ngôi nhà ông ta đang trông nom. Mặc hoàn toàn màu đen thậm chí không có lấy một chiếc cà vạt màu trắng để có thể giảm bớt hiệu ứng, ông ta giữ một biểu cảm hoàn toàn không có chút cảm xúc nào cho tới khi Caroline tự giới thiệu mình là con gái của bá tước Braxton. Biểu cảm của ông ta thay đổi và ông ta nở một nụ cười với nàng, vì ông ta chỉ cao hơn Charity một chút, và mặc dù Caroline cho rằng đó chỉ là một nụ cười nửa miệng yêt ớt, nó có vẻ thực sự chân thành.

Ông ta chào đón ba người vào bên trong, tự giới thiệu bản thân là Deighton, và giải thích với một phong thái trang trọng rằng ông ta là người phục vụ của bá tước. Ông ta nói với họ rằng ông mới chỉ đến trước bá tước để trông coi những người làm khi họ mở cửa ngôi nhà trở lại cho mùa vũ hội sắp tới. Bá tước sẽ đến vào lúc xẩm tối. Caroline nhận ra họ sẽ không gặp được bá tước nếu vẫn tiếp tục

lên đường đến điền trang ở vùng quê.

Ngôi nhà hồi hả với các hoạt động. Caroline cảm thấy trong cái cách những người hầu nhanh chóng đi từ phòng này sang phòng khác với những mảnh vải bẩn và những xô nước trên tay. Nàng sớm đánh giá cao thái độ không kiêu cách của Deighton. Ông ta chứng minh hiệu suất vô cùng nhanh và cử hai cô hầu gái đến đỡ đồ trong vòng vài phút. Ngôi nhà thật đáng tự hào với một phòng đọc lớn và năm phòng ngủ bên trên cầu thang, Caroline và Charity được đưa đến hai phòng liền kề nhau.

Sau khi Caroline tản bộ qua các phòng ở tầng hai, nàng đi cùng với Benjamin lên tầng ba và thấy rằng phòng của anh cũng rất thoải mái. Nàng đề anh ta ở lại tháo dỡ hành lý và quay trở lại tầng hai giúp Charity tìm cặp kính của mình.

Caroline đề Charity lại giám sát việc tháo dỡ những đồ đạc có giá trị của mình. Nàng cảm thấy bồn chồn và bức bối, và nàng biết lý do vì sao. Cha của nàng sẽ đến vào lúc xẩm tối và nàng lo lắng về thái độ của ông. Ông có phải là một người đáng mến như những gì thể hiện trong thư không? Ông sẽ hài lòng hay thất vọng về ngoại hình của nàng? Ông có yêu mến nàng? Và quan trọng không kém, nàng sẽ yêu mến ông?

Nàng dừng lại trước cánh cửa vào phòng thư viện đầy ấn tượng và nhìn vào bên trong. Căn phòng tao nhã và không có lấy một vết bẩn. Đó không phải một căn phòng ấm áp và mời gọi. Liệu cha của nàng có ấm đạm như thư viện của ông? Caroline trở nên quan tâm hơn đến tính cách của ông khi nàng lang thang qua mỗi căn phòng. Mọi thứ đều ngăn nắp. Ngăn nắp và vô cùng lạnh lẽo! Phòng khách ở bên trái tiền sảnh lát đá và khá thanh lịch. Được làm bằng vàng và ngà voi, với những nét màu vàng nhạt, căn phòng thật đáng yêu nhưng không hề mời gọi. Caroline cố gắng tưởng tượng ra những người anh em họ của mình trong căn phòng như ở nhà và thấy đó là một việc vô ích. Những đồ nội thất sang trọng được phủ kín trông không có khả năng chứa được những người đàn ông to lớn khủng khiếp mặc những bộ quần áo lao động và những đôi giày họ chưa bao giờ nhớ gột sạch bùn đất. Không, Caimen, Justin, Luke và George sẽ cảm thấy kinh khủng như nàng thôi.

Bên phải của tiền sảnh là phòng ăn lớn, những chiếc ghế là điểm nhấn nhưng bộ ly pha lê viên vàng đặt ở giữa chiếc bàn ở góc tường cũng thu hút sự chú ý của mọi người. Không có bất cứ thứ gì ấm áp trong căn phòng, nó chỉ tỏa ra sự giàu có và xa hoa.

Caroline đi dọc theo tiền sảnh và nhìn thấy một thư viện nữa nằm đằng sau phòng tiếp khách. Nàng vô cùng nhẹ lòng khi mở cánh cửa và nhìn thấy sự lộn xộn. Căn phòng này rõ ràng là nơi cha nàng thực sự sống. Nàng lưỡng lự đứng ở lối vào, lo sợ rằng nàng đang xâm phạm vào thánh địa linh thiêng, và rồi nàng bước vào trong. Chiếc bàn xinh đẹp gây chú ý cho nàng, còn có hai chiếc ghế bằng da đã mòn và một loạt sách nằm trên giá dọc hai bên tường. Cửa sổ trông ra một mặt riêng biệt của khu vườn nằm ở bức tường thứ ba, và khi Caroline nhìn ra toàn bộ bức tranh xinh đẹp từ các ô cửa sổ, nàng quay lại với bức tường còn lại. Nàng hoàn toàn ngạc nhiên khi nhìn đến sự sắp xếp quái lạ trước mặt mình. Từ trên xuống dưới bức tường được treo đầy các bức tranh, tất cả đều được vẽ bởi nàng! Chúng được xếp từ những bức vẽ thô sơ các con vật nàng đã vẽ khi còn là một cô bé, cho đến những bức vẽ hoàn thiện hơn về những con ngựa và những cái cây. Ở giữa của những tác phẩm là một bức vẽ mà Caroline vẫn còn nhớ. Nàng bật cười khi nàng lại gần nhìn bức tranh và lắc đầu. Bức tranh là tác phẩm vẽ chân dung gia đình đầu tiên của nàng. Mọi người đều ở đó, bố mẹ ở Boston, Charity, những người anh họ và thậm chí là cha nàng, mặc dù nàng vẽ ông đứng ở một khoảng cách xa so với những người còn lại.

Về ngoài của các nhân vật khá là buồn cười. Caroline đã sử dụng một vòng tròn lớn như bụng của mọi người và tập trung vào hàm răng như một điểm đáng chú ý. Khuôn mặt nhỏ nhắn, tất cả đều đang cười, với bộ răng không lộ nhô ra! Nàng chắc tầm sáu tuổi khi nàng vẽ bức tranh gia đình này, và nhớ rằng nàng đã khá tự hào về nó.

Sự thật rằng cha của nàng giữ tất cả các bức tranh của nàng đã làm Caroline ngạc nhiên và âm áp. Mẹ của Charity hẳn đã gửi chúng cho ông mà không nói lời nào với nàng. Caroline dựa người vào mép bàn và nhìn vào sự sắp xếp các bức tranh trong một khoảng thời gian dài. Nàng nhận ra rằng những bức tranh đầu tiên của nàng có cả cha nàng, nhưng khi nàng phát triển đến một độ tuổi và phong cách nhất định, ông không còn ở trong các bức tranh nữa. Nhưng ông vẫn giữ tất cả chúng. Sự nhận thức này khiến ông ít giống với một bá tước mà giống một người cha hơn. Nàng chợt nhận ra đó là cách ông chia sẻ tuổi thơ của nàng. Suy nghĩ đó làm nàng thấy buồn.

Caroline, một người cực kỳ trung thành, thấy mình tràn ngập sự bối rối. Sự hiện diện của những bức tranh chỉ ra rằng ông quan tâm đến nàng. Vậy tại sao ông đưa nàng đến thuộc địa? Chắc chắn ông nhận ra rằng hầu hết thời gian, nàng đã gọi đi và dựng nàng là Mama và Papa. Nàng mới chỉ bốn tuổi khi nàng trở thành “đứa con” của họ. Một điều rất tự nhiên rằng những người anh trai của Charity cũng trở thành anh trai của nàng. Chắc chắn ông biết rằng những ký ức đầu tiên của nàng sẽ bị phai nhạt bởi môi trường xung quanh và một gia đình mới.

Cảm giác tội lỗi thâm nhập vào suy nghĩ của nàng. Ông đã hi sinh cho nàng. Mama đã nói với nàng không biết bao nhiêu lần. Bà đã giải thích rằng bá tước muốn con gái mình có một cuộc sống gia đình ổn định và cảm thấy rằng nàng sẽ được thoải mái hơn, yêu thương hơn khi sống với em trai ông và gia đình.

Tại sao ông không xem xét đến việc có thể chỉ tình yêu của ông là đủ? Chúa ơi, nàng đã không làm gì cho ông như một đứa con gái. Nàng nhớ mình đã ngần ngại như thế nào khi bị buộc phải dành ra vài phút viết những lời yêu thương cho ông! Nàng đã ích kỷ và, một thừa nhận làm nàng đau đớn không kém, đã phản bội! Nàng đã dự tính và lên kế hoạch trở về Boston, đã gọi một người khác là Papa, và tội tệ hơn cả, đã quên mất việc yêu thương người cha thực sự của mình.

Nàng ước gì mình đã không vẽ những bức tranh. Đôi mắt nàng trở nên đăm lẹ và nàng nhanh chóng rời khỏi căn phòng. Nàng ước rằng mình sẽ quay trở lại Boston và cảm thấy tự xấu hổ vì mong muốn đó. Nó làm cho nàng cảm thấy tội lỗi và đáng khinh. Nó khiến nàng trở thành kẻ hèn nhất. Liệu nàng có thể trao tặng cho cha mình một phần tình yêu và sự trung thành mà nàng đã dành cho gia đình ở Boston một cách thoải mái?

Caroline đi lên phòng ngủ của mình và nằm dài ra chiếc giường được che màn, nàng quyết định phải sắp xếp lại các cảm xúc của mình. Một phần hợp lý trong bộ não của nàng khẳng định rằng nàng chỉ là một đứa trẻ khi nàng được đưa đi và trao cho một gia đình khác, và rồi vấn đề tình yêu và sự trung thành không quan trọng. Nhưng trái tim nàng tiếp tục đau đớn. Sẽ dễ dàng hơn bao nhiêu khi giải quyết mọi việc với một vị bá tước lạnh lùng không có tình yêu! Nàng đã dựng nên vai diễn của một nữ anh hùng bi tráng suốt quãng đường từ Boston đến London và bây giờ phải thừa nhận rằng đó cuối cùng cũng chỉ là một vai diễn tưởng tượng. Thực tế khác xa nhiều.

Nàng phải làm gì tiếp theo? Nàng không thể tìm ra câu trả lời và sự mệt mỏi chiếm lĩnh nàng, nàng rơi vào một giấc ngủ sâu không mộng mị.

Caroline ngủ cho đến tận sáng hôm sau, ngoại trừ một lần gián đoạn. Một lúc nào đó giữa đêm, nàng tỉnh dậy và nghe thấy tiếng mở cửa cọt kẹt. Nàng ngay lập tức cảnh giác nhưng giả vờ như đang ngủ khi nàng quan sát một người đàn ông già lưng lự ở cửa và sau đó từ từ đi đến gần giường. Nàng nhắm mắt lại, nhưng không phải trước khi nàng nhìn thấy những giọt nước mắt chảy thành dòng trên mặt người đàn ông. Ông trông giống một bản sao già hơn của em trai mình, và nàng biết người đang đứng bên cạnh giường chính là cha nàng.

Caroline cảm thấy chiếc chăn bị kéo lên và vén một cách cẩn thận xung quanh vai nàng và cảm giác

đầu như ở bên trong bởi cảm xúc từ hành động dịu dàng đó. Và rồi nàng thấy tay ông, run rẩy lướt qua thái dương của nàng, thật nhẹ nhàng và nàng nghe thấy ông thì thầm bằng một giọng dịu dàng đầy yêu thương, “Chào mừng trở về nhà, con gái.”

Ông cúi xuống và hôn lên chán nàng, một sự động chạm nhẹ nhàng mang đến nụ cười cho trái tim nàng, và rồi ông từ từ đứng thẳng lên và trở lại chỗ cửa vào. Mùi thuốc lá và gia vị vẫn còn lẩn vẩn phía sau ông, và mắt Caroline đột nhiên mở lớn. Nàng nhận ra mùi đó, nhớ nó. Nàng cố gắng tưởng tượng khung cảnh với mùi đó, cảm giác đó nhưng như những con đom đóm nàng cố gắng bắt được khi còn nhỏ, tất cả chúng đều khó nắm bắt được. Ký ức dường như chỉ nằm trong tâm với, nhưng nàng chưa thể chạm vào nó.

Bây giờ mùi hương này là đủ rồi, vì nó đến với cảm giác thoải mái và tình yêu, mơ hồ như sương mù buổi sáng bao quanh nàng, ôm lấy nàng, và làm cho nàng thấy bình yên.

Nàng chờ cho đến khi tay cha nàng để lên nắm cửa và khi nó gần như bị đóng lại hoàn toàn. Nàng không thể kìm giữ để từ ngữ của mình không buột ra và nói, “Chúc ngủ ngon, Papa.” Nàng cảm thấy như thể mình đang lặp lại một nghi thức mỗi đêm trong nhiều năm nay, và mặc dù nàng không nhớ tất cả, theo bản năng nàng biết rằng có nhiều điều để nói. Nàng đấu tranh để truyền tải cảm xúc trong lời nói khi nàng nghe chính mình nói, “Con yêu người, Papa.”

Nghi thức đã được hoàn thành. Caroline nhắm mắt lại và để cho ký ức, như một con đom đóm của ngày hôm qua lướt đi.

Cuối cùng nàng cũng đã về nhà.

Chương 3

Bá tước Bradford không thể gạt hình ảnh người phụ nữ có đôi mắt màu xanh xinh đẹp ra khỏi đầu mình. Sự ngây thơ của nàng lôi cuốn anh, nụ cười của nàng làm anh sững sờ, nhưng trên tất cả, sự thông minh của nàng hoàn toàn làm anh hài lòng. Vị công tước vốn là một người cay độc và có một sự thật rằng anh không dễ dàng cảm thấy hài lòng với bất kỳ người phụ nữ nào. Mặc dù mỗi lần anh nhớ đến cái cách nàng trang trí thách thức anh với sự ân tượng khi đe dọa bắn vào con ngựa của anh, anh thấy mình đang mỉm cười. Người phụ nữ đó thật dũng cảm và vì thế Bradford ngưỡng mộ nàng.

Cho đến cuối ngày mà vụ tấn công xảy ra, Bradford đã đưa Brummell về nghỉ ngơi thoải mái trong căn phòng của mình và để anh ta được chăm sóc bởi những người hầu trung thành. Sau đó anh đi về ngôi nhà của anh ở London và bắt đầu công việc tìm hiểu xem Caroline thuộc về gia đình nào. Manh mối duy nhất để anh có thể nhận diện nàng là nàng trở về London để thăm cha mình. Từ cái cách nàng nói về giới quý tộc nói chung, anh cho rằng cha nàng là một thành viên trong giới. Có thể ông ta cũng có tước vị nữa. Người chị họ bé nhỏ của nàng đã nhắc đến việc trở lại ngôi nhà ở London để chờ cha của Caroline. Bradford kết luận rằng người đàn ông đó có sở hữu một ngôi nhà ở vùng quê và vẫn nghỉ ngơi ở đó cho đến khi mùa vũ hội bắt đầu.

Anh cảm thấy tự tin rằng cho đến xẩm tối mình sẽ có được câu trả lời. Nhưng đến cuối ngày của ngày thứ tư, sự tự tin đã rời bỏ anh. Không hề có lấy một bất cứ manh mối nào được tiết lộ và sự thất vọng đã vượt xa sự tưởng tượng của anh.

Tâm trạng của anh trở nên cáu kỉnh, và nụ cười mà những người hầu đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy trong lần đầu tiên công tước trở về nhà đã hoàn toàn biến mất. Những người giúp việc bây giờ thì thầm với nhau rằng họ chắc chắn đã nhầm lẫn. Bếp trưởng nói với tất cả mọi người trong tầm nghe rằng bà ta rất vui vì điều đó, vì bà ta không thích bất cứ ai, bất cứ thứ gì không thể dự đoán, nhưng người phục

vụ của Bradford, Henderson biết rằng có điều gì đó khá nghiêm trọng đã xảy ra cho ông chủ và tự thấy lo lắng.

Henderson vừa phấn khích vừa nhẹ nhõm khi người bạn thân nhất của công tước, William Franklin Summers, bá tước Milfordhurst đến trong một cuộc viếng thăm bất ngờ. Henderson hài lòng hộ tống ngài bá tước lên góc cong của cầu thang dẫn tới thư viện. Có thể, Henderson cân nhắc khi đi bên cạnh anh ta, ngài bá tước sẽ đưa ông chủ trở lại tâm trạng thoải mái.

Henderson đã phục vụ cho cha của Bradford trong mười năm, và khi thảm kịch đã cướp đi cả người cha và người con trai cả, ông đã trung thành và chăm lo cho ngài công tước Bradford mới. Chỉ Henderson và người bạn thân nhất của ngài Bradford, Milford là biết đến ngài công tước trước khi tước hiệu đề nặng lên đôi vai non trẻ của anh.

Liếc nhìn Milford, Henderson nhớ lại rằng hai người bạn đã từng rất giống nhau. Khi đó, Bradford cũng tinh quái như cậu bạn tóc đen của mình, và là kẻ làm ra những trò chọc ghẹo những quý cô trong giới quý tộc. Nhưng trải qua năm năm phục vụ vị chủ nhân mới, Henderson đã hoàn toàn từ bỏ hi vọng rằng ngài công tước sẽ quay trở lại với tính cách không lo nghĩ và cởi mở như trước đây. Có quá nhiều chuyện đã xảy ra. Quá nhiều sự phản bội.

“Brad mắng ông hả, Henderson? Ông cau có suốt quang đường đi,” ngài bá tước hỏi với vẻ cười rộng như mọi khi, trông giống một tên vô lại mà Henderson biết về mọi mặt.

“Có điều gì đó đã xảy ra làm cho đức ngài không vui,” Henderson đáp lại. “Lẽ dĩ nhiên tôi không được biết suy nghĩ của đức ngài, nhưng tôi tin rằng ngài sẽ chú ý đến một chút thay đổi trong tính khí của ngài ấy.”

Henderson không đưa ra bất cứ bình luận nào nữa, nhưng nhận xét của ông ta làm Milford dăm chiêu suy nghĩ. Ngay khi Milford nhìn rõ anh bạn của mình, anh quyết định rằng Henderson đã nói giảm đi quá nhiều. Một chút là từ miêu tả cuối cùng mà anh sẽ lựa chọn, vì công tước Bradford trông như vừa trở về từ một chuyến đi dài, bằng cách được kéo sau chiếc xe thay vì ngồi bên trong.

Bradford ngồi thõng vai đằng sau cái bàn khổng lồ, cau có khi anh lướt qua một cái tên trong số vài phong thư đang vất trên bàn.

Chiếc bàn bằng gỗ dát ngựa là một đống hỗn loạn lộn xộn, nhưng Bradford cũng có khác gì đâu, Milford nhận xét. Bạn của anh rõ ràng là cần phải cạo râu và một chiếc cà vạt mới.

“Milford. Tôi sẽ xong ngay đây,” Bradford nói với anh bạn mình. “Tự rót đồ uống cho mình đi.” Milford rót một ly rượu và ngồi xuống một chiếc ghế vô cùng thoải mái phía trước bàn. “Brad, cậu đang viết thư cho tất cả mọi người trên nước Anh này hả?” anh hỏi trong khi đặt cái gót của đôi giày sang trọng lên trên mặt bàn một cách khiếm nhã.

“Chết tiệt, gần như là thế,” Bradford lẩm bẩm mà không buồn nhìn lên.

“Có vẻ như mấy ngày rồi cậu không ngủ,” Milford nhận xét. Anh giữ nụ cười trên khuôn mặt nhưng đôi mắt lại thể hiện sự quan tâm. Bradford trông không ôn lăm và càng nhìn bạn mình, anh càng lấy lo lắng.

“Tôi đã không ngủ,” cuối cùng Bradford cũng trả lời. Anh đặt cây bút xuống và dựa người vào chiếc ghế bọc da phía sau lưng mình. Đôi giày của anh cũng đặt bên cạnh đôi của Milford trên bàn và anh

bật ra một tiếng thở dài. Và rồi, không một chút lưỡng lự, anh nói với bạn mình về cuộc gặp gỡ với người phụ nữ tên Caroline, chỉ lược bỏ đi phần liên quan đến Brummell như anh cũng đã hứa sẽ không nhắc đến tai nạn đáng xấu hổ của anh ta với lũ cướp. Anh thấy mình có nói thêm về vẻ ngoài của nàng, dành khá nhiều thời gian để miêu tả màu mắt của nàng, nhưng cuối cùng kết thúc câu chuyện kể với tuyên bố giận dữ rằng tất cả sự tìm hiểu của anh đều rơi vào ngõ cụt.

“Cậu đang tìm kiếm sai địa chỉ rồi,” Milford đưa ra lời khuyên với một giọng tự mãn khi anh ngừng việc cười vào câu chuyện kể lại của Bradford. “Cô ấy thật sự tin rằng vùng thuộc địa phức tạp hơn London của chúng ta?”

Bradford lờ đi câu hỏi của bạn mình và tập trung vào nhận xét trước đó. “Cậu có ý gì khi nói rằng tôi đã tìm sai địa chỉ? Cô ấy quay về vì cha của mình. Tôi đã đi theo hướng đó.” Giọng của Bradford nghe khô khốc.

“Hầu hết giới quý tộc chưa quay về London cho mùa vũ hội sắp tới,” Milford kiên nhẫn chỉ ra. “Và đó là lý do đơn giản giải thích cho việc cậu chưa nghe được bất kỳ tin đồn gì. Giữ cho mình tỉnh táo đi nào anh bạn, cô ấy sẽ có mặt tại bữa tiệc của Ashford. Cậu có thể dựa vào đó. Mọi người đều tham gia mà.”

“Mùa vũ hội không có ý nghĩa với cô ấy.” Bradford hạ thấp giọng của mình khi anh lặp lại tuyên bố của Caroline khi nàng nói về các hoạt động của giới quý tộc và anh thấy mình đang lắc đầu. “Đó chính xác là những gì cô ấy đã nói.”

“Thật kỳ lạ.” Milford đang rất cố gắng để không cười phá lên. Anh chưa từng nhìn thấy bạn mình bối rối trong một khoảng thời gian dài, và nhẹ lòng khi biết nguyên do không phải là vì một vấn đề quá nghiêm trọng. Nó cũng làm anh muốn trêu chọc anh bạn mình, giống như cái thời mà cả hai rong ruổi khắp London cùng nhau.

“Không quá kỳ lạ đâu,” Bradford phủ nhận với một cái nhún vai. “Tôi không xuất hiện trong bất cứ hoạt động nào.”

“Cậu hiểu nhầm ý tôi rồi. Tôi muốn nói rằng cậu đã cư xử thật kỳ lạ,” Milford đáp lại với một tiếng cười thâm. “Tôi không tin rằng mình đã từng nhìn thấy cậu trong tình trạng này bao giờ. Đây là một dịp hiếm có để thưởng thức! Và nguyên do là vì một quý cô tới từ thuộc địa không hơn.” Milford sẽ tiếp tục nhưng anh phải cười đủ đã, và bất chấp sự cau có không hài lòng của bạn mình, anh không thể ngăn vài tiếng khịt mũi.

“Cậu thấy rất thích thú phải không?” Bradford nói ngay khi Milford đã đủ yên tĩnh để nghe anh nói.

“Đó là sự thật,” Milford sẵn sàng thừa nhận. “Tôi dường như nhớ ra một lời thề kiên quyết của cậu vài năm trước,” anh tiếp tục. “Thực tế là tất cả phụ nữ theo đuổi một mục đích duy nhất và làm cho trái tim bạn ở đỉnh cao của sự ngu dốt.”

“Ai nói gì về việc trao tặng trái tim chứ?” Bradford rống lên câu hỏi. “Tôi chỉ tò mò thôi, tất cả chỉ có thế,” anh khẳng định bằng một giọng bình thản. “Đừng có khiêu khích tôi, Milford. Cuối cùng cậu sẽ thất bại thôi.”

“Bình tĩnh nào,” Milford đáp lại. “Tôi chỉ muốn giúp thôi mà.” Anh buộc mình phải thể hiện một cách nghiêm túc và nói, “Cậu nên kiểm tra các cửa hàng may. Nếu một cô gái đến từ thuộc địa, cô ấy sẽ không hi vọng mình không bắt kịp thời trang. Họ hàng của cô ấy sẽ không muốn cô ấy phải lúng túng

bởi trang phục của mình và vì thế cô ấy sẽ phải có những bộ váy mới.”

“Suy luận của cậu làm tôi kinh ngạc đấy,” Bradford trả lời. Một tia hi vọng xuất hiện trong đôi mắt anh và anh thực sự đã nở nụ cười. “Tại sao tôi không nghĩ đến điều đó nhỉ?”

“Bởi vì cậu không có ba cô em gái như tôi,” Milford trả lời.

“Tôi đã quên mất các cô em gái của cậu.” Bradford đáp. “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy họ.”

“Chúng trốn cậu thôi,” Milford trả lời anh với một tiếng cười. “Cậu là nỗi khiếp sợ kinh hoàng của chúng.” Anh nhún vai và nói, “Nhưng tôi thề với cậu rằng thời trang là điều mà tất cả phụ nữ, trong đó có những đứa em của tôi, luôn luôn nhắc đến.” Giọng của anh trở nên nghiêm túc khi anh hỏi, “Đó có phải sự mê đắm nhất thời hay có điều gì đó nữa? Cậu không thường dịu dàng với phụ nữ, Brad. Điều này còn hơn cả một sự chuyển biến mạnh mẽ.”

Bradford không trả lời ngay lập tức. Anh không có vẻ như có bất cứ câu trả lời chắc chắn trong đầu mình, chỉ cảm giác mà thôi. “Tôi tin rằng đó chỉ là tình trạng nhất thời,” cuối cùng anh cũng nói. “Nhưng ngay khi tôi tìm thấy cô ấy, tôi chắc chắn mình sẽ tống khứ cô ấy ra khỏi nỗi bận tâm của mình,” Bradford kết thúc với một cái nhún vai.

Milford gật đầu. Anh không tin lời của bạn mình một chút nào. Nhưng Bradford quá nghiêm túc với quan điểm của mình nên Milford không muốn phản bác. Anh đề nghị bạn mình lại với những bức thư. Bước chân của anh nhẹ nhàng khi anh bước xuống cầu thang, tâm trạng của anh tăng lên đáng kể. Anh đập nhẹ vào vai Henderson trong một cử chỉ thân mật trước khi anh rời đi.

Bá tước Milfordhurst chợt nóng lòng gặp người phụ nữ quyến rũ đến từ thuộc địa, người phụ nữ duy nhất đã làm được điều mà chưa một ai làm được trong năm năm qua. Mặc dù nàng không nhận thức được điều đó, quý cô có tên Caroline đang mang công tước Bradford trở lại với cuộc sống.

Milford đã bắt đầu thích nàng rồi.

Buổi sáng, cùng với mặt trời mọc mang đến những suy nghĩ mới, những kế hoạch mới. Caroline Richmond, luôn luôn là một người dậy sớm bất kể thời gian nàng lên giường là lúc nào đi nữa, chào đón mặt trời một cách vô cùng thư thái.

Nàng nhanh chóng mặc một chiếc váy đi bộ đơn giản màu violet và buộc những lọn tóc ương ngạnh ra phía sau đầu bằng một dải ruy băng màu trắng. Charity vẫn đang ngủ, và Benjamin, từ những âm thanh không rõ ràng ở phía trên, có vẻ như vừa mới thức giấc. Caroline đi xuống dưới với ý định sẽ chờ cha mình ở phòng ăn. Nàng phát hiện ra ông đã ngồi ở đầu chiếc bàn dài sang trọng. Ông cầm cốc trà trên một tay và một tờ báo ở tay còn lại.

Ông không nhận ra nàng đang đứng ở lối vào, và Caroline không làm gì để kéo sự chú ý của cha mình. Thay vào đó nàng dùng thời gian để quan sát ông một cách cẩn thận như cái cách ông đang chú ý vào tờ báo. Gương mặt của ông hồng hào và khỏe mạnh, nhưng ông có gò má cao giống nàng. Ông là một phiên bản già hơn và tròn hơn người đàn ông đã nuôi dưỡng nàng. Đúng vậy, ông trông khá giống em trai mình, Henry, và nàng chợt nhận ra rằng nàng nên nghĩ đến tương lai của mình. Trong thâm tâm nàng có hai người cha. Chú Henry của nàng đã chăm sóc nuôi dưỡng nàng và nàng yêu ông. Không có vẻ gì là không trung thành khi nàng chia sẻ tình yêu của nàng với người đã cho nàng cuộc sống. Người cha ruột của nàng. Ông đã cho nàng cuộc sống, nàng lặp lại một lần nữa, và yêu thương ông cũng là nghĩa vụ của nàng.

Ngài bá tước cuối cùng cũng cảm thấy rằng có ai đó đang dõi theo mình và nhìn lên. Ông gần như đang chuẩn bị nhấp một ngụm trà từ chiếc chén của mình nhưng đã khựng lại ở giữa chừng. Đôi mắt màu nâu nhạt của ông thể hiện sự ngạc nhiên. Chúng gần như tỏa sáng và Caroline nở nụ cười, hi vọng biểu hiện của nàng đã thể hiện sự thân thiết mà nàng đang cảm thấy, và không có sự lúng túng mà nàng đang cố giấu đi.

“Chào buổi sáng, cha. Cha ngủ ngon chứ ạ?”

Giọng của nàng run rẩy. Bây giờ, khi mà nàng đang đối diện trực tiếp với cha mình, nàng vô cùng hồi hộp. Cốc trà rơi xuống, tạo ra tiếng lộc cốc trên mặt bàn. Nước trà đổ tràn ra nhưng ông có vẻ không chú ý đến những âm thanh và sự lộn xộn đó. Ông cố gắng đứng lên, nhưng rồi lại thôi và ngồi trở lại chiếc ghế. Đôi mắt ông ngập nước và ông lau đi bằng một tấm vải lanh trắng.

Ông đang rất bối rối và không biết mình phải làm gì giống nàng. Sự phát hiện đó giúp ích cho nàng rất nhiều. Cha của nàng đã có một chút choáng váng, và Caroline cho rằng chỉ là ông không biết làm gì tiếp theo. Nàng nhìn tờ báo ông cầm lúc nãy từ từ rơi xuống sàn và quyết định rằng nhiệm vụ của nàng là nhặt nó lên.

Nàng vẫn giữ nụ cười trên mặt và bước vào phòng, mặc dù nàng bắt đầu lo lắng về phản ứng của ông. Nàng không dừng lại cho tới khi đứng trước mặt ông, và nhanh chóng, trước khi nàng có thể suy nghĩ kỹ càng, hôn lên một bên má hồng hào của ông.

Sự động chạm đó kéo ông từ trạng thái bị thôi miên trở về và ông đột ngột bùng nổ cảm xúc. Ông đá vào chiếc ghế đang ngồi khi ông đứng lên và nắm lấy bờ vai, kéo nàng vào trong vòng tay của mình.

“Cha không thất vọng chứ?” Caroline thì thầm trong lòng ngực ông. “Con có giống với tưởng tượng của cha không?”

“Cha không bao giờ có thể thất vọng. Sao con lại nghĩ thế? Ta chỉ là kinh ngạc trong giây lát thôi,” ông giải thích với một cái ồm ồm. “Con là bản sao của người mẹ thân yêu của con, chúa che chở cho tâm hồn bà ấy. Ta không thể tự hào hơn.”

“Con có thật sự giống bà không, cha?” Caroline hỏi khi ông nói lỏng cái ồm của mình.

“Con rất giống. Để ta nhìn con lần nữa nào.” Lời đề nghị nghe như một tiếng gầm gừ thân mật. Caroline nghe lời, đứng lùi lại một bước và quay một vòng để ông có thể nhìn kỹ. “Con rõ ràng rất xinh đẹp,” cha của nàng ca ngợi. “Ngồi xuống nào,” ông thận trọng với một cái cau mày rất nhanh. “Con không phải tự đòi hỏi quá nhiều với bản thân và cảm thấy phát ồm vì ta. Ta sẽ không khiến con mệt mỏi như thế.”

Sự áy náy hơn là yêu cầu của ông kéo nàng ngồi xuống chiếc ghế ông đã kéo sẵn cho mình. “Cha, có vài điều con phải nói với cha. Điều này thật khó nói nhưng chúng ta phải thành thật với nhau. Con thấy rằng đó là cách duy nhất, từ khi con nhìn những bức tranh con đã vẽ khi còn là một cô bé, và vì thế-” Vai nàng trùng xuống trước cái nhìn trông đợi của ông và nàng thở dài thay vì kết thúc câu nói của mình.

“Có phải con đang cố nói với ta rằng con khỏe như ngựa không?” cha của nàng hỏi với sự lấp lánh trong đôi mắt.

Caroline gật mạnh đầu và nàng biết rằng nàng khá bối rối. “Vâng,” nàng thừa nhận. “Con chưa bao giờ ôm một ngày nào trong đời mình. Con xin lỗi, cha.”

Cha của nàng cười lớn với sự hài lòng đích thực. “Xin lỗi vì con chưa từng bị ôm hay xin lỗi vì con và dì Mary của con đã cố gắng lừa gạt ta?”

“Con rất xấu hổ.” Sự thừa nhận đó là thật lòng nhưng nó không làm nàng khá hơn chút nào. “Chỉ là con quá...”

“Hài lòng?” cha nàng hỏi với một cái gật đầu. Ông đến bên chiếc ghế của mình và ngồi xuống.

“Đúng vậy, hài lòng. Con đã sống với chú và gia đình của chú trong một thời gian khá dài. Con phải nói với cha rằng con đã nghĩ dì Mary như mẹ của mình và đã gọi bà là Mama. Những người anh họ đã trở thành anh trai, và Charity luôn giống như một người chị gái của con. Mặc dù con chưa bao giờ quên cha,” Caroline nói gấp gáp. “Con đã quên đi hình ảnh của cha nhưng con luôn biết rằng người là người cha thật sự của con. Con chỉ là không nghĩ cha sẽ gọi con về. Con nghĩ cha đã rất hài lòng với sự sắp xếp đó.”

“Caroline, cha hiểu,” cha nàng khẳng định. Ông vỗ nhẹ tay nàng và nói, “Cha đã chờ quá lâu để đề nghị con quay trở lại. Nhưng cha có lý do của mình, cha sẽ không đi sâu vào điều đó bây giờ. Con đang ở nhà và đó là tất cả điều cha quan tâm.”

“Cha có nghĩ rằng chúng ta sẽ hòa hợp với nhau không?” Câu hỏi của Caroline làm cha nàng ngạc nhiên. “Cha tin là chúng ta sẽ như thế,” ông nói. “Còn phải nói cho cha nghe tất cả mọi điều về các anh trai và gia đình họ. Cha biết là Charity cũng đang ở đây. Nói cho cha biết, con bé có thật sự là một quả bóng bông như những gì cha tin qua các bức thư của Mary không?” Giọng ông tràn ngập tình cảm và Caroline mỉm cười vì điều đó và vì sự miêu tả thú vị của ông về chị họ nàng.

“Nếu cha đang muốn biết liệu rằng cô ấy có béo hay không, thì câu trả lời là không. Chị ấy nói chuyện thay vì ăn,” nàng nở một nụ cười kèm theo. “Chị ấy rất mảnh mai và có vẻ ngoài khá quyến rũ. Con tin rằng chị ấy sẽ tạo ra sự chú ý, cha ạ, vì chị ấy tóc vàng và xinh xắn và chúng con đã được nói rằng đó là tiêu chuẩn cho sự chấp nhận của giới quý tộc.”

“Cha sợ rằng mình đã không bắt kịp xu hướng và sự mong đợi của giới quý tộc nữa,” cha nàng thừa nhận. Nụ cười của ông biến mất, thay vào đó là sự cau mày lo lắng. “Con đã khẳng định rằng chúng ta phải thành thật với nhau, con gái. Và cha đồng ý. Cha cũng đã thêu dệt nên các câu chuyện trong những bức thư gửi cho con.”

Caroline mở to mắt. “Cha đã ư?”

“Đúng vậy, nhưng bây giờ cha sẽ nói cho con sự thật. Cha đã không tham dự bất kỳ hoạt động nào từ khi con rời đi với người em trai của ta và gia đình nó tới Boston. Cha sợ là cha đã là một người sống ẩn dật.”

“Thật ư?” Khi cha nàng gật đầu, Caroline nói, “nhưng những bức thư của cha, có tất cả sự miêu tả về của những kẻ đến người đi, và những lời đồn đại! Làm sao cha có thể biết được chính xác những điều đó?”

“Bạn của cha, Ludman,” cha nàng trả lời với nụ cười bên lề. “Ông ta không bao giờ để lỡ bất kỳ sự kiện nào và ông ấy giúp cha cập nhật tất cả. Đủ để tạo nên các câu chuyện cho con.”

“Tại sao?” Caroline hỏi sau khi nàng đã thoát khỏi tình trạng lộn xộn từ lời kể của ông. “Cha không thích các bữa tiệc ư?”

“Có rất nhiều lý do và ta sẽ không tạo gánh nặng cho con bởi chúng,” cha nàng nói lảng đi. “Anh trai của mẹ con, hầu tước Aimsmond, và cha đã không nói chuyện với nhau mười bốn năm nay. Bởi vì ông đã xuất hiện trong các hoạt động, còn cha thì không. Đó là cách giải thích khá đơn giản nhưng cha nghĩ tại thời điểm này như thế là đủ rồi.”

Caroline quá tò mò để có thể bỏ qua vấn đề. “Mười bốn năm? Tại sao, đó là một khoảng thời gian con không ở đây.”

“Chính xác,” cha nàng đồng ý với một cái gật đầu. “Hầu tước quá tức giận vì sự ra đi của con và tuyên bố với mọi người rằng ông sẽ không nói lời nào với cha nữa cho tới khi con trở lại nước Anh.” Cha nàng ho một chút và nói thêm, “Ông ấy không hiểu lý do cha đưa con đi và ta đã không giải thích cho chúng.”

“Con biết rồi,” Caroline nói. Nàng đã không biết, đương nhiên rồi, và càng nghĩ về những điều cha nàng đã nói, nàng càng trở nên bối rối. “Cha, chỉ một câu hỏi cuối cùng và sau đó chúng ta sẽ chuyển sang những chủ đề khác.”

“Được thôi?” Cha nàng nở nụ cười một lần nữa và nó làm cho câu hỏi của nàng thật khó khăn để thoát ra. “Tại sao lại đưa con đi? Mẹ, ý con là dì Mary, giải thích rằng cha đã quá đau buồn khi mẹ để của con mất và rằng cha không thể lo cho con được. Bà nói rằng cha chỉ xem xét đến sự chăm sóc tốt nhất cho con và nghĩ rằng con sẽ hạnh phúc hơn với họ. Đó có phải sự thật không? Và nếu đúng như thế,” Caroline tiếp tục trước khi cha nàng có thể nghĩ ra câu trả lời, “tại sao để con rời đi một khoảng thời gian dài như thế?” Nàng không nói ra suy nghĩ ẩn dưới câu hỏi của nàng. Tất cả sự thật đã chỉ ra rằng cha nàng không cần nàng. Đó có phải sự thật? Liệu nàng có bị lợi dụng bởi sự hận thù giữa các thành viên trong gia đình? Có phải nàng được đưa đi để trừng phạt ngài hầu tước theo cách nào đó? Cha nàng không yêu nàng đủ để giữ nàng ở lại ư?

Caroline cau mày khi nàng xem xét tất cả các khả năng và hệ lụy. Sự giải thích đơn giản của dì chỉ như thế. Đơn giản. Lời giải thích đó không còn dùng được nữa khi mà Caroline đã trưởng thành và không còn là đứa trẻ cả tin của những năm về trước nữa. Nhưng những bức tranh đã phản bác lại tất cả những lời giải thích đơn giản. Tại sao cha lại lưu giữ chúng?

“Con phải kiên nhẫn với cha, Caroline,” cha nàng tuyên bố. Giọng của ông cứng rắn, kết thúc sự thảo luận. “Cha đã làm điều mà cha cho là tốt nhất khi đó và cha hứa với con rằng một ngày nào đó cha sẽ giải thích tất cả cho con.” Ông hắng giọng và chuyển chủ đề. “Chắc con phải đói đủ để ăn hết một con gấu, Marie!” Ông gọi qua vai khi cô gắng lau đi chỗ trà bị đổ ra bằng chiếc khăn của mình. “Mang thêm trà và thức ăn lên đây.”

“Con không thực sự đói lắm,” Caroline nói. “Sự phấn khích đã lấn át cơn đói bụng,” nàng thừa nhận.

“Nó cũng khá ổn,” cha nàng đáp lại. “Marie là đầu bếp mới và các món ăn cũng đã hơn sự mong đợi. Cô ấy là người thứ ba trong năm nay. Những việc trong nhà luôn là vấn đề với cha.”

Caroline mỉm cười, nghĩ đến không biết bao nhiêu câu hỏi nàng muốn hỏi. Tuy nhiên, nàng đã không được phép làm gì hơn gật và lắc đầu khi cha nàng kiểm soát các cuộc đối thoại trong suốt bữa sáng. Họ kết thúc bữa sáng và Caroline chỉ động đến một chút thức ăn. Món ăn vẫn ở mức độ dưới tiêu chuẩn của nàng. Ổ bánh mì thì cứng đủ để làm gãy răng, còn cá thì lại chín quá. Món mứt, đã quá cũ

xét đến lượng bụi bám xung quanh lọ, thì quá lỏng và chua. Nàng quyết định, khi nàng theo cha nàng đi vào thư viện, rằng nàng sẽ xem xem Benjamin có muốn góp một tay với nhà bếp. Anh bạn của nàng thích nấu nướng và thường phụ giúp các bữa ăn ở Boston.

Nàng chuyển sang chú ý đến cha mình. Ông đứng trước các tác phẩm của nàng, nở nụ cười tươi tắn, và cho Caroline thấy ông đã ghi ngày ở phía sau mỗi bức tranh. Theo như ông nói, đó là cách ông dõi theo sự trưởng thành của nàng.

“Con đã từ bỏ việc vẽ tranh,” Caroline nói với nụ cười. “Như cha thấy đây, con không có tài năng.”

“Điều đó không quan trọng. Henry nói rằng con có một đôi tai dành cho ngôn ngữ và con học chúng rất nhanh.”

“Đúng vậy,” Caroline thừa nhận, “nhưng ngữ điệu của con khá tệ hại.” Nàng cười và nói thêm, “Mặc dù được nhận xét là giọng hát của con không quá khó nghe và con chơi đàn xpinet tạm ổn. Nhưng, sự tán thưởng chỉ đến từ những người trong gia đình, và mọi người có một chút dễ dãi.”

Cha nàng bật cười. “Cha không lo lắng rằng con có hề hấn gì nếu là một người khỏe khoảng đây, Caroline. Nhưng con không việc gì phải xem nhẹ tài năng của mình,” ông nói thêm. Ông ngồi xuống một chiếc ghế và ra hiệu cho Caroline ngồi vào một chiếc khác. “Nói cho cha biết, tại sao Henry lại cho phép Charity đồng hành cùng con? Cha rất hài lòng, con biết đấy, nhưng cũng ngạc nhiên nữa.”

Caroline lập tức trả lời, nàng kể cho cha mình về sự mê đắm của Charity với Paul Bleachley và sự đột nhiên biến mất của anh ta. Nàng kết thúc câu chuyện của mình và hỏi, “cha từng nghe nói đến người đàn ông đó bao giờ chưa?”

“Ta chưa bao giờ,” cha nàng trả lời. “Nhưng điều đó không có gì lạ khi cha đã nằm ngoài lề xã hội trong một khoảng thời gian dài.”

“Cha, người giúp việc của cha, Deighton ấy, nói rằng cha quay trở lại vì mùa vũ hội. Cha đã dự định xuất hiện trong các bữa tiệc năm nay ư?”

“Không,” cha nàng trả lời. “Cha luôn luôn quay trở lại London trong khoảng thời gian này của năm. Ngôi nhà ở vùng quê quá giá lạnh để sống qua mùa đông. Và Deighton, rất cứng đầu khi chúng ta đến, khẳng định rằng ngôi nhà phải sẵn sàng phòng trường hợp cha thay đổi ý định,” ông nói thêm. “Mặc dù bây giờ, ta rất hài lòng vì điều đó. Với cô con gái đáng yêu của mình bên cạnh, cha sẽ mang ngôi nhà trở lại mùa vũ hội. Cha thấy mình rất hào hứng với điều đó.” Cha nàng cười thể hiện sự hài lòng thực sự. “Con sẽ tạo ra sự náo động, Caroline ạ.”

“Bởi vì ngài hầu tước ư?” Caroline hỏi.

“Không. Bởi vì còn có nhiều thứ,” cha nàng trả lời. “Ngài hầu tước đương nhiên sẽ hài lòng vì cháu gái đã quay lại London, nhưng cha đang nghĩ tới các chàng trai trẻ và phản ứng của họ với con. Sẽ có nhiều thứ để mong đợi lắm. Mẹ con sẽ rất tự hào.”

“Cha đã gặp mẹ như thế nào? Con không nhớ một chút nào về bà và con rất xin lỗi về điều đó. Di Mary nói với con rằng bà là một người phụ nữ rất dịu dàng.”

Bá tước Braxton nhìn xa xăm và nở một nụ cười dịu dàng. “Đúng vậy, bà ấy là một người rất dịu dàng và đáng yêu, Caroline ạ.” Ông nắm tay Caroline và kể câu chuyện ông đã gặp và yêu người phụ nữ tóc

đen đầy sức sống đỏ như thế nào. “Bà ấy sẽ rất tự hào về con. Cha đã nghĩ đến một bé trai và thậm chí không nghĩ đến việc đặt tên cho con gái. Khi con sinh ra, mẹ con đã cười cho tới khi nước mắt chảy xuống cả má. Đúng vậy, bà ấy rất hài lòng.”

“Và cha có thất vọng không?” Caroline hỏi. Nàng biết rằng ông không thất vọng từ cái cách ông kể câu chuyện, nhưng nàng vẫn muốn nghe ông khẳng định điều đó. Nàng cảm thấy mình như cô gái nhỏ đang nghe kể chuyện trước khi đi ngủ và thấy mình hào hứng nghe kể về cuộc đời mình trước kia.

“Cha đã hài lòng như mẹ con vậy,” cha nàng thừa nhận. Ông vặn bàn tay mình và thò tay vào trong túi áo để lấy chiếc khăn tay để lau mắt và rồi hắng giọng. Trong một giọng nghe gần như cộc lốc, ông nói, “còn bây giờ, chúng ta phải thấy con và Charity thử những bộ váy mới càng sớm càng tốt. Bữa tiệc hàng năm của công tước Ashford sẽ diễn ra trong hai tuần nữa và chúng ta sẽ xuất hiện ở đó. Lão già tinh quái đó năm nào cũng gửi lời mời đến cha. Ông ta sẽ sốc khi cha đồng ý cho mà xem.” Cha nàng bắt đầu cười khúc khích khi tưởng tượng ra khuôn mặt Ashford khi ông bước vào với cô con gái xinh đẹp đi bên cạnh.

Caroline nhìn sự hứng thú của cha mình tăng lên khi ông miêu tả các hoạt động họ sẽ tham gia, sẽ không quá bất ngờ nếu ông bắt đầu xoa tay vào nhau. Cái cách đôi mắt ông lấp lánh với sự tinh quái làm Caroline nhớ đến người anh họ Luke. Ông dường như hào hứng giống như một đứa trẻ đang chuẩn bị bắt đầu một chuyến phiêu lưu. Nàng muốn cảnh báo ông về việc ông đã mong đợi quá nhiều nhưng lại quyết định không làm ông thất vọng. Khi nàng nghe ông nói, nàng đã thề sẽ thể hiện tốt nhất để không làm ông thất vọng. Chúa giúp nàng, có thể nàng sẽ không được như ông kỳ vọng. Cũng có thể, trong vòng hai tuần nàng có thể học được sự đúng mực. Đó chắc chắn là một thử thách và Caroline quyết định nàng sẽ làm tốt nhất có thể.

Nàng tiếp tục ngồi bên cạnh cha mình trong hầu hết buổi sáng, lắng nghe ông nói về những năm đã qua. Nàng nhận ra rằng ông nói nhiều về các vấn đề và nỗi quan tâm của nước Anh và hiếm khi nói về mình. Nàng hiểu ông đã cô đơn kinh khủng đến mức nào và điều đó làm trái tim nàng đau đớn. Tất cả là sự lựa chọn của chính ông, nàng tự nói với mình, vì ông có thể có nàng ở bên trong mười bốn năm qua, nhưng nàng thấy mình không thể đổ lỗi cho ông vì điều đó.

Có một lý do khác đằng sau hành động đưa nàng đi của ông, nàng chắc chắn điều đó. Đến một thời điểm nào đó, khi nàng có được sự chấp nhận hoàn toàn của ông, nàng sẽ được biết sự thật. Và rồi Caroline nhận ra lời hứa ngu ngốc nàng đã nói với những người họ hàng của nàng ở Boston sẽ phải bị phá bỏ. Đó là một lời hứa của một đứa trẻ được thực hiện trong cơn tức giận và bối rối. Bây giờ, nàng đã chấp nhận sự thật. Chỗ của nàng là ở bên cạnh cha mình. Nàng không thể trở lại Boston.

Tương lai của nàng là ở đây.

Chương 4

Sự hài hước của Caroline đã giúp nàng tránh đi nỗi tuyệt vọng thực sự. Sự hài hước đó, và niềm phấn khích không bao giờ ngừng của Charity với các hoạt động. Chị họ nàng thích được chú ý và nhanh chóng trở thành bạn với Madam Newcott, người thợ may có con mắt vô cùng tinh tế đối với vải vóc và con số. Charity tận dụng từng phút trong khi Caroline coi đó là sự tra tấn.

Bá tước Braxton không dừng lại với việc đặt một chiếc váy mà khẳng định rằng cả hai cô gái của ông phải được trang bị cả một tủ đầy quần áo. Madam Newcott gợi ý màu hồng và màu vàng nhạt cho Charity, rồi thêm những dải đăng ten ở chỗ này chỗ kia để tôn lên vóc dáng mảnh mai của nàng. Bà sẽ không cho phép có bất cứ phần xếp nếp nào, bà nói rằng chúng quá nặng và sẽ làm giảm đi những

đường nét của Charity.

Caroline thấy nàng được khoác lên những chiếc váy màu xanh dương, màu xanh oải hương và màu ngà, bao gồm cả màu trắng ngà, với những đường xẻ quá sâu và quá bó sát so với sở thích của nàng, nhưng lại tôn lên mái tóc và màu da. Nàng nghĩ mình thật lố bịch trong những bộ váy và nói điều đó với Charity.

“Mẹ sẽ bọc một chiếc áo khoác lông xung quanh ngực em,” Charity tuyên bố với một nụ cười thật rộng. “Và cha sẽ không để em bước chân ra khỏi nhà. Còn bác sẽ phải dùng roi để đánh đuổi những kẻ theo đuổi khi em mặc nó trước mặt đám đông.”

“Em thề rằng em sẽ bị bó chặt và kẹp lại cho tới khi người em thâm tím lại cho mà xem,” Caroline nhấn mạnh.

Madam Newcott, người đang quỳ phía trước Caroline với ý định sắp đặt lại lần cuối những gì mà bà cho là sự sáng tạo tuyệt vời, lờ đi lời nhận xét đó.

“Khi nào cha em quay lại?” Charity hỏi, quay trở lại chủ đề ban đầu.

“Ngày mai,” Caroline trả lời. “Ngài hầu tước sống khá xa London, cha em sẽ ở lại đó một đêm và sẽ trở về vào ngày mai.”

“Ngài hầu tước là anh hay em của mẹ em?” Charity hỏi.

“Ông ấy là anh. Em cũng có một người cậu nữa, cậu Franklin, ông ấy ít hơn mẹ em hai tuổi nếu như bà còn sống... Có phải em xót mướt quá không?”

“Có một chút,” Charity nói kèm theo một nụ cười. “Tại sao cha em không chỉ đơn giản gửi một lời nhắn cho ngài hầu tước rằng em đã trở lại nước Anh. Rồi ông ấy sẽ đến London. Có vẻ như có rất nhiều rắc rối.”

“Cha muốn nói chuyện trực tiếp với ngài hầu tước. Ông nói rằng ông muốn giải thích với bác ấy,” Caroline trả lời, nàng hơi cau mày. “Chỉ biết đây, em thậm chí đã không nhận ra rằng mình có hai người chú bác cho đến khi cha em nói với em. Kỳ lạ là bây giờ ông lại thể hiện nhiều sự tôn kính như vậy, phải không?”

“Charity suy nghĩ một chút rồi nhún vai, bỏ qua chủ đề đó. “Giá như chị có được một phần vóc dáng của em,” nàng rên rỉ khi cời chiếc váy đi bộ màu hồng thật cẩn thận để không làm loạn những cây kim đang giữ các mảnh vải với nhau.

“Sẽ tốt hơn nếu có một chút thay vì quá nhiều.” Caroline nhận xét. “Chị có vóc dáng hoàn hảo rồi.”

“Madam Newcott?” Charity gọi. “Caroline thực sự tin rằng cô ấy có đôi chân quá dài và bộ ngực quá đầy không hợp thời.”

“Em chưa bao giờ nói như thế,” Caroline phản bác. “Nhưng em rất thực tế. Chân dài rất tốt khi em cưỡi ngựa, nhưng em không thấy có bất cứ sự thiết thực nào từ-” Nàng không kết thúc câu nói của mình thay vào đó nàng vỗ ngực mình.

Charity phá lên cười. “Caimen sẽ bạt tai chúng ta nếu anh ấy nghe thấy điều chúng ta đang nói.”

“Đúng vậy,” Caroline đáp lại. Nàng nhìn vào gương và nói, “tóc của em quá lộn xộn. Chị có nghĩ em nên cắt bớt đi không?”

“Không!”

“Được rồi,” Caroline dịu giọng. “Em sẽ lượn lờ như một người phụ nữ hoang dã.”

“Chị nghĩ có thể tĩa đi một chút khi mà chúng dài ra vào khoảng thời gian chúng ta trở lại Boston.”

Caroline biết nàng phải nói với Charity về quyết định của mình, nụ cười của nàng biến mất khi nàng lắc đầu. “Em không chắc rằng mình sẽ quay trở lại Boston đâu, Charity ạ.”

Charity mở miệng định phản đối nhưng cái lắc đầu của Caroline đã ngăn nàng lại. Không nên nói chuyện này trước mặt Madam Newcott, và thật may vì Charity hiểu điều đó. Nhưng ngay khi người thợ may rời đi, Charity trở lại cuộc thảo luận ngay. “Chị hi vọng em sẽ không đưa ra quyết định quá vội vàng, Caroline. Chúng ta mới chỉ ở đây có hai tuần. Hãy cho mình thêm thời gian trước khi em quyết định sẽ làm như thế nào. Trời ạ, mấy ông anh của chúng ta sẽ phát điên lên nếu em không trở về nhà.”

“Em hứa sẽ không vội vàng,” Caroline đáp lại. “Nhưng em không thể bỏ mặc cha em được, Charity ạ. Chỉ là em không thể làm như thế.” Nàng thở dài buồn bã đầy bất lực và thì thầm, “Em đang ở nhà rồi. Đây là nơi em thuộc về. Khi mà cha em vẫn còn sống.”

“Em nói em không thể bỏ mặc cha em, điều mà chính xác ông ấy đã làm với em,” Charity tranh luận. Gương mặt nàng kích động và Caroline biết rằng chị nàng đã trở nên tức giận. “Mười bốn năm ông ấy không đêm xĩa gì đến em. Sao em có thể quên điều đó?”

“Em không quên,” Caroline đáp lại. “Nhưng có một lý do nào đó,” nàng cãi lại. “Có điều gì đó bên dưới những lời giải thích đơn giản và ngày nào đó ông sẽ nói cho em biết.”

“Chị sẽ không tranh cãi với em, em gái ạ,” Charity tuyên bố. “Trong vài ngày tới đây chúng ta sẽ cùng ra mắt trong bữa tiệc đầu tiên. Cha em rất hào hứng vì chúng ta và chị sẽ không phá hỏng sự hăng hái của ông. Chỉ cần hứa với chị rằng em sẽ đợi một thời gian rồi mới đưa ra quyết định. Chị sẽ không nói lại chuyện này cho tới... hai tuần nữa. Rồi em sẽ có thời gian để xem xét tất cả các khía cạnh. Tại sao ư, Caroline, em thậm chí không thích người Anh cơ mà!”

“Em chưa gặp nhiều người,” Caroline đáp lại. Cuộc đối thoại đột nhiên làm Caroline nhớ tới người đàn ông bị thương nàng đã giúp đỡ và cuộc nói chuyện của họ. Rồi nàng nhớ đến người đàn ông có tên là Bradford và cái cách anh ta tác động đến nàng. Nàng thấy mình nghĩ đến anh ta nhiều hơn nàng muốn nhưng dường như nàng không thể ngăn được suy nghĩ của mình. Anh ta làm nàng sợ và khi nàng thừa nhận điều đó với bản thân mình, nàng lập tức quyết định rằng nàng đã quá xúc động. Anh ta cuối cùng cũng chỉ là một người đàn ông mà thôi.

Buổi vũ hội đầu tiên của họ cuối cùng cũng đến. Bữa tiệc nhà Ashfrod, như cha nàng đã nói, là bữa tiệc đánh dấu sự bắt đầu của mùa vũ hội và tất cả những người được mời đều sẽ tham gia.

Caroline dành thời gian để mặc quần áo cho buổi tiệc. Tóc của nàng không chịu nằm yên với những chiếc kẹp và ruy băng mà người hầu gái cứ cố gắng kẹp lên. Cuối cùng, Caroline chải tất cả chúng xuống để mái tóc buông xung quanh vai nàng. Chiếc váy của nàng màu băng tím, với một đường cổ

được xẻ để phô ra, bộ ngực đầy có vẻ nhiều hơn so với “một chút”, kết hợp với đôi giày và đôi găng tay trắng là hoàn tất trang phục của nàng. Khi Caroline đứng trước chiếc gương mạ vàng trong phòng ngủ, nàng cho rằng mình trông cũng chấp nhận được.

Mary Margaret, một cô hầu gái với khuôn mặt tàn nhang mà Deighton đã thuê để phục vụ Caroline, cứ nói đi nói lại rằng trông nàng đáng yêu như thế nào. “Màu chiếc váy rất hợp với màu mắt của cô,” cô gái thì thầm đầy tôn kính. “Nó vô cùng cuốn hút. Ôi, giả như tôi có cơ hội biến thành một con chuột đi theo cô đến buổi tiệc. Cô sẽ tạo nên sự náo động cho mà xem.”

Caroline bật cười. “Nếu cô có cơ hội biến thành một chú chuột, thì chính cô mới là người tạo ra sự náo động,” nàng trêu. “Nhưng nếu cô chờ tôi, tôi hứa sẽ kể cho cô nghe mọi điều xảy ra.” Từ biểu hiện hớn hờ của cô hầu gái, Caroline nghĩ rằng nàng sẽ không quá kinh ngạc nếu như cô ấy quỳ gối xuống. Sự sùng bái đó làm nàng thấy không thoải mái. “Tôi rất hồi hộp, Mary Margarnet. Hôm nay là buổi tiệc đầu tiên tôi tham gia.”

“Nhưng cô là tiểu thư Caroline!” Mary Margarnet phản bác. “Vị trí của cô được đảm bảo từ khi cô sinh ra. Và cô cũng rất xinh đẹp nữa,” cô hầu nói thêm với một tiếng thở dài.

“Tôi chỉ đơn giản là một cô gái nhà quê,” Caroline phản đối. Cô hầu gái trông sẵn sàng để tranh cãi nhưng Caroline đã nhanh chóng cảm ơn vì sự giúp đỡ và đi tìm cha mình cùng với Charity. Cả hai đang chờ nàng dưới chân cầu thang.

Charity trông thật đáng yêu. Tóc nàng được bó gọn vào thành từng lọn bằng một chiếc ruy băng hồng. Chiếc váy nàng đang mặc cũng có màu giống như dải ruy băng với chiếc cô áo được xẻ rộng về phía hai bờ vai. Màu hồng nhạt làm nổi bật đôi gò má hồng hào của nàng. Caroline không nghĩ ngờ gì về việc cả giới quý tộc sẽ chào đón người chị họ của mình.

Bá tước Braxton nhìn cô con gái của mình bước xuống cầu thang. Nụ cười của ông đầy tự hào và đôi mắt ông ngập nước, điều đó cho thấy ông rất hài lòng về vẻ ngoài của nàng. Nàng chờ cho tới khi ông kéo chiếc khăn từ trong túi áo ra lau mắt trước khi hỏi xem liệu ông có chờ nàng lâu không.

“Mười bốn năm,” ông trả lời trước khi có thể ngăn mình lại. Caroline mỉm cười trước niềm thương mến thực sự ông đã thể hiện. “Tôi nay, con trông thật xinh đẹp.” ông khẳng định. “Cha sẽ phải bảo vệ con khỏi các chàng trai.”

Khi họ đã ngồi vào trong xe để đến bữa tiệc, Charity mới hỏi chú mình, “Có ai là người mà bác nhìn đến trong hầu hết thời gian không?”

“Thứ lỗi cho bác?” Cha của Caroline không hiểu ngay câu hỏi.

“Charity muốn biết cha có bị thu hút bởi quý bà nào không,” Caroline phải nói rõ lại. Nàng đã không nói cho Charity biết rằng cha mình đã ẩn dật suốt những năm vừa qua.

“Ồ, điều đó ư. Không, không, không có ai cả,” ông trả lời. “Trước đây, ta có hộ tống quý bà Tillman.”

“Có thể bà ấy sẽ ở buổi tiệc tối nay,” Caroline dự đoán.

“Chồng của bà ấy mất ngay sau khi cha cưới mẹ con,” ngài bá tước nói. “Bà ấy có một cô con gái, cha không biết bà ấy đã xoay sở thế nào.”

“Nhưng, bác à, sống một mình như thế, bác chắc phải cô đơn lắm. Cháu không thể tưởng tượng nổi,” Charity nhấn mạnh với một chút cau mày.

“Đó là vì cháu luôn được bao quanh bởi những người anh trai của mình,” ông đáp lại.

“Và Caroline,” Charity xen vào. “Em ấy cũng là em gái của cháu kể từ khi cháu có thể nhớ được.”

Cả ba rơi vào im lặng cho tới khi cỗ xe đỗ trước cửa ngôi nhà bằng đá. Nó trông như một cung điện với Caroline và nàng cảm thấy nhưng bụng nàng thắt lại. Nàng đang rất hồi hộp.

“Trời mùa thu khá ẩm,” cha nàng nhận xét khi ông giúp đỡ các cô gái ra khỏi cỗ xe. Ông đi giữa họ, nắm lấy khuỷu tay Caroline bên trái và của Charity bên phải.

Charity bị trượt một bước và Caroline phải nhắc nàng đeo kính vào.

“Chỉ cho tới khi chị vào đến bên trong,” Charity tuyên bố. “Chị biết mình rất hảo huyền nhưng trông chị thật kinh khủng khi đeo chúng!”

“Làm gì có chuyện đó,” bác nàng khẳng định. “Cháu trông đáng yêu khi đeo cặp kính đó mà. Nó làm cháu trông rất có phẩm cách.”

Charity không tin lời ông. Ngay khi họ vào đến đại sảnh sáng trưng với hàng trăm ngọn nến, Charity lập tức bỏ chiếc kính xuống và nhét chúng vào chiếc áo khoác của bác nàng. “Cháu hẳn là chưa nói với bác tôi nay bác đẹp trai thế nào,” nàng nói.

Cha Caroline đáp lại với một lời tán tụng tương tự nhưng Caroline không nghe vào tai được. Nàng đang cố không tỏ ra lóng ngóng khi nhìn đến sự tráng lệ đầy vương giả xung quanh mình. Bá tước Braxton lập tức giới thiệu con gái và cháu gái của mình với chủ nhà, người đang đứng đầu hàng dài tiếp đón. Công tước Ashford là một người đàn ông già với mái tóc trắng nhìn như thể nó có màu vàng nhạt. Ông nói bằng một giọng mũi cao nghe như đang bị ai bịt mũi vậy. Caroline nghĩ ông rất cảm động bởi vì ông đã chào đón cha nàng bằng một cái ôm rất thân mật.

Ngài công tước dường như không nhìn rõ nàng và thậm chí ông phải dùng đến một chiếc tròng kính để nhìn rõ hơn. Khi cô gắng lờ đi cái nhìn khiếm nhã của ông, nàng băn khoăn có phải nàng đột nhiên mọc thêm cái tay cái chân nào không, và nàng để ý thấy ông không hề nhìn Charity như thế. Nàng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm khi cha nàng cầm tay và hộ tống nàng vào phòng khiêu vũ.

Đối với Charity, đó là một cảnh tượng mờ ảo xinh đẹp. Nàng vô cùng hào hứng về buổi tối hôm nay, nàng sẽ hòa cùng với giới quý tộc sang trọng. Chắc chắn một trong số họ sẽ biết đến Paul Bleachley. Tối nay nàng sẽ đi bước đầu tiên trong việc tìm hiểu tất cả về tình yêu đã bị mất của mình.

Bá tước Braxton cùng với một bên và con gái và một bên là cháu gái đang khoác tay, đứng ở ngưỡng cửa của phòng khiêu vũ. Chỉ có bốn bước nữa là dẫn đến khu vực khiêu vũ, và cả ba đều có cái nhìn bao quát đám đông.

Cha và con gái không hề chạm vào nhau, mặc dù Charity có xiết tay bác mình để nàng không bị lạc khi họ tiến lên. Có ánh sáng trong đôi mắt nàng và khuôn mặt nàng đỏ ửng với sự chờ mong.

Mặt khác, Caroline trông hoàn toàn điềm tĩnh. Nàng đứng thẳng và tự hào, ngang hàng với cha mình cả

về chiều cao và phong thái. Nàng nhìn xuống những người đang nhìn chăm chăm vào nàng với vẻ mặt bình thản. Ngài bá tước vẫn đứng đó cho tới khi ông chắc chắn rằng mọi ánh mắt đều đã hướng về phía con gái và đứa cháu họ xinh đẹp của mình. Ông khẳng định, đó là giây phút tuyệt vời nhất của ông! Sự chú ý im lặng nổi lên giữa nhóm người, và trong khi Charity có một chút hồi hộp trước một hàng dài đang đứng chờ phía sau, bác của nàng đang đắm mình trong sự tự hào.

Dàn nhạc bắt đầu chơi lại và một số người đàn ông trông lực lưỡng bắt đầu hướng về phía họ. “Họ đến đó,” bá tước thì thầm với một tiếng cười nhỏ.

Vậy đây là một chuyến phiêu lưu, Caroline thầm nghĩ khi nàng bị ngập trong những lời giới thiệu.

Sự chào đón càng nhiều, Caroline càng khó rút lui. Nàng đứng bên cạnh cha mình, trông điềm tĩnh và rạng rỡ nhưng lại bị nổi bốn chồn khuấy động ở bên trong. Nàng không thể giúp gì hơn ngoài việc ngưỡng mộ cái cách Charity nhẹ nhàng và bền lễn nói chuyện với những người vây quanh mình. Charity dường như đang là chính mình, nở rộ như một đóa hoa mùa xuân với toàn bộ sự xinh đẹp, và Caroline băn khoăn điều gì đã xảy ra với sự tự tin của chính nàng. Nàng cảm thấy xấu hổ, vụng về và hoàn toàn không còn là mình.

Thẻ khiêu vũ của Charity đã kín và nàng lần lượt được dẫn ra sàn nhảy để tham gia vào các điệu vũ, nhưng bá tước Braxton từ chối một anh chàng đang cố gắng nắm lấy tay cháu gái mình, tuyên bố rằng nàng phải được giới thiệu với một người bạn của ông.

Ông nhìn xuyên qua phòng và Caroline chuyển sự chú ý của mình về phía ông đang nhìn. Một người đàn ông có tuổi đang tách mình ra khỏi đám người và từ từ đi xung quanh sàn khiêu vũ. Ông có đôi vai khoằm, mái tóc hơi hói và phải dùng một cái gậy trợ giúp để bước đi. “Ông ấy là ai vậy ạ?”, Caroline hỏi.

“Hầu tước Aimsmond,” cha nàng trả lời. “Anh trai của mẹ con.”

“Người mà cha đã đi gặp ư?” Caroline hỏi.

“Đúng vậy, Caroline. Cha phải giải thích,” ngài bá tước nói. Ông cười và vỗ nhẹ vào tay Caroline rồi nói tiếp, “Ông ấy sẽ không chối bỏ con. Cha có thể thấy điều đó.”

Caroline cảm thấy khó hiểu bởi lời nhận xét của cha mình. Ông phải giải thích điều gì? Và tại sao bác nàng lại có thể chối bỏ nàng? Nàng biết mình không nên hỏi cha bây giờ nhưng nàng quyết định phải biết ông đang nói về điều gì khi họ về đến nhà.

Nàng quay lại nhìn ngài hầu tước, thầm nghĩ trông ông thật yếu ớt. “Con nghĩ là con nên đến gặp ông,” Caroline không chờ cha mình trả lời mà ưỡn thẳng lưng và bước thẳng đến chỗ người đàn ông đã không nói chuyện với cha nàng trong mười bốn năm. Ngài hầu tước mỉm cười với nàng, và nàng biết sự hận thù đã kết thúc. Cha nàng đã đến thăm ông vào tuần trước và rõ ràng đã hàn gắn lại vết nứt giữa hai người.

Nàng gặp ông ở đoạn giữa của căn phòng. Không một chút ngần ngại, nàng nở nụ cười tươi nhất và hôn lên má ông.

Bác nàng đáp lại bằng một nụ cười xúc động. Ông nắm lấy cả hai bàn tay của nàng nhưng rồi buộc phải bỏ một bên xuống để giữ thăng bằng với cây gậy hỗ trợ của mình.

Cả hai tiếp tục nhìn nhau mà không nói một lời. Caroline thấy mình không thể mở lời để bắt đầu cuộc đối thoại. Ngài hầu tước cuối cùng cũng phá vỡ sự im lặng. “Ta sẽ rất vui lòng nếu cháu gọi ta là bác,” ông nói. Giọng ông có một chút cộc cằn và nghe gần như là gay gắt. Đó là một giọng nói tràn ngập cảm xúc. “Ta chỉ có một người em trai, Franklin, và vợ nó, Loretta. Từ khi mẹ cháu mất, họ là gia đình duy nhất của ta.”

“Không đâu ạ,” Caroline đáp lại với một giọng dịu dàng. “Bác còn có cha cháu và cháu nữa.”

Câu nói của nàng làm ông thấy hài lòng, và ở phía sau, nàng nghe thấy cha mình hắng giọng.

Ngài hầu tước nhìn bá tước Braxton với sự cau có rõ ràng. “Cậu không nói với tôi là con bé trông giống mẹ nó y đúc. Ta đã suýt ngã khi nhìn thấy con bé.”

“Em đã nói,” bá tước đáp lại. “Chỉ là anh quá lơ mơ để có thể nhớ được nó.”

“Ha! Đầu óc ta sắc bén như một cái móng tay mới cắt, Brax ạ!”

Chạ Caroline mỉm cười. “Franklin và Loretta có ở đây tối nay không? Em đã không nhìn thấy họ, em muốn Caroline gặp cậu nó.”

Ngài hầu tước hơi cau mày. “Chúng ở đâu đó thôi,” ông chỉ ra với một cái nhún vai. Ông lại nhìn vào Caroline và nói thêm, “con bé có đôi mắt của ta. Brax! Đúng vậy, con bé là hình ảnh giống hệt của gia đình ta.”

Caroline phải thừa nhận rằng đôi mắt nàng trông rất giống ông, và nàng băn khoăn tại sao ông lại có vẻ khiêu khích cha mình và mắt ông trông tinh quái như thế.

“Nhưng con bé có mái tóc của tôi, đó là sự thật anh không thể chối cãi, Aimsmond!”

Caroline bật cười. Nàng không thể tin được rằng hai người đang thực sự tranh cãi về nàng. “Và mọi người đều sẽ biết rằng con có quan hệ với cả hai người,” nàng nói. Một tay nàng khoác vào tay bác mình và tay còn lại với cha mình, nàng biết rằng điều đó cũng không thể làm dịu hai người đàn ông. “Chúng sẽ tìm một chỗ nào đó để ngồi và nói chuyện được không ạ? Mặc dù hai người đã có chuyện viếng thăm gần đây, nhưng con tin cả hai vẫn còn rất nhiều chuyện để nói với nhau.”

Ba người đi về phía góc phòng. Charity cũng nhập cuộc với họ và câu chuyện nhanh chóng chuyển đến buổi vũ hội và những chàng trai có khả năng đang cố gắng thu hút sự chú ý.

“Cháu có thể gọi ngài là bác không ạ?” Charity hỏi ngài hầu tước. “Cháu thích như thế, nếu điều đó được chấp nhận. Chúng ta có quan hệ họ hàng xa phải không ạ?”

Ngài hầu tước cảm thấy hài lòng với sự thân mật cởi mở của Charity và gật đầu đồng ý. “Chúng ta có quan hệ với nhau bởi một cuộc hôn nhân, ta cho là thế. Ta sẽ rất hài lòng nếu cháu gọi ta là bác. Bác Milo là cái tên mà Caroline gọi ta khi nó còn là một cô bé con.”

“Aimsmond, em đang băn khoăn cái gì mà ồn ào vậy?” Braxton đột nhiên hỏi. Ông đang đứng bên cạnh chiếc ghế đệm bọc da mà ngài hầu tước đang ngồi. Caroline đứng ở bên còn lại. Ngài hầu tước nắm tay Caroline giống như một gọng kìm, cách để ông có thể chắc chắn rằng nàng không biến mất, Caroline nghĩ thế.

Caroline thấy cha nàng đang nhìn ra phía cửa phòng khiêu vũ và nàng cũng quay lại. Đôi mắt nàng hơi mở ra một chút khi nàng nhìn thấy người đang đứng ở đó và tạo nên sự náo động trong đám đông các vị khách. Đó là quý ông mà nàng đã cứu khi đang gặp nạn cướp. Mr. Smith! Tất nhiên, đó không phải Mr. Smith, vì đó chỉ là cái tên nàng đặt để giải thoát cho anh ta khỏi sự xấu hổ mà thôi.

Nàng đứng đó và quan sát anh ta, một nụ cười nhếch lên nơi góc miệng nàng, và nàng thấy anh ta làm nàng nghĩ đến một con công, bởi cái cách anh ta đứng làm dáng ở đó. Từ cái cách đám đông kín đáo liếc nhìn anh ta, nàng cho rằng anh ta là một người nổi tiếng bảnh bao. Chiếc áo khoác màu đen ảm đạm của anh ta đồng nhất với tất cả vẻ bề ngoài của các quý ông trong phòng, nhưng anh ta còn đeo thêm một chiếc khăn xếp màu trắng lờm xờm đến tận mang tai. Nàng tự hỏi hân anh ta phải rất khó khăn khi quay đầu mà không làm nhăn chiếc khăn đó.

“Vây là cuối cùng Brummell cũng đến,” bác của nàng chỉ ra với một vẻ hài lòng. “Bữa tiệc của ngài công tước bây giờ đã được đóng dấu xác nhận.”

“Brummell?” Caroline cảm thấy sự náo nao đang xâm chiếm nàng. “Bác vừa nói là Brummell?” nàng hỏi lại, mặc dù thừa biết câu trả lời. Thật là rối ren, nàng tự nhủ, nhớ lại xem nàng đã nói chuyện như thế nào về Brummell với người mà nàng tự gọi là Mr. Smith! Nàng cố gắng một cách điên cuồng cố nhớ lại từng chi tiết của cuộc nói chuyện, hi vọng rằng mình không nói điều gì không hay về người đàn ông đó. Chúa ơi, chẳng phải nàng đã gọi anh ta là Plummer sao?

Brummell vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn ra xung quanh. Anh ta mang một vẻ mặt buồn chán, thậm chí khi anh ta nhận ra được người mình muốn tìm ở phía kia căn phòng. Brummell bước từng bước chậm rãi và đều đều xuyên qua đám đông. Anh ta bước đi trong một bầu không khí trang trọng, và khi đám đông rẽ ra, Caroline nhận ra rằng anh ta có vai trò rất lớn. Anh ta bước đi không một chút khập khễnh, hẳn là vết thương đã được điều trị đúng cách, điều phát hiện đó làm Caroline cảm thấy hài lòng.

Nàng tiếp tục nhìn theo bóng lưng của Brummell, tò mò xem ai là người anh ta đã muốn gặp mặt.

Và nàng nhìn thấy anh ta. Bradford! Anh ta đang dựa người vào bức tường phía xa một cách hờ hững và được bao quanh bởi ba người đàn ông. Charity hơi chần chịt tầm nhìn của Caroline nên nàng phải nghiêng đầu một chút để có thể nhìn rõ hơn. Người đàn ông đang nói chuyện với Bradford dường như muốn Bradford chú ý nhưng anh ta không buồn quan tâm.

Anh ta đang nhìn thẳng vào nàng!

Cha nàng nói điều gì đó với nàng, Charity cũng cố gắng để nàng chú ý, và bác Milo lay lay cánh tay nàng nhưng Caroline bỏ mặc tất cả bọn họ. Nàng dường như không thể rời mắt khỏi người đàn ông đang nhìn nàng vô cùng chăm chú đó.

Anh ta đẹp trai hơn những gì nàng nhớ, và cao hơn hẳn một cái đầu so với những người bên cạnh. Tóc anh ta đã được chải nhưng trông vẫn có một chút lộn xộn, và điều đó làm dịu đi vẻ ngoài không nên đến gần của anh. Nó làm anh ta gần như có vẻ dễ tiếp cận hơn, mặc dù miệng anh ta thì không thể, nó trông rất cứng nhắc. Nàng nghi ngờ việc anh ta thường xuyên mỉm cười.

Tại sao nàng không nhớ rằng anh ta to lớn như thế, bờ vai rộng như vậy? Nàng đột nhiên liên tưởng đến một người lính Spartan, có thể là vua Leonidas, và nếu trong một thời kỳ khác, một cuộc sống khác, Bradford cũng có thể trở thành một chiến binh dũng mãnh.

Công tước Bradford đã đề ý đến Caroline Richmond trong suốt buổi tối. Ngay từ giây phút nàng xuất hiện, rất trang trọng và điềm tĩnh, đứng bên cạnh bá tước Braxton, anh đã bị mê hoặc. Nàng khá là ấn tượng, và vẻ ngoài của nàng đã có ảnh hưởng ngay lập tức. Anh biết mình không phải người đàn ông duy nhất ngắm nhìn nàng và cảm thấy khó chịu vì điều đó. Tại sao ư? Mọi quý ông trong căn phòng này đều đang nhìn chăm chăm vào nàng!

Chết tiệt! Anh đã có một khăng định về nàng. Nàng sẽ thuộc về anh. Bradford thấy mình lắc đầu với sự dửng dưng trong ham muốn của mình, anh phải có nàng, phải áp đảo nàng. Sự khó chịu của anh với giới quý tộc và tất cả sự lố bịch đã biến mất khi anh bước chân qua ngưỡng cửa này. Anh cảm thấy được sự thú vị bất ngờ của cuộc sống, thứ mà anh cho rằng đã chết cùng với cha và anh trai mình.

Bradford chỉ chấp nhận lời mời đến buổi tiệc tối nay vì hi vọng sẽ thấy nàng xuất hiện. Mọi thành viên trong giới quý tộc đều sẽ tham gia buổi tiệc thường niên của công tước Ashford, và Bradford tin rằng cha của Caroline cũng không ngoại lệ.

Cái nhìn suy ngẫm của anh ta làm Caroline thấy nóng theo một cách mà nàng không thể lý giải. Nàng cảm giác má mình nóng lên và nhận ra rằng nàng đang xấu hổ. Bradford khiến nàng cảm thấy rất không thoải mái và vô cùng bồn chồn. Không thể được, việc anh tác động lên nàng thật nguy hiểm, bởi vì nàng biết mình đang thực sự có nguy cơ phá lên cười điên dại. Làm sao nàng có thể giải thích với những người xung quanh được đây? Nàng tự hỏi.

Các suy nghĩ chạy trong đầu nàng như những luồng gió mạnh thổi qua cánh đồng trống. Nàng dường như không thể thực sự bắt được hay nắm giữ được bất cứ điều gì.

Caroline tiếp tục bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của anh ta trong khi nàng xem xét xem có cách nào khôn ngoan để ngăn cản sự ảnh hưởng của anh ta đến mình.

Anh ta có nhận biết được về việc anh ta đã tác động đến nàng như thế nào không? Chắc chắn nàng hi vọng là không rồi! Bàn tay nàng run lên, các giác quan của nàng như ngập lụt và những suy nghĩ của nàng rơi tung thành những mảnh vụn vô nghĩa. Càng ngày nàng càng trở nên bối rối. Tệ hơn nữa, nàng bắt đầu lo lắng rằng nàng sẽ làm ra điều gì đó kinh khủng. Nếu nàng thực sự như thế, thì tất cả là lỗi của Bradford. Nàng nhận ra điều đó làm nàng thoải mái hơn một chút, vì anh ta có thể rất tự mãn trước sự không thoải mái của nàng. Và nếu nàng biến mình trở thành một kẻ ngốc, thì anh ta có thể sẽ vô cùng hài lòng khi biết đó là do sự hiện diện của anh ta.

Caroline tập trung, cố gắng thể hiện những gì nàng hi vọng là sự thờ ơ và buồn chán. Nàng cố gắng bắt chước vẻ mặt của hầu hết các quý cô trong phòng khiêu vũ, và rồi phát hiện ra rằng khi nàng đạt được vẻ mặt như thế, đơn giản là nàng không thể giữ nó lâu được. Nàng bật cười và chấp nhận sự thật đó. Vì chưa bao giờ thực sự buồn chán nên nàng không thể giả vờ như thế, nàng chỉ là không biết cách làm thế nào.

Bradford bắt gặp nụ cười của nàng và đáp lại nó, tự ngạc nhiên với sự thể hiện cảm xúc một cách dễ dàng của mình. Anh hiếm khi thể hiện bất cứ điều gì trên khuôn mặt và bây giờ anh đang hành động như một cậu trai trẻ trong buổi tối đầu tiên ra phố.

Caroline cố gắng duy trì một chút phẩm cách và gạt đầu với nụ cười của anh ta. Khi cuối cùng nàng cũng nhận ra mình không thể nhìn anh ta được nữa, nàng bắt đầu quay lại với những người xung quanh mình. Sự tinh quái trong cái nhìn của Bradford đã dừng nàng lại và nàng nhìn theo và gần như bị thôi miên, bởi vì anh ta từ từ hạ mí mắt trong một cái nháy mắt cường điệu đầy khiêu khích.

Caroline lắc đầu với cái cử chỉ tán tỉnh của anh ta và cố tỏ ra khó chịu, nhưng nàng lại phá hủy tất cả

nỗ lực bằng cách phá lên cười. Chấp nhận thất bại, nàng nhanh chóng quay lưng lại, nhưng nàng biết rằng anh ta đã nhìn thấy phản ứng đó của nàng. Cảm giác mình như cô gái ngốc nghếch cần phải được giám sát, Caroline hít một hơi thật sâu và cố gắng lắng nghe những gì người khác đang nói.

Ngài hầu tước và bá tước đang rất hăng hái trong một cuộc tranh luận nảy lửa về việc Caroline và Charity nên được giới thiệu với ai, và quan trọng hơn nữa, là bởi ai. Caroline tận dụng khoảng thời gian này để kéo người chị họ của mình qua một bên và thì thầm vào tai nàng. “Họ ở đây, Charity ạ. Ở phía tường đằng kia kìa. Đừng, đừng có nhìn,” nàng yêu cầu.

“Ai ở đây cơ?” Charity hỏi. Nàng liếc mắt và cố gắng nhìn qua Caroline.

“Đừng có nhìn. Chị cũng không thể thấy họ đâu. Họ ở quá xa chúng ta.”

“Lynn timer, bình tĩnh nào. Ai đang ở đây?” Charity thể hiện sự bức bối của mình bằng cách chống một tay lên hông.

“Người đàn ông chúng ta đã giúp đỡ vào ngày đầu tiên đến đây,” Caroline giải thích, nàng nhận ra rằng Charity đã đúng. Nàng phải bình tĩnh lại. Chuyện quái gì đang xảy ra với nàng thế này? Nàng thấy bất kham như con ngựa cái của mình và không thể hiểu lý do vì sao. “Và Bradford nữa,” Caroline tiếp tục. “Cả hai người đó đều ở đây.”

“Ồ, điều đó không tốt sao!” Charity mỉm cười hài lòng. “Chúng ta phải chào hỏi họ.”

“Không, điều đó chẳng tốt gì cả,” Caroline chặn lại. “Em không nhìn ra được điều đó là tốt ở chỗ nào.”

Charity nhăn mặt. “Caroline, em có thấy mình đang nói gì không đấy? Có chuyện gì xảy ra với em vậy? Em trông có vẻ e sợ.” Charity trông hơi kinh sợ khi nàng đưa ra nhận xét. Trong băng đây năm nàng sống với Caroline, nàng chưa từng nhìn thấy Caroline lo sợ như thế.

Charity bỗng cảm thấy mình hơn hẳn người em họ vốn điềm tĩnh của mình. Caroline có vẻ đang luyến thoảng và Charity phải cẩn thận để không há hốc miệng ra vì kinh ngạc. Không có nhiều thời gian để thảo luận về vấn đề này, vì Charity nhanh chóng được đưa ra sàn nhảy cho điệu vũ tiếp theo. Sau đó, tử tước Claymere đã cúi người trước Caroline với một cái gật mình mạnh mẽ, thu hút sự chú ý của nàng ngay lập tức.

Caroline đi cùng anh ta đến giữa sàn, nàng nhận ra tay anh ta ấm mồn hời khi anh ta nắm lấy khủy tay nàng. Nàng biết rằng ngài tử tước quá hồi hộp và cố gắng giúp anh ta thoải mái. Nàng tặng anh ta một nụ cười và rồi ước rằng mình đừng có vội vàng như thế. Người đàn ông đáng thương bị trượt chân và Caroline buộc phải giữ lấy khủy tay để giữ anh ta lại.

Sau đó nàng cẩn trọng giữ thái độ của mình điềm tĩnh và không nhìn thẳng vào anh ta. Nhưng khi nàng quay lại, nhún gối chào và nhìn lên, anh ta lại trượt chân một lần nữa. Nhạc bắt đầu nổi lên và Caroline tập trung vào những bước đi vô cùng rắc rối đối với nàng, thậm chí cảm ơn là Caimen đã dành thời gian để chỉ cho nàng cách khiêu vũ. Nàng biết là Bradford đang dõi theo nhưng nàng thậm chí cầu nguyện mình sẽ không nhìn thấy anh ta. Khi được dẫn ra sàn nhảy, nàng đã quyết định hoàn toàn lờ anh ta đi. Nàng tự nhắc nhở bản thân mình lần thứ năm mươi, anh ta thật là hống hách. Anh ta trông giống như Spartan, nàng lại nghĩ, kỷ luật và vững chắc và nàng không quan tâm đến văn hóa của Spartan làm gì.

Bradford chờ cho đến khi điệu nhảy kết thúc rồi mới di chuyển. Anh hát đầu về phía Caroline khi Brummell hỏi anh điều gì đã làm cho anh sững sờ vậy. Brummell quay ra, cố gắng giữ cho biểu hiện của mình không lộ ra và cũng dõi theo nàng.

Điệu nhảy cuối cùng cũng kết thúc và Caroline cảm thấy mình thật sự nhẹ nhõm. Ngài tử tước đã dẫm lên chân nàng không chỉ một lần, khiến cho những ngón chân của nàng đau đớn. Cha nàng nhập cuộc với họ trước khi ngài tử tước có thể gây thêm thiệt hại gì. Người đàn ông lóng ngóng cúi chào lần nữa trước khi rời đi. Anh ta chợt thay đổi ý định, quay lại và nắm lấy tay Caroline. Trước khi nàng có thể rút tay lại, anh ta đã cúi xuống và hôn lên mu bàn tay của nàng khá mạnh.

Caroline nhớ rằng mình đã không hề mỉm cười, và ngài tử tước, sau khi hứa sẽ quay trở lại, cuối cùng cũng thực sự rời đi.

“Không phải con xúc phạm, nhưng những người Anh có xu hướng hay bồn chồn thì phải,” Caroline nói trong khi nàng dõi theo ngài tử tước đang nhanh chóng rời đi.

“Vì con cũng là người Anh, cha sẽ không để bụng điều con vừa nói,” cha nàng đáp lại với một nụ cười tươi.

Và rồi bất chợt anh ta đứng trước mặt nàng, cùng với Brummell bên cạnh. Caroline không thể coi như không thấy hai người được vì họ chặn hết cả đường đi và tầm nhìn của nàng. Nàng nhìn chăm chăm vào ngực của Bradford rồi cuối cùng cũng buộc mình ngẩng lên.

“Chúng tôi ở đây để giới thiệu,” Bradford tuyên bố bằng một giọng đều đều. Lời nói của anh ta hướng tới cha nàng nhưng mắt thì chỉ nhìn đến nàng. Caroline nhận ra rằng anh ta đang nhìn chăm chăm vào môi nàng và nàng liếm môi một cách bối rối.

Bá tước Braxton rất hài lòng. “Tất nhiên. Cho phép tôi giới thiệu với các cậu con gái tôi, Caroline Mary. Caroline, đây là hân hạnh của cha khi giới thiệu con với công tước Bradford và ngài George Brummell.”

Bradford quay sang Brummell và cười toe toét. “Tôi tin là lần này để cậu trước.”

“Đương nhiên rồi,” Brummell đáp lại, chuyển sự chú ý sang Caroline và nở nụ cười.

Những tiếng ồn xung quanh trở nên mờ mờ, Caroline nghĩ rằng mọi người trong phòng đều đang cố gắng lắng nghe xem họ nói gì. Nàng cảm thấy mình trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý.

“Thật là hân hạnh khi được gặp tiểu thư,” Brummell tuyên bố với một phong cách trang trọng. Anh ta cúi người, thấp vừa đủ để chạm nhẹ vào sàn bằng những đầu ngón chân, và rồi ngẩng lên. “Tiểu thư đến từ thuộc địa phải không?” anh ta hỏi trong khi nâng tay nàng lên để hôn. Có thể nghe rõ những tiếng thở hắt ra vì cử chỉ thân mật của anh ta, và mắt Caroline lấp lánh đầy lém lỉnh và cảm kích. Nàng có thể cảm nhận được sự hài lòng và ấm áp tỏa ra từ cha mình, và chắc chắn rằng chính sự ấm áp đó là lý do làm cho mặt nàng trở nên nóng bừng theo.

“Ngài mới sắc sảo làm sao khi biết rằng tôi đến từ thuộc địa, ngài Brummell ạ,” Caroline đáp lại.

“Xin hãy gọi tôi là Beau. Trong khi theo lẽ thường thì tôi nên được gọi bằng cái tên tôi được đặt cho, George, tôi thích biệt danh của mình hơn.”

“Tên của ngài là George thật ư?” Caroline hỏi, cố gắng hết sức để không cười phá lên. Tại sao ư, đó là cái tên nặng nề đề nghị khi anh ta muốn giữ bí mật bản thân mình là ai. Vì đó cũng là tên của đức vua Anh Quốc, nàng đã xem xét nó như sự lựa chọn một cách rất tình cờ.

“Đúng vậy, và gần đây có một quý cô trẻ vô cùng xinh đẹp đã đề nghị rằng tôi nên sử dụng nó lần nữa,” anh ta nói kèm theo một tiếng thở dài.

Anh ta đang trêu chọc nàng, thách thức nàng nếu dám bật cười trước lời nói của anh ta. Caroline trải qua sự khó khăn để giữ vững vẻ điềm đạm. “Tôi tin rằng chúng ta có chung một người bạn, ngài Beau ạ.”

Brummell trông có vẻ bối rối. Caroline mỉm cười “Đúng vậy, ngài Harold Smith thường nhắc đến ngài. Ngài có thể không nhớ ông ấy, vì người đàn ông đáng yêu đó đã bán toàn bộ gia tài của mình và chuyển đến thuộc địa một thời gian dài rồi. Ông ấy nói rằng London quá... hỗn loạn. Tôi tin đó chính xác là những gì ông ấy đã nói.”

Brummell và Bradford nhìn nhau rồi quay sang nhìn nàng. Cả hai bắt đầu cười, và rồi khi họ kết thúc, Brummell phải nhắm nhẹ khóe mắt của mình bằng chiếc khăn tay.

“Ngài Smith dạo này thế nào rồi?” Bradford hỏi khi anh đã có thể kiểm soát được mình.

Caroline mỉm cười với Bradford rồi quay sang Brummell. “Thế nào ư, theo ý kiến của tôi ông ấy trông khá ổn. Ông ấy đã có một chút vấn đề với một bên chân của mình, và từ cái cách ông ấy đi chuyển bây giờ, hẳn nó đã được chữa trị rất tốt.”

“Người đàn ông đáng thương đó bị làm sao vậy?” ngài bá tước hỏi xen vào.

“Bị gút thôi ạ,” Caroline lập tức trả lời. Brummell bắt đầu ho và Bradford phải đập mạnh vào lưng anh ta. “Tôi đã không cười nhiều như thế bao nhiêu năm nay rồi,” Beau thừa nhận. “Tiểu thư, tôi rất vui và hi vọng sẽ được gặp lại cô.” Giọng Brummell lên cao ở câu cuối cùng và Caroline nhận ra rằng sự xuất hiện của họ hoàn toàn có lợi cho nàng. “Trước khi buổi tối hôm nay kết thúc, tôi phải gặp chị họ của cô mới được.” Caroline gật đầu và nhìn theo khi Brummell rời đi. Cuối cùng nàng quay lại phía Bradford và ước rằng nàng có dũng khí để hỏi anh ta xem liệu anh ta đã có chỗ nào để đi chưa.

Nhạc nổi lên lần nữa vừa đúng lúc cha nàng thông báo rằng ông phải đi lấy sâm panh cho ngài hầu tước. Bradford lịch sự thỉnh cầu sự cho phép của cha nàng để có thể nhảy với Caroline. Điệu van đang bắt đầu và trong khi ngài bá tước đồng ý, Caroline lại lắc đầu. Bradford lộ đi sự phản đối đó và nắm lấy tay nàng. Anh kéo nàng về phía lòng mình cho tới khi họ di chuyển đến gần cánh cửa dẫn ra bên ngoài. Sau đó anh quay lại và ôm nàng trong vòng tay của mình.

Caroline giữ cái nhìn của mình lên bộ vest màu đen của anh. “Tôi không biết nhảy điệu van,” nàng thì thầm.

Bradford chuyển cánh tay đang giữ eo nàng và dùng nó để nâng mặt nàng lên nhìn đến anh. “Những cái cúc dây sẽ không trả lời tiểu thư đâu,” anh nói với giọng điệu hài hước.

“Tôi nói rằng tôi không biết nhảy điệu van,” Caroline lặp lại. Những ngón tay của Bradford lướt nhẹ qua vùng da nhạy cảm dưới cằm nàng và nàng đột nhiên cảm thấy chân mình run rẩy.

“Quàng tay em qua người tôi,” Bradford thì thầm, giọng anh dịu dàng. Anh cúi xuống để mặt họ gần

như chạm vào nhau. Caroline lắc đầu. Bradford lờ đi biểu hiện của nàng lần nữa và đặt tay nàng lên trên vai anh.

Nếu nàng chỉ dịch tay của mình một chút thôi, nàng sẽ chạm vào tóc của anh. Và khi nàng được quay tròn rồi quay tròn, nàng chỉ tập trung được vào một thứ duy nhất đó là cảm giác khi được ôm trong vòng tay anh.

Họ không hề nói một lời trong suốt điệu nhảy và Caroline thấy biết ơn vì điều đó. Nàng cảm thấy bối rối và không chắc chắn với bản thân mình. Tay anh dường như đốt cháy nàng qua lớp váy áo. Caroline nâng tay trái lên và tận dụng lợi thế từ vị trí của mình, ngón tay nàng từ từ chuyển đến cho tới khi chúng chạm đến mái tóc màu nâu ở phía sau cổ anh và ngạc nhiên vì nó lại mềm mại đến thế. Ngón tay của nàng rời đi trước khi Bradford có thể nhận ra sự táo bạo đó của nàng.

Nhưng anh đã nhận ra. Sự ửng đỏ của làn da nhạy cảm trên má nàng làm cho anh phân tâm. Anh bỗng có một ham muốn mạnh mẽ sẽ nâng nàng lên và hôn nàng cho tới khi nàng tràn ngập ham muốn, điều mà anh cảm thấy từng giây từng phút lúc này.

Caroline nhìn xung quanh và lập tức nhận ra rằng những người phụ nữ đang khiêu vũ không đặt bàn tay của họ quá cao trên vai bạn nhảy của mình. Nàng lập tức di chuyển tay mình, bắt chước đúng vị trí như họ và bắn cái nhìn về phía Bradford. “Tư thế của chúng ta quá gần rồi,” Caroline chỉ ra. “Tôi sẽ không làm xấu hổ cha mình.”

Bradford miễn cưỡng mới lỏng vòng tay của mình và để nàng lùi lại một chút. Anh nở một nụ cười thực sự xấu xa và hỏi, “Đó là lý do duy nhất khiến em không muốn quá gần gũi với tôi phải không?”

“Đương nhiên rồi,” Caroline trả lời. Chân nàng cảm giác mềm nhũn và trái tim nàng đang kích động với những nhịp đập điên dại nhưng nàng không chịu thừa nhận bất cứ phản ứng nào. Nàng từ chối nhìn anh, và chỉ tới khi nàng phát hiện ra rất nhiều phụ nữ đang đang dõi theo họ với sự cau có không hài lòng một cách rõ ràng. “Bradford? Tại sao những người phụ nữ kia lại cau có với chúng ta như thế?” nàng đưa ra thắc mắc, chỉ dám ngược nhìn anh thật nhanh.

Bradford liếc nhìn xung quanh căn phòng rồi quay lại nhìn nàng.

“Có phải anh đã làm điều gì đó sai trái không?” Caroline nói qua vai anh, giọng nàng nghe thật tò mò.

Bradford cười, “Đáng tiếc, chúng ta đều ổn,” anh thông báo cho nàng. “Vài quý bà lớn tuổi không quan tâm đến điệu nhảy này, điệu van không được chấp nhận như một điệu nhảy truyền thống.”

Caroline gật đầu. “Tôi biết.” Nàng nhìn lên lần nữa, bắt gặp ánh mắt anh và mỉm cười. “Và anh là một người cấp tiến hay truyền thống?”

“Theo em thì sao?” Bradford dò hỏi.

“Ồ, một người cấp tiến tôi nghĩ thế,” Caroline lập tức trả lời. “Tôi cá rằng anh là một kẻ chuyên gây rắc rối trong Ngôi nhà của Chúa. Tôi nói đúng phải không?”

Bradford nhún vai. “Tôi được biết đến là một kẻ ngoan cố trong một số trường hợp, nhưng chỉ khi những vấn đề mà tôi chịu trách nhiệm bị đe dọa.”

“Nhưng anh được mọi người kính trọng,” nàng thông báo. “Đó là do tước vị mà anh thừa kế hay do chính bản thân anh?”

Bradford cười. “Có phải em đang hỏi tôi xem tôi đã làm được điều gì có giá trị không hả?” Anh dừng một chút rồi lại hỏi, “và làm thế nào em biết tôi được kính trọng?”

“Bởi cái cách mà mọi người nhìn anh,” Caroline trả lời. “Cha tôi là kiểu người truyền thống. Nếu ông vẫn còn hoạt động chính trị, ông sẽ là kẻ thù của anh trong mọi vấn đề. Bradford, anh làm ơn dừng cái việc quay tròn này được không? Tôi bắt đầu thấy hơi chóng mặt rồi.”

Bradford lập tức dừng việc khiêu vũ, anh nắm lấy khuỷu tay nàng và dẫn nàng về phía cánh cửa hướng ra ban công.

“Cha em còn hơn là một người cấp tiến vào thời của ông, hơn hẳn tôi cơ,” Bradford chỉ ra.

Caroline tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Điều đó là sự thật,” Bradford tiếp tục, “Ông được biết đến như nhà vô địch trong vụ kiện của người Ailen.”

“Vụ kiện nào của người Ailen?” Caroline hỏi.

“Sự tự trị,” Bradford giải thích. “Cha em không tin tưởng rằng người Ailen đã sẵn sàng để tự trị, nhưng ông đã đấu tranh cho tiếng nói của họ trong chính phủ và nâng cao điều kiện cho họ.”

Caroline ngạc nhiên bởi những gì Bradford vừa nói. Nàng cố gắng tưởng tượng về cha mình, khi còn là một người đàn ông trẻ tuổi đã đấu tranh cho điều mà ông tin tưởng. “Bây giờ, ông là một người nói năng rất nhẹ nhàng và dịu dàng,” Caroline nhận xét. “Nên thật khó để tin những gì anh vừa nói. Đương nhiên tôi tin anh,” nàng vội vàng nói, hi vọng mình đã không xúc phạm anh bằng việc tỏ ra nghi ngờ lời anh nói.

Bradford không thể ngừng việc cười toe toét. Anh nhận ra nàng đã nhanh chóng nói rõ ràng về nhận xét không tin tưởng vào anh như thế nào. Có phải nàng luôn để ý đến cảm nhận của người khác như thế?

Caroline không nhận ra rằng Bradford đang nhìn nàng. Nàng đang mãi nghĩ đến cha mình, băn khoăn điều gì đã khiến ông từ bỏ sự nghiệp của mình. Tại sao ông rút khỏi mọi việc... khỏi cuộc sống?

Bradford thấy rằng một vài kẻ có vẻ là kẻ theo đuổi Caroline đang hướng về góc họ đang đứng. Nhạc lại nổi lên và Bradford kéo Caroline vào vòng tay mình lần nữa. Anh chưa sẵn sàng để từ bỏ nàng. Anh nhớ lại lời nhận xét của anh với Milford về việc anh muốn nhìn thấy nàng một lần nữa, để anh có thể đẩy nàng ra khỏi đầu mình. Bây giờ, anh thấy điều đó thật ngu xuẩn.

Caroline không phản đối khi Bradford kéo nàng vào vòng tay anh một lần nữa. Nàng cũng không quan tâm đến những cái nhìn cau có. Nàng cảm thấy bị bỏ bùa trong vòng tay anh, run rẩy khi cảm nhận những ngón tay của anh trên lưng nàng. Caroline chưa từng có phản ứng trước một người đàn ông như cách nàng phản ứng với Bradford. Nàng cảm thấy bối rối bởi sự hấp dẫn thể xác mãnh liệt như thế. Nàng biết mình phải tỏ ra đúng mực, nhưng nàng cũng nhận thấy mình sẽ vô cùng thoải mái khi ở trong vòng tay anh suốt phần còn lại của buổi tối. Khi nàng bắt đầu thối mái liễu sẽ có cảm giác thế nào nếu được anh hôn, nàng biết đó là lúc nàng cần phải thoát ra khỏi sự cám dỗ này.

“Tôi không thích-”

Nàng không thể hoàn thành câu nói của mình. Nàng muốn nói rằng nàng không quan tâm đến điều van, nhưng anh đã ngắt lời nàng bằng một nhận xét đầy kiêu ngạo, “Em không thích điều đã xảy ra với em phải không?”

Caroline mở to mắt và nàng suýt nữa đã gật đầu. Nàng kịp dừng lại và tỏ vẻ cau có, “ý của anh là gì?”

“Đừng phủ nhận điều đó, Caroline. Nó cũng đang xảy ra với tôi nữa.”

“Không có gì xảy ra cả,” Caroline trả lời với giọng lí nhí. “Trừ việc là anh lại làm tôi chóng mặt lần nữa với việc tiếp tục quay vòng thế này. Ở đây cũng hơi nóng nữa. Anh có nghĩ là chúng ta đã khiêu vũ đủ rồi không?” nàng hỏi với giọng hi vọng.

“Đúng vậy, trời có vẻ nóng,” Bradford đáp lại. Họ hoàn thành một vòng nữa quanh phòng và lại đứng trước cánh cửa lần nữa. Caroline mỉm cười, nàng đã nghĩ rằng mình có thể thoát khỏi Bradford khi kết thúc điệu nhảy nhưng anh lại không thả nàng ra. Thay vào đó, anh nắm lấy cánh tay nàng và kéo nàng đi. Trước khi nàng có thể phản đối, anh đã kéo nàng qua cánh cửa và đi vào bóng đêm.

Chương 5

“Bỏ tay của tôi ra. Chúng ta không thể ra ngoài này một mình được,” Caroline phản đối bằng một giọng thì thầm cảnh giác. Sự tức giận của nàng có vẻ như không mấy may ảnh hưởng tới ý định của Bradford. Người đàn ông bướng bỉnh vẫn cứ khăng khăng bước đi, đồng thời kéo Caroline theo. Một vài cặp đang đứng phía ngoài dõi theo họ với cái nhìn tò mò.

Ngay khi Caroline phát hiện mình đang bị quan sát, nàng thôi không nhìn mặt và cố tỏ ra điềm tĩnh. Đó là một nhiệm vụ khó khăn, bởi vì điều nàng muốn làm bây giờ là vật công tước Bradford xuống đất và đá cho anh ta vài cú ra hồn. Mặc dù những suy nghĩ đó không được nữ tính, nhưng nó khiến Caroline cảm thấy vô cùng dễ chịu. Nàng có một thắc mắc nhỏ rằng liệu nàng có thực hiện được hành động đó, hay ít nhất là đã được cái tính tự cao tự đại ra khỏi người anh ta, bởi vì những người anh họ của nàng đã dạy nàng tất cả các cách để khiến một người đàn ông thực sự điên tiết.

Sự tự tin ngắn ngủi của nàng bay hơi ngay khi nàng phát hiện ra rằng nàng không thể gỡ tay mình ra khỏi bàn tay của anh ta. Có phải nàng đã để lại sự tự tin ở Boston rồi không? Tại sao ư, bởi vì bây giờ nàng đang đi theo anh ta một cách ngoan ngoãn.

Khu vực ban công bao lấy ba phía của ngôi nhà và Bradford cứ đi cho đến khi họ thực sự chỉ có một mình ở đoạn bờ rào cuối hoàn toàn biệt lập. Có vài ngọn nến nằm được thấp dọc theo bờ rào. Chúng được đặt trong những chiếc cốc để gió không thể thổi tắt, tạo nên một thứ ánh sáng dịu dàng lãng mạn.

Bradford dừng lại khi đoạn ban công kết thúc và quay lại phía Caroline. Ngọn nến gần họ nhất chiếu sáng làn da của anh, làm dịu bớt đi những nét góc cạnh.

“Bây giờ tôi tin là tôi sẽ có toàn bộ sự chú ý của em,” Bradford bắt đầu không một chút rào đón. “Tôi không hề có tâm trạng chia sẻ em với một nửa London này.”

“Ồ, bây giờ anh đã có được sự chú ý của tôi, vậy anh sẽ làm gì với tôi nào?”

Bradford mỉm cười vì sự thách thức trong giọng nói của nàng. Anh đã thấy sự sợ hãi và bối rối trong mắt nàng nhưng giọng nói mềm mại của nàng lại phủ nhận sự thật đó. Sự dửng dưng giả tạo của nàng khiến anh hài lòng. Nàng không phải dạng dễ dàng co rúm hay bất tỉnh. Theo anh thấy, nàng sẽ là một đối thủ xứng đáng.

Anh gần như đã trả lời rằng anh sẽ có nàng, chỉ cần anh muốn, không cần biết nàng chống đối thế nào. Caroline hẳn đã đọc được ý định trong ánh mắt của anh bởi vì nàng bắt đầu bước lùi lại, một cách rất từ từ.

Bradford nhanh chóng ngăn chặn sự rút lui của nàng. Anh nắm lấy vai nàng, cảm nhận được sự mềm mại như lụa dưới những đầu ngón tay của anh và gần như quên mất bản thân mình, cho tới khi nàng cố gắng thoát ra. “Ồ không, em sẽ không làm thế,” anh thì thầm. Anh kéo nàng về phía mình và quay nàng lại. Nàng cảm thấy mình như một con rối và anh ta là người điều khiển khi nàng bị khóa giữa bức tường và hàng rào. Nàng đang bị mắc kẹt và Bradford đang cười vì điều đó.

“Anh có thể để tôi đi không?” Caroline hỏi.

“Không thể cho tới khi chúng ta có một cuộc nói chuyện nhỏ,” Bradford trả lời.

Anh ta hành động như thể anh ta có tất cả thời gian trên thế giới này. Caroline cho thấy sự bức tức của mình. “Anh là một người đàn ông buồn bực! Anh hoàn toàn lờ đi thực tế rằng tôi không hề muốn nói chuyện với anh.”

“Đúng thế, tôi là như thế,” Bradford thừa nhận. “Có điều gì đó đang xảy ra giữa chúng ta. Tôi cảm thấy điều đó và tôi biết em cũng vậy. Tôi tin rằng chúng ta nên biết nó là gì, càng sớm càng tốt. Tôi không có thời gian để ve vãn, Caroline ạ. Khi tôi muốn thứ gì đó, tôi sẽ đoạt lấy.”

Caroline không nói dối. Nàng thực sự không muốn ở một mình với anh ta. Bradford làm nàng thấy lo lắng. Nàng không thấy mình kiểm soát được bản thân khi nằng ở bên anh ta. Nàng đã rất thẳng thắn với anh ta, nhưng lại thấy hoảng sợ khi anh ta đáp lại với sự thẳng thắn không kém.

“Và anh đã quyết định rằng anh muốn tôi?” Giọng nói của Caroline đã rời bỏ nàng, và Bradford phải cúi xuống để nghe câu hỏi của nàng. Anh ta không trả lời, và tiếp tục nhìn nàng, ánh mắt của anh ta đã nói tất cả những gì nàng cần biết.

Nàng nghĩ rằng mình sẽ nói thật trơ tráo, bác bỏ thật gay gắt và làm cho anh ta tỉnh lại, nhưng đột nhiên nàng thấy mình dường như mất đi khả năng nói.

“Có phải sự thành thật của tôi làm em sợ?” Cuối cùng Bradford cũng phá tan sự im lặng, giọng anh dịu dàng. “Nó làm phiền tôi,” anh thừa nhận với một nụ cười mỉa mai, “và đó không phải điều dễ dàng thừa nhận.”

Ánh mắt nóng bỏng của anh thiêu đốt nàng và nàng thấy mình không biết phải phản ứng như thế nào. “Anh làm tôi bối rối khi anh nhìn tôi như thế,” Caroline thừa nhận. Nàng thở dài và lắc đầu. “Tôi nên cảnh báo anh. Nếu tôi quá bối rối, tôi sẽ bắt đầu cười và rồi anh sẽ bị sỉ nhục.”

“Caroline,” Bradford ngắt nàng, “chỉ cần thừa nhận rằng có điều gì đó giữa chúng ta thôi.”

“Chúng ta còn không biết nhau,” Caroline phản bác.

“Tôi biết về em nhiều hơn em nghĩ đấy,” Bradford đáp lại. Mắt Caroline thể hiện rõ sự không tin tưởng và anh khẳng định lời mình với một cái gật đầu. “Em trung thành, đáng tin cậy và đầy yêu thương với những người em quan tâm.” Anh biết, qua cái cách nàng ngượng ngùng, rằng anh đang khiến nàng xấu hổ nhưng anh không buồn quan tâm chút nào. Anh có ý định khiến nàng phải thừa nhận những cảm giác của mình. Những điều khác không thành vấn đề.

“Làm sao anh biết được những điều đó?” Caroline hỏi.

“Vào ngày chúng ta gặp nhau lần đầu tiên. Em đã bị hoảng sợ, nhưng em đứng trước tôi và chỉ quan tâm bảo vệ một người lạ khỏi bị nguy hại. Sự dũng cảm của em là đức tính tôi ngưỡng mộ,” anh nói thêm. Anh không còn cười nữa khi anh nói với giọng nghiêm túc. “Khi chúng ta nói chuyện, em nói em lo lắng rằng mình sẽ làm xấu hổ người thân bởi những hành động kinh khủng. Em cũng nói về gia đình của em ở thuộc địa, sự trung thành của em với họ vô cùng rõ ràng. Cuối cùng,” Bradford kết thúc, “em gọi di mình là mẹ, và mắt em đã thể hiện sự yêu thương sâu sắc em dành cho bà ấy.”

“Một con chó sẽ trung thành, đáng tin cậy và triu mến.” Lời nói đùa của Caroline buộc người đàn ông phía trên nàng nở một nụ cười miễn cưỡng. “Tối nay em đã run rẩy trong vòng tay tôi khi chúng ta khiêu vũ. Em sẽ nói với tôi rằng em bị lạnh ư?” Anh đang thử nàng, Caroline trả lời bằng một nụ cười của riêng nàng. “Em có thể thành thật với tôi không?”

“Thành thật là một đức tính tôi tôn trọng nhất ở người khác,” Caroline đáp lại, “bởi vì điều đó hoàn toàn thiếu sót trong tính cách của tôi.” Nàng thở dài bức tức rồi tiếp tục, “Tôi là một kẻ lừa đảo với từ ngữ và lời hứa, và tôi không thể cứu chữa được mình. Vì vậy,” nàng nói thêm, “nếu tôi đồng ý rằng có một cảm giác đặc biệt giữa chúng ta, anh sẽ không có cách nào biết được liệu tôi có đang nói thật hay không, phải không?”

Bradford cười toe toét và lắc đầu. “Vậy chúng ta phải làm gì đó để tìm ra bằng chứng,” anh đề nghị.

Sự thích thú lấp lánh trong mắt anh ta, và Caroline biết anh ta sẽ không tin bất cứ lời nào nàng nói. Nàng đang nói dối và anh ta biết điều đó.

“Và sẽ thế nào nếu tôi chứng minh được rằng tôi có hay không có bất cứ cảm giác gì với anh?” Caroline hỏi. Nàng cau mày với sự tập trung, nhưng một tia sáng đột nhiên xuất hiện trong đôi mắt nàng và Bradford lập tức biết rằng nàng đang toan tính điều gì đó. Đó là ánh mắt anh đã thấy khi nàng đưa Brummell vào bẫy của mình. Anh thấy mình đã biết bước tiếp theo của nàng. “Có lẽ sẽ có một cách. Sạo anh không nhảy ra khỏi ban công? Nếu tôi không gào lên ngăn anh lại, anh sẽ biết rằng tôi không hề quan tâm.”

“Và nếu như em đưa ra lời cảnh báo?” Bradford hỏi lại với một tiếng cười thâm.

“Ồ, thế thì anh sẽ biết rằng tôi có một cảm xúc thực sự với anh. Đương nhiên, anh sẽ gây toàn bộ số sương ở trên người, nhưng chúng ta sẽ có được câu trả lời phải không?”

Nàng mỉm cười vô cùng xinh đẹp. Bradford cho rằng nàng đã tìm thấy sự thích thú với cái viễn cảnh nàng vẽ ra. “Có một cách khác,” Bradford đề nghị, “cách này thì không phá nát cơ thể tôi, mối quan tâm thực sự của em.”

“Tôi không hề quan tâm đến cơ thể anh,” Caroline vội vã nói. “Và cuộc nói chuyện này đang trở nên không thích hợp, sẽ ra sao nếu ai đó nghe được chúng ta?”

“Có phải em luôn lo lắng xem người khác nghĩ gì không?”

“Tôi chưa bao giờ có suy nghĩ như thế cho tới khi tôi đến nước Anh,” Caroline thừa nhận. “Và đó là một áp lực. Việc lúc nào cũng phải đúng mực có thể sẽ rất mệt mỏi.”

Bradford mỉm cười vì sự thành thật của nàng. “Caroline, tôi muốn hôn em và muốn được thực hiện điều đó.” Nàng không hề di chuyển. Nàng cảm thấy bị mê hoặc như một con vật nhỏ bị bắt trong một cái lưới lớn. Bradford đặt hai tay lên bức tường phía sau nàng và từ từ cúi xuống. “Anh thật là lãng mạn,” Caroline thì thầm. “Thực hiện điều đó? Nó cũng thật là vớ vẩn phải không?”

Tại sao nàng lại tiếp tục trêu chọc anh ta? Nàng tự hỏi chính mình một cách điên cuồng. Điều đó chỉ làm cho mọi việc tồi tệ hơn mà thôi.

“Em khẳng định rằng không có gì giữa chúng ta nhưng lại tránh nhìn vào mắt tôi bất cứ khi có thể và còn run rẩy trong vòng tay tôi. Cơ thể em đã phản bội lại lời phủ nhận đó của em.”

Caroline làm anh ngạc nhiên khi nàng gật đầu. “Tôi biết điều đó,” nàng thì thầm. Sự thừa nhận của nàng làm anh hài lòng, đôi môi hồng của nàng mời gọi anh. Anh không thể chờ thêm được nữa nhưng anh thì mình sẽ từ từ. Miệng anh nhẹ nhàng lướt qua miệng nàng. Caroline cố gắng quay đầu đi nhưng

Bradford đã bắt lấy môi dưới của nàng và bắt giữ nàng lại. Anh hôn nàng lần nữa, dùng lực nhiều hơn và mặc dù anh có ý định chỉ hôn nàng một cách trong sáng, anh thấy mình muốn nhiều hơn. Anh đẩy miệng nàng ra, trong khi nàng cố gắng từ chối sự xâm nhập của lưỡi anh vào bên trong nơi âm ập và ngọt ngào, Bradford dùng một tay để kéo cằm nàng xuống. Lưỡi anh nắm giữ lấy những gì cơ thể anh khao khát, vuốt ve, khám phá và chiếm lấy sự ngọt ngào của nàng.

Caroline bị sốc bởi sự đụng chạm đầu tiên của lưỡi anh. Nàng không biết rằng một người đàn ông có thể hôn một người phụ nữ theo cách đó! Nàng muốn thoát lui vì xấu hổ nhưng lại nghe thấy chính mình thở hên hên vì những khoái cảm nguyên thủy. Nàng không thể dừng nụ hôn hay cái lưỡi của mình lại, khi lưỡi nàng chạm vào anh, ban đầu rất nhẹ nhàng rồi càng ngày càng nhiệt tình hơn. Nàng nghe thấy tiếng gầm gừ cổ vũ của anh và đưa tay lên vòng quanh cổ anh để kéo anh lại gần hơn.

Nàng không biết nó lại có thể như thế, nhưng nụ hôn càng sâu hơn và trở nên nóng hơn. Nàng bám chặt vào bờ vai không lồ của Bradford và đáp lại một cách trọn vẹn. Nàng trao tặng và nhận lại sự vui thích chảy ra giữa họ như những dòng rượu ngọt ngào. Càng hôn, Bradford càng đòi hỏi nhiều hơn. Sự đam mê của anh dữ dội. Anh ôm lấy khuôn mặt nàng để nụ hôn sâu hơn nữa. Chưa bao giờ một nụ hôn đơn giản lại ảnh hưởng và khuấy động anh đến thế. Anh muốn nàng với nhu cầu cháy bỏng mà không một người phụ nữ nào khác có thể làm thỏa mãn anh. Càng hôn nàng, anh càng muốn nàng hơn.

Lưỡi của anh thâm nhập, rút ra rồi lại đưa vào hết lần này đến lần khác. Caroline, bị lạc trong biển cảm xúc, bắt đầu cảm thấy run rẩy và có dòng nước ấm chảy dọc cơ thể mình. Cảm xúc mãnh liệt đang xảy ra giữa họ khiến nàng sợ hãi. Cuối cùng nàng lùi lại và phải tận dụng bức tường để hỗ trợ. Hơi thở của nàng cũng hỗn loạn như những suy nghĩ của nàng.

Phải mất một phút Bradford mới lấy lại được tự chủ. Caroline giữ cho cái nhìn của mình chán nản để anh không nhìn ra sự xấu hổ trong mắt nàng. Nàng đã cư xử thật phóng đảng và hẳn anh phải nghĩ rằng nàng là một người phụ nữ dễ dãi không có đạo đức.

“Bây giờ hãy nói rằng không có bất cứ điều gì giữa chúng ta đi,” Bradford đề nghị. Giọng nói của anh cộc lốc, và nàng bức bối nhận ra, vô cùng hả hê.

“Tôi sẽ không phủ nhận rằng nụ hôn của anh rất tuyệt,” Caroline nói và nhìn lên mắt anh, và Bradford lại bị mê đắm bởi đôi mắt của nàng.

“Caroline, tôi muốn em.” Quá nhiều cho những lời nói ngọt ngào, Bradford nghĩ với sự khó chịu trong lòng. Anh bắt đầu tự nguyện rửa sự vội vàng của mình khi anh nhận ra sự thay đổi trong thái độ của nàng.

Sự im lặng bao trùm trong khi Caroline xem xét câu trả lời. Nàng rất tức giận nhưng chỉ có thể trách chính mình. Nàng đã đáp lại nụ hôn của anh như một người phụ nữ tầm thường trên đường phố phải không? “Anh muốn tôi ư?” nàng hỏi với một giọng bất ngờ. “Sao anh dám nói những lời đó với tôi. Bởi vì tôi đã đáp lại nụ hôn của anh ư?” Nước mắt tràn đầy trong mắt nàng nhưng nàng quá đau đớn để có thể kiểm soát chúng. “Tôi không quan tâm việc anh muốn tôi.”

Nàng không cho Bradford thời gian để có thể đáp lại. “Có phải anh nghĩ, bởi vì tước hiệu và địa vị của mình nên anh có thể có mọi thứ mình muốn? Ô, vậy thì anh đã lầm nên nghĩ rằng có thể có được tôi đây, chúa ơi. Tôi không phải là thành viên trong giới quý tộc và tôi không bị tác động bởi những thứ vật chất được đưa ra.”

“Mọi phụ nữ đều bị tác động bởi vật chất,” Bradford thì thầm, sử dụng đúng thái độ của nàng đối với tài sản và quyền lực.

“Có phải anh cho rằng nếu có một cái giá hợp lý, anh có thể có được mọi phụ nữ mà anh muốn?” Caroline uốn thẳng người lên khi Bradford nhún vai thay cho câu trả lời. Nàng nhìn thẳng mắt đối mắt với anh ta. “Anh đang sỉ nhục tôi.”

“Bởi vì tôi thành thật với em ư?”

“Không! Bởi vì anh thực sự nghĩ như những gì anh nói,” Caroline đáp lời. “Tôi sẽ không dâng bản thân mình cho anh hay cho đức vua George của anh,” nàng nói thêm.

“Bởi vì tôi tuyên bố rằng tôi muốn em, em đã đi đến kết luận rằng tôi muốn một người tình. Em cảm thấy bị sỉ nhục khi tôi tin rằng em sẽ bị mua chuộc,” anh phản bác. Anh đang rất tức giận và muốn nàng thấy rõ sự phẫn nộ của mình. “Nhưng nếu tôi theo đuổi em và rồi hỏi cưới em thì sao?” Tay anh chống ở hai bên đầu Caroline, mặt anh chỉ cách mặt nàng một khoảng ngắn. Anh biết nàng đang nghĩ gì và cũng tức giận không kém khi thừa nhận nó. Anh muốn nàng gần như đủ để trao nó cho nàng. “Em sẽ đổi giọng chứ?”

Caroline tập trung vào câu nói trước đó của anh. Nàng không thể tin sự trơ tráo của anh ta. “Một lời tán tỉnh ư? Ha! Anh nói rằng có điều gì đó giữa chúng ta,” nàng đáp lại, “nhưng đó chỉ là những hấp dẫn về mặt thể xác, không hơn. Anh thực sự tin rằng tôi sẽ dâng bản thân mình cho anh bởi cái lý do vô nghĩa đó sao? Tôi sẽ không cưới anh,” Caroline tuyên bố một cách dứt khoát. “Anh nói rằng anh muốn một người phụ nữ trung thành, đáng tin cậy và đáng yêu,” nàng gào lên, “nhưng anh chẳng thể hiện một chút phẩm chất nào như thế cả.”

“Và làm sao em biết được điều đó?” Bradford chất vấn.

Caroline quá bức bối để bị hăm dọa bởi cái nhìn của anh ta. “Thứ nhất, anh cho rằng tôi sẽ trở thành người tình của anh. Và tất cả bởi vì chúng ta hấp dẫn lẫn nhau.”

“Có lý do nào khác việc tôi muốn em là nhân tình của tôi không?” Bradford hỏi, cố gắng hiểu được sự suy luận của nàng. “Và tôi không hề đề nghị em trở thành nhân tình của tôi.” Bây giờ thì anh đang gào lên, chẳng thèm quan tâm có hai nghe thấy hay không.

“Ồ, nhưng anh đã muốn như thế. Thứ hai, tôi không hề thích một người quá tự cao như anh. Tôi không chỉ nhìn về bề ngoài. Chúa ạ, tôi sẽ cưới một người chu đáo, và anh ta sẽ không phải là một người Anh.”

“Có vấn đề quái gì với người Anh chứ?” Bradford rống lên. Sự tức giận của anh đột nhiên biến mất một cách thần kỳ và anh thấy mình bật cười. Vì chúa, nàng có sự khinh miệt ngược đời. Chỉ có người Anh ghê tởm những người thuộc địa chứ không hề có chiều ngược lại. “Em có quên việc em cũng là người Anh không vậy?”

Caroline lựa chọn lời đi câu hỏi của anh ta. “Hầu hết những người Anh dưới quyền đều không trung thành,” Caroline trả lời. Nàng cố gắng tức giận với anh và biết rằng mình đã thật bại hoàn toàn. Tiếng cười của anh làm nàng bức mình và nàng tiếp tục gập rắc rối. Sự tức giận anh thể hiện trước đó là điều nàng không lường trước, và sự thay đổi đột ngột không có ý nghĩa gì. Caroline cảm giác mất cân bằng lần nữa. “Hầu hết bọn họ đã quay ra chống lại đức vua của mình khi ông ấy cần họ. Chính con trai của ông ấy đã phản bội một lần và không nghi ngờ gì sẽ thử lại lần nữa. Tại sao anh lại cười? Anh không biết rằng mình đang bị sỉ nhục sao?” Caroline kết thúc tràng đả kích của mình, cảm thấy rũ xuống như một bông hoa tươi bị ngắt và đã rời xa mặt trời quá lâu.

“Bây giờ, tôi tin là đến lượt tôi nói,” Bradfor tuyên bố với giọng chắc chắn. “Thứ nhất, tôi sẽ nói tại sao tôi muốn em.”

“Tôi không quan tâm đến việc tại sao anh muốn tôi,” Caroline phản đối. Nàng liếc nhìn qua vai anh để xem có ai nghe được cuộc nói chuyện của họ hay không rồi mới quay lại nhìn đối phương. “Tôi có thể tưởng tượng,” nàng thì thầm, “từ cái cách anh hôn tôi, rằng anh ham muốn... rằng anh muốn cơ thể tôi.” Nàng cảm thấy xấu hổ nhưng không thể làm gì để thoát khỏi tình cảnh này.

“Tôi thừa nhận rằng tôi muốn có em ở trên giường mình. Em là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.”

“Điều đó không quan trọng,” Caroline ngắt lời. Bradford nhận ra, từ cái cách nàng tuyên bố, rằng nàng không thực sự biết mình đáng yêu đến mức nào. Đó là một điều nhận thức mới mẻ. Hầu hết phụ nữ sử dụng vẻ ngoài của mình như vũ khí để đạt được những gì họ muốn.

“Em có biết rằng em làm tôi cười không?” anh hỏi.

Caroline chờ anh ta tiếp tục nhưng anh ta không làm thế. Nàng thể hiện sự thất vọng của mình. “Đương nhiên tôi biết rằng tôi làm anh buồn cười,” nàng nói với sự bức tức rõ ràng trong giọng nói. “Anh vừa mới ngừng việc cười nhạo tôi. Tôi không điếc. Và tôi biết rằng hầu hết những người xung quanh cũng đã nghe thấy anh.” Nàng cau có bổ sung thêm.

“Tôi không cười nhạo em,” Bradford khẳng định. Anh cố gắng thể hiện sự nghiêm túc nhưng thất bại thảm hại. “Tôi cười với em.”

“Vậy tại sao thôi lại không cười nhỉ?” Caroline thách thức. “Đừng có tỏ ra khôn ngoan với tôi. Vô ích thôi. Bởi vì anh khẳng định muốn sự thành thật, tôi sẽ thành thật với anh. Tôi không muốn quyến rũ anh. Tôi là kiểu người muốn tự kiểm soát mình và tôi sẽ không đứng để bị áp đảo hay sợ hãi bởi bất kỳ ai. Vì vậy, bởi anh quá hống hách, khá là kiêu ngạo, đáng sợ và áp đảo, chúng ta sẽ không thể hòa thuận với nhau. Tôi e rằng anh cần phải muốn một ai đó khác. Một người dễ bảo, tôi nghĩ thế, người mà sẽ không đề tâm khi bị điều khiển ấy. Anh có muốn tôi tìm cho anh ai đó phù hợp không? Anh có thể đưa ra một số yêu cầu.” Mặt nàng lại ánh lên vẻ đặc biệt đó lần nữa và Bradford thấy mình hấp dẫn muốn nghe nàng nói tiếp. “Anh muốn ai đó trung thành, đáng tin cậy, đáng yêu và..., ồ, đúng rồi! Tôi gần như quên mất. Ai đó anh có thể cười nhạo.”

“Em quên mất sự thành thật,” Bradford xen vào với một nụ cười toe toét. Anh cũng đang mỉm cười trong lòng, vì Caroline đã cho anh hi vọng, dù nàng có nhận biết được điều đó hay không. Nàng đã thừa nhận rằng nàng e sợ anh. Bradford đồng nhất điều đó có nghĩa rằng nàng e sợ phản ứng của mình với anh. Anh thấy sự tự tin dâng lên vì điều đó.

“Đương nhiên, cô ấy phải thành thật,” Caroline gật đầu đồng ý. “Còn bây giờ, tìm kiếm người phụ nữ hoàn hảo của anh, anh thích quý cô tóc vàng hay nâu? Mắt xanh hay nâu? Dáng cao hay thấp? Chỉ cần nói với tôi và tôi sẽ vào trong đó quan sát.”

“Tóc đen, với đôi mắt tức giận màu violet,” Bradford tuyên bố. “Và chiều cao ở mức trung bình.”

“Anh đang miêu tả tôi,” Caroline trả lời. “Tôi không hoàn hảo, thưa ngài. Tôi có rất nhiều tật xấu.”

“Tôi có thể nhận ra một số,” Bradford nói với nàng. Không thể cưỡng lại nàng lâu hơn nữa, anh nhanh chóng cúi xuống và hôn nàng.

Caroline không có thời gian để từ chối, vì khi nọ hôn kết thúc trước khi nàng có thể làm gì hơn là bất động. Nàng đẩy anh ta ra. “Anh nhận thức được những tội xấu của tôi ư?” nàng hỏi, giả vờ như nọ hôn đó chưa từng xảy ra.

“Em không thích người Ailen và người Anh, bật cười vào những thời điểm không thích hợp, hơi nóng tính và đi tới những kết luận không phải lúc nào cũng đúng,” Bradford trả lời. “Tôi có nên tiếp tục không?”

“Không, anh không nên,” Caroline trả lời. “Nhưng anh đã sai trong danh sách đó. Tôi không ghét tất cả người Ailen và người Anh, chỉ những kẻ thô lỗ thôi. Tôi nóng giận và tôi cười không đúng lúc nhưng tôi đang cố cải thiện những thói xấu đó. Tôi hiếm khi đi tới kết luận không chính xác, nhưng anh có vẻ quá kiêu ngạo để thừa nhận bất kỳ sai sót nào và vì vậy rất xin lỗi vì đã chỉ ra điều đó.”

“Sự thành thật của em đã đánh bại tôi,” Bradford cười toe toét. “Và sự nhún nhường của em gần như khiến tôi phải quỳ gối.” Tiếng cười thâm của anh nghe thật rõ ràng và hoàn toàn không hề được đánh giá cao bởi đối phương. Bradford nhận ra rằng nếu anh tiếp tục trêu chọc nàng thì anh chắc chắn sẽ không thể thực hiện được mục đích của mình, nhưng anh không thể tự giúp được mình. Anh chẳng cười nhiều như vậy trong hàng năm qua.

“Tôi không tin rằng có ại độ có thể khiến ngài quỳ gối,” Caroline nêu lên ý kiến của mình. Nàng mỉm cười còn Bradford thì lắc đầu.

“Nhưng em thích cái hình ảnh tôi quỳ gối đúng không?” anh hỏi.

“Tôi thích,” Caroline trả lời. “Chúng ta phải vào trong trước khi mọi người bắt đầu tìm kiếm.” Bradford khiến nàng tin rằng có thể mọi người không hề phát hiện ra rằng họ đã ra ngoài với nhau. Nhưng anh biết sự thật, rằng đến giờ phút này tất cả mọi người phía trong đang thì thầm những lời suy đoán và truyền tai nhau những câu chuyện. Không có điều gì có thể thoát khỏi đôi mắt cú của những quý bà bên trong. Và từ những trải nghiệm của bản thân, công tước Bradford biết rằng mọi việc anh làm đều trở thành chủ đề bàn tán.

Thanh danh của Caroline sẽ không bị vấy bẩn bởi vì anh quan tâm đến nàng. Bên cạnh đó, nếu anh nói cho nàng điều đó, nàng sẽ khẳng khái đòi trở lại với cha mình. Anh chỉ muốn ở bên nàng thêm một phút nữa, anh tự nhủ, chỉ một phút nữa thôi.

“Chúng ta không nên hôn nhau và cũng không nên nói chuyện như thể đã rất quen thuộc. Chúng ta không biết đủ rõ về nhau để giải bày nhiều chuyện.” Caroline tuyên bố. Nàng gần như nói với anh rằng nàng hi vọng anh quên đi toàn bộ cuộc nói chuyện vừa rồi, nhưng lời khẳng định của Bradford sau đó đã đẩy nàng ra khỏi giới hạn của sự cân bằng một lần nữa.

“Tôi biết tất cả về em,” anh khoác lác. “Em sống với dì và chú em trong một trang trại ở ngoại ô Boston trong mười bốn năm qua. Chú của em đã coi Boston như nhà mình và quay lưng lại với nước Anh. Chị họ em, Charity, còn hơn cả một người chị đối với em. Mặc dù cô ấy lớn hơn em sáu tháng tuổi, nhưng hầu như cô ấy lại đi theo sự chỉ bảo của em. Cha của em, bá tước Braxton, bây giờ được coi như một người lập dị và đã sống như một người ẩn dật trong nhiều năm. Em sử dụng súng thành thạo mặc dù em cảm thấy phát ốm khi động vào chúng. Em sẽ xem xét những thiếu sót và sẽ cố gắng cho tới khi nào cải thiện được nó. Như thế đã đủ chưa? Em đã bị thuyết phục rằng tôi biết tất cả về em chưa hay là tôi nên tiếp tục?”

Caroline vô cùng kinh ngạc bởi những lời vừa chỉ ra của Bradfrod. “Sao anh biết tất cả những điều đó?”

“Điều đó không liên quan,” Bradford đáp lại.

“Nhưng tại sao anh-”

“Tôi quan tâm đến em,” Bradford ngắt lời nàng. Lời tuyên bố được nói ra bởi một giọng thật êm ả. Thái độ của anh trở nên nghiêm túc và Caroline thấy mình lại bắt đầu bối rối. “Caroline, tôi luôn luôn có được thứ tôi muốn. Khi em hiểu rõ tôi hơn, em sẽ chấp nhận điều đó.”

“Tôi không muốn nghe!” Caroline đưa ra lời phản đối bằng một giọng thì thầm yếu ớt. “Anh giống như một đứa trẻ lúc nào cũng được nuông chiều.”

Bradford không cảm thấy bị xúc phạm bởi lời nhận xét của nàng. Anh nhún cái vai không lồ của mình và đáp lại, “tôi cho rằng em phải tập làm quen với tôi. Nhưng đến một lúc nào đó em sẽ chấp nhận. Tôi sẽ không bao giờ từ bỏ, Caroline ạ, chỉ tạm dừng mà thôi.”

“Tôi đã nghe nói rằng rất nhiều quý bà đã kết hôn ở Anh Quốc có người tình,” Caroline nói. “Đó có phải lý do tại sao anh đề nghị tôi trở thành tình nhân của anh không?”

“Tôi chưa bao giờ đề nghị em trở thành tình nhân của tôi,” Bradford nói. “Caroline. Em đã tự kết luận như thế. Nhưng đúng vậy, có những người vẫn ngủ với những người đàn ông khác khi họ đã kết hôn.”

“Rồi họ tỏ ra đáng thương,” Caroline nhấn mạnh với giọng giận dữ. “Họ không chỉ phản bội chồng mình mà còn nhạo báng chính lời thề họ đã thực hiện.” Sự khẳng định của nàng làm Bradford hài lòng nhưng anh không cho nàng biết điều đó. Anh chờ nghe nàng tiếp tục. “Anh nói rằng anh rất hiểu về tôi, nhưng lại xỉ nhục tôi khi tịn rằng tôi giống như những quý bà Anh Quốc của anh. Anh mới là người đi đến kết luận một cách sai lầm.”

Bradford cảm thấy khó khăn để bắt kịp những lý lẽ của nàng và tỏ ra khó hiểu. Caroline thở dài tục tực. “Tôi đang chờ một lời xin lỗi.”

Thay cho câu trả lời, Bradford cúi xuống và đặt một nụ hôn lên chán nàng. “Tôi cảnh báo em, Caroline. Tôi sẽ không thay đổi ý định. Tôi sẽ có em.”

Caroline muốn phản bác lại anh nhưng rồi phát hiện ra rằng điều đó mới vô nghĩa làm sao. Người đàn ông này đã quyết định như thế và nàng biết mình không thể thay đổi nó. “Anh khiến việc này nghe như một thử thách.”

“Đó là sự thật,” anh đáp lại, giọng anh không cho phép tranh cãi nữa.

“Và nếu đó là một thử thách,” Caroline thì thầm, “vậy anh sẽ là đối thủ của tôi. Tôi cảnh báo ngài, thưa ngài, tôi không chơi trò chơi mà tôi không thể thắng.”

“Caroline, tôi nghĩ rằng,” Bradford đáp lại bằng một giọng thì thầm chạm đến trái tim nàng, “chúng ta đều là người chiến thắng.” Anh đánh dấu lời hứa của mình bằng một nụ hôn dài đầy thỏa mãn.

“Lynn timer, em đang làm cái quái gì đấy!” Giọng của Charity lọt vào giữa nụ hôn của Bradford và Caroline. “Ồ, là ngài ư, thưa ngài. Tôi biết là ngài sẽ theo đuổi em họ tôi, nhưng hai người thực sự không được ra ngoài với nhau như thế này. Tôi không tin điều này là đúng mực.”

Charity mỉm cười với Bradford khi anh tách mình khỏi Caroline. “Không cần chị nói cho em biết rằng ngài ấy đã làm gì với em phải không Caroline?” Bradford cười toe toét trong khi Caroline rên rỉ. Nàng đã bị bắt gặp trong một tình huống kinh khủng nhất, không có cách nào để thuyết phục Charity rằng nàng không hề muốn nộ hôn đó. Chúa ơi, tay nàng còn bám chặt lấy bờ vai của Bradford.

“Đừng có cười nữa và hãy giải thích với chị ấy đi,” Caroline đẩy nhẹ cánh tay Bradford yêu cầu.

“Chắc chắn rồi,” Bradford trả lời. “Nhưng trước tiên, cho phép tôi tự giới thiệu về mình,” Bradford tuyên bố với sự nghiêm túc giả tạo. Caroline đọc được sự vô cùng thích thú trong mắt anh, nàng quyết định tự mình can thiệp.

“Charity, đây là Bradford. Anh ta là một công tước,” nàng nói thêm sau khi suy nghĩ. “Và bọn em vừa có một nộ hôn tạm biệt mãi mãi, phải không thưa ngài?”

“Tạm biệt cho tới sáng mai,” Bradford đáp lại. Anh lờ đi cú thúc mạnh hơn của Caroline rồi nâng tay Charity. “Đây là vinh hạnh của tôi khi gặp cô, Charity.”

Bradford và Charity trao đổi những lời giới thiệu lịch sự rồi Charity lên tiếng, “Anh có từng biết một người đàn ông tên là Paul Bleachley không?” Nàng nhìn qua Caroline để tìm sự ủng hộ và em họ nàng gật đầu khích lệ với một nụ cười dịu dàng. Nàng biết vấn đề này quan trọng như thế nào đối với Charity và cảm thấy tội lỗi vì không giúp được gì hơn.

“Tôi biết.” Câu trả lời đơn giản của Bradford tạo nên một sự khuấy động nhẹ. Caroline nắm lấy tay anh và cố gắng kéo anh quay lại đối diện với mình, nhưng điều đó giống như nàng đang muốn đi dờn một cây đu to lớn. Anh như đang cắm rễ xuống dưới đất.

Charity cũng cố gắng để có được sự chú ý của anh, cứ liên tục lay lay cánh tay còn lại. “Gần đây ngài có gặp anh ấy không?” nàng hỏi, giọng gần như hụt hơi. Bradford nắm lấy tay Caroline và kéo nàng đến bên cạnh mình, rồi anh hoàn toàn quay về phía Charity. Ngón tay cái của anh chà nhẹ vào lòng bàn tay của Caroline trong khi anh lắng nghe Charity giải thích nàng đã gặp Paul Bleachley như thế nào.

“Ngài có thể nói với tôi xem anh ấy đã kết hôn chưa?” Charity hỏi. “Anh ấy rời Boston quá đột ngột, không hề có một lời giải thích.”

“Chưa,” Bradford trả lời. “Cậu ấy chưa kết hôn. Cậu ấy trở về từ thuộc địa vài tháng trước và bây giờ đang sống tại nhà mình ở ngoại ô London.” Có quá nhiều điều để nói, nhưng Bradford miễn cưỡng bỏ qua để tiếp tục. Từ phản ứng của Charity với thông tin Bleachley đã trở lại Anh Quốc, anh nhận ra rằng hẳn hai người đã có sự gặp gỡ khi Paul ở Boston. Mắt Charity đầm lệ và Caroline cố gắng thoát khỏi sự kìm kẹp của Bradford để an ủi nàng.

Bradford không cho phép điều đó. Anh rút chiếc khăn tay bằng vải lạnh từ túi mình và đưa nó cho Charity. Rồi anh đề nghị rằng nàng nên quay trở lại với bác mình và rằng họ sẽ vào theo sau một khoảng thời gian ngắn.

Caroline mỉm cười khi nhìn thấy chiếc khăn. Nó không có chút ren nào, không hề giống của Brummell một chút nào.

“Có phải cô ấy yêu Paul không?”

Bradford yêu cầu một câu trả lời. Nàng gật đầu. “Anh ta đã hứa nhưng không giữ lời,” nàng đáp. “Anh ta đã làm tan nát trái tim chị ấy.”

“Paul cũng đã đau đớn,” Bradford nói. “Tôi cho rằng cậu ấy đã yêu chị em hoặc là đã không hứa bất cứ điều gì. Cậu ấy là một người đàn ông chính trực.”

“Anh làm rồi,” Caroline bác lại. “Charity nói rằng anh ta đã hỏi cưới chị ấy và chị ấy đã đồng ý. Rồi anh ta biến mất.”

Bradford vẫn cầm tay nàng khi họ từ từ tiến về phía cánh cửa. “Tôi sẽ nói với em những điều tôi biết, nhưng em phải suy nghĩ thật cẩn thận trước khi em quyết định xem có nên nói cho Charity hay không. Điều mà tôi sẽ nói chỉ khiến chị họ em thêm đau đớn và tôi nghĩ rằng có lẽ cô ấy nên được biết sự thật.”

Caroline quay lại để có thể nhìn thẳng vào Bradford và đồng thời chặn lại đường đi của hai người. “Vậy nói cho tôi biết và tôi sẽ quyết định,” nàng yêu cầu.

“Paul đã bị thương ở Boston. Đã có một vụ nổ và con tàu của cậu ấy đã bị phá hủy. Cậu ấy gần như đã chết và sẽ mang những vết sẹo trong phần đời còn lại. Cậu ấy sống như một người ẩn dật trong một ngôi nhà ở miền quê cách đây khoảng một giờ cưỡi ngựa. Cậu ấy không cho phép ai đến thăm, kể cả những người họ hàng.”

“Anh đã gặp anh ta chưa?” Caroline hỏi. Câu chuyện làm nàng cảm thấy kinh hãi và đau đớn trong sự lo lắng cho người chị họ mình và Paul Bleachley.

“Rồi, ngay sau khi anh ta quay trở lại London. Anh ta mất khả năng sử dụng một tay và khuôn mặt cũng đã bị biến dạng.”

Caroline nhắm mắt lại và lắc đầu. “Tôi đã nghĩ đến những điều tồi tệ về anh ta khi anh ta biến mất như thế, nhưng Charity không bao giờ chấp nhận rằng anh ta muốn bỏ rơi chị ấy” Nàng hít một hơi sâu rồi nói, “hãy miêu tả khuôn mặt anh ta cho tôi. Đừng nghĩ tôi ghê tởm, Bradford. Tôi cần biết để nói cho Charity.”

Bradford lắc đầu, “Em không nghe tôi nói rồi. Paul sẽ không cho phép ai nhìn thấy cậu ấy, kể cả tôi mặc dù tôi đã biết cậu ấy từ nhỏ. Một bên mặt của cậu ấy bị bỏng và mắt bên trái cậu ấy lòi ra khỏi hốc mắt. Cậu ấy không còn vẻ đẹp trai nữa.”

“Chị ấy không bao giờ yêu anh ta vì anh ta đẹp trai,” Caroline phản bác một cách chắc chắn. “Bradford, những người nhà Richmond không phải là những người nông cạn. Đó là điều tôi đã cố gắng nói với anh lúc nãy. Muốn một ai đó bởi vì anh ấy hay cô ấy hấp dẫn không phải là điều quan trọng. Charity có phẩm cách hơn anh nghĩ đấy.”

Nàng nắm lấy tay Bradford, không nhận thức về cử chỉ thân mật nàng đã làm và phản ứng của anh về điều đó. Anh biết rằng nàng không biết mình đang làm gì, và cũng biết rằng nàng chỉ tập trung vào những gì anh nói cho nàng, nhưng anh vẫn cảm thấy một chút chiến thắng vì sự đụng chạm đó. Anh nhận ra đó là một sự khởi đầu tốt.

Sự thật là anh có thể ép nàng phản ứng lại mình. Nàng đã đáp lại nụ hôn của anh, nhưng anh đã phải khởi xướng nó. Sự đụng chạm vừa rồi là dấu hiệu nào đó với anh. Bradford thấy mình cười thầm trong bụng.

“Gia đình tôi đã đặt một biệt danh cho Charity. Họ gọi chị ấy là Bướm Bướm,” Caroline nói. “Chị ấy dường như đã rung động, và chị ấy cũng xinh đẹp như một cánh bướm,” Caroline tiếp tục. “Nhưng chị ấy cũng rất mạnh mẽ. Chị ấy yêu Paul Bleachley và tôi không tin rằng những vết thương của anh ta sẽ làm trái tim chị ấy thay đổi.”

“Vậy là em sẽ nói cho cô ấy biết?” Bradford nghe có vẻ lo lắng. “Paul là bạn của tôi và tôi sẽ không góp phần làm cậu ấy đau đớn hơn. Cậu ấy đã chịu đựng quá đủ rồi.”

Caroline gật đầu. Nàng hiểu sự lo lắng của anh và thừa nhận rằng nếu ngược lại, nàng có thể cũng sẽ tỏ ý bảo vệ như Bradford. “Anh sẽ phải tin tưởng tôi về điều này,” nàng nói với anh.

Điều đó sẽ dễ dàng hơn nếu nàng đề nghị anh giao tài sản của mình hay cánh tay phải của mình. Tin tưởng! Điều đó là không thể.

Khuôn mặt của Bradford trở nên khắc nghiệt và hoài nghi. Caroline nhận ra sự thay đổi đó ngay lập tức và sự cứng nhắc của quai hàm và miệng anh. Nhưng nàng đã được hôn bởi chính khuôn miệng đó, đã được chạm vào chính sự dịu dàng bên dưới vẻ bề ngoài khắc nghiệt đó, Caroline biết cái nhìn cứng rắn đó chỉ là cách anh giấu đi những cảm xúc thực sự. “Tôi thấy, từ cái cách anh nhìn tôi, rằng lời tuyên bố của tôi không làm anh hài lòng,” Caroline nói. “Anh không muốn tin tưởng tôi ư?”

Anh không trả lời nàng, và Caroline cau mày khó xử. Nàng quyết định bỏ qua vấn đề này và rút tay ra khỏi tay anh. “Cảm ơn vì đã nói với tôi về Bleachley,” nàng nói. Trước khi anh có thể chặn nàng lại, nàng nhanh chóng đi về phía cánh cửa đang mở. Nàng dừng lại ở lối vào và quay lại nhìn anh. “Và cảm ơn vì lời xin lỗi. Tôi biết rằng nó rất khó khăn cho anh.”

Bradford lần đầu tiên cảm thấy kích thích vì bị bỏ lại một cách tình cờ và rồi anh nhận ra sự hài hước của tình huống này. Anh là công tước Bradford và anh nhận ra rằng Caroline Richmond không hề bị ấn tượng một chút nào. Anh bắt kịp và nắm lấy khuỷu tay nàng, “tôi không xin lỗi.”

Caroline liếc nhìn lên cùng một nụ cười. “Nhưng anh sẽ, nếu tôi cho anh nhiều thời gian hơn.” Rồi nàng quay lại nhìn vào đám đông, bỏ lại anh một lần nữa. Bradford bắt đầu cười phá lên. Anh đã không mỉm cười hay cười phá lên như thế trong một khoảng thời gian dài, và anh biết nàng đã đúng. Nếu được cho thêm thời gian, anh có thể sẽ nói xin lỗi. Nàng đã đúng về điều đó và nàng cũng đúng về ý định của anh. Anh có thể sẽ biến nàng thành tình nhân của mình, bất kể hậu quả thế nào, nếu nàng muốn. Anh đã quá vội vàng, cho rằng nàng giống với hầu hết những người phụ nữ anh từng biết, và bây giờ anh thấy rằng mình sẽ phải đánh giá lại vị trí của mình và những hành động tiếp theo.

Caroline Richmond khiến anh bối rối và anh không hề muốn thừa nhận điều đó. Nàng bác bỏ cả tước hiệu và tài sản của anh, và anh gần như đã tin tưởng nàng. Nàng không biết những gì anh có thể cho nàng ư? Anh không thể chấp nhận rằng vật chất không có chút ý nghĩa nào với nàng. Sau tất cả, nàng cũng chỉ là một người phụ nữ, chẳng qua là nàng khôn khéo trong trò chơi của mình hơn những người phụ nữ khác mà thôi. Và bướng bỉnh hơn nữa. Ồ, anh sẽ không nhụt chí. Không cần biết thử thách này khó khăn đến mức nào, anh nhất định sẽ chinh phục được. Anh tự hỏi không biết nàng có nhận thức được mình sẽ phải đối mặt với điều gì không. Rõ ràng là không, anh thấy thế. Anh nhận ra rằng mình đang cau có và nhanh chóng thay đổi thái độ để không bộc lộ chút nào những cảm xúc đang đấu tranh bên trong mình.

Caroline đã tuyên bố rằng nàng muốn một người đàn ông chu đáo! Trong suốt cuộc đời mình, Bradford biết anh chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Hung ác và tàn nhẫn là những miêu tả mà anh dễ dàng nghe thấy khi người ta thì thầm về mình. Nhưng chu đáo ư? Anh thậm chí không biết chính xác điều đó có

nghĩa là gì. Dương nhiên anh sẽ tìm ra. Nếu nàng muốn có sự chu đáo, vậy thì thế có chúa nàng sẽ có điều đó.

“Con đây rồi, con gái.” Giọng nói của cha Caroline làm gián đoạn những suy nghĩ của Bradford. Nàng vừa mới đi đến chỗ cánh cửa phòng khiêu vũ và đã bị ngài bá tước chặn ngay lại. “Không hay lắm khi biến mất như thế, con yêu ạ.”

“Con xin lỗi,” Caroline đáp lại, tỏ ra thực sự hối lỗi. Nàng đặt một nụ hôn thật nhanh lên má ông. “Con bị mang ra ngoài,” nàng nói thêm, liếc nhìn lại phía Bradford.

“Dương nhiên rồi,” cha nàng đồng ý. “Có thể hiểu được vì đây là buổi ra mắt đầu tiên của con. Con đã có khoảng thời gian vui vẻ chứ?” ông dò hỏi với nụ cười đầy chờ mong.

Caroline biết ông đang chờ mong điều gì và ngay lập tức đáp lại, “Tất cả đều rất tuyệt vời, và con đã gặp gỡ rất nhiều người thú vị.”

Sự thân mật thể hiện rõ ràng trong ánh mắt dịu dàng của nàng khi nàng nở nụ cười với cha mình, và Bradford thấy đố kỵ với tình cảm thân thiết giữa hai người khi anh tham gia cùng họ. Anh thấy điều đó cũng rất đặc biệt, bởi vì anh biết rằng Braxton đã gửi con gái mình đến thuộc địa và đã không gặp nàng trong mười bốn năm qua. Có một điều chắc chắn rằng điều đó rõ ràng không hề ảnh hưởng chút nào đến tình yêu của nàng dành cho cha mình, và Bradford nghĩ điều đó thật khác thường.

“Cha biết con sẽ cảm thấy hài lòng. Còn cậu, Bradford?” cha nàng nói tiếp, vẻ rạng rỡ. “Cậu có thấy hài lòng với buổi tối hôm nay?”

Trước khi Bradford có thể trả lời, Braxton tiếp tục, “cậu tạo nên rất nhiều lời bàn tán tối hôm nay. Cậu không thường xuyên tham dự các sự kiện phải không?”

“Tôi đã chệnh mảng với trách nhiệm của mình,” Bradford trả lời. “Nhưng tôi dự định sẽ thay đổi. Buổi tối hôm nay đã khơi dậy trong tôi sự hào hứng,” anh tiếp tục khi anh liếc nhìn Caroline. “Tôi đang vô cùng hài lòng.”

“À. Ngài hầu tước và Charity đang đến đây rồi.” Ngài bá tước chờ cho tới khi cả cháu gái và anh vợ cùng tham gia vào nhóm rồi mới nói với Bradford. “Ngài nhớ hầu tước Aimsmond chứ?”

Caroline chú ý thấy rằng giọng nói của cha nàng lúc này nghe thật trang trọng. Nàng nghe trong đó có sự tôn kính và biết rằng Bradford hẳn là người có tước vị cao nhất ở đây. Nàng cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì anh trẻ hơn rất nhiều so với cha hay bác nàng.

Bradford gật đầu khẳng định anh có nhớ ngài hầu tước. Đó là cái gật đầu cộc lốc của một công tước, một người đàn ông nhận thức rõ ràng vị trí của mình. Anh chắc chắn biết cách phải làm thế nào cho đúng! Caroline mỉm cười và không thể giải thích tại sao! Sự chuẩn mực của anh khiến nàng hài lòng, tăng thêm mức độ mới cho tính cách của anh.

“Thật là tốt vì được gặp lại ngài, Aimsmond.”

“Tôi cũng vậy, Bradford ạ,” ngài hầu tước đáp lại với một nụ cười. Ông quay về phía cha Caroline rồi nói, “Chủ nhà muốn có vài lời với chúng ta.”

“Tất nhiên rồi,” ngài bá tước trả lời. “Caroline. Cha sẽ quay lại ngay thôi.”

“Với sự cho phép của ngài,” Bradford cắt ngang, “tôi muốn giới thiệu tiểu thư Caroline với bá tước Milfordhurst, rồi tôi sẽ trả lại cô ấy ngay.” Cha của Caroline mỉm cười và gật đầu đồng ý. Ông nắm lấy cánh tay của Charity và đi theo sau ngài hầu tước.

Bradford đưa Caroline đi theo hướng ngược lại, hướng về góc phía xa căn phòng.

Milford nhìn thấy Bradford cùng với một người phụ nữ xinh đẹp ngay bên cạnh. Anh lập tức xin lỗi những người xung quanh và đi tới để gặp hai người ở giữa đường.

“Caroline, để tôi giới thiệu bạn của tôi, William Summers, Bá tước Milfordhurst,” Bradford giới thiệu. “Milford, đây là tiểu thư Caroline Mary Richmond, con gái bá tước Braxton.”

“Tôi rất vui được gặp ngài,” Caroline nói. Nàng khẽ nhún gối trong khi đánh giá người đàn ông đẹp trai vừa hôn tay nàng. Từ cái nụ cười ranh mãnh co tới sự lấp lánh trong đôi mắt xanh, Caroline nghĩ anh ta có vẻ là một người tinh quái.

“Niềm vui cũng là của tôi nữa,” Milford nói với một cái cúi đầu trịnh trọng. “Vây đây là vị tiểu thư đến từ thuộc địa,” anh nói với Bradford. “Và tiểu thư đang mặc một chiếc váy mới phải không?” anh hỏi Caroline.

Nàng bị bất ngờ bởi câu hỏi của anh ta nhưng vẫn gật đầu. “Đúng vậy, đây là một thiết kế của quý bà Newcott,” nàng nói thêm.

Milford bắn cho Bradford một cái nhìn thấu hiểu và cười thầm. Caroline không chắc điều gì đang diễn ra giữa hai người nhưng không có thời gian để đi sâu vào điều đó. Charity tham gia vào nhóm, chiếc váy của nàng đóng đưa khi càng đột ngột dừng lại. Nàng cười với Bradford rồi đến bạn của anh.

Bradford ngay lập tức giới thiệu nàng với Milford. Trong khi Charity nói về những suy nghĩ của nàng về buổi tối nay, Braxton đi tới Bradford ngay lập tức đề nghị một cuộc nói chuyện riêng, lờ đi nụ cười toe toét của bạn mình.

Ngay khi Bradford và bá tước biến mất ngoài ban công, Milford đi lấy nước giải khát cho Charity và Caroline. Charity tiếp tục câu chuyện, và Caroline mỉm cười kiên nhẫn khi nàng lắng nghe những lời nhận xét đầy hào hứng của người chị họ. Nàng thấy, từ cái cách Milford hoàn toàn tập trung sự chú ý vào Charity, anh ta là một người đàn ông tốt và dễ mến. Anh ta dường như có một bản tính hiền lành.

“Anh đã biết Bradford bao lâu rồi?” Caroline dò hỏi khi Charity tạm dừng những lời nhận xét.

“Từ khi chúng tôi là những cậu bé,” Milford trả lời. “Chúng tôi giống như anh em vậy.”

“Và chúng tôi giống như chị em.” Charity xen vào. “Ôi trời, có phải chủ nhà của chúng ta đã phát hiện ra tôi? Tôi tin rằng tôi đã hứa sẽ gặp ông ấy. Ông ấy chắc chắn là một người linh hoạt khi còn trẻ! Nếu hai người cho phép?” Nàng thờ dãi khi nàng nâng váy và thì thầm với Caroline, “Cầu cho chân của chị đã lộ đủ.” Và rồi nàng biến mất cùng với bộ váy hồng bông bênh.

“Tôi nợ cô một món nợ,” Milford tuyên bố khi anh và Caroline chỉ còn lại một mình.

Caroline nhìn Milford khó hiểu và chờ anh ta giải thích. “Brad đã quên cách cười như thế nào. Cô đã giúp cậu ấy nhớ lại.”

Caroline mỉm cười. “Anh ta không phải người có tính khi dễ chịu phải không?”

Milford cười thầm, gật đầu. “Một quan sát sắc sảo,” anh nhận xét. “Tôi đã biết rằng mình sẽ thích cô mà.”

Đôi mắt Caroline mở lớn. Tối nay chỉ toàn sự bất ngờ. Đầu tiên, Bradford điềm nhiên kể lể lai lịch của nàng, và giờ bạn của anh chỉ ra rằng anh ta cũng đã biết nàng. Nàng có là người lạ với ai nữa không vậy?

“Tôi có nghe thấy vài nhận xét liên quan đến Bradford,” Caroline nói. “Tại sao việc anh ta mỉm cười lại là vấn đề như thế?”

Milford nhún vai. “Không có nhiều thứ khiến cậu ấy mỉm cười.” Câu trả lời của anh ta quá chung chung, không thể thỏa mãn sự tò mò của Caroline.

“Tôi nghĩ anh là một người đàn ông tốt.” Caroline tuyên bố.

“Cậu ấy là một người đàn ông tốt còn tôi thì không ư?” Giọng của Bradford từ phía sau và Caroline quay người lại, vừa giật mình nhưng lại cũng có vẻ hài lòng.

“Chính xác,” Caroline trả lời. “Anh có thể học một số bài học từ bạn của mình.”

Bradford cau mày và Milford quan sát cả hai, nhận ra rằng Caroline không hề bị chùn bước trước Bradford.

Caroline nhớ nàng đã nói với Bradford rằng nàng mong muốn cưới một người chu đáo và rằng anh ta không phải người như thế. Nàng nhận thấy anh đã bị làm cho phát cáu và mỉm cười vì điều đó. Bữa tối được thông báo và Caroline cảm thấy tiếc vì nàng vẫn còn muốn tiếp tục trêu chọc đối thủ đang giận dữ của nàng. Cả Bradford và Milford đều đưa tay mời nàng nhưng Caroline từ chối lời mời của họ, tuyên bố rằng nàng phải đi đến bàn của cha và bác mình. Nàng nhìn xung quanh và nhận ra cha mình đang được bao quanh bởi một lượng lớn những chàng trai trẻ. Bradford nhìn theo nàng và thậm chí còn tức giận hơn.

“Họ nghĩ sẽ nhận được sự chú ý của em thông qua cha em,” Bradford thông báo. Giọng anh tỏ vẻ ghê tởm và Caroline quay lại nhìn anh.

“Cậu định sẽ ở bên Caroline cả buổi tối ư?” Milford hỏi, cười toe toét.

“Không,” Bradford trả lời. Anh biết bạn mình chỉ đùa thôi nhưng sự tức giận của anh vẫn tiếp tục. “Tội sẽ, tuy nhiên tôi phải có một cuộc nói chuyện nhỏ với một vài anh chàng quá nhiệt tình trước khi buổi tối kết thúc.”

Milford cười thầm, anh cúi đầu chào Caroline rồi rời đi. Bradford nắm lấy tay Caroline, một hành động thể hiện sự sở hữu một cách rõ ràng, và chậm rãi đưa nàng đến chỗ ăn tối.

“Có phải bá tước Stanton đang nói chuyện với Charity không?” Caroline hỏi. Nàng nhớ người đàn ông trẻ đó đã được giới thiệu với nàng vào đầu buổi tối.

“Không phải,” Bradford trả lời. “Anh ta là bá tước của Stanton.”

Caroline ngược nhìn Bradford để xem liệu anh có đang trêu chọc nàng, nhưng thái độ của anh thật trọng và nàng không thể đọc được suy nghĩ của anh. “Không phải là tôi cũng vừa nói như thế sao?” nàng hỏi.

Bradford nhận ra rằng Caroline đã không hiểu câu nói của anh và mỉm cười. Đó là một nụ cười thật dịu dàng và Caroline kinh ngạc vì điều đó. “Có một chút khác biệt khi có từ ‘của’,” anh giải thích. “Nếu tôi nói với em rằng anh ta là bá tước Stanton, vậy em sẽ biết rằng anh ta là người có tước hiệu cao nhất trong gia đình. Tuy nhiên, nếu tôi nói rằng anh ta là bá tước của Stanton, vậy em sẽ biết rằng có một người còn có tước vị cao hơn trong gia đình anh ta.” (*)

“Cảm ơn vì đã giảng giải cho tôi,” Caroline nói. Giọng nàng chứa đầy sự biết ơn. “Anh được gọi là công tước Bradford, vậy tôi có thể nói rằng anh là người có tước vị cao nhất trong gia đình anh phải không?”

“Đúng vậy,” Bradford đồng ý. “Nhưng tôi cũng là bá tước của Whelburne, bá tước Canton, Hầu tước của Summertonham và tử tước của Benton.”

Bradford mỉm cười bởi phản ứng ngạc nhiên của Caroline với những tước vị của mình. “Và anh cũng là một hiệp sĩ chứ?” nàng hỏi đồng thời lắc lắc đầu mình.

“Không phải,” anh trả lời. “Vinh dự được trở thành hiệp sĩ phải được phong bởi đức vua và không được kê thừa.”

“Tôi hiểu rồi,” Caroline nói. “Tôi nhận ra rằng anh hẳn nghĩ sự giáo dục của tôi thật không đâu vào đâu. Nhưng tôi sống ở Boston, nơi mà các tước hiệu chẳng có gì quan trọng. Bên cạnh thực tế đó, chú Henry của tôi không tin rằng tôi sẽ trở lại nước Anh. Và ông ấy cũng không có nhiều tước hiệu lắm. Ông ấy tin rằng một người đàn ông chỉ nên được đánh giá bởi những gì anh ta đạt được chứ không phải từ những gì được kế thừa lại. Vì lý do đó, tôi không được học một cách đầy đủ,” Caroline nói với một cái thở dài. “Chú tôi và tôi chỉ không nghĩ rằng nó sẽ cần thiết hay quan trọng.”

Bá tước Braxton nhập cuộc với họ và Bradford buộc phải rời đi. “Chúng ta sẽ tiếp tục cuộc nói chuyện vào ngày mai,” anh nói trước khi chia tay. Anh miễn cưỡng buông tay nàng và thấy nhớ cái cảm giác đó ngay lập tức. “Khi tôi nói tôi muốn được gặp em, cha em đã cho phép.”

Trong suốt bữa tối, Caroline ngồi bên cạnh bác mình và đối diện cha mình. Khi cả hai người đàn ông bắt đầu chia sẻ những ký ức về mẹ Caroline, người phụ nữ mà cả hai cũng thương yêu thì nàng biết rằng hai người đã hòa hợp trở lại.

Bradford hộ tống Charity tới bàn của họ và một lần nữa xuất hiện. Thái độ của anh khi anh chúc nàng có một buổi tối tốt đẹp rất đúng mực, nhưng Caroline đọc được sự thích thú trong đôi mắt anh. Nàng thắc mắc anh đã thấy điều gì hài hước và sớm có được câu trả lời.

“Điều đó thật quá xấu hổ!” Charity thì thầm với Caroline khi nàng ngồi xuống. “Chị đang nói chuyện với chủ nhà nhưng ông ấy phải rời đi và chị thì bận rộn quan sát mọi người. Khi Bradford đến chỗ chị, chị tin rằng anh ta nghĩ chị đang có một cuộc thảo luận với một chậu cây.”

Caroline gần như bị sặc sầm panh. Nàng cố gắng hết sức để không cười phá lên, đồng thời biết rằng nếu nàng làm như thế Charity sẽ bị tổn thương. Chị họ nàng trông như bị mất hết thể diện.

“Anh ta đã nói gì?” Caroline hỏi.

“Không một lời,” Charity thì thầm trả lời. “Anh ta chỉ nắm lấy khuỷu tay chị và đưa chị đến chỗ em. Anh ta là một quý ông.” Nàng nói thêm với một tiếng thở dài.

Caroline gật đầu. Nàng quay về phía cha mình và hỏi xem kính của Charity đâu. Rồi nàng đưa nó cho chị họ mình với cái nhìn rõ ràng là muốn nàng đeo vào.

“Em có nghe những gì người ta bàn tán về Bradford của em chưa?” Charity thì thầm một câu hỏi khác, nàng không muốn làm gián đoạn cuộc nói chuyện giữa cha và bác của Caroline.

“Anh ta không phải Bradford của em,” Caroline phản đối, và không thể làm gì khác ngoài việc hỏi lại, “lời bàn tán thế nào?”

“Người đàn ông đó không bao giờ tham gia bất kỳ sự kiện nào. Tối nay, mọi người đều ngạc nhiên. Anh ta có vẻ như thực sự thích thú. Chủ nhà của chúng ta khá là hài lòng. Caroline! Em có biết cha em không hề tham gia các hoạt động bên ngoài những năm qua? Mọi người tin rằng em là nguyên do của cả hai điều kỳ diệu đó.”

Caroline nhớ lại những điều Milford đã nói với nàng, rằng anh ta nợ nàng một món nợ vì nàng đã dạy bạn anh ta biết cách mỉm cười.

“Anh ta chỉ quên cách phải làm như thế nào thôi,” Caroline thì thầm. Caroline liếc nhìn lên và thấy Bradford đang đứng giữa một nhóm các quý cô xinh đẹp. Tất cả cười khúc khích rụt rè và nàng cảm thấy bức mình với cái cách những quý cô ngó ngán xu nịnh xung quanh anh. Nàng không hiểu tại sao mình lại cảm thấy khó chịu và cô gắng tự nói với mình rằng nàng nên thả lỏng. Điều gì đang xảy ra với nàng thế này?

Nàng không có thời gian để xem xét đến cảm giác của mình và thấy cảm ơn vì điều đó. Trong một giờ tiếp theo, Caroline gặp gỡ người bạn và người thân quen của cha và bác nàng. Một số người có tước hiệu, một số thì không. Caroline nói với mỗi người ít nhất có thể, lo lắng rằng nàng có thể cư xử không đúng mực với nhân vật quan trọng nào đó hay thể hiện ra sự thiếu hiểu biết của mình.

Caroline cảm thấy mình thật giống như một cô gái nhà quê tách biệt hoàn toàn không đứng đúng vị trí của mình khi nàng cứ nhún chào lần này qua lần khác với tầng lớp thượng lưu của Anh Quốc.

Nàng được giới thiệu với quý bà Tillman, một người bạn cũ của cha nàng và biết được từ những lời thì thầm của bác nàng rằng đã có một thời gian người phụ nữ này luôn ở bên cạnh cha nàng. Quý bà Tillman cũng giống các quý cô tham dự bữa tiệc, chỉ là một phiên bản già hơn và béo hơn mà thôi. Bà hẳn đã luyện tập những cử chỉ của mình trước gương, Caroline nghĩ thế, từ cái cách bà cẩn thận, chậm rãi thể hiện sự vui vẻ, thích thú và hài lòng. Caroline nghĩ bà thật buồn chán và giả tạo và nàng bị thất vọng vì sự quyến rũ giả tạo đó. Thất vọng vì cha nàng dường như thực sự bị cuốn hút bởi người phụ nữ đó.

Caroline quyết định rằng quan sát quý bà Tillman là một việc quá chán. Sự tội lỗi làm nàng day dứt khi nàng nghĩ đến việc cha nàng đã cô đơn như thế nào. Chúa phù hộ cho ông, nàng cố gắng để thích

người phụ nữ tóc hung mắt nâu đỏ, nhưng sau một thời gian ngắn nhận ra là mình không thể, đặc biệt khi quý bà đó cười khúc khích với một nhận xét vốn chẳng có tí hài hước nào cả.

Con gái của quý bà Tillman là một phiên bản trẻ hơn của mẹ mình, từ vẻ bề ngoài đến những cử chỉ. Cô ta dường như cũng thiếu đi sự tự nhiên. Rachel Tillman đã được hứa hôn, quý bà Tillman thông báo với Caroline và Charity. Rồi bà rời khỏi chỗ bá tước để tìm chồng tương lai của Rachel và nhanh chóng quay lại, giới thiệu Nigel Crestwall. Caroline ngay lập tức cảm thấy một cảm xúc mới dành cho Rachel Tillman. Nàng thấy thực sự tiếc cho cô ta.

Nigel Crestwall có đôi mắt của một con cáo xảo quyệt. Hắn ta không nhìn hẳn vào Caroline, hắn liếc mắt một cách đều đặn. Nàng cảm thấy vô cùng không thoải mái với sự hiện diện của hắn và thấy cảm ơn khi Rachel năn nỉ hắn nhảy cùng với mình. Ngài hầu tước bắt đầu có vẻ mệt mỏi, và Caroline đề nghị họ nên quay lại phòng ăn tối để dùng món tráng miệng. Khi họ đã ngồi trong phòng, tử tước Claymere xin phép, và rất kiên quyết muốn được tham gia cùng với họ. Và rồi Terrence St. James đề nghị được giới thiệu và cũng ngồi xuống. Caroline nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi bởi cái cách thức tử tước và St. James cạnh tranh để có được sự chú ý của nàng. Nàng chợt nhìn lên và nhìn thấy Bradford đang đứng bên kia căn phòng, và đang quan sát nàng. Người phụ nữ mà Caroline chỉ có thể miêu tả bằng một từ lộng lẫy đang dính chặt bên cạnh và nhìn anh với con mắt si mê.

Bradford cầm ly rượu trong tay và nâng lên như một sự chào hỏi hoặc cũng có thể là một sự chúc mừng, Caroline nghĩ thế. Nàng gật đầu và gần như nâng ly của mình lên trong một cử chỉ đáp lại khi ngài tử tước ngả người về phía trước và làm văng chiếc ly pha lê ra khỏi tay nàng. Chiếc khăn trải bàn bằng ren thấm dầm rượu sẫm đen nhưng Caroline không buồn quan tâm mà chỉ cố gắng làm cho ngài tử tước bình tĩnh lại. Anh ta cứ xin lỗi mãi và nàng phải nghiêng rằng và cố gắng lắng nghe chúng.

Khi cuối cùng anh ta cũng im lặng, nàng ngẩng đầu nhìn lên và thấy rằng tai nạn vừa rồi đã trở thành một trò giải trí với công tước Bradford. Nụ cười của anh ta đến tận mang tai.

Caroline thấy mình mỉm cười đáp lại và rồi nàng lắc đầu và quay lại cuộc nói chuyện xung quanh nàng. St. James giữ lấy tay nàng và nàng phải cố gắng để rút ra. Buổi tiệc cuối cùng cũng đi đến hồi kết. Caroline ôm tạm biệt bác mình và hứa, lần thứ mười, rằng nàng sẽ đến thăm ông vào ngày hôm sau. Rồi nàng và Charity nói lời tạm biệt và thể hiện sự hài lòng của mình về bữa tiệc với công tước Ashford.

“Bradford đã nói gì với cha ạ?” Caroline hỏi khi cha nàng không còn nghe những lời miêu tả của Charity về bữa tiệc.

“Câu ấy xin được gặp con vào ngày mai,” cha nàng thông báo, giọng ông có vẻ hài lòng. “Ta đã nói rằng câu ấy là người thứ năm xin phép ta,” ông nói với một nụ cười. “Câu ấy không thích tin đó một chút nào, cha có thể thấy thế.”

“Bradford đang theo đuổi Caroline.” Charity nhấn mạnh.

“Ta tin rằng hầu hết đàn ông ở London này đang muốn theo đuổi nó,” ngài bá tước nói. “Nhưng em họ cháu không phải người duy nhất nhận được những lời mời. Ta cũng bị chét ngập với những thỉnh cầu cho sự chú ý của cháu Charity ạ.”

“Bác đã nhận lời ư?” Charity có vẻ như không hề thoải mái với những gì bác nàng vừa nói. “Đúng vậy, và chúng ta phải tiếp tất cả bọn họ vào ngày mai. Ta có thể nói cả hai sẽ nhận được rất nhiều hoa và lời nhắn. Mặc dù đã nhiều năm kể từ khi ta làm những việc đó để theo đuổi một quý cô và các phương thức có thể thay đổi một chút, ta e là thế. Thật khó để có thể nắm bắt được những xu hướng

mới nhất, các con biết đây.”

Khi ngài bá tước càng nói về những người đàn ông phù hợp muốn dành được sự chú ý của Charity, nàng định nói lời thách thức với bác mình. Caroline bắt được ánh mắt đó của nàng và lắc đầu ra hiệu cho nàng giữ im lặng. Nàng không muốn sự vui vẻ của cha mình tan biến và sẽ có một buổi nói chuyện dài với Charity ngay khi họ ở một mình với nhau.

Charity nhận được ám hiệu và gật đầu. Caroline cố gắng tập trung vào cuộc nói chuyện với cha mình nhưng khuôn mặt Bradford cứ lớn vồn trong đầu nàng. Nàng chợt nhớ đến Clarence, một người theo đuổi nàng khi ở Boston. Và rồi Clarence và Bradford được đặt cạnh nhau trong sự đánh giá của nàng và Caroline nghe mình rên rỉ. Sự so sánh giữa hai người đàn ông thật tức cười. Clarence vẫn còn là một cậu trai trẻ, còn Bradford là một người đàn ông. Clarence luôn nhắc Caroline nhớ đến một con ngựa non trong trang trại, bồi rối và vô cùng không chắc chắn mỗi khi anh ta ở bên cạnh nàng. Còn Bradford, anh ta là một con ngựa chiến, mạnh mẽ và nguy hiểm! Thái độ của anh thể hiện sự tự tin và sức mạnh. Nàng tự hỏi, giống như một con ngựa chiến, có phải anh cũng sở hữu sự dai dẳng. Sự suy xét đó làm nàng sững lại. Sự hứng thú của anh với nàng sẽ kéo dài chứ? Đó là một sự so sánh kỳ quái và Caroline đổ lỗi rằng sự mệt mỏi đã gây ra những suy nghĩ kỳ lạ đó.

(*) FYI: Thực ra ở bản gốc thì sự khác nhau nằm ở chữ “the” trước mỗi tước hiệu. Có “the” thì là người có địa vị cao nhất trong cái line liên quan đến tước hiệu đó, còn không có “the” thì vẫn còn có người có địa vị cao hơn. Nhưng cái này dịch sang tiếng Việt mình hơi khó nên mình đang để tạm thành chữ “của” (kiểu: công tước Bradford và công tước của Bradford) cho nó không bị đứt mạch văn mà tinh thần nôm na cũng vẫn khá giống bản gốc.

Chương 6

Caroline đã quyết định sẽ nói về chuyện của Paul Bleachley với Charity vào sáng hôm sau, sau khi người chị họ của nàng đã có một giấc ngủ ngon.

Nàng đến phòng ngủ của Charity để chúc ngủ ngon và phát hiện ra người chị họ của mình đang ngồi trên giường, quệt nước mắt vào một trong những chiếc gối lông đang ôm trước ngực.

“Em đã đúng,” Charity nói với Caroline giữa những tiếng nấc. “Anh ta không chân thành chút nào. Chị đang có một suy nghĩ không được đúng đắn lắm. Chị ước gì em đi cùng chị đến tìm và bắn chết anh ta cho chị.”

Caroline mỉm cười và ngồi xuống bên cạnh Charity. “Đó quả thật là một suy nghĩ không đúng đắn,” nàng đồng ý. “Nhưng em mới là người có những suy nghĩ sai lầm về Bleachley, không phải chị. Từ bây giờ, em sẽ nghe lời chị về đàn ông. Những bản năng của chị đã đúng.”

“Em đang đùa giỡn chị đấy hả?” Nàng lau nước mắt vào chiếc gối và ngồi thẳng lưng lên. “Em biết điều gì đó phải không? Nói cho chị biết đi!”

“Bleachley đã bị thương trong vụ nổ ở Boston. Chị có nhớ buổi tối hôm đó không Charity? Khi bên cạnh chìm trong ngọn lửa và chúng ta có thể nhìn thấy ánh sáng màu cam rực một góc trời từ cửa sổ phòng ngủ?”

“Có, đương nhiên là chị nhớ rồi. Ôi, chúa ơi, nói cho chị biết chuyện gì đã xảy ra với anh ấy.” Sự gấp gáp của Charity khiến Caroline nhanh chóng kể phần còn lại của câu chuyện.

“Chị phải làm gì bây giờ?” Charity hỏi khi Caroline đã kết thúc câu chuyện. “Bradford nói với em rằng anh ấy thậm chí không gặp bạn bè mình. Paul đáng thương của chị! Anh ấy hẳn bị tổn thương nhiều lắm.” Nàng bắt đầu lau đi những dòng nước mắt lần nữa và Caroline cảm thấy mình hoàn toàn vô dụng.

Charity vẫn tiếp tục khóc trong vài phút tiếp theo, cho tới khi chiếc gối ướt sũng. Caroline lắng nghe cho tới khi trái tim nàng không thể chịu đựng thêm một tiếng nấc nào nữa. Nàng điên cuồng cố gắng nghĩ ra một kế hoạch nào đó, loại bỏ từng cái kế hoạch ngớ ngẩn này đến cái khác. Ước gì Charity không quá âm ỉ trong khi chị ấy khóc!

Và rồi nó đến thật đơn giản. Nàng mỉm cười với người chị họ mình và nói, “Nếu chị ngừng khóc lóc, em tin có một cách. Điều đó đồng nghĩa với việc em sẽ phải cầu xin Bradford, nhưng chẳng có điều gì khả thi hơn cả.”

“Gì cơ?” Charity nắm lấy tay của Caroline và xiết nó thật chặt. Mặc dù dáng người nàng nhỏ nhắn, Caroline nghĩ cái nắm tay của nàng như của Herculean.

“Kế hoạch là gặp Paul một mình và thuyết phục anh ấy rằng chị thực sự yêu anh ấy, phải không?”

Charity gật đầu mạnh mẽ khiến cho tóc nàng buông từ đỉnh đầu xuống.

“Bradford sẽ chấp nhận ý tưởng của chúng ta,” Caroline tuyên bố, cảm thấy tự tin hơn vào kế hoạch của mình. “Em sẽ lo điều đó. Phần còn lại phụ thuộc vào chị thôi Charity ạ. Kế hoạch của em yêu cầu chị phải đóng một vai trò rất khó khăn! Chị không được mềm lòng! Điều đó sẽ phá hủy tất cả.”

“Chị không hiểu,” Charity băn khoăn, hai hàng lông mày cau lại.

“Chị có nhớ buổi sáng em đã mang Benjamin về nhà không?”

“Có. Chị đã rất sợ hãi khi đi vào bếp và thấy anh ta đang ngồi đó với một con dao trên tay.”

“Nhưng chị đã không thể hiện rằng chị đang sợ hãi. Và mấy ông anh của chúng ta cũng không. Có nhớ Caimen đã tự giới thiệu mình và khẳng khái bắt tay Benjamin không?”

“Có, nhưng chúng ta sẽ phải làm gì với Paul?”

“Để em nói nốt đã,” Caroline khẳng khái. “Benjamin đã không tin tưởng chúng ta, nhưng mọi người đã hành động như thể đó là điều vô cùng bình thường khi nhìn thấy cậu ấy. Rồi mẹ đi vào, chỉ liếc một cái và ngay lập tức tuyên bố rằng bà sẽ chăm sóc cho vết thương của cậu ấy. Ben đáng thương của chúng ta không có cơ hội kháng cự. Cậu ấy được băng bó và ấn lên giường trước khi có thể nói bất cứ điều gì. Nếu em nhớ không nhầm thì cậu ấy đã không hề rời chiếc dao, em nghĩ cậu ấy đã ngủ với nó vào đêm đầu tiên.”

Caroline mỉm cười, nhớ lại di mình đã tỏ ra thương xót như thế nào và rồi tiếp tục. “Còn bây giờ, nếu chị để Paul biết... ý em là, nếu chị thể hiện một chút thương hại hay đáng tiếc nào, thì, điều đó sẽ không có tác dụng.” Nàng tiếp tục giải thích và cảm thấy tự tin rằng kế hoạch sẽ khả thi khi nàng kết

thức. Họ nói chuyện thêm một giờ nữa và Caroline cuối cùng cũng thông báo rằng họ phải nghỉ ngơi.

“Nhưng chúng ta vẫn chưa nói đến buổi tối của em, Caroline. Chị phải nói những lời tán tụng mà chị đã nghe mọi người nói về em! Em đã tạo ra sự náo động. Mọi quý cô đều ganh tỵ với em. Và mọi quý ông đều muốn được giới thiệu thông qua cha em, em có biết những điều đó không? Ô, cũng không có gì chi tiết lắm. Em có biết rằng ông cậu Franklin của em đã ở đó nhưng thậm chí không buồn gặp em? Đúng vậy, ông ấy đã ở đó,” Charity nhanh chóng tiếp tục, “Bác của em, ngài hầu tước ấy, ông ấy mới dễ mến làm sao! Hừ, ông ấy đã chỉ Franklin cho chị và vẫy tay để em trai mình chú ý, nhưng Franklin chỉ quay lưng lại với bọn chị và bỏ đi.”

“Có thể ông ấy không nhìn thấy bọn chị,” Caroline nhận xét.

“Này, khi đó chị không đeo kính nhưng chị có thể nhìn thấy ông ta cau mày. Ông ta không ở quá xa mà. Điều đó thật kỳ lạ, nhưng em cũng đã nói một một số điều người Anh làm rất lạ, nên chị sẽ coi đó là điều giải thích cho cách hành sự thô lỗ của ông ta.”

“Điều đó thật kỳ lạ,” Caroline đáp lại. “En đã không gặp ông ấy và chị có nghĩ...”

“Chị đã nói với em rằng chị nghe nói Bradford không bao giờ tham dự bất kỳ bữa tiệc nào chưa? Chị tin rằng lý do duy nhất anh ta ở đó tối nay là vì anh ta biết em sẽ tham dự. Đừng có lắc đầu với chị,” Charity gắt gỏng. “Chị đã nói với em rằng anh ta sẽ theo đuổi em. Em vừa mới nói rằng em sẽ tin tưởng bản năng của chị, nhớ không hả? Bây giờ em phải nhún nhường đi và thừa nhận rằng em bị anh ta hấp dẫn. Vì chúa, Caroline, chị đã nhìn thấy em hôn anh ta ở ngoài ban công. Hơn nữa, chị đã nhìn thấy cái cách em nhìn anh ta khi em nghĩ không ai chú ý.”

“Em đã thể hiện rõ ràng thế sao?” Caroline hỏi, cảm thấy xấu hổ.

“Chỉ có chị thấy thôi bởi vì chị quá hiểu em,” Charity trả lời.

“Em đã bị anh ta hấp dẫn,” Caroline thừa nhận. “Nhưng anh ta làm em thấy bối rối.”

Charity mỉm cười và vỗ nhẹ bàn tay của Caroline như một người mẹ. “Charity, chị có biết từ khi em đến Anh Quốc, mọi niềm tin của em đều đã bị thay đổi? Em cảm thấy mình bị lộn tung. Em thực sự tin rằng em sẽ quay trở lại Boston – chị nhớ em đã tự tin như thế nào không – rồi bây giờ em ngoan ngoãn chấp nhận rằng em sẽ ở lại đây. Và khi em gặp Bradford, em nghĩ anh ta kiêu ngạo, hống hách, rồi bây giờ lại chấp nhận rằng em thực sự thích người đàn ông đó! Điều gì đang xảy ra với em thế này?”

“Em gái yêu quý ạ, em chưa từng một lần thỏa hiệp. Còn bây giờ chị tin rằng em đã học được cách mềm mỏng. Thế thôi. Chị nghĩ đó là một phần trong mỗi người phụ nữ.”

Caroline tặng nàng một cái nhìn cau tiết và Charity bật cười. “Chị biết chị nói nghe có vẻ thông thái nhưng chị tin rằng em đã rơi vào lưới tình rồi, Lynn timer ạ. Chị thực sự tin đấy. Đừng có tỏ ra kinh khủng thế chứ. Đó đâu phải là tận thế.”

“Điều đó thật vớ vẩn,” Caroline tuyên bố. Nàng đứng lên và đuổi người. “Ngủ ngon, Charity.”

Đã là hơn ba giờ sáng trước khi Caroline cuối cùng cũng trèo được lên giường. Trong đầu nàng đầy rẫy những câu hỏi, tất cả đều liên quan đến Bradford. Tại sao việc anh cười lại là một điều kỳ diệu như thế? Nàng phải nhớ hỏi anh về điều đó mới được. Và rồi nàng thiếp đi, một nụ cười đọng trên môi.

Caroline mặc một chiếc váy đi bộ màu be với chiếc cổ được dựng lên. Rồi nàng buộc tóc mình gọn lại sau đầu và đi xuống dưới nhà để kiểm một cốc trà nóng. Phòng ăn trống không và không có cốc trà nào có thể tìm thấy. Caroline đi dọc hành lang dài và cuối cùng cũng tìm ra bếp. Một người phụ nữ mà Caroline cho rằng là người đầu bếp đang ngồi trên chiếc ghế cạnh lò sưởi.

Caroline tự thông báo và nhìn xung quanh căn phòng lớn. Nàng cảm thấy ghê tởm bởi lớp bụi bẩn bám trên tường và sàn nhà và thấy mình vô cùng tức giận vì những thứ rác rưởi ở đây.

“Tên tôi là Marie,” người đầu bếp nói với nàng. “Đây là tuần đầu tiên của tôi ở đây. Tôi có thể thấy cô khó chịu với đồng lõa xộn này nhưng tôi không có thời gian để dọn dẹp chúng.” Cách cô ta nói có vẻ thù địch.

Caroline nhìn cô ta với ánh mắt sắc bén và thái độ của người đầu bếp dần thay đổi.

“Cô cũng nên biết vấn đề của tôi bây giờ. Tôi đã hủy hoại chỗ thịt một lần nữa.” Caroline không thể phát hiện ra sự thù địch trong giọng nói của cô ta nữa, chỉ còn lại sự buồn bã mà thôi.

“Nơi này toàn rác rưởi,” Caroline nói.

“Bánh mì không thể nhai nổi,” người đầu bếp đáp lại. “Tôi sẽ phải ra đi, và rồi tôi biết làm gì đây?” cô ta bật khóc, sử dụng mép chiếc tạp dề đã bẩn để lau đi nước mắt, và Caroline không biết mình nên phản ứng như thế nào. Cô ta quá thảm hại.

“Cô không được giải thích về nhiệm vụ của mình trước khi nhận công việc sao?” Caroline hỏi. Câu hỏi của nàng dường như chỉ tạo thêm buồn phiền cho cô ta, và người đầu bếp phát ra những tiếng nức nở lớn hơn.

“Bình tĩnh lại nào!” Giọng Caroline sắc bén và người phụ nữ ngay lập tức chỉ còn lại những tiếng thốn thức. “Tôi đã nói dối và Toby đã giúp tôi làm một bức thư giới thiệu,” cô ta thừa nhận. “Điều đó là không thành thật, thừa tiêu thụ, nhưng tôi đã cố gắng hết sức để làm việc và đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ được. Tiền Toby kiếm được không đủ cho chúng tôi, cô thấy đấy, và tôi phải kiếm thêm vài silling để nuôi Kirby bé nhỏ.”

“Ai là Toby và Kirby?” Caroline hỏi với sự quan tâm, giọng nàng đã dịu đi nhiều. Marie có vẻ đã trung thực thừa nhận sự lừa dối của mình và Caroline cảm thấy thương hại cô ta.

“Chồng và con trai tôi,” Marie trả lời. “Tôi đã nấu ăn cho họ và hiếm khi bị phạt nằn và tôi đã nghĩ rằng mình có thể làm hài lòng ngài bá tước,” cô ta tiếp tục. “Bây giờ ông ấy sẽ đuổi tôi đi và tôi không biết mình sẽ làm gì nữa!”

Caroline dành vài phút để đánh giá Marie. Cô ta trông có vẻ khỏe mạnh, mặc dù dáng người có hơi gầy, nhưng Caroline cho rằng đó có thể vì cô ta không thể ăn bất cứ thứ gì mình chuẩn bị.

“Cô sẽ nói với cha mình phải không tiểu thư?” Marie hỏi trong khi vẫn không ngừng xoắn chiếc tạp dề vào những ngón tay.

“Có lẽ chúng ta cần có vài điểm cần thống nhất,” Caroline đáp lại. “Cô muốn giữ công việc này đến

mức nào?”

“Tôi sẽ làm bất cứ điều gì, thưa tiểu thư, bất cứ điều gì,” Marie nói một cách vội vã. Từ sự hăng hái thể hiện trong mắt cô ta Caroline nhận ra rằng người phụ nữ này không lớn hơn nàng là mấy. Làn da của cô vẫn còn căng mịn. Chỉ có đôi mắt trông già dặn, già dặn và mệt mỏi.

“Cô đã gặp anh bạn Benjamin của tôi rồi phải không?” nàng hỏi.

Marie gật đầu. “Tôi đã được nói rằng anh ta bảo vệ sự an toàn cho cô,” Marie trả lời. Rõ ràng Benjamin hoặc cha nàng đã nói về quan hệ của họ và Caroline gật đầu. “Đúng vậy” nàng nói. “Nhưng anh ấy cũng khá là hữu dụng trong nhà bếp. Tôi sẽ bảo anh ấy chuẩn bị bữa ăn và cô sẽ quan sát rồi học hỏi theo.” Marie gật đầu lần nữa và hứa sẽ làm bất cứ điều gì Benjamin muốn.

Benjamin mỉm cười khi Caroline giải thích tình cảnh, anh rất vui vì có thể giúp đỡ. Caroline sẽ không bao giờ đề nghị anh đảm nhận công việc đó nếu như nàng không biết rằng anh sẽ hài lòng như thế nào khi có thể tạo nên những món ăn ngon.

Cho tới khi Marie và Benjamin ổn định vai trò của mỗi người trong nhà bếp, vấn đề có vẻ như đã được giải quyết. Marie trông rất khiêm tốn và thán phục, và Benjamin vờ như cô ta không hề ở đó. Caroline bỏ lại hai người và lấy một cốc trà mới pha mang vào phòng ăn chờ cha nàng.

Một giờ sau đó, bá tước Braxton đi vào phòng, Caroline ngồi với ông khi ông ăn thứ mà ông gọi là bữa sáng tuyệt vời nhất trong cuộc đời mình. Rồi họ bận rộn với những lời nhắn được đưa đến trong buổi sáng. Caroline ngập lụt với những bó hoa và những lời thỉnh cầu gặp mặt của những vị khách.

“Cha đã nói với con rằng công tước Bradford sẽ đến gặp con lúc hai giờ chưa nhỉ?” cha nàng hỏi.

“Hai giờ!” Caroline hồn hên, nàng nhảy lên và vuốt vuốt mái tóc một cách gần như mất trí. “Vậy là chỉ còn chưa đến hai giờ nữa! Con còn phải thay quần áo nữa!”

Cha nàng gật đầu và gọi với theo nàng, “tối nay chúng ta sẽ tham dự bữa tiệc tối được mời bởi tử tước Claymere và gia đình cậu ấy.”

Caroline dừng lại ở cánh cửa. “Claymere không phải là quý ông đáng thương con đã gặp tối đây chứ?”

Khi cha nàng gật đầu, Caroline ngược mắt lên trời. “Vậy con không được mặc chiếc váy màu ngà tối nay. Anh ta chắc chắn sẽ đổ thứ gì đó lên nó. Thật tệ là màu đen thì không được hợp thời lắm,” nàng nói vọng qua vai mình.

Bradford đến muộn mười lăm phút. Caroline đang đi tới đi lui trong đại sảnh đón khách. Nàng nghe thấy Deighton chào anh là “quý ngài”, rồi cánh cửa mở ra và anh đứng ở đó. Anh trông cực kỳ đẹp trai với bộ quần áo cưỡi ngựa. Chiếc quần ông túm da hoẵng vừa khít giống như lần nàng đã nhìn thấy trước đó, và nàng thấy mình mỉm cười với hình tượng đẹp trai của anh. Chiếc áo choàng của anh có màu socola đậm, làm cho chiếc cà vạt trở nên sáng sủa hơn. Đôi giày được đánh bóng một cách hoàn hảo và Caroline tưởng tượng rằng nếu nàng cúi xuống, nàng sẽ nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong đó.

Anh rõ ràng đã rất chăm chút cho vẻ ngoài của mình, nhưng chẳng phải nàng cũng vậy sao, nàng thừa nhận. Nàng mặc một chiếc váy màu hoa oải hương với găng tay, mũ và chiếc khăn quàng cổ vuông màu

xanh dương đậm, Mary Margaret đã uốn tóc nàng thành từng lọn gọn lại phía sau cổ, chỉ có một vài lọn rất nhỏ rủ xuống hai bên mặt.

Caroline nhận ra rằng nàng đang nhìn chăm chăm vào anh và anh cũng đang nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng nâng tà váy của mình, để lộ đôi giày da màu xanh và cúi chào một cách trang trọng. “Ngài đến muộn, thưa ngài. Điều gì đã giữ chân ngài vậy?”

Sự thảng thùng của nàng khiến anh nở nụ cười. “Còn em thì quá sớm. Em không biết rằng một quý cô cần để cho người theo đuổi mình chờ ít nhất hai mươi phút để cô ấy không thể hiện rằng mình quá nhiệt tình ư?”

“Vậy anh là người theo đuổi tôi ư?” Caroline hỏi khi nàng bước về phía anh.

Bradford nhìn vào đôi mắt đang lấp lánh sự tinh nghịch và thấy mình gật đầu. “Vậy có phải em cũng quá nhiệt tình?” anh đáp trả.

“Đương nhiên,” Caroline trả lời. “Tôi đã biết rằng anh là một người giàu có và được kính trọng nên tự nhiên sẽ trở nên nhiệt tình. Đó không phải là điều anh vẫn tin ư?” Nàng cười vì thái độ của anh, trong lòng nhủ thầm trông anh rất không thoải mái.

“Tôi thậm chí còn chưa được chào hỏi em một cách chính thức vậy mà em đã trêu chọc tôi rồi,” Bradford nói với một tiếng thở dài.

“Nhưng chúng ta vừa mới chào hỏi lẫn nhau rồi,” Caroline phản bác lại. Nàng bắt đầu mất đi nụ cười và tâm trạng trêu chọc của mình khi công tước Bradford bắt đầu bước về phía nàng với sự đe dọa. Caroline lùi lại và nàng có lẽ sẽ tránh được cái ôm của anh nếu không bị chiếc trường kỷ phía sau chặn đường.

Bradford nắm lấy vai Caroline và từ từ kéo nàng về phía mình. Ý định của anh quá rõ ràng, và Caroline cố gắng hết sức để đẩy ra khi nàng nhìn qua vai anh. Cánh cửa đang được mở rộng và cha nàng có thể bước vào bất cứ lúc nào. Nàng biết rằng Deighton đã đi thông báo cho ông biết rằng Bradford đã đến. Chắc chắn không thể để ông nhìn thấy nàng trong tình trạng nguy hiểm này được.

“Cha tôi-“ Caroline không bao giờ có thể hoàn thành được câu nói đó của mình. Bradford đã chặn miệng nàng lại bằng một nụ hôn âm áp đầy đam mê, nó lập tức làm nàng quên đi những ý định tốt đẹp của mình. Nàng đáp lại gần như ngay lập tức, ôm lấy khuôn mặt anh bằng hai tay của mình. Nụ hôn không cho phép bất cứ sự phản kháng nào và khi Bradford dừng lại, Caroline cảm thấy thất vọng. Ánh mắt nàng hẳn đã nói rõ điều đó bởi vì anh bắt đầu cười lớn.

“Tại sao anh không hôn tôi như cái cách anh đã làm tôi hôm qua?” Caroline hỏi. Nàng nhận ra rằng mình vẫn chạm vào khuôn mặt anh và lập tức hạ tay xuống.

“Bởi vì khi tôi hôn em như thế,” anh nói, bắt chước cách lựa chọn từ ngữ của nàng với một nụ cười dịu dàng, “tôi không muốn dừng lại. Tôi biết giới hạn của mình,” anh tiếp tục.

“Có phải anh vừa nói rằng tôi có thể làm anh mất đi sự kiểm soát?” Caroline hỏi.

Bradford đọc được sự hài lòng ẩn chứa trong đôi mắt màu violet của nàng và nhớ lại việc nàng đã ngây thơ như thế nào. Nàng nghĩ mình đang trêu chọc anh mà không hề biết rằng điều nàng vừa nói là sự thật. Nàng có thể khiến anh mất kiểm soát.

“Vì anh không trả lời tôi, nên tôi chỉ có thể kết luận rằng tôi có thể!” Caroline bật cười, xiết chặt hai tay vào nhau và bước đi một cách không hề thực nữ chút nào tới một trong những chiếc ghế dựa bên cạnh chiếc lò sưởi bằng cẩm thạch. “Điều đó khiến tôi có sức mạnh, phải không thưa ngài? Và tôi chỉ bằng một nửa kích thước của ngài.”

Bradford ngồi xuống một chiếc ghế dựa khác, duỗi đôi chân dài và cơ bắp của mình ra phía trước, một chân vấp lên chân còn lại trong một tư thế thoải mái khi anh xem xét nên trả lời nàng như thế nào. Anh nhìn nàng đứng một phút và Caroline nghĩ rằng có vẻ như anh đang nghiền ngẫm.

“Được rồi,” Caroline nói với một tiếng thở dài. “Anh đang không trong tâm trạng để đùa cợt và hơn nữa, tôi có vài điều cần hỏi anh trước khi cha tôi đến. Tôi cần một ân huệ nhỏ, Bradford, và chỉ cần anh đồng ý, tôi sẽ mang nợ anh mãi mãi.” Caroline nắm chặt tay mình và chờ đợi Bradford trả lời.

“Mãi mãi ư?” Bradford hỏi, một bên lông mày của anh nhướn lên. “Đó là một khoảng thời gian dài để mang nợ một người.”

“Tôi có hơi cường điệu,” Caroline thừa nhận. “Tôi muốn anh hộ tống Charity và tôi tới nhà của Paul Bleachley và giúp chúng tôi được chấp nhận.”

Bradford lắc đầu, cảm thấy có lỗi vì đã từ chối nàng. “Paul sẽ không bao giờ đồng ý.”

“Không, Anh không hiểu ý tôi,” Caroline nói lại. Nàng đứng lên và bắt đầu đi đi lại lại. “Trên thực tế, phải chắc chắn rằng Paul không biết rằng chúng ta đến. Đương nhiên anh ấy sẽ nói không! Kế hoạch của tôi là khiến anh ấy bất ngờ.” Nàng dừng lại trước mặt Bradford và mỉm cười. “Điều đó thực sự rất đơn giản,” nàng nói. Khi Bradford cau mày một lần nữa, Caroline thấy mình càng trở nên bức bối. Cha nàng sẽ đến đây trong vài phút nữa và nàng muốn đạt được sự đồng thuận trước. Nàng chống tay vào hông mình, “kế hoạch của tôi,” nàng giải thích “tôi chỉ nghĩ đến chị họ mình... và Paul nữa. Tôi đang làm điều tốt nhất dành cho họ.”

Lời khẳng định đó đã có tác dụng. Bradford thực sự bắt đầu cười phá lên. “Và chỉ có em biết điều gì là tốt nhất cho họ ư?” anh hỏi khi đã kiềm chế được bản thân.

“Anh luôn cười cợt tôi,” Caroline lẩm bẩm, sự thất vọng trong giọng nói của nàng. Nàng nghe cha mình đang xuống cầu thang và vội vàng nói, “Làm ơn hãy đồng ý. Anh phải tin tôi, Bradford. Tôi thực sự biết mình đang làm gì. Đó là một điều rất đáng để làm!” Caroline nhận ra nàng nghe như đang cầu xin. Nàng đứng thẳng lưng và nhìn Bradford bằng một cái nhìn nàng hi vọng là kiên quyết. “Tôi sẽ không bao giờ từ bỏ, chỉ tạm dừng mà thôi,” nàng thì thầm. Đó chính xác là những gì Bradford đã nói với nàng tối hôm trước, mặc dù hai vấn đề hoàn toàn khác nhau về bản chất.

Ngài bá tước bước vào trong phòng và mỉm cười. Bradford đang cười và Caroline trông có vẻ hài lòng với bản thân mình.

Một giờ trôi qua với những cuộc đối thoại thông thường. Cha Caroline không hề có ý định rời đi trước Bradford, và Caroline không thể nghĩ được cách nào để có thể ở một mình với anh.

Cả cha và con gái đều đi cùng với Bradford ra đến cửa. “Tôi mong chờ nhận được lời nhắn từ anh,” Caroline nói một cách gợi ý. “Không muộn hơn sáng ngày mai,” nàng nói thêm, “hoặc là rồi sẽ buộc phải tìm kiếm sự đồng thuận khác.”

“Bạn sẽ đến bữa tiệc của Claymere tối nay chứ?” ngài bá tước hỏi Bradford. “Nó nên được chứng minh là một buổi tối thú vị. Little Clarissa sẽ chơi spinet và cô em gái sẽ hát.”

Bradford không thể nghĩ ra được bất kỳ điều hấp dẫn hơn.

“Con sẽ mặc cái tạp dề của chị đầu bếp để ngài tử tước không thể phá hoại chiếc váy của con.” Caroline xen vào. Chà nàng bắn cho nàng một ánh mắt chỉ ra rằng điều nàng vừa nói thật không lịch sự, và Caroline xấu hổ hạ thấp tầm mắt. Nàng nghĩ mình thực sự cần học cách giữ cho cái miệng im lặng. Chúa ơi, nàng bắt đầu trở thành một cái máy nói giống Charity, nói ra bất cứ điều gì mình nghĩ?

Bradford lại thông cảm với sự giễu cợt của nàng. “Cả ngài và tôi sẽ cùng tham dự,” anh hứa thậm chí anh còn sẵn lòng làm thế nào để có thể nhận được lời mời của Claymere. Anh biết tên tử tước đó muốn theo đuổi Caroline. Tất nhiên, anh sẽ không cho phép điều đó. Không một ai có thể có được Caroline Richmond ngoài Jered Marcus Benton.

“Có phải mọi bữa tiệc đều bắt đầu sau giờ đi ngủ không ạ?” Caroline hỏi cha mình. Nàng ngáp dài. Cảm giác lắc lư trong cỗ xe ngựa đóng kín làm nàng cảm thấy buồn ngủ.

“Em dậy quá sớm,” Charity nhận xét. “Chị ngủ đến tận trưa và cảm giác vẫn ổn,” nàng nói thêm. “Caroline, đừng có dầy vò má mình nữa. Em trông thật xanh xao.” Caroline nghe lời, nàng lại ngáp một lần nữa.

“Ta tin là cả hai đứa đều sẽ thích buổi tối nay,” ngài bá tước nói. “Nhà Claymere là một gia đình tốt. Ta đã nói với hai đứa là em gái tử tước sẽ biểu diễn cho mọi người xem chưa nhỉ?” Caroline gật đầu. Nàng nhắm mắt trong suốt phần còn lại của cuộc hành trình và nghe loáng thoáng câu chuyện giữa cha và chị họ mình. Charity đang trong tâm trạng tốt, bởi vì lời nhắn của Bradford đã đến vào đầu buổi tối. Lời nhắn được viết bằng những nét chữ rạn rỏi và mạnh mẽ. Anh nói rằng mình sẽ đến lúc mười giờ sáng và sẽ hộ tống Charity và Caroline đến nhà Bleachley. Dòng cuối cùng anh đã hỏi, “Như thế này đã đủ chu đáo với em chưa?”

Vì Caroline đã nhận sự giúp đỡ của Bradford nên nàng đã giải thích tình cảnh cho cha mình. Ông đồng ý cho nàng đi nhưng nói thêm rằng nàng sẽ phải quay lại trong một giờ đồng hồ để họ có thể đến nhà bác nàng cho bữa trà chiều.

Bradford không đến trước họ, và điều đó làm Caroline thất vọng. Tử tước khiến nàng luôn bận rộn và tỉnh cả ngủ. Anh ta cứ đi theo nàng từng bước một và lời xin lỗi của anh ta nghe còn khó chịu hơn là chịu đựng những gì anh ta gây ra. Anh ta đơn giản là không biết khi nào cần dừng lại, và sự ân cần của anh ta khiến Caroline trở nên bức bối.

Bradford đến được vài phút thì dàn nhạc bắt đầu. Caroline ngồi ở hàng ghế sau với một bên là Charity và một bên là cha nàng. Đó không phải là sự sắp xếp ngẫu nhiên. Caroline buộc hai bọn họ ngồi xuống bên cạnh mình để tử tước không có cơ hội cạnh.

Little Clarissa lật đật bước ra với thân hình hơn năm mươi pound. Cô gái chờ một lúc lâu để sẵn sàng rồi mới bắt đầu chơi, hết lần này đến lần khác, cho tới khi Caroline không thể đếm nổi bao nhiêu bài từ lúc bắt đầu. Cô gái đáng thương đã cố gắng hết sức nhưng cũng chỉ ở mức tạm được. Caroline nhắm mắt và cố gắng lắng nghe, và rồi nàng dần chìm vào giấc ngủ.

Bradford dựa vào bức tường ở phía xa, cố gắng không để khuôn mặt thể hiện những suy nghĩ của mình.

Anh thề rằng nếu cô gái đó chỉ chơi thêm một bài nữa thôi, anh sẽ xông qua đám đông khán giả, nắm lấy tay Caroline và kéo ra bên ngoài.

Milford đi vào trong căn phòng, đi vòng qua đám đông và đi đến đứng bên cạnh anh bạn mình. “Cậu đang cười cái gì đây?” anh hạ thấp giọng hỏi bạn mình để không làm gián đoạn những quý cô Claymere.

“Sự việc tôi đang ở đây, phải chịu đựng sự phỉ báng Mozart để tôi có thể tiến tới gần Caroline hơn,” Bradford thừa nhận.

“Và cô ấy đâu?” Milford hỏi, liếc nhìn xung quanh căn phòng. Bradford nhìn xuống hàng ghế phía sau và rồi bắt đầu bật cười. Vài người liếc nhìn anh và anh gật đầu chào hỏi, cố lấy lại thái độ buồn bã. “Cô ấy ngồi giữa hàng cuối, đang ngủ.”

“Đang ngủ ư,” Milford thì thầm với một tiếng cười thầm. “Cô gái thông minh,” anh nhận xét.

Caroline ngủ suốt phần trình diễn của cô Clarissa nhỏ. Có một sự xôn xao, một chút tạm ngừng trong khi Clarissa chờ em gái mình chuẩn bị cho phần âm nhạc của mình. Bá tước Braxton nắm lấy cơ hội để đổi chỗ ngồi của mình, bởi vì ông rất mong được nghe Catherine Claymere biểu diễn. Từ trước đã hứa rằng Catherine sẽ rất tuyệt vời và là một tài năng với giọng nữ cao trong trẻo. Khi Charity đi theo bác mình, cả Bradford và Milford cùng ngồi vào chỗ trống họ đã để lại. Bradford ngồi bên phải và Milford chiếm phía bên trái. “Chúng ta có cần đánh thức cô ấy dậy không?” Milford hỏi một cách lười biếng.

“Chỉ khi nào cô ấy ngáy thôi,” Bradford trả lời. “Chúa ơi, cô ấy trông thật xinh đẹp khi ngủ,” anh nói.

“Có phải cậu vẫn đang rủ bỏ cô ấy ra khỏi nỗi bận tâm của mình không?” Milford hỏi với thái độ dừng đọng. Bradford không trả lời. Khi mới bắt đầu, anh đã nghĩ sẽ chiếm lấy thứ anh muốn và rồi sẽ rũ bỏ nàng cho một người đàn ông khác. Bây giờ, kế hoạch đó khiến anh không thấy thoải mái. Anh thoát khỏi câu hỏi khi Clarissa giới thiệu bài mở màn cho em gái mình.

Mọi việc vẫn tạm ổn cho tới khi Catherine cất tiếng hát, cái giọng thê tai đó. Bradford hài lòng vì điều đó, bởi vì âm thanh kinh khủng đó đã đánh thức Caroline. Nàng bật hẳn dậy, ôm lấy chầm lấy Bradford và thở hôn hên.

Rồi nàng nhớ ra mình đang ở đâu và mình vừa làm gì. Nàng xấu hổ bởi vì nàng đã ngủ quên mất hơn là vì phản ứng kinh khủng của mình với tiếng rít lên của cô gái giống như con chim vừa bị bắt.

Bradford nắm lấy tay nàng, và chỉ đến lúc đó nàng mới nhận ra tư thế của mình. Nàng lúi lại và ném cho anh ánh mắt bất bình rồi lập tức quay sang cười với Milford.

“Nói cho tôi bí quyết của cô để tôi có thể ngủ và vượt qua thử thách này,” Milford thì thầm. Caroline phải ngả về phía anh ta để có thể nghe rõ anh ta nói gì và thấy mình đột nhiên bị kéo lại bởi Bradford.

Nàng xếp tay ngồi ngay ngắn và lờ đi Bradford, nhìn thẳng về phía trước. Bradford dang tay và trước khi nàng có thể dừng anh lại, cánh tay anh đã ôm lấy vai nàng. Nàng cố gắng hất tay anh ra nhưng đó là một nỗ lực vô nghĩa. “Anh hãy hành xử cho phải phép,” nàng lầm bầm. “Mọi người sẽ suy nghĩ thế nào chứ?”

“Tôi sẽ bẻ gãy những lời rèm pha.” Bradford đáp lại. Ngón tay anh bắt đầu xoa xoa sau phía cổ

Caroline và nàng thấy mình đang cố gắng chống lại cảm giác thoải mái đó.

“Bạn của anh không biết cư xử đúng mực là gì,” nàng nói với Milford đang cười toe toét.

“Tôi đã nói với cậu ấy rất nhiều lần rồi,” Milford thì thầm lại. Nàng biết, từ thái độ thờ ơ của anh ta, nàng sẽ không thể nhận được sự giúp đỡ nào và thở dài bức tức. Rồi nàng cố gắng đứng lên và tìm một cái ghế khác. Chúa giúp nàng, nàng sẽ đôi lên hàng ghế đầu và chịu đựng giọng hát của Catherine nếu như bắt buộc phải như vậy.

Bradford không để nàng bỏ đi, anh đè vai nàng xuống. “Tôi thực sự muốn một lời xin lỗi,” Caroline thì thầm. Rồi nàng nhìn anh một cách hằn học, nghĩ cách làm thế nào để cản trở anh. Nàng thất bại với kế hoạch đó, bởi vì Bradford chỉ đơn giản nhìn lại nàng, cười đến tận mang tai khiến trái tim nàng loạn nhịp.

Khi Catherine ngừng hát, lúc đó có vài cái vỗ tay lịch sự dưới hàng ghế khán giả. Vài người bắt đầu đứng lên, trong đó có Bradford và Caroline, nhưng rồi Catherine lại hát thêm một bài nữa. Tất cả mọi người trở lại ghế ngồi của mình – tất cả trừ Caroline, người đã tận dụng cơ hội này để chạy ra khỏi hàng ghế. Nàng mỉm cười bởi vì Bradford không thể ngăn nàng lại.

Nàng nhanh chóng đi lên cầu thang sau khi hỏi người hầu nơi nàng có thể chỉnh sửa lại trang phục. Có một vài người đang nói chuyện ở tầng dưới, nhưng tầng hai lại hoang vắng một cách kỳ lạ. Caroline tìm thấy phòng vệ sinh ở cuối hành lang dài. Có một chiếc gương to và dài bên trong và Caroline dùng nó để chỉnh trang lại bản thân.

Nàng không phải vỗ vào má mình để nó hồng lên nữa. Bradford đã giải quyết hết những dấu hiệu xanh xao, chỉ bằng cách xuất hiện ở đây, nàng nghĩ thế. Anh khiến nàng thấy ngượng ngùng và bối rối. Caroline mở cửa và tìm lối đi trong bóng tối. Ai đó đã tắt những ngọn nến dẫn đến cầu thang. Nàng thấy điều đó thật kỳ lạ và bước một cách cảnh giác xuống dưới hành lang. Nàng vừa mới đi đến bậc đầu tiên trên cầu thang khi nàng nghĩ mình nghe thấy một âm thanh bị bóp nghẹt phía sau mình. Caroline quay lại, tay trái nàng tình cờ dựa vào lan can, khi nàng đột nhiên bị đẩy về phía trước.

Nàng không có thời gian để hét lên. Bị trôi trong không khí theo nghĩa đen và cố gắng hết sức nắm lấy thành cầu thang. Nàng buộc mình quay lại và bắn ngược về phía lan can làm khủy tay nàng bị đập mạnh và rồi nàng ngã ục xuống đất. Một chiếc giày của nàng vướng vào gấu váy, làm rách nó, nhưng đó không phải điều đáng để quan tâm so với vết rách kinh khủng ở trên cổ. Nàng nhận ra mình đã tự làm rách nó khi nàng theo bản năng nắm lấy khủy tay để không bị thương trọng lần tiếp đất đầu tiên. Ngón tay nàng bằng cách nào đó đã mắc vào sợi ruy băng ở phần trên của chiếc váy.

Caroline ngồi ở đoạn giữa cầu thang, tóc rũ tung xuống quanh vai. Nàng xoa xoa khủy tay, cảm thấy đau ê ẩm từ đầu đến tận chân. Chân nàng vẫn còn run run nhưng nàng tự buộc mình đứng lên, giữ lấy tay vịn cầu thang bằng một tay trong khi tay kia kéo mạnh phần trên của chiếc váy.

Sự an ủi duy nhất đó là không có ai nhìn thấy nàng. Sự đau đớn dần dần dịu đi, mặc dù nàng vẫn cảm thấy như có hàng nghìn bàn tay vừa mới đánh vào mình. Và cơn tức giận bắt đầu chiếm lấy nàng. Caroline quay lại, rên rỉ khi những bước đi làm nàng thấy đau đớn, nàng nhìn lên đầu cầu thang. Đó là một quãng khá dài. Nàng đã có thể bị gãy cổ! Và rồi tất cả rõ ràng trong đầu nàng. Có ai đó muốn nàng bị gãy cổ.

Bradford là người tìm ra nàng. Khi Caroline không quay trở lại phòng khách ngay lập tức, anh bắt đầu bồn chồn cho tới khi bị Milford ném cho ánh mắt phản đối. “Điều gì làm cho cô ấy chậm trễ như vậy?” Bradford lầm bầm. Anh nghĩ đến khả năng nàng bị chặn lại bởi một trong những kẻ theo đuổi

niệt tình và ý nghĩ đưa lỗi cho anh đi ra ngoài. Anh dẫm lên chân Milford và không buồn dừng lại để xin lỗi.

Cảm thấy tò mò, Milford đi theo, cố gắng không nhận nhớ một cách quá rõ ràng khi Catherine Claymere hát đến nốt cao. “Vì chúa chuyện gì...” Bradford đứng ở chân cầu thang, bao trùm mặt anh là sự bối rối. Nàng trông như thể vừa mới nỏ đùa niệt tình trong bãi cỏ vậy. Điều thiếu xót duy nhất trong hình ảnh của nàng lúc này là những cọng cỏ bám vào tóc mà thôi. Và, anh nghĩ một cách hoài nghi, một người đàn ông chơi đùa với nàng nữa.

Anh biết mình đã kết luận quá vội vàng nhưng nàng đứng đó bộ ngực lộ ra ngoài còn nhiều hơn phần được che chắn, và một chiếc váy rách, điều đó đã đủ để một cô gái bị tổn hại. Càng nghĩ về chuyện đó, anh càng thấy mình phát điên. Nhưng...

Caroline nhìn những biểu hiện thay đổi trên khuôn mặt Bradford. Nàng cho rằng cả anh và Milford đã quan sát nàng đủ lâu. Nàng quyết đi vài giọt nước nơi khóe mắt và nhận ra rằng Milford đang giữ lấy cánh tay Bradford. Tại sao vậy, có vẻ như Milford đang thực sự kiềm giữ anh lại!

“Những quý ông thực sự sẽ không đứng trố mắt ra như thế. Họ sẽ đưa tay ra giúp đỡ một quý cô đang trong cảnh khốn cùng,” Caroline nói với thái độ ngạo mạn nhất mà nàng có thể thể hiện.

Bradford là người đầu tiên thoát khỏi trạng thái sững sờ. Anh hất mạnh tay Milford ra và bước lên cầu thang. “Đề cô ấy giải thích, Bradford,” Milford khẳng khái với một giọng lo lắng và đi ngay theo. Anh nhặt một chiếc giày của Caroline trên đường đi của mình. Bradford cố gắng để suy xét hành động của mình nhưng anh quá tức giận để có biết mình có thể làm gì. Tất cả những gì anh muốn là xử lý gã đàn ông đã làm điều này, và sẽ sớm thôi! Anh cởi áo khoác và khoác nó lên bờ vai trần của Caroline ngay lập tức.

“Ai đã lên đây với em?” Bradford hỏi. Giọng anh bình tĩnh một cách giả tạo. Caroline nhìn Milford, hi vọng anh ta có thể giải thích cách cư xử kỳ lạ của bạn mình, và thấy anh ta đang liếc nhìn Bradford với ánh mắt lo lắng.

Bradford ôm lấy vai Caroline, mặt anh tỏ rõ cơn thịnh nộ. Giọng hát của Catherine Claymere truyền ra qua cánh cửa, nâng cao hẳn âm vực. “Tốt hơn là chúng ta nên đưa cô ấy ra khỏi đây trước khi các cô cọng gái nhà Claymere đi ra. Có quá nhiều người ở đó, chỉ cần chờ cơ hội để chuồn đi thôi.” Milford cố gắng làm dịu cơn tức giận của bạn mình và nghĩ rằng tốt nhất là đưa cả hai ra ngoài trước khi Bradford trút cơn giận của mình.

Caroline quay sang nhìn Milford, lơ đi sự kèm cặp của Bradford. “Anh ấy nghĩ chuyện gì đã xảy ra?”

Milford nhún vai trong khi Bradford kéo Caroline trở lại vòng tay mình. “Nói với Braxton rằng Caroline đã làm rách váy của cô ấy và rằng tôi sẽ đưa cô ấy về nhà.” Giọng anh cộc lốc và không cho phép bất cứ sự phản đối nào.

Anh nhìn Caroline rồi nói, “Khi chúng ta ra đến bên ngoài, em sẽ nói cho tôi biết tên của gã đàn ông đã làm chuyện này và tôi sẽ-”

“Anh cho rằng tôi đã gặp một người đàn ông ở trên tầng?” Mọi việc bắt đầu trở nên rõ ràng và Caroline mở to mắt. “Có phải anh ấy nghĩ rằng tôi đã gặp gỡ ai đó ở trên tầng và rằng chúng tôi-”

Bradford bắt đầu bước xuống cầu thang một cách nhanh chóng và Caroline nắm lấy vai anh.

“Bradford,” nàng nói trong khi cô gắng quay mặt anh về phía mình, “Tôi đã bị ngã cầu thang.” Nàng lập tức thấy tức giận với chính mình vì đã giải thích với anh. “Tất nhiên, đó là sau cuộc gặp bí mật của tôi. Người đàn ông đó thực sự không thể tin được và rất nhanh,” Caroline khoác lác. Nàng nghe thấy Milford bật cười phía sau nàng nhưng hoàn toàn lơ anh ta đi và tiếp tục khiêu khích Bradford. “Anh ta cũng có những ý tưởng rất kỳ quặc nữa. Tại sao ư, anh ta đã cố gắng xé rách gấu váy và tấn công vào chân tôi. Đó là một cách thể hiện tình cảm không bình thường, anh có đồng ý không?”

“Em có hạ giọng xuống không hả?” Bradford yêu cầu. Giọng của anh đã mất đi sự sắc bén và khắc nghiệt. “Giọng em bắt đầu giống với mấy cô nàng Claymere rồi đấy.” Họ di chuyển ra trước cửa, Milford thấy nó đang mở và nhanh chóng đóng lại phía sau ba người. Họ sẽ gửi cho Braxton lời nhắn của Brad, nhưng phải đợi sau khi ông ấy xem xong. Anh không muốn bỏ lỡ bất cứ điều gì. Anh cảm giác có điều gì đó giữa hai người và muốn xem xem liệu mình có đúng không.

“Em đã có thể làm mình bị thương,” Bradford càu nhàu trên đầu Caroline, cảm anh chạm nhẹ vào tóc nàng, và Milford thấy mình hả hê hài lòng. Cảm giác của anh hiếm khi sai và bản khoăn không biết khi nào Bradford sẽ nhận ra điều đang xảy ra với mình.

Bradford nghe Milford cười thầm và quay lại nhìn anh. “Cô ấy có thể đã tự giết chính mình đấy, cậu trai ạ.”

“Tôi đã tự làm mình bị thương,” Caroline xen vào, cố gắng tìm sự thoải mái. “Tôi va vào khuỷ tay của mình và ngã-”

“Điều gì đã xảy ra hả em yêu? Có phải em cần đeo kính giống như Charity không?” anh hỏi, giọng anh đầy trù mến và dịu dàng. Điều đó khiến Caroline ngừng kể lể. “Nó thực sự rất tệ,” nàng thừa nhận, thấy mình nghe có vẻ thật đáng thương. Mắt nàng ngập nước và nàng nhớ lại mình đã sợ hãi thế nào, và rồi nhận ra anh đã gọi nàng bằng một cách gọi trù mến như thế nào. “Và tôi không hề cho phép anh gọi tôi là em yêu.”

Xe ngựa của Bradford đến và Milford vui vẻ mở cửa xe. “Chú ý đầu của cô ấy, Brad,” anh cảnh báo đúng một lát trước khi Caroline cúi xuống. Nàng phải để má mình áp lên vai Bradford và vô cùng thích cảm giác này. Mùi cơ thể của anh thật thoải mái, nàng nghĩ với một nụ cười nhẹ.

Anh đặt nàng trong vòng tay mình, nói với Milford nhớ giải thích với cha nàng và rồi cúi xuống, hài lòng khi giữ nàng ở sát bên cạnh mình. Anh hít vào mùi nước hoa đặc biệt của nàng và thấy mình thở ra một cách thoải mái. Cảm giác thật tuyệt khi ôm nàng như thế. Vấn đề duy nhất đó là anh nhanh chóng trở nên không thoải mái. Ôm nàng thật tuyệt, nhưng Bradford muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Cỗ xe bắt đầu di chuyển và Caroline miễn cưỡng ngồi thẳng dậy. Bradford quan sát nàng, thái độ của anh không hề giàu gièm và Caroline bắt đầu run rẩy lần nữa. “Tôi không nghĩ sẽ đúng mực khi anh nhìn tôi như thế,” Caroline thì thầm. Mặt nàng chỉ cách vài inch với mặt anh, nhưng nàng không thể lùi lại hơn được nữa. Cũng không muốn, nàng thừa nhận với chính, thậm chí nàng còn giữ chặt vạt áo khoác của anh vào gần ngực mình hơn.

“Tôi chưa bao giờ được biết đến là một người đúng mực,” Bradford trả lời, giọng nói anh như rót mật. “Và đó là một trong các yêu cầu của em dành cho người theo đuổi phải không?”

“Anh cũng không tốt đẹp gì,” Caroline nhận xét, cố gắng xua đi sự ảnh hưởng mà anh gây ra.

“Và tại sao em lại đi đến kết luận đó?” Bradford hỏi, nhướn một bên mày với vẻ tò mò.

“Bởi vì anh tin rằng tôi đã làm điều gì đó không đúng mực,” Caroline trả lời. “Đừng tỏ vẻ ngây thơ, Bradford!” nàng tiếp tục khi anh tặng nàng một nụ cười ngờ ngạc nhiên.

“Chỉ trong một chốc lát, và tôi không hề nghĩ em đã hành xử không đúng mực,” anh giải thích. Anh vuốt tóc nàng gọn về phía sau vai trong một cử chỉ thật dịu dàng. “Tôi tin rằng có kẻ nào đó đã xúc phạm em,” anh tiếp tục.

Caroline lắc đầu. “Có phải anh luôn nghĩ đến những mặt xấu của con người?” nàng cau mày hỏi. “Đó cũng không phải là điều tốt.” Bradford thở dài một cách giả tạo. “Không có điểm gì em thấy thu hút ở tôi ư?” anh hỏi. Đầu ngón tay của anh lướt dọc theo một bên khuôn mặt nàng. Caroline cảm thấy tay mình nổi da gà và cố gắng đẩy anh ra.

Nàng muốn, hơn tất cả mọi thứ trên đời này, là Bradford hôn nàng. “Tôi thích cái cách anh hôn tôi,” nàng thì thầm. “Có phải đó là một điều vô cùng không đúng mực khi thừa nhận điều đó không?” nàng hỏi.

Bradford không trả lời. Thay vào đó, anh ôm lấy khuôn mặt nàng và nâng về phía mình. Môi anh hạ xuống nhẹ nhàng vuốt ve mang theo một tiếng thở dài hài lòng. Caroline hé miệng đáp trả lại Bradford, nàng yêu cái cảm giác chạm vào cơ thể rắn chắc của anh và khám phá ra sự khác biệt giữa hai người. Đó là tất cả sự cổ vũ mà anh cần. Một tay anh đưa ra phía sau cổ nàng trong khi tay còn lại đỡ lấy eo nàng. Anh mở miệng mình trên miệng nàng và nụ hôn lập tức thay đổi cường độ. Anh không còn dịu dàng nữa mà đòi hỏi hơn khi chiếm lấy những thứ nàng dâng hiến rất tự nguyện, rất ngây thơ.

Trái tim Caroline bắt đầu nện mạnh và nàng thấy mình không thể giữ được nhịp thở. Anh đã khiến nàng rũ bỏ tất cả các lý do, tất cả sự thận trọng. Lưỡi nàng vuốt ve anh trong khi ngón tay nàng khám phá mái tóc mềm mượt của anh. Nàng cảm thấy bị áp đảo bởi sự đụng chạm và mùi hương nam tính của anh. Không muốn nụ hôn này dừng lại, nàng rên rỉ phản đối khi Bradford rời khỏi miệng mình.

Anh hít một hơi dài, hi vọng hành động đó sẽ làm dịu đi nhu cầu của mình nhưng chẳng có chút hiệu quả nào cả. Nàng dựa vào anh, mềm mại đến mức không thể tin được. Anh quyết định mình phải hành xử như một quý ông thực sự, đặt nàng xuống chiếc ghế đối diện mình, và bảo vệ sự ngây thơ của nàng như bất kỳ một người đàn ông quý tộc tử tế sẽ làm. Nhưng rồi anh lại nhìn vào mắt nàng, cái nhìn của nàng thật mơ màng, như thể nàng vừa mới được đánh thức từ những đam mê giữa một người đàn ông và một người phụ nữ.

Bradford không thể cưỡng lại việc hôn nàng lần nữa. Anh nói với chính mình rằng đó là nụ hôn cuối cùng họ chia sẻ với nhau đêm nay, và biết rằng khi lưỡi anh chạm vào nàng, khi sự phấn khích bùng nổ với những đam mê nguyên sơ giữa hai người, thì anh sẽ không thể dừng lại được. Ngón tay anh lướt một đường xuống cái cổ mảnh mai trơ trọi của nàng, nắn nắn ở đó một chút và rồi tiếp tục cho tới khi chạm đến nơi mềm mại đầy đặn của ngực nàng. Và tất cả các suy nghĩ của một quý ông đều tan biến.

Caroline cố gắng phản đối những hành động thân mật đó đồng thời cũng phải chiến đấu với những cảm xúc của chính mình. Miệng Bradford di chuyển đến một bên cổ nàng, hơi thở của anh ấm nóng và gợi cảm phả vào tai nàng khi lưỡi anh tiến hành sự tàn phá đầy thỏa mãn. Miệng anh tìm đến ngực nàng và Caroline vô lực chống đỡ. Nàng cảm thấy mình như đang trôi bồng bềnh trong vòng tay anh, an toàn và chắc chắn. Nàng để những xúc cảm cuốn mình đi. Nàng quá ngây thơ, mỗi cái chạm, mỗi nụ hôn lại mở ra một thế giới cảm xúc mới. Nàng tin tưởng Bradford một cách bản năng, tin rằng anh sẽ biết khi nào phải dừng lại. Anh là người dẫn lối cho những đam mê này và nàng tin rằng anh sẽ biết khi nào là lúc chấm dứt. Anh là một người từng trải.

“Caroline, em thật tuyệt.” Bradford thì thầm, giọng anh khô khốc bởi những nhu cầu như cầu nhức nhối. “Quá mềm mại. Em được sinh ra để yêu thương.” Miệng anh đảo quanh một bên ngực nàng trong khi bàn tay anh ôm lấy bên còn lại. Caroline nắm chặt lấy tay anh, cố gắng tránh đi sự tra tấn dịu dàng đó, nhưng nàng lại ôm lấy vai anh, cầu xin nhiều hơn nữa một cách im lặng. Bradford vẫn ôm lấy nàng và cuối cùng miệng anh ngậm lấy một bên ngực nàng. Khi anh bắt đầu mút, và lưỡi anh bắt đầu lướt trên làn da nhạy cảm của nàng, Caroline nghĩ rằng nàng đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Sự khó chịu bùng cháy hơn bên trong Caroline. Nàng bắt đầu cảm thấy như cầu nhức nhối bởi những nhu cầu nàng không thể biết, không thể hiểu rõ. Điều đó làm nàng thấy sợ hãi, chính sự tra tấn ngọt ngào mà anh tạo nên, và nàng bắt đầu thực sự đấu tranh. “Bradford, dừng! Chúng ta phải dừng lại ngay.”

Anh chặn lại lời phản đối của nàng bằng một nụ hôn dài nóng bỏng. Anh nâng nàng lên để nàng cảm nhận được sự cứng nhắc của mình. Caroline trở nên cảnh giác, nàng nhận ra rằng Bradford không hề có ý định dừng lại sự tấn công dịu dàng của mình. “Caroline, tôi muốn em, tôi chưa bao giờ muốn một người phụ nữ nhiều đến thế.”

Váy của nàng được nâng lên và bàn tay anh dịu dàng vuốt ve đùi nàng. Caroline cảm thấy mình như bị phải bỏng, cái động chạm của anh, sự đòi hỏi của anh đều quá nóng. Nàng giẫy ra khỏi người anh. Hơi thở của nàng đứt quãng giống như anh, mặc dù cơn tức giận đã thay thế sự đam mê.

“Tôi đã cho rằng anh sẽ dừng lại trước khi mọi việc đi quá xa,” nàng thì thầm. Phải mất một lúc để lời tố cáo của Caroline lọt vào tai Bradford đang mù mịt đam mê. Cho tới khi anh có thể kiểm soát lại bản thân mình, Caroline đã chuyển tới ngồi đối diện với anh, một lần nữa nàng kéo chiếc áo khoác của anh ôm quanh chiếc váy đã rách.

Caroline đột nhiên cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nàng run lên và nút thắt trong nàng sẽ không thể cởi bỏ được. Nàng nhận ra rằng mình thực sự muốn Bradford và điều đó rõ ràng khiến nàng hoảng sợ. Nàng giống như một cô gái trong quán rượu vậy, nàng tự nói với mình. Bây giờ nàng cảm thấy lạnh lẽo, lạnh lẽo bởi sự xấu hổ lan đi khắp cơ thể, và cũng bởi sự si nhục nữa. Nàng bắt đầu khóc. Chúa ơi, nàng đã không khóc trong những năm qua, và chết tiệt thật, đó là lỗi của anh ta. Anh ta là một người có kinh nghiệm và anh ta nên biết mình đang làm gì chứ!

Bradford nhìn những dòng nước mắt chảy xuống má nàng nhưng không có tâm trạng để đưa ra lời an ủi. Anh đang như cầu nhức nhối một cách kinh khủng và tất cả là lỗi của nàng. Nàng không nhận ra là mình hấp dẫn thế nào ư? Nàng không nhận ra sự quyến rũ nàng đang phơi bày trước mặt anh ư? Ai đã nuôi dạy nàng vậy? Anh tự hỏi trong khi sự tức giận càng ngày càng chồng chất. Không ai dạy cho nàng biết đâu là ranh giới của sự tán tỉnh ư? Nàng đã đáp lại anh với sự nhiệt tình, và Bradford nghĩ rằng sự đòi hỏi của nàng cũng hoàn toàn ngang với anh. Anh thực lòng hi vọng điều đó, anh nghĩ trong cơn giận dữ. Chúa ơi, anh hi vọng nàng cũng phải chịu những đau đớn không kém những gì anh phải chịu.

Caroline nhìn chằm chằm Bradford trong khi nàng lau đi nước mắt trên má bằng chiếc áo khoác của anh, hi vọng rằng anh sẽ chỉ trích nàng để nàng có thể đả kích lại anh. Nàng vuốt chiếc váy của mình, hơi dịch người và rồi kêu lên một tiếng rên rỉ. Phía sau lưng của nàng thật như cầu nhức nhối, hầu hết chắc đang tím xanh tím đỏ vì cú ngã lúc trước và nàng cho rằng thật kỳ lạ là nàng không cảm thấy những chỗ đó đau đớn khi Bradford hôn nàng.

Chiếc xe ngựa đi qua một ổ gà trên đường dẫn về ngôi nhà của cha nàng và Caroline phải nghiêng rằng khi móng nàng lại bị động mạnh một lần nữa. Nàng không nghĩ mình còn có thể đứng dậy nếu như cuộc sống của nàng có phụ thuộc vào nó đi nữa.

“Em đang rên rỉ cái quái gì vậy?” Bradford gần như hét lên. Anh duỗi thẳng chân hết mức trong khuôn

khổ cổ xe ngựa cho phép, kéo mép váy bị rách theo chân mình.

“Tôi đang bị thương,” Caroline gắt lại.

“Tốt,” Bradford đáp lại. Giọng anh cụt lủn nhưng anh không còn hét lên nữa. Caroline cảm thấy tiếc vì điều đó, bởi vì nàng đang đau đớn đến độ muốn cãi nhau. “Tôi cũng đang phải chịu đau đớn đây.”

“Và tại sao anh lại bị đau chứ?” Caroline hỏi.

“Em nghiêm túc đấy hả? Tôi bị đau bởi vì em khiến tôi muốn em. Em thực sự ngây thơ đến thế ư?” Giọng anh cao lên một bậc, rồi anh cúi xuống, tay anh đặt lên đầu gối mình và nhìn chăm chăm vào nàng.

“Tôi vẫn ngây thơ cho tới khi anh áp đảo tôi. Tôi tin rằng anh là một quý ông và rằng anh sẽ dừng lại trước khi trở nên quá... tùy tiện! Một quý ông ấy!” Giọng Caroline thất lại vì xấu hổ. “Anh muốn tôi! Ha! Cái quái gì trong đầu anh vậy, Bradford?” Bây giờ nàng mới là người đang hét lên và nghĩ rằng mình đang cư xử như một đứa trẻ. Nàng không quan tâm bất cứ điều gì nữa, khi sự tức giận đã gỡ bỏ nút thắt bên trong và chân nàng đã không còn run rẩy nữa.

“Em đáng giá mình quá cao rồi,” Bradford trả lời. “Tôi nghĩ rằng em có thể khiến tôi sôi sục ấy chứ.”

Lời nói của anh khiến Caroline cảm thấy bị tổn thương nhưng nàng sẽ không khuất phục trước khi nói cho anh biết rằng. “Đó là những ý định của anh ư?” nàng hỏi, giọng nàng trầm và kiên định. “Chiếm được tôi và rồi quăng cho một người khác? Tôi đã thực sự tin anh! Tôi đúng là một kẻ ngốc mà.”

Bradford nhìn nỗi đau trong đôi mắt Caroline và sự tức giận của anh bốc hơi. Anh là nguyên nhân khiến nàng đau đớn. Anh đã hành động như một kẻ phóng đảng và lần đầu tiên trong đời mình, anh cảm thấy tội lỗi vì điều đó. “Tôi đã hành động như một quý ông cho tới khi em làm tôi mê mẩn, Caroline.” Bradford thì thầm lời xin lỗi, hi vọng nàng sẽ nhận ra rằng anh đang nói xin lỗi nàng. Đó là tất cả những gì anh muốn nói với nàng. Trong tâm trí anh, như thế là quá nhiều rồi.

“Có phải anh đang nói rằng tôi chính là người có lỗi?” nàng có vẻ như không thể tin vào tai mình.

“Caroline, đừng có hành động như thể tôi vừa lấy mất trinh tiết của em đi,” Bradford ngắt lời nàng. “Tôi đã nói trong khi đang quá mê muội.”

“Vậy thì tôi sẽ không nghe thấy những gì anh nói ư?” Caroline cau mày hỏi. “Tôi sẽ không tin anh ư?”

“Niềm tin không tồn tại giữa một người đàn ông và một người phụ nữ.” Bradford tuyên bố. Giọng anh lại trở nên khô khốc.

“Anh không thể yêu một ai đó mà không có niềm tin,” Caroline phản đối. Tất cả sự tức giận của nàng đã biến mất, nhưng lời tuyên bố của anh khiến nàng thấy bối rối.

Anh không đáp lại lời nhận xét của nàng và Caroline nhận ra rằng anh thực sự tin điều anh đã nói. Cảm giác buồn bã xâm chiếm nàng. “Tôi sẽ không bao giờ cưới một người đàn ông không tin tưởng tôi.”

“Và tôi đã đề nghị việc kết hôn ư?” Bradford hỏi.

“Không,” Caroline đáp lại. “Tôi thấy không có lý do gì cho sự dằn dũa này tiếp tục, Bradford. Tôi muốn thứ anh không thể cho,” nàng tiếp tục. “Vì chúng vừa đồng ý với nhau là sẽ không có tương lai nào cho hai ta, tôi tin rằng tốt nhất là chúng ta không nên gặp nhau nữa.”

“Được thôi,” Bradford tuyên bố, bắt chước theo nàng. Anh nhận ra, thậm chí khi anh lầm bầm lợi đồng ý, rằng anh không hề có ý định buông tha cho nàng. Chúa ơi, nhưng nàng làm anh thấy bối rối. “Em muốn một kẻ ngu ngốc,” Bradford nhận xét.

Caroline không trả lời. Chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa nhà và nàng cố gắng mở cánh cửa trước khi Bradford di chuyển. Chân anh vướng vào gấu váy nàng và chiếc váy lại bị rách thêm một chút.

Bradford ra khỏi cỗ xe rồi đỡ Caroline trong vòng tay mình. Nàng không từ chối nhưng khuôn mặt nàng thể hiện sự không thoải mái. “Ngày mai em sẽ cảm thấy đau nhức đấy,” Bradford tuyên bố. Caroline định nói với anh rằng nàng có thể đã bị đẩy ngã nhưng lập tức bác bỏ. Nàng bắt đầu tin rằng mình chỉ tưởng tượng ra âm thanh phía sau mình. Nàng thấy mệt mỏi sau một ngày dài nàng không muốn đấu khẩu với Bradford về việc có thể có ai đó thực sự nhận tâm muốn hại nàng.

Deighton mở cửa sau tiếng gõ nhẹ của Bradford. Đôi chân của ông trùng xuống thể hiện rõ dấu hiệu tuổi tác. Ông dịch người sang một bên vừa kịp lúc Bradford đưa Caroline đi thẳng vào.

“Tôi tin rằng em nên kiếm một cái kính càng sớm càng tốt,” Bradford nhấn mạnh khi đi theo Deighton lên lầu, anh vẫn ôm Caroline. Một cái ôm mà Caroline cho rằng cũng khiến nàng đau đớn chẳng kém gì cú ngã. “Caroline, em cần một người bảo vệ.”

“Hạ thấp giọng của anh xuống nào,” Caroline yêu cầu. “Và tôi không cần ai bảo vệ hết.”

“Em có đấy. Em cần một ai đó bảo vệ em khỏi chính mình.”

“Có phải anh đang tự ứng cử đấy hả?” Caroline hỏi. Bradford tiếp tục nhăn mặt và Caroline phát cáu, “Tôi thà ở trong nanh vuốt của cả một bầy sói còn hơn là để anh bảo vệ. Tôi sẽ có cơ hội sống sót cao hơn,” nàng nói thêm với sự hả hê.

“Một bầy sói ư?” mắt Bradford ánh lên vẻ ngạc nhiên.

“Anh hiểu ý tôi mà,” Caroline lầm bầm. “Nếu những hành động trên cỗ xe hôm nay là những ví dụ về sự bảo vệ của anh-”

“Caroline, em đang hét lên đấy,” Bradford chỉ ra đồng thời gật đầu với Deighton.

Caroline nhìn một cách cảnh giác và rồi nàng hạ giọng. “Nghe cho kỹ đây Bradford. Chúng ta đã kết thúc rồi. Benjamin sẽ bảo vệ cho tôi.”

Deighton mở cửa phòng ngủ của nàng và đứng sang một bên. Mary Margaret đang ngồi trên chiếc ghế dựa gần cửa sổ đột nhiên bật dậy đi về phía trước khi nàng nhìn thấy chủ nhân của mình.

“Đi ra ngoài.”

Tiếng ra lệnh ném Mary Margaret ra khỏi cửa theo đúng nghĩa đen. Cô không hề lưỡng lự chút nào và điều đó làm Caroline thấy bức bối. “Đừng có ra lệnh cho người hầu của tôi như thế,” Caroline yêu cầu

khi nàng nhìn Mary Margaret đóng cửa lại phía sau mình. “Chỉ cần tôi gọi, Benjamin sẽ có mặt ở đây trong nháy mắt và anh ấy sẽ xé xác anh trước khi anh kịp biết chuyện gì xảy ra.”

“Vậy thì gọi anh ta đi!” Sự thách thức trở nên rõ ràng hơn và Caroline lập tức lùi lại. Bradford đi về phía chiếc giường và đặt Caroline lên chiếc chăn bông. Anh cố gắng dịu dàng nhưng nàng vẫn bật lên hai lần trước khi chịu ngồi yên. “Tôi nói là hãy gọi anh ta đi!”

“Tôi sẽ không gọi anh ấy,” Caroline nhấn mạnh lời tuyên bố. Nàng gỡ chiếc áo khoác của Bradford ra, không buồn quan tâm chiếc váy rách rưới của mình lộ ra không hề tạo nhã. Nàng ném chiếc áo về phía người đàn ông đang đứng phía trên mình và nói, “Hãy ra khỏi tầm mắt của tôi đi. Tôi hi vọng sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.”

Bradford chẳng thèm quan tâm đến chiếc áo và cúi xuống. Anh dễ dàng giam giữ Caroline trong vòng tay của mình. Khi mặt anh chỉ cách nàng một inch, anh nói “Bây giờ hãy nghe cho rõ đây, đôi thủ bé nhỏ của tôi. Chuyện giữa chúng ta chưa hề kết thúc đâu. Tôi sẽ có em, bằng cách này hay cách khác. Nếu điều đó đồng nghĩa với việc kết hôn, vậy thì chúng ta sẽ cưới nhau. Nhưng chúng ta sẽ tiến hành theo quy tắc của tôi, Caroline Richmond, không phải của em. Em hiểu ý tôi chứ?”

“Chỉ khi mặt trời mọc hướng tây, thưa ngài,” Caroline trả lời với vẻ hờ hững. “Khi thuộc địa thôn tính Anh Quốc, khi vua George từ bỏ ngôi vị của mình, và nhất là những lưu manh vô lại trở thành các quý ông, khi công tước Bradford đáng ghét trở thành người chu đáo. Nói cách khác, Jered Marcus Benton, tôi sẽ không bao giờ là của anh. Anh hiểu ý tôi chứ?”

Nàng nhắm mắt lại và chờ đợi sự bùng nổ của anh, sự trả đũa của anh. Tiếng ồn làm nàng phân tâm. Nàng mở mắt ra và nhìn thấy Bradford đang rất khó khăn để giữ khuôn mặt nghiêm túc. “Ai đó nên ở bên cạnh anh và giải thích cho anh biết khi nào anh đang bị sỉ nhục, thưa công tước. Có thể là Milford chẳng hạn, anh ta có thể chỉ cho anh thấy. Anh ta chắc chắn khác hẳn anh,” Caroline tiếp tục. “Mặc dù việc anh ta chấp nhận là bạn của anh cũng khá khó hiểu. Anh là một người đàn ông khinh khùng và bảo thủ mà.”

“Bảo thủ ư? Tôi vừa mới phá vỡ lời thề tôi đã lập nhiều năm trước và tất cả bởi vì một phụ nữ mắt xanh violet hoang dã người lúc nào cũng khiến tôi phát điên. Trong khoảng thời gian hai tuần qua em đã khiến thế giới của tôi đảo lộn.” Caroline cau mày trước lời nhận xét của anh, băn khoăn ý của anh về lời thề trong nhiều năm là thế nào. Nó tác động đến nàng như thế nào? Nàng không có cơ hội để hỏi. Bradford đột ngột hạ xuống trong một nụ hôn đòi hỏi toàn bộ sự chú ý của nàng.

Caroline cố gắng mím chặt môi và đẩy vai của anh ra với tất cả sức lực của mình nhưng vô ích. Nàng không có khả năng lờ đi những gì anh đang làm với nàng. Nàng bị giam cầm trong vòng tay của anh, miệng nàng bị anh chiếm giữ. Chỉ là một nụ hôn cuối cùng, Caroline tự nói với bản thân mình khi nàng vòng tay ôm lấy cổ Bradford, chỉ một nụ hôn kết thúc. Nàng sẽ nhắm nháp, sẽ nhớ nó trong suốt phần đời còn lại của mình. Nàng để mình hòa vào mối những đòi hỏi của Bradford, để lưỡi anh lướt vào bên trong miệng nàng, bắt chước theo cách của anh. Nàng nghe anh thở dài. Nàng cũng đáp trả lại bằng một tiếng thở dài khác khi anh miễn cưỡng dứt ra và đứng dậy.

“Đó là nụ hôn tạm biệt,” Caroline thì thầm. Nàng cảm thấy môi mình xung lên và nhức nhối, mắt nàng ngập nước. Nàng mệt mỏi sau một ngày dài, nàng nói với mình khi nàng nhìn anh bước ra khỏi cuộc đời mình.

“Đúng vậy, em yêu,” Bradford nói qua vai mình. Anh nhặt chiếc áo của mình lên và vắt nó qua bờ vai rộng của mình. “Tạm biệt,” anh nói khi anh mở cánh cửa phòng, “cho tới ngày mai.”

Chúa ơi anh là một người đàn ông thật cứng đầu! Không phải họ đã thống nhất rằng họ sẽ không tiếp tục có quan hệ với nhau sao? Rằng không có tương lai nào cho họ sao? Caroline đảo lại cuộc nói chuyện trong đầu mình, nhớ lại một cách chính xác rằng nàng đã tuyên bố rất chắc chắn rằng nàng có thể sẽ không bao giờ cưới một người đàn ông không tin tưởng nàng. Hay nàng đã nói rằng nàng không thể cưới một người đàn ông không tin tưởng nàng? Nàng cau mày, không chắc chắn chính xác nàng đã nói gì và ngay lập tức đổ lỗi cho Bradford. Anh đã làm cho nàng quá tức giận để có thể nói những lý lẽ đơn giản một cách thuyết phục. Nhưng nàng nhớ lời nhận xét của Bradford về hôn nhân. Anh đã nói rất rõ ràng rằng anh không có hứng thú với việc cưới nàng phải không?

“Người đàn ông đó khiến mình mất đi sự sáng suốt,” Caroline lầm bầm. Nàng đứng lên và nhanh chóng cởi bỏ chiếc váy. Nàng vừa mặc chiếc váy màu xanh mà Mary Margaret đã cẩn thận đặt ở cuối giường, vừa bắn khoản cô gái với mái tóc đỏ đỏ đã đi đâu. Có thể cô đang run rẩy ở một góc nào đó, nàng nghĩ, và tất cả là bởi vì lời quát tháo của Bradford. Nàng thở dài bực bội, nhặt chiếc váy nàng vừa cởi ra và để nó lên ghế. Và rồi nàng đi đến bên cửa sổ, nhìn chăm chăm vào bóng tối.

Caroline đứng đó một lúc lâu, cố gắng tìm câu trả lời đang lẩn tránh nàng. Sự phòng vệ của nàng dần dần bị gỡ bỏ và cuối cùng nàng cũng thừa nhận sự thật. Nàng đã luôn cho rằng mình là một người chân thật và biết rằng bây giờ nàng đang không thành thật với chính bản thân mình. Nàng giả vờ bị xúc phạm nhưng lại mỉm cười ở bên trong. Ngay khi nàng thừa nhận sự thật kinh khủng đó, nàng bắt đầu cười lớn. Ôi chúa ơi, sự thật đó gần như khiến nàng phải quỳ gối. Nàng đã yêu một người đàn ông Anh Quốc kiêu ngạo!

Nàng đã trở thành một người mâu thuẫn kể từ khi đặt chân đến nước Anh. Kể cả lúc này đây, khi nàng tiếp tục cười, những giọt nước mắt buồn bã vẫn chảy xuống hai má nàng. Nàng thừa nhận anh là một kẻ tình quái, một kẻ phóng đảng và hoàn toàn không phù hợp. Và nàng đã đi một vòng cuối cùng vẫn để mình bị anh cuốn hút. Người đàn ông đã tuyên bố rằng anh sẽ có được nàng nhưng không bao giờ đề cập đến tình yêu, và tuyên bố một cách đơn giản rằng niềm tin không tồn tại trong quan hệ giữa một người đàn ông và một người phụ nữ.

Nàng đã không biết rằng tình yêu có thể dẫn đến nhiều phiền toái như thế, quá nhiều đau đớn. Và nếu tình yêu dành cho Jered Marcus Benton thì lại càng khôn khô, rồi nàng tự hứa rằng anh sẽ phải chịu chung đau khổ với nàng.

Điều đó cần nàng nỗ lực hết sức và đó là một thách thức nàng sẽ không chối từ. Phần thưởng của nó sẽ rất tuyệt vời.

Ngay khi anh tuyên bố rằng sẽ không từ bỏ nàng, nàng đã thề rằng nàng cũng sẽ không từ bỏ. Đương nhiên, anh chỉ có ý muốn có được nàng nhưng nàng lại muốn nhiều hơn nữa. Người đàn ông đáng thương! Nàng gần như thấy thương cảm cho anh. Gần như! Nhưng nàng không được thể hiện bất cứ sự khoan dung nào, chỉ khi nàng thành công. Chỉ khi nàng thay đổi Bradford và khiến anh trở nên phù hợp. Có lẽ, nàng nghĩ với giọng cười vang vọng trong căn phòng, chúa giúp nàng, nàng chỉ có thể để nó diễn ra như thế.

Anh là một kẻ trác táng và phóng đảng nhưng nàng vừa mới chấp nhận rằng anh là kẻ trác táng và phóng đảng của nàng. Nàng sẽ có anh, nhưng về phần anh, anh sẽ không có được nàng.

Đúng vậy, nàng yêu người đàn ông kiêu ngạo đó, và nếu cần phải lục tung cả mặt đất này lên, nàng sẽ tìm ra cách để khiến anh yêu nàng. Nhưng anh đang không có phương hướng! Anh đã nói về trò chơi và phải chơi bằng luật của anh! Caroline mỉm cười và thực sự cảm thấy một chút thương cảm cho anh. Tại sao ư, anh quá ngây thơ! Và không hiểu gì hết. Đó không hẳn là một trò chơi.

Chương 7

Đúng mười giờ sáng hôm sau, Bradford đến đón Charity và Caroline. Anh không thể ngủ ngon được, đầu óc anh cứ nghĩ đến Caroline, và tâm trạng của anh đã đi đến giới hạn của sự bức bối. Anh không chắc chắn về kế hoạch của nàng với Bleachley và chỉ có rất ít thời gian để suy nghĩ.

“Em sẽ nói cho tôi biết em sẽ làm gì tiếp theo,” anh thông báo với Caroline khi nàng ngồi xuống đối diện với anh trong chiếc xe ngựa.

Charity ngồi bên cạnh Caroline là người trả lời yêu cầu đó. “Tôi quá bối rối, Bradford ạ! Nhưng Caroline đã giúp tôi vượt qua và cảm thấy tự tin rằng mọi việc sẽ ổn.”

Đó không phải là câu trả lời anh mong đợi. Anh muốn một kế hoạch thực sự, không phải là nhận xét của Charity về việc nó sẽ ra sao. Anh chuyển sự chú ý sang Caroline. Nàng mỉm cười với anh và anh biết rằng nàng đã nhận ra sự thất vọng của anh.

Bradford nghĩ hôm nay nàng thật quyến rũ. Nàng mặc một chiếc váy đi bộ màu xanh sẫm với một vài đường xẻ màu trắng. Chiếc áo choàng được khoác hờ trên vai nàng cũng có màu xanh như thế. Nhưng ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt nàng mới là thứ đã nắm chọn sự chú ý của anh. Anh thấy rằng nàng trông như sẵn sàng để chinh phục cả thế giới. Anh nhướn một bên lông mày một cách thắc mắc khi nàng tiếp tục mỉm cười với anh, và Caroline lập tức bắt chước giống anh. Sáng nay, nàng đang trong tâm trạng thích đùa giỡn và rõ ràng đã quên đi những lời giận giữ họ đã nói với nhau trong chiếc xe ngựa tối qua.

Tâm trạng của nàng khiến anh cảm thấy tốt hơn và anh thấy mình đang mỉm cười. Thật là kỳ quái, anh nghĩ, rằng nàng có thể tác động đến anh một cách dễ dàng đến thế. Nàng làm thay đổi tâm trạng của anh như đang sử dụng một cái công tắc. Caroline cảm thấy muốn bật cười trước sự thay đổi cảm xúc trên khuôn mặt Bradford. Mới một giây trước anh còn đang cau có vậy mà bây giờ anh lại đang mỉm cười. Nàng nghĩ hôm nay trông anh thật đẹp trai, không có nét đáng sợ như anh đã từng khi mặc bộ đồ màu đen tuyền tối qua. Ông quần anh vẫn quá bó khít so với suy nghĩ của nàng nhưng chiếc áo khoác màu nâu âm ỉ nhắc nàng nhớ tới bộ lông chồn, thì lại rất hợp với màu mắt của anh.

Khi cuối cùng họ cũng đến chỗ Bleachley, Bradford hào hứng đỡ Charity ra khỏi cỗ xe ngựa, tai anh ong lên bởi những câu chuyện không dứt của nàng. Anh quay lại để giúp Caroline, lờ đi bàn tay đang đưa ra của nàng và ôm lấy eo nàng. Anh đặt một nụ hôn rất nhanh lên chán của nàng trước khi buông ra.

“Anh không có quyền như thế,” Caroline thông báo. Giọng nàng kiên định, nhưng vì nàng đang nhìn theo chị họ mình nên Bradford không thể nhìn rõ biểu cảm của nàng. Charity đã đứng sẵn trước mái hiên căn nhà của Bleachley và chờ đợi.

Bradford ép Caroline nhìn thẳng vào anh và nhìn thấy sự cau có của nàng. Anh gần như chỉ ra rằng theo đánh giá của anh một nụ hôn phớt nhẹ đơn giản không cần phải có sự cho phép khi nàng nói, “Tôi nghĩ rằng tốt nhất là anh cứ ở bên ngoài. Nếu không anh có thể sẽ xen vào và làm rối tung mọi chuyện.”

“Cái gì...” Bradford thấy mình tạm thời đã mất đi khả năng nói.

“Đừng có ra vẻ bị xúc phạm như thế,” Caroline nói, giọng nàng nghe có vẻ cáu gắt nhưng nàng không thể điều chỉnh được. Bây giờ đã đến thời điểm quan trọng và nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng không kém

gì Charity. Nếu có bất cứ điều gì không đúng, Charity sẽ tan nát, Bleachley có thể sẽ tức giận và tất cả điều đó sẽ là lỗi của Caroline. Bởi vì kế hoạch do một tay nàng dựng lên.

“Thế có chứa cái kế hoạch quái quỷ của em là gì?” Bradford hỏi. Anh đã nắm lấy vai của Caroline và bóp chặt.

Caroline dứt ra và nói, “Bây giờ đã quá muộn để đi vào chi tiết rồi, anh đã hứa sẽ tin tưởng tôi.”

Nàng nhanh chóng đi về phía trước, nắm lấy tay Charity và gõ cửa. Nàng có thể cảm thấy Bradford đứng phía sau nàng và nghe anh tuyên bố một cách nhẹ nhàng.

“Tôi chưa bao giờ nói rằng tôi sẽ tin em.”

Caroline mỉm cười và quay đầu lại. “Nhưng anh đã,” nàng nhấn mạnh. Cánh cửa mở ra bởi một người phụ nữ cẩu kính với chiếc tạp dề trắng quần quanh chiếc eo khá lớn của bà. “Ngài đến muộn,” bà ta chỉ ra bằng một giọng thì thầm. Bà nhìn thẳng vào Bradford, hoàn toàn lơ đi hai quý cô đứng phía trước anh. “Ngài ấy đang ở trong thư viện,” bà nói thêm. Rồi bà ta quay lại và nhanh chóng biến mất.

Charity và Caroline trao cho nhau ánh mắt bối rối. Bradford buộc phải đẩy Caroline về phía trước và nàng quay lại kéo Charity theo cùng. Bradford nhìn cánh cửa khép lại sau lưng họ và rồi chỉ đến cánh cửa phía bên trái lối vào. “Charity, cậu ấy ở đó. Tôi sẽ không vào với cô.” Giọng anh rất dịu dàng và Caroline thấy rằng Charity có vẻ vẫn còn lưỡng lự. Mắt nàng đầy nước mắt và bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay Caroline.

“Như thế này không ổn đâu,” Caroline thì thầm. “Chị hãy bình tĩnh lại và làm theo những gì chúng ta đã nói. Charity! Hoặc bây giờ hoặc là không bao giờ.” Cùng với những lời động viên của mình, Caroline mở cánh cửa thư viện ra, đẩy người chị họ của mình vào một cách không nữ tính và rồi đóng cửa lại.

Bradford định đi vào với Charity nhưng Caroline đã ngăn anh lại. Nàng đứng dựa vào cánh cửa bằng gỗ sồi và mỉm cười với anh. “Bây giờ là thời gian của Charity. Và đừng có cau có nữa. Anh làm tôi cảm thấy lo lắng đấy.”

“Caroline, tôi thực sự nghĩ rằng mình nên cắt đứt mối liên hệ giữa họ. Paul đã thay đổi rồi.”

“Trong chuyện này anh phải tin tôi,” Caroline yêu cầu. Bradford không nói gì. Anh nhắm mắt khi nghe thấy tiếng thét thông khổ của Bleachley và cảm thấy vai mình sụp xuống. Và rồi giọng nói của Charity vang lên khiến anh hoàn toàn sững sờ. Cô gái bé nhỏ như một người đàn bà chanh chua khi nàng hét lên với người đàn ông mà Bradford đã nghĩ rằng nàng thực sự yêu.

Mức độ cau có của Bradford bắt đầu tăng lên và anh mở miệng nói với Caroline điều mà anh đang nghĩ, nhưng nàng lắc đầu và cảnh báo anh im lặng.

“Sao anh còn dám sống chứ!” Charity hét lên lời buộc tội, lớn đến mức Caroline và Bradford cũng nghe được. “Tôi đã tin rằng anh là một người đàn ông chính trực, đồ vô lại!” Bradford không thể nghe thấy tiếng Paul đáp lại. Nhưng giọng Charity rất mạnh mẽ, anh thấy bất ngờ khi cánh cửa không rung lên. “Tôi sẽ không ra ngoài. Không cho tới khi tôi nói rõ anh là một kẻ khôn nạn đến mức nào. Anh đã hứa sẽ cưới tôi, Bleachley! Anh chơi đùa với tình cảm của tôi. Anh đã nói rằng anh yêu tôi!”

“Hãy nhìn tôi đi!” Lời yêu cầu nghe giống như tiếng rống của một con sư tử đang tức giận là của Paul Bleachley.

“Tôi đang nhìn anh đấy thôi!” Charity gào lại. “Cuối cùng tôi phải nói thêm. Đã một tháng kể từ lần cuối cùng tôi gặp anh, và mỗi ngày của tôi chỉ toàn đau đớn và nước mắt, Paul. Tôi nghĩ rằng anh đã chết. Ôi tôi mới ngu ngốc làm sao. Anh không hề chân thành với tôi phải không?”

Bradford chờ nghe câu trả lời của Paul nhưng thay vào đó là tiếng đồ vỡ tức giận, anh nghe thấy tiếng cốc bị ném vỡ. “Điều gì đang xảy ra trong đó?” anh hỏi và cố gắng đẩy Caroline ra khỏi cánh cửa. Caroline chống trả lại và nhận ra rằng anh có lợi thế hơn mình, vì vậy nàng thay đổi kế hoạch của mình.

Và rồi nàng hôn anh, dịu dàng và đam mê như cái cách anh đã dạy nàng. Sự đánh lạc hướng đã có tác dụng và Bradford nhanh chóng nhập cuộc cùng với nàng. Suy nghĩ mạch lạc cuối cùng của anh là anh sẽ đẩy Caroline ra khỏi cánh cửa và xông vào kéo Charity khỏi thư viện ngay sau khi anh đã kết thúc nụ hôn với người phụ nữ thực sự tin rằng nàng có thể bẻ gãy những ý định của anh.

Bên trong thư viện, Charity tiếp tục đóng vai người phụ nữ khinh miệt. Nàng nâng một cái bình khác lên và ném nó về phía bàn làm việc của Paul. Trong trái tim nàng, nàng vô cùng hoảng sợ bởi những hành động của mình. Nàng muốn bật khóc mỗi khi nhìn đến người đàn ông nàng yêu và thấy sự đau đớn trong mắt anh.

Paul buộc phải cúi xuống để tránh khi chiếc bình thứ hai gần như sượt qua đỉnh đầu của anh. Rồi anh đứng lên, xiết chặt lấy mép bàn khi anh cúi về phía trước. Anh không còn cố gắng dùng tay che giấu khuôn mặt mình nữa. “Vì chúa, em không nhìn thấy gì ư? Đeo kính vào và nhìn thẳng tôi đi Charity.”

Charity không phản đối. Nàng mở túi xách, đổ hết mọi thứ ra mặt bàn gần nàng nhất, và nhanh chóng đeo mắt kính lên. Rồi nàng quay lại, tay nàng chống lên hông và nhìn chăm chăm Paul một lúc lâu. “Sao nào?” nàng hỏi lại.

“Em mù sao?” Sự tức giận đột nhiên biến mất trong Paul Bleachley. Anh quá bối rối vì phản ứng của nàng. “Tôi không còn đẹp trai nữa Charity. Tôi có cần chỉ cho em thấy từng vết sẹo không?”

Giọng anh đầy tuyệt vọng nhưng Charity hoàn toàn không để ý đến nó. “Gã đàn ông tự phụ! Vậy đó là chiêu trò của anh đấy hả? Cô gắng thuyết phục tôi rằng một vài vết sẹo vớ vẩn là lý do anh bỏ rơi tôi ư? Hừ! Tôi không phải là một kẻ ngu ngơ, Paul. Chắc hẳn anh có thể làm cái gì đó tốt hơn chứ. Có phải tôi làm anh phát chán? Anh đã có người khác? Cứ nói cho tôi lý do thực sự, có lẽ tôi sẽ tha thứ cho anh.”

“Không có ai khác,” Paul lại hét lên lần nữa, “Bây giờ tôi chỉ có thể nhìn bằng một mắt, Charity. Em có nhìn thấy chỗ phồng lên này không? Em thấy nó đẹp lắm ư?”

Charity buộc phải cầm lấy một bó hoa được sắp đặt rất công phu và ném về phía Paul. “Vậy thì bằng nó lại nếu nó làm phiền anh,” nàng đề nghị.

“Và những vết sẹo nữa, Charity. Tôi sẽ làm gì với chúng?”

“Lạy chúa, Paul, hãy để râu đi. Và ngừng ngay việc thay đổi chủ đề đi. Chúng ta đang nói về việc anh đã phá vỡ lời hứa rằng anh sẽ cưới tôi. Việc chăm lo cho hình thức không phải là vấn đề ở đây.” Charity hất nhẹ tóc mình trong khi dừng lại để thở và rồi nàng quay sang và đi đến chỗ các vật dụng đã

đổ ra từ túi sách của mình.

Nàng dành thời gian để nhặt những thứ lặt vặt bỏ vào túi, biết rằng Paul đang nhìn theo từng hành động của mình. “Em đã sửa lại tóc và anh thậm chí chẳng thèm khen lấy một câu,” nàng chỉ ra trong khi kéo chặt miệng túi để đóng lại. “Tất cả những gì anh quan tâm chỉ là bản thân mình. Em rất vui vì đã phát hiện ra việc anh là một gã đàn ông tự phụ trước đám cưới của chúng ta. Em sẽ phải sửa đôi lại anh, Paul ạ. Anh hiểu chứ? Hay anh cũng là một người chậm hiểu?”

“Sửa đôi tôi?” Charity nghe thấy lời thì thào và nhìn đến Paul lần nữa. Nàng nhìn thấy sự le lói của hi vọng trong mắt anh và biết, trong khoảnh khắc ánh mắt họ gặp nhau, rằng nàng đã thực sự chiến thắng. “Còn bây giờ, trước khi em rời đi em sẽ đưa cho anh một tội hậu thư,” Charity nói. Giọng nàng nghe chắc chắn và hài lòng. Nàng cẩn thận đeo đôi găng tay trắng vào và bắt đầu bước về phía bạn của Paul. “Anh sẽ đến gặp bác em và nói rõ dự định của mình trong vòng hai tuần, hoặc em sẽ biết rằng anh không còn yêu em nữa.”

“Tôi chưa bao giờ ngừng yêu em Charity, nhưng-”

“Và em cũng chưa bao giờ ngừng yêu anh, Paul ạ,” nàng cắt ngang. Thái độ của nàng nghiêm nghị khi nàng từ từ đi sang một bên chiếc. Paul quay sang phía nàng và nàng dịu dàng đặt bàn tay mình ôm lấy mặt anh. Nàng lướt các đầu ngón tay và bắt đầu đặt những nụ hôn dọc theo vết thương trên má anh. “Xin đừng hiểu lầm ý em, Paul. Em rất tiếc vì việc anh bị thương. Nhưng những điều đã qua không thể thay đổi được và chúng ta phải nhìn về tương lai.”

Nàng đáp lại nụ hôn dài đầy thỏa mãn của Paul và rồi dứt ra. Thái độ của nàng đột nhiên lại trở nên cứng rắn. “Đừng có mà cố trốn chạy lần nữa. Em sẽ tìm ra anh, không cần biết anh cố gắng trốn ở nơi nào. Và nếu em không thấy anh xuất hiện ở nhà bác em sớm, em tin rằng mình sẽ trở nên rất kinh khủng đấy. Anh chỉ có thể đổ lỗi cho chính mình mà thôi, Bleachley ạ.”

Cùng với những lời cảnh báo đó, Charity ưỡn thẳng vai và mở cửa. Nàng đi thẳng qua Bradford và Caroline, lơ đi thái độ giật mình trên mặt của em họ nàng khi Caroline vùng ra khỏi cái ôm của Bradford, và tiếp tục đi cho tới khi ra đến bên ngoài.

Caroline bị tác động bởi nụ hôn của nàng và Bradford hơn là nàng tưởng. Nàng đỏ mặt và nhanh chóng đi theo sau chị họ mình, lầm bầm rằng nàng chắc chắn đã nói với Bradford rằng anh không được tự tiện muốn làm gì thì làm với nàng nữa.

Bradford đứng đó với cái miệng há hốc khi nghe Caroline tuyên truyền. Anh quay lại khi anh nghe thấy tiếng của Paul phía sau mình và ngạc nhiên khi thấy bạn anh đang mỉm cười. Anh đã bỏ lỡ mất điều gì? Anh tự hỏi khi nhìn theo Paul đang bắt đầu bước lên cầu thang lên tầng hai.

“Cậu đi đâu vậy hả?” anh hỏi, cảm thấy thất vọng vì anh không còn được hôn Caroline nữa và vì anh không có chút manh mối nào về vấn đề đã được quyết định giữa Bleachley và Charity.

“Đi nuôi râu,” Paul đáp qua vai mình với một tiếng cười lớn. Còn Charity cứ hét khóc lại cười trên quãng đường về nhà. Caroline vỗ nhẹ bàn tay nàng và lắng nghe nàng nói nàng yêu Paul đến mức nào và anh ấy đã bị tổn thương ra sao. Bradford tiếp tục cố gắng xen lời vào để tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra. Và cuối cùng Caroline cũng có lòng tốt giải thích cho anh hiểu. “Tôi biết rằng nếu Charity thể hiện dù là một chút sự thương cảm, Paul sẽ quay lưng lại với chị ấy ngay. Anh đã cho tôi thấy điều đó, Bradford ạ,” nàng nói.

“Tôi ư?” Bradford lục lại trí nhớ và không thể nhớ ra mình đã nói bất cứ điều gì để nàng có ý nghĩ đó.

“Chắc chắn,” Caroline trả lời. “Sự thương hại sẽ là điều cuối cùng Paul muốn. Cái cách anh ấy tự tách biệt mình đã nói lên điều đó,” nàng nói thêm. Giọng nàng nghe như đang chỉ dẫn cho một người có đầu óc vô cùng đơn giản.

Nàng quay lại với Charity và nói, “Chị có nói với anh ấy rằng chị sẽ bắn anh ta nếu anh ấy cố gắng chạy trốn không, chị yêu quý?”

“Chị nghĩ là mình đã nói,” Charity nói với một cái gật đầu. “Hoặc có thể chị đã nói với anh ấy chị sẽ kiện anh ấy vì đã không giữ lời hứa. Chị có thể làm như thế, phải không?”

“Chỉ sẽ không cần làm như thế,” Caroline dự đoán. “Chị vừa nói với em rằng anh ấy đã hôn chị và nói với chị rằng anh ấy vẫn yêu chị. Em không tin chị sẽ phải bắn anh ấy đâu.”

Bradford trợn mắt với sự tức giận thực sự. “Vì chúa, Charity không thể bắn ai cả,” anh chế giễu.

“Tôi biết tôi không thể,” Charity lập tức trả lời. Nàng mỉm cười và nói thêm, “Nhưng Caroline có thể bắn qua một cái lỗ bằng hạt bụi nếu cô ấy muốn. Và cô ấy sẽ bắn Paul chỉ cần tôi yêu cầu.”

Bradford trông có vẻ sốc, cả Charity và Caroline bắt đầu cười phá lên.

“Caroline, chị sẽ làm bất cứ điều gì em nói. Chị hứa. Em đã cứu rồi cuộc đời chị với kế hoạch đó của em. Chị sẽ không bao giờ quên sự giúp đỡ của em.”

“Vậy kế hoạch của cô ấy khiến cô hài lòng?” Bradford hỏi Charity. “Bây giờ tôi đã hiểu sự phức tạp của vấn đề rồi,” anh nói thêm với một nụ cười hướng về phía Caroline. “Cô ấy bảo cô hét vào mặt Paul để khuất phục cậu ấy.”

Caroline trông bức bối nhưng Charity lại bật cười. “Em nói với chị anh ấy không hề có tính hài hước,” nàng nói với Caroline. “Chị tin rằng bây giờ anh ấy đang cố gắng trên chọc đấy.”

“Bằng cách nào đó, Caroline,” Bradford nói, “Charity có thể đã hứa sẽ không nói với cha em về nụ hôn của chúng ta, nhưng tôi sẽ không hứa.”

“Vậy anh đang ngụ ý điều gì?” Caroline hỏi, mắt nàng mở lớn đầy cảnh giác.

“Em sẽ tìm ra sớm thôi,” Bradford nói với tiếng cười thầm. “Đừng trông lo lắng thế,” anh nói thêm mà chẳng mấy may có chút hối tiếc nào trong giọng nói. “Em chỉ có thể tin tôi.”

“Tôi tin anh cũng nhiều như anh đã chỉ ra rằng anh tin tôi,” Caroline đáp lại đầy bức dọc. Nàng quay sang Charity và nhận xét, “thêm một chút thông tin cho chị, điều đó đồng nghĩa với việc không có gì. Ngài Bradford đây không tin tưởng bất cứ người phụ nữ nào hết.”

Charity không nói lời nào, chỉ nhìn hết người này đến người kia, bắn khoả điều gì đã xảy ra. Bầu không khí đột nhiên thay đổi một cách nhanh chóng và điều đó làm nàng cảm thấy bối rối.

“Anh sẽ không nói gì với cha tôi hết.” Giọng Caroline không cho phép có sự phản đối.

“Tôi sẽ nói.” Giọng Bradford cũng có cùng mức độ như giọng Caroline.

“Việc đó sẽ không mang đến điều gì cả,” Caroline dự đoán.

“Em bị ngốc đấy hả,” Bradford nói, “Tôi sẽ-”

“Đừng nói gì nữa!” Caroline gần như hét lên, nàng chắc chắn rằng anh sẽ nói tiếp rằng anh sẽ có được nàng. Không phải anh đã nói điều đó liên tục sao? Và bây giờ anh gần như nói điều đó ra ngay trước mặt người chị họ yếu đuối của nàng.

“Nói điều gì cơ?” Charity hỏi. Cả Caroline và Bradford đều không trả lời. Cả hai quay sang nhìn chăm chăm vào nàng và Charity dựa lui lại chiếc ghế trong cỗ xe ngựa. Nàng đã làm gì chứ? Nàng tự bắn khoăn. Và lần đầu tiên trong cuộc đời mình, nàng quyết định giữ những suy nghĩ và những câu hỏi cho riêng mình.

Chương 8

Caroline bận rộn với các bữa tiệc và vũ hội trong những tuần tiếp theo, mỗi ngày đều không ngớt những vị khách đến thăm. Nàng đi thăm bác Milo, vì ngài hầu tước khăng khăng gọi nàng đến vào mỗi buổi chiều. Cậu Franklin, người em trai kém mười tuổi của hầu tước thường xuyên ở đó. Ông có vẻ ngoài rất giống với anh trai mình nhưng ánh mắt thì không hề âm áp và tính tình thì cũng ít cởi mở hơn. Caroline cảm nhận được sự căng thẳng giữa hai người chú bác và biết nàng không thể nhúng tay vào. Họ có thái độ rất lịch sự với nhau nhưng cũng có khoảng cách nhất định.

Cậu Franklin là một người đẹp trai với mái tóc màu nâu sẫm và đôi mắt màu vàng nhạt. Nhưng ở ông có một sự lạnh lùng khiến Caroline thấy một chút nản lòng. Loretta, vợ của ông lại hiếm khi đến thăm hầu tước và Franklin giải thích hết lần này đến lần khác rằng vợ ông có nhiều cuộc gặp mặt xã hội cần tham gia. Sự xuất hiện của bà được tất cả giới quý tộc săn đón, Franklin rất tự hào. Caroline không thể nói gì nhưng nàng bắn khoăn ai là người săn đón, vì nàng chưa gặp vợ Loretta ở bên ngoài hay bất cứ bữa tiệc nào nàng tham gia.

Bá tước Braxton bắt đầu hộ tống quý bà Tillman đến một số buổi gặp mặt đặc biệt và Caroline cảm thấy hài lòng vì điều đó, mặc dù nàng không hề quan tâm một chút nào đến người phụ nữ đó. Thật là tốt khi thấy cha nàng vui vẻ. Ông xứng đáng được hạnh phúc, và nếu quý bà Tillman có thể cho ông thứ ông muốn, thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Nàng sẽ không can thiệp vào.

Sự cô ở nhà Claymere cũng phai nhạt đi khi thời gian trôi qua. Caroline cảm thấy biết ơn rằng nàng đã không kể với ai rằng nàng nghĩ có thể có ai đó đã đẩy nàng. Đến bây giờ nàng đã chấp nhận rằng đó là do sự tưởng tượng thái quá của nàng. Chỉ là nàng quá mệt mỏi và vụng về.

Nhưng trong khi nàng không còn cảnh giác với sự nguy hiểm bởi một người nàng không biết, nàng lại cảm thấy bị đe dọa bởi công tước Bradford. Người đàn ông đó đã đưa nàng đến bờ vực của sự tuyệt vọng. Nàng cảm thấy mình hoàn toàn mất cân bằng. Bradford hộ tống nàng tới tất cả các buổi tiệc và không bao giờ rời khỏi nàng. Điều đó đã tuyên bố rõ ràng với bất cứ người đàn ông nào rằng nàng thuộc về anh. Nàng không thêm quan tâm tới tính sở hữu của anh hay cái cách anh kiêu ngạo kéo nàng vào một góc và hôn nàng cho tới khi nàng vứt bỏ sự chống cự vì ham muốn. Điều khiến nàng bối rối chính là sự đáp lại ngày càng nhiệt tình của nàng. Phản ứng của cơ thể khiến nàng hoảng sợ, vì tất cả những gì người đàn ông đó làm là đứng đó nhìn và nàng cảm thấy như đầu gối mình muốn khụy xuống.

Bradford đã nói với nàng rằng anh muốn nàng, và nàng đã nhạo báng anh. Vậy mà bây giờ, sau một thời gian ở bên anh, nàng cũng muốn có anh. Nàng thấy khôn khô mỗi khi họ xa nhau và cảm thấy tức

giận với bản thân mình vì điều đó. Điều gì đã xảy ra với sự kiểm soát của nàng, sự tự chủ của nàng?

Ít nhất nàng cũng đã thừa nhận với bản thân mình rằng nàng yêu anh. Còn anh, mặt khác, chưa bao giờ đề cập lấy một chữ. Ham muốn chỉ là một phần lý do nàng thấy nhớ anh mỗi khi anh không có ở bên cạnh nàng. Người đàn ông này chắc chắn có những thiếu sót nhưng anh cũng có cá tính riêng. Anh tốt bụng và rộng lượng trước những lỗi lầm. Anh cũng có một tính cách mạnh mẽ không thể bị khuất phục nữa.

Nhưng anh cũng là một tên ác quỷ! Ôi, nàng biết anh như thế nào, và trò chơi của anh ra sao. Mỗi khi anh hôn nàng, đôi mắt anh ánh lên vẻ chiến thắng. Nàng đã ngã vào vòng tay anh và chắc chắn rằng anh đã cười nàng vì điều đó. Có phải anh đang chờ nàng thừa nhận rằng nàng muốn anh?

Chỉ cần nghĩ đến tình cảnh của mình đã khiến các dây thần kinh của nàng đau nhức. Nàng sẽ không bao giờ nói nàng muốn anh cho tới khi anh nói với nàng rằng anh yêu nàng. Và nếu công tước Bradford muốn chơi, Caroline sẽ chơi bằng luật của chính mình.

Charity thì ngược lại, nàng không thể hàng phục và hài lòng hơn được nữa. Paul Bleachly đã đến đúng thời hạn, trình diện trước bá tước Braxton và nói rằng anh muốn chính thức theo đuổi Charity. Anh đeo một chiếc vá mắt màu đen bằng sa tanh khiến anh trông thật táo bạo. Và cũng đã để râu.

Caroline cảm thấy quý mến Paul. Anh là một người đàn ông với nụ cười dễ mến và nàng có thể nói, qua cái cách anh nhìn Charity, rằng anh yêu thương và chiều chuộng chị ấy bằng cả trái tim. Tại sao nàng không gặp một người dễ mến và dịu dàng như Paul chứ? Nàng thấy mình ghen tị với mối quan hệ giữa chị họ mình và người đàn ông Anh Quốc âm áp ngọt ngào đó và ước rằng Bradford sẽ nhìn nàng như cái cách Paul nhìn Charity. Ôi, Bradford cũng nhìn nàng bằng một ánh mắt đắm đuối như thế nhưng cái nhìn của anh đầy nhục cảm và nàng không nghĩ anh có chút nào chiều chuộng nàng.

Braxton quyết định rằng ông sẽ tổ chức một bữa ăn tối và mời khoảng hai mươi vị khách. Trong danh sách khách mời có các chú bác của Caroline, ngài hầu tước, Franklin cùng vợ cậu ấy Loretta, quý bà Tillman cùng con gái bà, Rachel và người Caroline thầm phản đối, vị hôn phu đáng kính tởm của Rachel, Nigel Crestwall. Bradford và Milford cũng được mời, cũng như Paul Bleachley. Đó sẽ là một bữa ăn tối sớm, theo ý của ngài hầu tước, người sẽ sớm bị mệt và những người khỏe hơn sẽ xuất phát đến rạp hát opera.

Benjamin nhanh chóng được giao cho áp lực chuẩn bị một bữa ăn phù hợp và anh đã có bồ câu nhồi, cá lóc nướng, và gà xiên nướng trước buổi trưa. Deighton trở thành một nhà độc tài kinh khủng khi ông chỉ huy những sự chuẩn bị cuối cùng. Caroline và Charity đều thực hiện theo bất cứ điều gì Deighton yêu cầu, bởi vì ông biết điều gì là đúng hơn hẳn hai người họ, và Charity thậm chí đã xin ông lời khuyên về việc nàng nên mặc chiếc váy nào.

Caroline đã quyết định nàng sẽ mặc một chiếc váy màu ngà đầy táo bạo. Nó có một đường xẻ rất sâu và nàng hi vọng sẽ vô cùng quyến rũ. Nàng dự định sẽ là một người phụ nữ quyến rũ. Nàng cho rằng đây là thời gian thích hợp để đạt được thể thượng phong trong mối quan hệ với Bradford. Nếu anh khiến nàng mất đi sự cân bằng, vậy nàng sẽ phải đáp trả lại tương tự. Nàng mặc một cách cẩn thận, mỗi phút lại càng trở nên lo lắng. Nàng thề rằng đó sẽ là một buổi tối hoàn hảo. Kế hoạch của nàng khá đơn giản, nàng sẽ khiến Bradford điên cuồng vì ham muốn, chờ anh đến bờ vực và buộc anh phải nói với nàng điều trong trái tim anh.

Charity nhìn Caroline đứng trước gương và thở hắt hắt khi nàng thấy toàn bộ hình ảnh của người em họ. “Bradford sẽ không thể thoát nên lời khi anh ấy trông thấy em,” Charity dự đoán. “Em trông như nữ thần Venus vậy, ôi nữ thần tình yêu,” nàng thì thầm.

“Và chị trông cũng đáng yêu như thế,” Caroline đáp lại cùng với một nụ cười.

Charity quay một vòng phô diễn chiếc váy màu vàng chanh nàng đang mặc. “Chị thấy thật tuyệt vời, Caroline ạ. Đó chính là tình yêu, em biết mà. Nó khiến con người ta đầy sức sống,” Caroline không đồng ý nhưng nàng vẫn giữ im lặng. Đúng giây phút này, tình yêu khiến nàng khốn khổ. Nàng nâng phần trên của chiếc váy lên, cố gắng khiến nó cao hơn một chút và phải dừng lại vì Charity khẳng định rằng nàng có thể sẽ xé toạc chiếc váy mất.

Caroline thở dài, đi theo Charity xuống cầu thang và chờ ở lối vào để đón tiếp những vị khách đầu tiên. “Paul và chị đã quyết định rằng bọn chị sẽ tổ chức đám cưới ở Anh Quốc,” nàng nói với Caroline.

“Ồ, đương nhiên là thế rồi,” Caroline đáp lại. “Chị còn có thể cưới ở đâu nữa chứ?”

“Ở Boston,” Charity trả lời với một chút cau mày. “Nhưng bọn chị không muốn chờ đợi và sẽ không lên đường cho tới khi đã trở thành vợ chồng.”

Mắt Caroline mở lớn trong sự bối rối. “Nhưng chị sẽ sống ở đây, Charity. Đây là nhà của Paul. Ý chị chỉ là đi thăm gia đình phải không?”

Charity quá bận rộn dõi theo bước chân đi đi lại lại của Deighton ở trước cửa nên đã không nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt Caroline. “Paul muốn bắt đầu lại. Anh ấy không có tước hiệu nên anh ấy sẽ không phải từ bỏ bất cứ thứ gì quan trọng. Nhưng anh ấy cũng không nghèo và anh ấy đang có những kế hoạch mới. Cha sẽ giúp anh ấy bắt đầu,” Charity kết thúc.

“Đúng vậy, tất nhiên rồi,” Caroline nhận xét. “Anh ấy sẽ làm gì?” nàng cố gắng để mình nghe có vẻ hứng thú nhưng đột nhiên cảm thấy nàng đang bị nổi buồn lấn át. Nàng đã không nghĩ rằng nàng đã sẵn sàng để mất đi Charity. Chị họ của nàng là mối liên hệ duy nhất với gia đình của nàng ở Boston.

“Anh ấy đã có những cuộc nói chuyện rất dài với Benjamin,” Charity trả lời. “Paul muốn mua một vài mảnh đất và trở thành quý ông nông dân. Benjamin đã đồng ý giúp anh ấy.”

“Quý ông nông dân ư? Charity, làm gì có điều đó,” Caroline phỉ báng với sự khó chịu. “Không phải ở thuộc địa. Đó sẽ là công việc vất vả và sự thật là thế. Làm trang trại là công việc nặng nhọc, mỗi ngày trong tuần đều thế.”

“Paul sẽ thích ứng được,” Charity đáp lại. “Anh ấy đang dần hồi phục cánh tay bị thương và em biết rằng những ông anh của chị cũng sẽ hướng dẫn cho anh ấy.”

“Đúng vậy,” Caroline nói với một tiếng thở dài. Nàng vẫn quanh quẩn ở lời nói của Charity rằng Benjamin sẽ giúp một tay. Nàng thật không đúng khi nghĩ rằng anh sẽ ở lại Anh Quốc với nàng. Vậy tại sao nàng lại có cảm giác như mình bị bỏ rơi thế này?

Tiếng chuông rung lên báo hiệu vị khách đầu tiên đã tới và Caroline buộc mình nở một nụ cười. Deighton dừng lại trước cửa, quay lại và xem xét kỹ lưỡng cả Caroline và Charity. Ông gật đầu chấp nhận, chuyển thái độ của mình sang trạng thái hững hờ, quay lại và mở cánh ra. Buổi tối chính thức bắt đầu.

Bradford là người đến cuối cùng. Caroline lăm bắm sự không hài lòng trước sự chậm trễ của anh ngay

khi nàng gặp anh, và nhận ra rằng đó không phải là sự khởi đầu tốt đẹp cho buổi tối hoàn hảo của nàng. Nhưng rồi phản ứng của anh với chiếc váy của nàng cũng không hề tích cực gì. Thay vì nói với nàng rằng nàng đáng yêu như thế nào, anh chỉ nói một câu thì thầm gay gắt rằng nàng hãy đi lên lầu và hoàn tất việc ăn mặc của mình đi.

“Tôi đã mặc xong rồi,” Caroline phản đối.

Họ đang đứng ở phía rìa của tiền sảnh. Milford tham gia với họ và anh cũng quay sang nghe xem Bradford đáp lời thế nào, “Mình thấy cô ấy ổn mà, Brad,” Milford tuyên bố, nhìn Caroline với đôi mắt ngưỡng mộ.

“Chiếc váy này thiếu hẳn phần bên trên,” Bradford tuyên bố. “Hãy lên lầu và thay cái gì đó thích hợp hơn đi.”

“Tôi sẽ không,” Caroline đáp trả lại một cách cứng rắn.

“Em không đứng đắn,” Bradford gầm lên. Milford bắt đầu cười khùng khục và cả Caroline và Bradford cùng quay sang lườm anh ta một cách lạnh lẽ.

Rồi Caroline quay lại đứng trước mặt Bradford. “Tôi đứng đắn đúng như anh khi mặc chiếc quần ống túm đó.”

“Có vấn đề gì với chiếc quần này của tôi?” Bradford hỏi, bị mắt kiểm soát bởi nhận xét ngớ ngẩn của nàng.

“Chúng quá chật. Tôi thắc mắc có phải anh sẽ làm mình bị thương nếu như ngồi xuống,” Caroline trả lời. Nàng từ từ nhìn anh từ trên xuống dưới, thăm ngưỡng mộ vẻ ngoài của anh. Chúa ơi, anh thật đẹp trai! Và trông vô cùng khinh khủng nữa, cái bộ trang phục màu đen đó.

Milford lại bắt đầu bật cười. “Tôi có thể hộ tống em đến bàn ăn không?” anh hỏi Caroline và đưa tay mình ra.

“Tôi sẽ rất hạnh phúc,” Caroline trả lời. Nàng đặt khoác tay mình lên cánh tay Milford và nhìn Bradford một cách lạnh lùng. “Khi nào anh nhớ lại được cách cư xử thế nào thì hãy tham gia cùng chúng tôi.” Bradford đứng đó, bị ngăn trở bởi cuộc trò chuyện của họ. Làm thế nào nàng có thể đặt anh vào vị trí đối định một cách nhanh chóng và dễ dàng đến thế? Anh tự hỏi chính mình. Và nàng không có bất cứ nhận thức nào về sự căm dỗ của mình khi nàng mặc chiếc váy đó ư? Anh nghi ngờ rằng chỉ có một người đàn ông ở đây là không bị tác động giống anh.

Caroline lờ đi Bradford suốt bữa ăn. Nàng ngồi bên trái Paul Bleachley và trò chuyện với anh ta và Milford, người ngồi đối diện với nàng. Bradford ngồi ở chiếc ghế bên trái Caroline và nàng thậm chí không thèm nhìn về phía anh.

Bradford không thích bị phớt lờ đi. Anh chỉ động một chút thức ăn, mặc dù có rất nhiều lời khen các món ăn rất tuyệt. Anh hài lòng nhận ra rằng Caroline cũng không ăn nhiều hơn anh là bao.

Anh đấu tranh với mong muốn cởi chiếc áo khoác của mình ra, quàng qua vai Caroline và hứa rằng anh sẽ đám Nigel Crestwall gây răng nếu hán ta còn tiếp tục liếc nhìn Caroline. Đến nửa chừng món tráng miệng, Bradford quyết định anh đã kiên nhẫn đủ rồi. Lúc bắt đầu anh đã nghĩ cứ để mọi chuyện từ từ, cho nàng thời gian để chấp nhận anh, để nàng đối diện với thực tế rằng nàng sẽ thuộc về anh.

Bây giờ, anh thừa nhận rằng anh đã hết kiên nhẫn để tiếp tục. Đã đến lúc anh phải có một cuộc nói chuyện với Caroline, và càng sớm càng tốt.

Caroline cố gắng tập trung vào những nhận xét của Milford về buổi hòa nhạc họ sẽ đến ngay sau bữa tối nhưng sự chú ý của nàng lại quay về phía Loretta Kendall, vợ của cậu Franklin. Người phụ nữ tóc vàng nâu thể hiện sự ngưỡng mộ của bà với Bradford, và Caroline nghĩ rằng nếu bà ta không dừng việc ve vãn đó sớm, nàng sẽ làm điều gì đó thực sự kinh khủng. Nàng đang xem xét đến việc đồ một trong những chiếc bánh làm từ quả mâm xôi xuống chiếc váy của bà ta. Chỉ có chúa mới biết chiếc váy đó xẻ ngực thấp đến mức có thể nhét một đồng bánh vào.

Bữa tối cuối cùng cũng kết thúc và những người phụ nữ đứng lên rời đi trong khi những người đàn ông ngồi lại để cùng nhấm nháp vài ly rượu, nhưng Bradford đã không theo truyền thống đó. Anh không có tâm trạng nói chuyện với ai ngoài Caroline. Anh đi theo nàng ra bên ngoài, nắm lấy khuỷu tay nàng và yêu cầu một cuộc nói chuyện. Anh hành động rất đúng mực bởi vì quý bà Tillman và Loretta Kendall đang quan sát anh.

Vì nghĩ đến những người phụ nữ đang lắng nghe, Caroline gật đầu cộc lốc và nói, “nếu điều đó quan trọng.” Nàng đi về phía thư phòng của cha mình ở tầng một, âm thầm nổi đóa vì cái cách Loretta đang nhìn theo Bradford.

“Làm ơn để cửa mở,” Caroline yêu cầu với một giọng ngạo mạn.

“Điều mà chúng ta sẽ bàn luận không nên để người khác nghe thấy,” Bradford thông báo, giọng anh đầy sát khí. Anh đóng sầm cửa lại, dựa vào đó và nhìn chăm chăm vào Caroline. “Đến đây.”

Caroline nhăn mặt trước yêu cầu lỗ mãng đó. Tại sao ư, anh thực sự đang ra lệnh cho nàng! Nàng không có gì hơn một cô hầu trước mặt anh ư? Rõ ràng là không! Caroline kìm nén cơn tức giận, cho rằng nàng vừa mới chạm đến giới hạn chịu đựng cuối cùng.

Và nàng đã hi vọng vào một buổi tối hoàn hảo. Hoàn toàn kinh khủng mới là cách miêu tả chuẩn xác hơn, và thậm chí nó mới chỉ là một nửa. Nàng vẫn còn một buổi hòa nhạc phải vượt qua nữa. Bradford sẽ phải chịu trách nhiệm nếu như nàng không thể kiểm soát được bản thân. Đầu tiên, gã đàn ông kiêu ngạo đã đến muộn gần một tiếng đồng hồ, tiếp theo thì phê phán chiếc váy xinh đẹp của nàng, rồi còn ve vãn một cách thái quá với người phụ nữ đã có chồng, và bây giờ còn cả gan ra lệnh cho nàng.

Trả lời cho yêu cầu của anh, Caroline dựa người vào cạnh bàn của cha mình, khoanh tay trước ngực và nói “Tôi sẽ không, cảm ơn.”

Bradford hít sâu, anh mỉm cười nhưng cái nhìn của anh không dịu đi chút nào. “Caroline, em yêu. Em có nhớ đã nói với tôi rằng tôi không biết khi nào mình đang bị sỉ nhục?”

Caroline gật đầu. Nàng bị mất cân bằng bởi câu hỏi đó và sự dịu dàng trong giọng nói của anh. “Tôi nhớ,” nàng đáp lại kèm với một nụ cười.

“Bây giờ tôi cho rằng em không hề biết khi nào mình nên e sợ.”

Caroline không còn cười nữa. Mắt nàng mở lớn với sự cảnh giác thực sự khi Bradford bắt đầu bước về phía nàng. “Tôi không sợ,” nàng nói dối.

“Ồ, nhưng em nên như thế,” Bradford tuyên bố bằng một giọng trầm khàn. Nàng không có cơ hội di

chuyện. Trước khi nàng quyết định được nên chạy theo hướng nào, Bradford đã ôm lấy eo và kéo nàng về phía mình. Anh không hề rời mắt khỏi nàng. Khi nàng đã bị ép vào ngực anh, mặt nàng hướng lên, anh nói, “em phô bày sự quyến rũ của mình, để cho mọi gã đàn ông trong căn phòng nhìn thấy cơ thể đó của em, phớt lờ tôi, và bây giờ cố gắng khoát lác rằng em sẽ không nghe lời tôi. Đúng vậy, em yêu, tôi tin rằng đây là lúc em nên biết sợ rồi đây.”

Anh đang tức giận. Những múi cơ lộ ra trên má anh giật giật, một dấu hiệu chắc chắn rằng anh đang rất khó khăn để kìm giữ cơn thịnh nộ của mình. Caroline cảm thấy bất ngờ bởi lời nhận xét của anh. Nàng không thể tin làm sao anh có thể chuyển vấn đề sang nàng trong khi chính anh mới là người đã cư xử một cách tồi tệ.

“Tôi không hề phô bày sự quyến rũ của mình,” Caroline bắt đầu. “Chiếc váy của Loretta mới... mới phô bày hơn của tôi. Và anh mới chính là người đã đi ve vãn, không phải tôi. Đừng có nhìn tôi như thế. Anh đã ve vãn một người phụ nữ đã có chồng, hay anh đã quên rằng bà ta đã kết hôn?”

Nàng không chờ anh trả lời mà tiếp tục luôn, “tôi đã phớt lờ anh, đúng nhưng chỉ là sau khi anh sỉ nhục chiếc váy của tôi. Đó có thể là hành động trẻ con của tôi nhưng tôi đã muốn buổi tối hôm nay thật hoàn hảo và tôi đã phản ứng thái quá với những lời nhận xét kinh khủng của anh.”

“Tại sao?” Thái độ của Bradford trở nên cảnh giác và Caroline không thể nói anh đã phản ứng thế nào trước lời phản bác của nàng. “Tại sao em lại hi vọng có một buổi tối hoàn hảo?”

Caroline chuyển sang nhìn chăm chú vào chiếc cà vạt của anh. “Tôi đã hi vọng rằng anh... rằng điều đó, tôi tin rằng...” Caroline thở dài. Nàng không thể tiếp tục.

Bradford thấy mình bị lạc hướng bởi sự căng thẳng trong giọng nói của nàng. Anh nới lỏng vòng tay và bắt đầu vuốt nhẹ lưng nàng. “Chúng ta sẽ đứng ở đây cả buổi tối nếu cần thiết,” Bradford nói, “cho tới khi em nói cho tôi biết cái quái gì đang ở trong đầu em.”

Caroline biết anh sẽ làm như anh nói. Nàng gật đầu đồng ý và nói, “Tôi đã hi vọng rằng anh sẽ nói điều gì đó... tốt đẹp với tôi! Đó, tôi đã nói với anh sự thật và tôi sẽ rất cảm ơn nếu anh không cười. Tôi muốn nghe anh nói điều gì đó khác chứ không phải là anh muốn tôi. Có phải tôi đòi hỏi quá nhiều không?”

Bradford lắc đầu. Anh dùng tay nâng cằm nàng lên, buộc nàng nhìn thẳng vào mình. “Những từ ngữ tốt đẹp không phải là thứ tôi có trong đầu lúc này. Tôi tin rằng tôi muốn bóp cổ em hơn. Em đã khiến tôi quay vòng vòng suốt những tháng vừa qua. Tệ hơn nữa,” anh nhìn nàng bằng ánh mắt khiến nàng run lên vì xúc động, “tôi đã cho phép điều đó.” Anh dừng lại, hạ thấp giọng hơn. “Sự lộn xộn này sẽ kết thúc, Caroline, và trò chơi cũng vậy. Sự kiên nhẫn của tôi đã hết rồi.”

“Có phải anh đã kiên nhẫn bởi vì anh chờ tôi thừa nhận rằng tôi cũng muốn anh?” nàng thì thầm câu hỏi của mình, mục đích muốn anh hạ giọng. Biểu cảm của Caroline thể hiện sự căng thẳng. “Tôi muốn anh. Đó, sự thừa nhận của tôi đã làm anh hài lòng chưa? Trước khi anh hạ hê vì điều đó, Bradford, hãy hiểu rằng trong trái tim tôi, điều đó là chưa đủ. Tôi cũng đã yêu anh. Đó mới là điều quan trọng hơn, trong lòng tôi, tôi chấp nhận việc mình muốn anh bởi vì tôi yêu anh.”

Sự bức bối của Bradford biến mất bởi lời tuyên bố của nàng. Anh thấy mình mỉm cười, cảm thấy cảm giác hài lòng gần như lần át anh. Thực sự hài lòng, anh cúi xuống và cố gắng hôn Caroline, nhưng nàng lảng tránh anh với một cái lắc đầu cộc lốc.

“Đừng có mà tự mãn, Bradford. Tôi không hề muốn yêu anh. Anh không phải một người đàn ông tốt để yêu. Tại sao tôi không thể chọn một ai đó giống như Paul Bleachley chứ. Tôi tin rằng anh đã làm tôi trưởng thành,” Caroline tiếp tục, “nhưng rồi, có gì nữa, điều đó chẳng giải thích được cái gì thỏa đáng, phải không?” nàng thở dài lần nữa. “Và bây giờ anh lại định hôn tôi cho tới khi tôi không thể nghĩ được gì nữa, phải không?”

Bradford mỉm cười và đặt một nụ hôn lướt trên đỉnh đầu Caroline. Anh hít vào mùi nước hoa ngọt ngào của nàng và cảm thấy mê đắm.

“Tôi thực sự ước rằng anh sẽ không làm điều đó, Bradford.”

“Em đã thực sự tin rằng em có thể mặc chiếc váy này mà không bị hôn ư?”

“Đúng vậy.” Đó là một lời thì thầm ngay trên miệng Bradford. Và rồi anh hôn nàng và nàng hôn trả lại anh. Miệng anh thật ấm, lưỡi anh như một luồng nhiệt mềm mại khi nó xâm nhập và vuốt ve nàng. Tay Caroline ôm lấy eo Bradford, ngay khi anh ôm lấy nàng, cho phép anh dẹt nên chiếc lưới đam mê đầy cảm xúc.

Nụ hôn cuối cùng cũng kết thúc và Bradford phải giữ lấy Caroline. Nàng ngả người vào ngực anh, chờ anh nói với nàng điều ẩn giấu trong trái tim anh.

“Việc yêu tôi khó chịu đến thế ư?” Bradford hỏi.

Nàng có thể nghe rõ tiếng cười trong giọng nói của anh và xù lên. “Giống như đau dạ dày vậy,” Caroline nói với anh. “Tôi đã trải qua một khoảng thời gian dài không thích anh và tôi cảm thấy thoải mái với cảm giác đó, và rồi đột nhiên chuyện lại như thế này.”

“Việc đau dạ dày hay việc em chấp nhận rằng em yêu tôi?” Bradford mỉm cười với sự so sánh của nàng. “Và em còn buộc tội tôi không biết lắng mạn!”

Tiếng gõ cửa dè dặt đã cắt ngang cuộc thảo luận. Caroline cảm thấy thất vọng, vì nàng gần như chắc chắn về việc Bradford sẽ nói với nàng rằng anh yêu nàng.

“Brad? Aimsmond muốn có vài lời vờ vờ cậu.” Đó là giọng Milford và anh có vẻ đang không vui về gì.

“Anh có thể đã khiến bác tôi tức giận vì đã kéo tôi vào đây,” Caroline nói. “Tôi sẽ đi và đưa ông đến đây với anh,” nàng nói thêm khi đi về phía cửa. “Và đừng cho rằng cuộc thảo luận của chúng ta đã kết thúc, Bradford.” Cùng với những lời cảnh báo đó, Caroline đóng lại cánh cửa phía sau mình.

Caroline nghĩ sẽ nhìn thấy Milford đang chờ bên ngoài nhưng anh đã đi trù trước. Nàng dừng lại vuốt thẳng lại tóc và váy rồi nhanh chóng đi về phía phòng khách.

Nigel Crestwall đang ập trong bóng tối và đột ngột ôm lấy nàng khi nàng vừa đi đến góc ngoặt. Người đàn ông ghê tởm đó đẩy nàng đến bên bức tường trước khi nàng có thể thốt nên lời phản đối. Hắn ta bắt đầu đặt những nụ hôn ẩm ướt lên cổ nàng và thì thầm những lời dung tục vào tai nàng. Caroline quá giận dữ, quá choáng váng bởi sự tấn công khiến nàng không ngay lập tức chống trả lại.

Cuối cùng nàng cũng bắt đầu chống trả đúng lúc Bradford đi đến góc rẽ và phát hiện ra họ. Nigel không bao giờ biết được thứ gì đã đánh vào mình. Hắn đột nhiên bị hất tung lên và rồi đáp xuống cánh

cửa phía sau với một tiếng bịch nhẹ nhàng. Chiếc bình trên cái bàn bên cạnh lung lay rồi đổ xuống đỉnh đầu của hắn.

Caroline nhìn chăm chăm vào Crestwall một lúc, run rẩy vì ghê tởm.

“Đó là lỗi của em,” Bradford lảm bảm, và Caroline quá kinh ngạc với lời nhận xét hung dữ đó khiến nàng chỉ biết nhìn anh một cách sững sờ. Rồi nàng bắt đầu cảm thấy thực sự sợ hãi, vì nàng chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt điên cuồng của anh như thế trước đây. Sức mạnh phía sau, từ cả tư thế và biểu cảm đầy đe dọa của anh, và Caroline thực sự cảm thấy sợ anh.

Nàng lắc đầu, cố gắng che giấu nỗi sợ hãi, và tiếp tục nhìn anh. “Người đàn ông đó tấn công tôi và đó là lỗi của tôi ư?” nàng hỏi trong tiếng thì thầm.

Nigel cố gắng đứng lên, mắt hắn phóng về phía này rồi phía khác, và Caroline biết rằng hắn ta đã tìm ra một lối thoát. Bradford nhìn hắn trong khi nói với Caroline, “nếu em không mặc giống như một người phụ nữ dung tục, em sẽ không bị đối xử như vậy.”

Lời tuyên bố của anh lơ lửng giữa họ. Nỗi sợ hãi của Caroline biến mất và nàng trở nên tức giận. “Đó có phải lời bào chữa anh tự nói với mình mỗi khi anh chạm vào tôi? Rằng tôi là một người dung tục vậy nên điều đó có thể chấp nhận?”

Bradford không trả lời nàng, Nigel đi vòng qua họ, đôi mắt hoang dại đầy sợ hãi. Bradford vươn một tay tới túm lấy cổ áo của hắn, và dí hắn về phía bức tường cho tới khi chân của hắn lơ lửng trong không khí. “Nếu mày còn chạm vào cô ấy một lần nữa, tao sẽ giết mày. Chúng ta đã hiểu ý nhau chưa vậy?”

Nigel không thể trả lời – sự kìm kẹp của Bradford xiết lấy cổ của hắn – chặn lại bất cứ âm thanh nào thoát ra khỏi cổ họng hắn – nhưng hắn ta có thể gật đầu. Bradford thả hắn ra và tiếp tục quan sát cho tới khi Nigel chạy đến tận cửa, mở nó ra và biến mất vào bóng đêm. Caroline bắn khoăn liệu Rachel sẽ làm gì khi phát hiện vị hôn phu của mình đột nhiên biến mất và rồi nhanh chóng vất vắn đề đó sang một bên.

Bradford chữa sự tức giận sang Caroline. Anh đứng trước mặt nàng, chặn đi lối thoát của nàng. Caroline ưỡn thẳng vai và nói, “tôi đã không làm gì để dụ dỗ anh ta. Và anh phải tin tôi trong việc này. Anh đã không nhìn thấy chuyện xảy ra như thế nào.”

“Đừng có nhắc đến cái từ tin tưởng với tôi lần nữa không thì tôi có thể sẽ đánh em đấy! Đây là thời gian để chúng ta hiểu nhau, Caroline.”

“Cậu đây rồi, Bradford!” giọng của hầu tước phá vỡ tình trạng căng thẳng. Caroline là người đầu tiên di chuyển. Nàng quay lại, buộc mình nở một nụ cười và quan sát bác Milo đang từ từ tiến về phía họ.

“Tôi sẽ về nhà bây giờ,” ngài hầu tước giải thích. Ông nắm lấy tay Caroline và mỉm cười. “Cháu sẽ đến thăm ta lần nữa vào ngày mai chứ?” ông hỏi cô cháu gái với giọng nói nhiệt tình.

“Vâng ạ,” Caroline gật đầu đồng ý.

“Tốt! Bradford, tôi mong sẽ gặp cậu ở nhà tôi sớm, cậu bé,” ngài hầu tước tuyên bố.

“Tôi sẽ gửi lời trực tiếp cho ngài,” Bradford đáp lại. Caroline chú ý thấy giọng của anh vẫn giữ sự kính trọng và không hề có dấu vết vào của sự tức giận. Nàng quyết định rằng anh giỏi hơn nàng trong việc kiểm soát cảm xúc của mình. Nàng vẫn còn cảm giác muốn hét lên và cầu nguyện rằng điều nàng đang cảm nhận không bị biểu cảm trên khuôn mặt nàng.

“Họ đang bắt đầu đi rồi,” ngài hầu tước nói. “Loretta sẽ cho ta đi nhờ trên đường cô ấy đến một cuộc hẹn khác.” Ông quay lại vẫn được Caroline khoác tay và bắt đầu đi về phía cửa. “Không biết Franklin đi đâu rồi nữa,” ông tiếp tục. “Ngay khi Brax thông báo rằng những nhóm nào sẽ đi với nhau, Franklin liền đứng lên và biến mất.”

Caroline có thể cảm thấy được Bradford phía sau mình. “Cháu sẽ đi với cha cháu.”

“Không đâu,” bác nàng thông báo. “Ông ấy đã hộ tống quý bà Tillman và cô con gái Rachel rồi. Không thể thấy bóng dáng của Nigel đâu nhưng bác nghĩ anh ta sẽ quay lại thôi. Milford đề nghị rằng cháu và anh ta cùng đi với Bradford.”

Caroline cảm giác như vai mình sụp xuống, nàng không muốn đi cùng Bradford một chút nào. Nàng cần thời gian tránh xa anh để sắp xếp lại cảm xúc của mình. Cách duy nhất là nàng phải thoát khỏi cơn tức giận của anh và tìm nơi nào đó yên tĩnh để suy nghĩ. Nàng không thể suy nghĩ khi có Bradford bên cạnh. Hơn nữa, nàng tự nói với chính mình, nàng cần trong tình trạng tốt nhất khi đối đầu với Bradford, trong khi bây giờ nàng thấy mình thật... chán nản.

Caroline nghĩ đến một cơn đau nửa đầu. Nàng đặt lưng bàn tay lên trên trán trong một cử chỉ rất kịch, thậm chí nàng nghĩ việc mình làm mới hèn nhất làm sao. “Cháu cảm thấy-” nàng không thể hoàn thành câu nói của mình. Cửa đã mở ra sau lưng ngài hầu tước và Caroline thỉnh lình bị quay lại. Chiếc áo choàng ngoài của nàng vắt vẻo trên vai, bị xô đẩy một cách mạnh mẽ.

“Vấn đề về dạ dày ư?” Bradford hỏi bằng một giọng lười biếng và điều chỉnh lại chiếc áo choàng. Carolin lờ đi câu hỏi của anh. Nàng biết anh đang nhắc đến lời nhận xét trước đó của nàng về việc nàng yêu anh và không thấy có chút gì hài hước cả. Nàng chuyển cái nhìn lên, thấy rằng biểu cảm của Bradford vẫn ác nghiệt và nhận ra rằng anh cũng không nghĩ nó hài hước chút nào.

Milford đến, chờ Deighton mở cửa và đi theo họ ra bên ngoài. Anh ta nói về buổi hòa nhạc, nhận xét rằng cô gái hát giọng nữ cao người Ý vô cùng ngoạn mục, nhưng Caroline không để ý chút nào. Nàng trèo vào trong xe và ngồi ở giữa chiếc ghế bọc da sang trọng. Milford vào theo và ngồi ở chiếc ghế đối diện. Caroline chắc chắn Bradford sẽ phải ngồi cùng với anh bạn mình.

Bradford không có ý định ngồi ở đâu khác ngoài chỗ bên cạnh nàng. Và anh cũng không hề lịch sự nữa. Caroline lập tức dịch người tránh xa anh, nắm lấy chiếc váy để anh không thể dẫm lên nó và dán chặt người vào một bên của chiếc xe ngựa.

Caroline giữ im lặng trong hầu hết quãng đường từ nhà đến rạp hát. Nàng biết rằng Milford đã cảm giác được sự căng thẳng nhưng nàng không buồn quan tâm đến sự không thoải mái của anh ta. Không phải anh ta là người đưa ra ý kiến đề họ đi cùng nhau sao? Bradford có vẻ thư giãn hơn khi nói chuyện với bạn mình. Anh phớt lờ Caroline cũng như nàng phớt lờ anh. Nhưng anh ngồi quá gần với nàng. Cánh tay anh cọ xát vào nàng và những mũi cơ ở chân anh dính chặt lấy chân nàng.

“Caroline, em có vẻ ít tiếng,” Milford cuối cùng cũng nhận xét. “Em thấy không khỏe ư?”

“Cô ấy bị đau dạ dày,” Bradford thông báo ngắn gọn. “Và nó sẽ không hết được. Ngay khi cô ấy chấp

nhận sự thật đó, cô ấy sẽ cảm thấy tốt hơn rất nhiều.”

Milford tỏ ra khó hiểu với lời nhận xét của bạn mình. Anh cứ liếc nhìn từ người này sang người kia.

“Đó là một biện pháp chữa trị kinh khủng, độc đoán và không thể chịu đựng được cho căn bệnh đau dạ dày.” Caroline đáp trả. Giọng nàng nghe thật căng thẳng.

Bradford không đáp lại. Milford nhìn nàng như thể nàng vừa nói thứ tiếng nước ngoài mà anh không hiểu được. Rồi Caroline mỉm cười với Milford và đến Bradford cũng làm điều tương tự khiến nàng xao động. Anh cũng khiến nàng bối rối một cách rõ ràng. Nàng bật cười và chỉ lắc đầu khi Milford nhón một bên lông mày dò hỏi.

Buổi hòa nhạc rất tuyệt vời và Caroline thấy rất thích thú. Bradford đứng bên cạnh nàng và giới thiệu nàng với một số người. Brummell cũng tham gia và còn nháy mắt với Caroline ngay trước mặt một đám người nữa. Bradford và Caroline hiếm khi nói lời nào với nhau. Có một đám đông ở phía ngoài nhà hát trong khi mọi người chờ xe ngựa của mình đến. Trời bắt đầu mưa và vài quý cô hét lên khó chịu. Caroline đứng giữa Milford và Bradford, hoàn toàn không mảy may để ý đến cơn mưa và chờ cho tới khi chiếc xe ngựa của Bradford tới.

Khi cỗ xe đến trước mặt họ, Bradford mở cửa và giúp Caroline vào bên trong. Anh dường như nhớ ra điều gì đó và đột nhiên quay lại và đi về phía trước chiếc xe. Khi anh quay vào trong với Caroline và Milford, mặt anh thật cau có.

“Có suy đoán rằng cha em sẽ cưới quý bà Tillman,” Milford nói với Caroline khi chiếc xe đã chạy trên đường.

Caroline nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ rằng lẽ ra xe của họ sẽ phải vòng lại thay vì rẽ trái đi vào con đường lớn, và không đi theo hướng về nhà nàng.

Nàng cau mày khi nàng yêu cầu Milford nhắc lại lời của anh và liếc nhanh sang Bradford. Anh đang nhìn chăm chú vào khoảng trống và rõ ràng đang suy nghĩ một cách vô định.

“Cha của tôi dường như khá hứng thú với quý bà Tillman,” Caroline đáp lại. Nàng nhìn về phía cửa sổ, không tiếp tục chủ đề đó nữa và lập tức chú ý đến sự thay đổi đột ngột của người ngồi bên cạnh mình.

“Kéo rèm lại!” lời yêu cầu cộc lốc đến từ Bradford khiến Caroline bức bối. Anh dường như rất giận dữ. “Chết tiệt! Bản năng của tôi đã lơ đãng,” anh nói với Milford.

Caroline không hiểu anh đang nói gì với Milford. Hai người đàn ông trao đổi ánh mắt với nhau rồi cùng rút súng ra.

Chiếc xe ngựa đột nhiên tăng tốc và Caroline phải gồng mình lên. Bradford quàng cánh tay của mình qua vai nàng và kéo nàng về phía mình, trở thành trụ cột vững vàng cho nàng bám vào.

“Đó không phải Harry,” Bradford nói. Giọng anh đã nhẹ nhàng và Caroline nghĩ rằng anh đã kiểm soát bản thân vì nàng, để nàng không cảm thấy hoảng sợ.

Hàng loạt các cảm xúc đấu tranh trong Bradford. Anh tự tức giận với chính mình khi đã không chú ý,

vì đã chấp nhận lời giải thích của tên đánh xe rằng Harry đang ốm và tin rằng anh ta là người thay thế, nhưng hơn tất cả, anh lo lắng rằng Caroline có thể bị thương. Nàng bị kẹp ở giữa. Kẻ nào đó muốn nhắm vào anh, có thể bởi sự ảnh hưởng của anh trong vấn đề chiến tranh, nhưng bất kể là ai đã thực hiện cái sai lầm chết người này, hẳn ta đã động đến Caroline và hẳn sẽ phải chết.

Milford nâng tấm rèm lên đúng lúc người đánh xe nhảy ra khỏi chỗ của mình. “Người lái xe đi rồi,” anh nói với giọng lạnh đậm. Bradford xiết chặt vòng ôm của anh với Caroline đúng lúc chiếc bánh xe bay ra khỏi cổ xe. Âm thanh vang lên chói tai. Chiếc rèm rơi xuống và Caroline không thể nhìn thấy ánh sáng lóe lên từ những thanh kim loại đang cào xuống mặt đường. Milford chống chân mình về phía chỗ ngồi đối diện và Bradford cũng làm tương tự. Anh dùng bờ vai rộng lớn của mình nện chặt vào góc chiếc xe. Caroline đột nhiên bị giật mạnh trong vòng ôm của anh, đầu nàng được bảo vệ trong vòm ngực anh.

Chiếc xe ngựa giật mạnh một cách dữ dội, đẩy hết không khí ra khỏi ngực Caroline. Nàng có thể nghe thấy tiếng vó ngựa đang phi đi, biết rằng đây cương hẳn đã bị tháo ra khiến chúng được tự do và cảm thấy may mắn vì họ không bị kéo xuống bởi trọng lượng của chiếc xe.

Bradford bị ảnh hưởng nhiều nhất. Anh nằm ở dưới cùng với Caroline ở phía trên và Milford đang đè lên cả hai người họ.

Caroline từ từ mở mắt và nhìn thấy khẩu súng của Milford chỉ cách mũi mình một inch. Nàng nhẹ nhàng đẩy khẩu súng để nó không chĩa vào mình trong khi tiếp tục cố gắng để hít thở. Nàng rên lên một tiếng, bởi vì sức nặng của Milford hơn là bởi vị trí kỳ lạ mà chân nàng đang bị giam giữ, và Milford lập tức lặn ra khỏi người nàng. Caroline bắt đầu ngồi dậy, nhận ra rằng chân mình đang giăng ra ở hai bên hông của Bradford và nhanh chóng cố gắng nâng mình lên. Nàng nỗ lực kéo chân sang một bên, bị mất thăng bằng và đầu gối của nàng chèn vào giữa hai chân anh.

Bradford kêu lên một tiếng và ôm lấy hông Caroline. “Tôi giữ được rồi, em đã không bị thương,” anh nói với điệu bộ nhấn nhá khiến Caroline cảnh giác. Nàng vươn tay vuốt một bên sườn mặt của anh.

“Anh ổn chứ?” nàng hỏi. Có thể nghe ra sự lo lắng trong giọng nói của nàng và Bradford nhận ra rằng nàng sợ hãi bởi vì anh có thể bị thương hơn là điều vừa mới xảy ra.

Anh phải vuốt gọn lọn tóc ra để có thể nhìn rõ khuôn mặt nàng. “Nếu em còn không di chuyển cái đầu gối của mình, tôi sẽ sớm trở thành hoạn quan mất,” anh thì thầm với nàng.

Milford đã nghe thấy lời nói đó của anh và bắt đầu cười khùng khục. Caroline đỏ mặt và rên lên lần nữa khi chiếc giày của Milford đập vào nàng. Milford xin lỗi trong khi anh hướng đến phía cánh cửa đang mở và trèo ra ngoài. Bradford bảo vệ đầu của Caroline khỏi đôi giày của Milford khi anh bạn bật người qua cánh cửa. Rồi anh nâng Caroline lên và Milford kéo nàng ra khỏi cánh cửa.

Cỗ xe bị dạt sang một bên đường và Caroline đi vòng xung quanh để xem xét sự phá hủy khi Bradford nhảy ra ngoài. Chỉ một cái nhìn xung quanh đã nói cho Bradford biết rằng họ đang ở trung tâm của khu phía dưới London. Đám đông đã tụ tập lại nhưng họ đang nhìn Caroline thay vì cỗ xe. Bradford lâm bầm điều gì đó với Milford rồi đi vòng qua cỗ xe và kéo Caroline lại phía mình.

Caroline chú ý thấy cả Milford và Bradford vẫn đang cầm vũ khí của họ. Điều đó làm lóe lên trong nàng rằng mỗi nguy hiểm vẫn chưa qua.

Bradford nhìn biển hiệu của một quán rượu ở giữa đoạn đường và nói với Milford, “Đưa Caroline

vào đó trong khi tôi tìm ai đó có thể hỗ trợ.”

Milford gật đầu và Caroline đột nhiên bị kéo về phía anh và bị đưa đi theo. Nàng liếc nhìn lại phía Bradford và gần như đã thốt lên rằng hãy cẩn thận nhưng lại thay đổi ý định. Nàng không muốn bất kỳ ánh mắt đang dõi theo của những người ở đây biết rằng nàng đang quan tâm đến vấn đề an toàn. Điều đó có thể gợi nên những ý định trong đầu họ.

“Kẻ nguy hại,” Caroline đọc thành tiếng khi nàng nhìn cái biển hiệu treo lệch trên cửa quán rượu. “Thật là một cái tên kỳ lạ. Chúng ta vào trong đó và rồi sẽ làm nên điều nguy hại ư?” nàng hỏi Milford. Giọng nàng run run, chân nàng bắt đầu run rẩy, và nàng biết cuối cùng mình cũng nhận thức được về vụ tai nạn.

Milford chứng minh anh là một người bình tĩnh. Anh mỉm cười, vỗ vai nàng một cách vui vẻ và nhìn đến cánh cửa đang mở. “Tiểu thư Caroline,” Milford nói với một giọng điệu trang trọng, “tôi xin giới thiệu với em nghệ thuật của khu ô chuột. Em đã sẵn sàng cho bài học đầu tiên chưa?” anh hỏi, nở một nụ cười bất lương khiến Caroline thấy rất cảm kích.

“Rất sẵn lòng,” Caroline trả lời, mỉm cười đáp lại. Nàng đi vào trong căn phòng đầy khói thuốc và cảm thấy muốn bỏ chạy ngay lập tức. Chiếc váy thướt tha của nàng tương phản với những bộ quần áo nâu sẫm của những người ở đây.

Căn phòng gần như chỉ đầy một nửa và Caroline ước lượng rằng có khoảng mười lăm người đang nhìn thẳng vào nàng. Milford kéo nàng đi lên cho tới khi họ đứng ở cuối quầy bar ở phía xa. Nàng phát hiện ra ý định của anh. Anh ấn nàng vào một góc ghế phía sau nàng được bảo vệ rồi đứng chắn phía trước nàng.

Người chủ quán của cái địa điểm tai tiếng này cuối cùng cũng kết thúc việc quan sát và hỏi họ cần gì. Milford nói với người đàn ông rằng anh muốn hai ly brandy và vì anh trong tâm trạng vui vẻ nên anh sẽ mời mọi người cùng uống.

Sự im lặng trước khi Milford tuyên bố rằng anh sẽ mua đồ uống cho tất cả đã biến mất. Một tiếng hô chấp nhận vang lên và những tiếng hò hét gọi bia và whiskey nổi lên xung quanh Caroline.

“Đó là một bước đi thông minh đấy, Milford,” Caroline ca ngợi. “Anh biến những người có thể là kẻ thù thành bạn chỉ trong vài phút. Rất đáng chúc mừng.” Caroline buộc phải dành tặng lời khen cho Milford khi anh bồi rồi quay lại và nhìn nàng. Anh đã cất súng đi nhưng tư thế của anh nói rằng anh vẫn sẵn sàng lao vào cuộc chiến bất cứ lúc nào.

“Tôi gần như thấy tiếc vì điều đó,” Milford thừa nhận với một tiếng cười thâm. “Chúa ơi, đã rất nhiều năm kể từ khi tôi tham gia vào một cuộc ẩu đả.” Caroline mỉm cười nhưng nụ cười biến mất ngay khi cánh cửa quán rượu mở toang và bốn người đàn ông trông thật dữ tợn xông vào trong. “Anh vẫn có thể có được điều mình muốn đấy,” Caroline thì thầm khi nàng nhận thấy những người đàn ông đang nhìn chằm chằm vào nàng.

Tiếng yêu cầu im lặng đến từ một trong những người đàn ông, một gã cao lớn với cái bụng bự nhìn như thể hắn ta đã không tắm cả thập kỷ rồi, từ từ đi về phía họ.

“Hãy để chúng tôi thấy cô gái xinh đẹp đang lẩn trốn nào,” gã đàn ông yêu cầu. Hắn tiến đến đây Milford sang một bên ngay sau lời tuyên bố nhưng Milford lại tỏ ra không thể đẩy lui. “Đừng nguyên đó đi,” Milford nói với Caroline cùng một tiếng thở dài từ chối. Và rồi anh bắt đầu nhập cuộc, nắm

tay của Milford tấn công hàm dưới của gã đàn ông làm hắn bật lùi về phía sau. Những người đi cùng gã ngay lập tức xông vào.

Caroline quan sát, cảm thấy kinh sợ khi nàng tránh một chiếc cốc và các đồ vật bay về phía mình. Cuộc chiến đầu rõ ràng là không cân sức, và nàng cảm thấy thực sự lo lắng rằng Milford sẽ bị thương.

Gã chủ quán quyết định nắm lấy cơ hội và đi lên. Ông ta nắm tóc Caroline, cố gắng kéo nàng về góc quầy ba với ông ta. Nàng lập tức hét lên và ước gì mình đã không làm thế, vì tiếng la của nàng đã làm phân tâm Milford. Anh quay lại nhìn nàng khiến bản thân dễ dàng bị tấn công.

“Hãy nhìn xem ông đang làm gì!” Caroline gào lên khi nàng nhấc một chai whiskey đầy từ phía quầy ba và đập nó vào người lão chủ quán. Gã đàn ông đáng ghét đó ngã xuống và Caroline nhanh chóng đi chuyển ra sau quầy ba. Nàng quyết định rằng Milford cần giúp đỡ một chút và bắt đầu ném những cái chai về phía những người đàn ông đang tấn công anh.

Cánh tay nàng không được chính xác lắm. Một người đàn ông quay hẳn lại và đi về phía quầy ba, hắn đã đi được nửa đường trước khi nàng có thể tấn công đủ mạnh để hắn dừng lại. Hắn rên lớn và đổ sụp xuống phía trước quầy. Một vài người khách trong quán tham gia vào cuộc chiến và Caroline không chắc rằng họ đang đứng về phía nào. Tất cả đồng chai đều đến từ một cái hộc phía sau nàng và Caroline phải nhìn xuống dưới để tìm thêm. Nàng đẩy những cái thùng ra khỏi đường đi và phát hiện thấy một thùng vũ khí mới. Gã chủ quán hẳn phải thường xuyên giải quyết các rắc rối trong quá khứ, vì chúng có vẻ đã được để lâu, những chiếc dao cong, hai khẩu súng đã lên đạn, và một chiếc dùi cui nhưng nó quá nặng để nâng được lên.

Caroline chọn những khẩu súng. Nàng đặt một khẩu lên quầy ba và cầm khẩu còn lại trong tay. Cuộc chiến đang nghiêng về phía Milford, nàng thấy thế, mặc dù từ cái cách anh đang cố gắng chống lại ba gã đàn ông cùng một lúc, Caroline không nghĩ rằng anh nhận ra điều đó.

Một ánh thép lóe lên thu hút sự chú ý của Caroline. Một người đàn ông đứng ở góc xa nâng cánh tay lên và ném một con dao về phía lưng của Milford. Caroline lập tức nổ súng. Con dao rơi xuống và gã đàn ông kêu lên đau đớn.

Cuộc chiến tạm ngừng và tất cả mọi người, bao gồm cả Milford quay ra nhìn gã đàn ông đang ôm lấy tay mình. Và rồi tất cả lại quay sang nhìn chăm chăm vào Caroline. Nàng cảm thấy rằng nàng nên có vài lời giải thích. “Những con dao không được phép sử dụng trong cuộc chiến này,” nàng thông báo bằng một giọng nghiêm túc và ấn tượng. Ý định của nàng quá rõ ràng. Nàng nâng khẩu súng thứ hai và nhìn vào Milford. “Thế nào?” nàng hỏi khi anh tiếp tục há hốc miệng nhìn nàng. “Anh sẽ tiếp tục cuộc đấu hay là chúng ta sẽ rời khỏi đây hả?”

Milford gầm lên rồi túm lấy cổ của hai gã đàn ông và đập đầu chúng vào nhau. Cả hai cùng ngã xuống ngay khi một tên khác chạy lên phía trước. Và trong khoảng thời gian đó, Caroline chờ đợi một cách kiên nhẫn cho mọi chuyện xong xuôi. Nó xảy ra nhanh hơn nàng nghĩ. Cánh cửa quán rượu đập vào tường rung bần bật, rơi hẳn ra khỏi bản lề. Âm thanh đó có thể không đủ để làm gián đoạn cuộc chiến nhưng tiếng rống của người đàn ông hiện ra sau cánh cửa thì chắc chắn có thể.

Bradford nhìn như sẵn sàng giết người. Caroline cảm thấy may mắn vì anh đứng ở phía mình. “Cậu đến đúng lúc ngọt ngào đây!” Milford hét lên giữa những cú đâm. Bradford tìm thấy Caroline. Nàng cười với anh để anh biết rằng nàng vẫn ổn, và biểu cảm của anh lập tức chuyển từ giận dữ sang vẻ bình thường. Caroline nhìn anh từ từ cởi áo khoác, treo nó cẩn thận lên chiếc ghế gỗ phía sau. Anh tận hưởng thời gian ngọt ngào của mình! Milford gọi lần nữa và Bradford cuối cùng cũng tiến đến.

Anh kết thúc nhanh gọn và Caroline mặc dù nằng đã biết sức mạnh của anh nhưng đến giờ vẫn thấy ngạc nhiên. Anh chưa bao giờ thể hiện một chút căng thẳng, ngay cả khi anh nâng gã đàn ông gấp đôi cân nặng của anh và ném hẳn ra khỏi cửa. Một gã rồi một gã nữa lặn lượt đi theo cho tới khi vỉ hè bên ngoài rải rác những thân người đang rên rỉ. Bradford kéo tên cuối cùng từ tay Milford, ném hẳn ra khỏi cửa bằng một cú duy nhất.

Anh trông vẫn rất hoàn hảo, mặc dù mái tóc có rũ xuống một chút. Milford, ngược lại, trông thật nhếch nhác, chiếc áo khoác bị xé rách, chiếc quần ông túm thì lấm bẩn. Nàng quan sát khi anh hát tay và điều chỉnh lại cả vạt của mình.

“Đồ uống ở bên trong,” Caroline quay về phía hai người đàn ông và thông báo. “Đây là nếu tôi tìm ra được một chai.”

“Em yêu, tôi tin rằng em đã ném hết chúng rồi,” Milford nhận xét.

“Tôi tưởng cậu sẽ bảo vệ cô ấy,” Bradford lăm bắm đầy bức bối. “Caroline, đi ra khỏi chỗ đây. Người đánh xe đang chờ rồi.”

Caroline gật đầu và từ từ lách người đi ra, Bradford đi đến để xem cái gì đang chắn đường nàng rồi lắc đầu. “Tôi sẽ không hỏi gì,” anh tuyên bố với Milford, người đã đi đến bên anh.

“Tốt nhất là anh không hỏi,” Caroline đáp lại. “Trọng mắt anh, lẽ ra tôi nên nôn mửa và khóc lóc phải không? Milford? Khu ô chuột thực sự cũng có triển vọng đấy,” nàng tiếp tục. “Và những cuộc ẩu đả chắc chắn rất thú vị. Tại sao anh lại từ bỏ chúng?”

Milford bật cười còn Bradford nhăn mặt. Anh nắm lấy tay Caroline và kéo nàng đi ra cửa.

Bên trong chiếc xe ngựa thuê khá tù túng và Caroline buộc phải ngồi trong lòng Bradford. Anh vẫn đang cau có và Caroline nghĩ rằng anh thậm chí chẳng để ý gì đến cuộc trò chuyện.

Nàng biết anh không phải tức giận với nàng, bởi vì anh vẫn vuốt nhẹ một bên má nàng một cách vô thức trong khi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Khi cỗ xe dừng lại trước cửa nhà nàng, Caroline mỉm cười với Milford và nói, “Quả là một buổi tối đáng yêu thừa ngài! Đầu tiên là buổi hòa nhạc và sau đó là cuộc ẩu đả! Và tôi chưa bao giờ trải nghiệm cả hai điều đó trước đây.”

Bradford di chuyển ra ngoài cỗ xe và đứng chờ để giúp Caroline. Milford chặn nàng lại, nắm lấy tay nàng và đặt một nụ hôn lên lòng bàn tay. “Rất mong chờ cuộc phiêu lưu tiếp theo của chúng ta, tiểu thư Caroline.” Mắt anh lấp lánh với sự tinh nghịch và Caroline bật cười vui vẻ.

“Sẽ không có bất cứ cuộc phiêu lưu nào nữa,” Bradford tuyên bố bằng một giọng vô cùng kiên định.

Caroline để anh đỡ nàng xuống và ngoan ngoãn đi theo anh đến trước cửa.

“Bradford, anh thực sự tức giận với tôi đấy ư?” nàng thì thầm hỏi.

“Tôi sẽ không cho phép em gặp nguy hiểm nữa,” Bradford đáp lại. Anh nắm lấy vai nàng và kéo nàng vào vòng ôm của mình. “Tôi không muốn có chuyện gì xảy ra cho em.” Anh cúi xuống và đặt một nụ

hôn lên má nàng.

Deighton mở cửa và Caroline miễn cưỡng đi vào bên trong. Nàng cảm thấy thất vọng vì Bradford đã không đi theo nàng.

Nàng nghĩ cuộc nói chuyện của họ sẽ phải chờ đến ngày hôm sau. Rồi anh sẽ thừa nhận rằng anh yêu nàng. Và mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Chương 9

“Có ai đó đã can thiệp tới những cái bánh xe,” Bradford nói với Milford ngay khi họ trên đường trở về. “Điều đó có nghĩa là có sự cố ý.”

“Cậu lại tạo thêm kẻ thù nữa hả Brad?” Milford dò hỏi. Anh không còn cười nữa. Caroline đã ạn toàn trọng ngôi nhà của nàng và anh có thể thể hiện sự lo lắng và tức giận của mình. “Chúng ta có thể đã bị giết.”

“Dù là kẻ nào đã gây ra chuyện này thì hẳn cũng nên tự lo lắng cho mình đi,” Bradford tuyên bố. “Caroline quá ngây thơ và tôi sẽ không để cô ấy rơi vào nguy hiểm.”

“Cậu định làm gì tiếp theo?” Milford hỏi. Khuôn mặt anh cũng cau có chẳng kém gì Bradford.

“Tôi sẽ tìm ra kẻ nào đứng sau chuyện này và giải quyết hẳn,” Bradford nói. “Nhưng cho tới khi tôi có câu trả lời, tôi sẽ không gặp Caroline. Càng cách xa những người chúng ta quan tâm, chúng ta càng đỡ lo lắng.”

“Cậu sẽ giải thích với cô ấy chứ?” Milford hỏi. Anh đồng ý với Bradford rằng anh nên tránh xa Caroline cho tới khi sự đe dọa qua đi. Nhưng anh cũng nghĩ đến cảm xúc của Caroline và sự ảnh hưởng của việc chia cách này.

“Không. Sẽ tốt hơn nếu cô ấy cũng tin rằng tôi đã hết hứng thú. Hơn nữa, cô ấy sẽ không dễ bị thuyết phục. Đó là điều bắt buộc, để mọi người tin tưởng nếu không cô ấy có thể bị sử dụng để chống lại tôi.”

“Và Braxton thì sao? Cậu có nói với ông ấy không?”

Bradford lắc đầu. “Không. Ông ấy có thể để lộ và nói với Caroline.”

“Chúng ta sẽ bắt đầu từ đâu?” Milford hỏi. “Càng sớm tìm ra gã đó càng tốt. Harry có thể giúp đỡ chứ?”

Bradford gật đầu. “Và tôi cũng sẽ nói chuyện với những người bạn ở Bộ Chiến tranh nữa.”

“Khi việc này kết thúc, cậu sẽ phải đối mặt với một cuộc chiến mới,” Milford tuyên bố.

Cả hai cùng nói tên của nàng.

Hai tuần tiếp theo là thời gian không thể chịu nổi đối với Caroline. Ban đầu nàng đơn giản là không tin rằng Bradford đã bỏ rơi nàng. Nàng sử dụng mọi lý do, mọi lý luận có thể nghĩ ra, cho tới bởi tôi

nàng đôi diện mặt đối mặt với anh ở Almacks và Bradford nhìn xuyên qua nàng như thể nàng không hề tồn tại. Và nàng phải chấp nhận sự thật.

Mọi chuyện đã kết thúc.

Charity thể hiện sự tức giận ra mặt còn hơn Caroline. Nàng nổi xung và quát mắng rằng Bradford cần được quát một trận roi ngựa ra hồn. Và nàng vô tình tăng thêm nỗi đau cho Caroline khi nói với nàng về những lời đồn đại liên quan đến những hành động tai tiếng của Bradford. Công tước Bradford đã trở lại như trước đây, người ta cho rằng anh đã ngủ với hầu hết những phụ nữ ở London. Anh ta xuất hiện mỗi tối với một người phụ nữ khác trong tay. Anh ta đã quay lại với lối sống cũ, đánh bạc và uống rượu liên miên. Mọi người bao gồm cả Charity tin rằng Bradford đang sống đúng với bản chất của mình.

Sau cuộc gặp gỡ với Bradford ở Almacks, Caroline từ chối tất cả những lời mời và ở nhà vào các buổi tối. Nàng viết một bức thư dài cho Caimen, nói ra tất cả những cảm xúc của mình nhưng ngay sau khi Deighton gửi nó đi, nàng liền cảm thấy hối hận vì sự bông bột của mình. Bức thư đó chỉ khiến anh họ nàng lo lắng và anh cũng không thể giúp gì được cho nàng.

Bá tước Braxton không biết được những đau đớn Caroline đang phải chịu đựng. Nàng luôn luôn duy trì nụ cười khi gặp ông và tỏ vẻ vô cùng hài lòng. Ông chấp nhận lời xin lỗi của nàng rằng nàng thấy mệt mỏi với những bữa tiệc không dứt và muốn ở nhà để tập trung chuẩn bị cho đám cưới của Charity.

Caroline muốn giữ cho cha mình được yên bình. Nàng nhận ra điều đó khiến mối quan hệ giữa nàng và cha trở nên hời hợt nhưng nàng chỉ muốn bảo vệ ông khỏi những buồn phiền lo lắng cho nàng. Ông thường hỏi về Bradford, và mỗi lần Caroline đều nói với ông rằng chuyện giữa họ đã kết thúc rồi.

Vào sáng thứ hai, một bức thư được đưa đến từ Boston. Nó chứa đựng những tin tức mới nhất và một loạt các câu hỏi về các hoạt động của Charity và Caroline. Chú Henry đã chấp nhận đám cưới của con gái và kèm theo yêu cầu Benjamin quay lại Boston sớm nhất có thể. Họ đang vô cùng cần anh hướng dẫn về những chú ngựa mới mua và bảy con ngựa non mới sinh trong mùa xuân vừa rồi.

Benjamin rất hào hứng với việc quay trở lại. Caroline có thể thấy rõ điều đó trong mắt anh. “Anh nhớ nhà phải không?” nàng hỏi.

“Tôi không biết chúng tôi sẽ ra sao nếu không có cậu,” cha Caroline nhận xét. “Chúng tôi sẽ quay về vùng quê lạnh lẽo,” ông nói thêm. Ông để họ ở lại với nhau rồi đi xem xét sắp xếp lịch trình.

Caroline cũng không biết mình sẽ ra sao nếu không có Benjamin mặc dù nàng giữ lại những lo lắng đó cho riêng mình.

“Chúng ta sẽ cùng vượt qua được phải không?” anh hỏi Caroline.

Nàng mỉm cười nói, “chúng ta sẽ.” Nàng không thể cưỡng lại việc ôm anh. “Tôi sẽ không bao giờ quên anh đâu, anh bạn. Anh luôn ở đó mỗi khi tôi cần.”

Ngày thứ hai sau đó, Caroline đưa anh ra bến cảng. Bá tước đã tặng cho Benjamin một hòm quần áo trong đó có một chiếc áo khoác nặng trĩu.

“Cô có nhớ khi cô tìm thấy tôi trong chuồng ngựa không?” Benjamin hỏi khi họ nói những lời tạm biệt.

“Đường như đã cả thế kỷ rồi,” Caroline trả lời.

“Bây giờ cô sẽ phải đi một mình, cô bé. Tôi sẽ ở lại nếu cô yêu cầu,” anh nói thêm. “Tôi nợ cô cuộc sống của tôi.”

“Cũng như tôi nợ anh cuộc sống của tôi,” Caroline đáp lại. “Tương lai của anh là ở Boston, Benjamin. Đừng lo lắng cho tôi.”

“Chỉ cần cô cần tôi—” Benjamin bắt đầu.

“Tôi biết.” Caroline ngắt lời anh. “Tôi sẽ ổn thôi, thật đấy.” Tất nhiên nàng không ổn chút nào, và đã khóc suốt quãng đường về nhà. Thật là khó để không xót thương cho bản thân. Caroline cố gắng hết sức để giữ tinh thần vui vẻ. Những bông tuyết đầu tiên rơi xuống London và nàng vẫn không nghe được gì về Bradford.

Nàng nhận lời mời của Thomas Ives và đi cùng anh ta đến bữa tiệc tối của quý bà Tillman. Đó là một buổi tối buồn tẻ nhưng nàng đi để làm hài lòng cha mình. Ngày tiếp theo nàng đến thăm bác Milo. Franklin chưa đến, nàng và hầu tước đã có một cuộc trò chuyện dễ chịu. Ông nghe nói rằng Benjamin đã về Boston và hỏi về mối quan hệ giữa nàng và anh ta.

“Cháu tìm thấy anh ấy ở chuồng ngựa vào một buổi sáng,” Caroline nói. “Anh ấy đang chạy trốn và đã đi cả quãng đường từ Virginias.” Caroline không nói rõ chi tiết, và bác nàng buộc phải hỏi thúc để nàng nói rõ hơn.

“Cha cháu nói rằng anh ta trở thành người bảo vệ của cháu. Có phải Boston là một nơi hoang dã và nguy hiểm không?”

Caroline bật cười. “Cháu tin rằng bác đang nói về cháu chứ không phải Boston. Cháu đã liên tục bày ra những trò tinh nghịch, và anh ấy luôn ở đó bảo vệ an toàn cho cháu. Anh ấy đã cứu cháu không chỉ một lần.”

Bác Milo cười khùng khục. “Rất giống mẹ cháu,” ông nhận xét. “Nhưng còn về Benjamin thì sao? Anh ta có thể bị bắt về miền Nam không? Không phải có những người đàn ông đuổi theo anh ta vì tiền thưởng ư?”

Caroline nhăn mặt. “Đó là sự thật, có những người sẽ nhận được lợi ích từ việc săn nô lệ, nhưng bây giờ Benjamin là một người tự do. Cha, ý cháu là chú Henry đã bảo Caimen mua lại giấy bán thân của anh ấy.”

Rồi Franklin đến và lập tức nhắc đến Bradford. Caroline giữ nguyên biểu cảm của mình và nói với cậu nàng rằng đã lâu nàng không gặp ngài công tước đó, rằng mối liên hệ đã kết thúc.

“Vậy cháu dự định sẽ quay lại Boston ư?” Franklin dò hỏi. Caroline hơi ngạc nhiên bởi câu hỏi của ông, băn khoăn làm thế nào mà ông đi đến kết luận đó. Bác Milo không vui vì lời nhận xét của em trai mình. Nàng chưa bao giờ thấy ông khó chịu như thế! Phải mất gần một giờ nàng mới thuyết phục được ông rằng nàng không hề có ý định rời khỏi Anh Quốc và cuối cùng nàng cũng có thể xoa dịu ông.

Rồi Franklin giải thích rằng ông nghe tin đồn rằng nàng sẽ quay trở lại Boston và rằng cha nàng đã quyết định lấy quý bà Tillman. Theo như những lời đồn đại, bá tước sẽ có cô dâu mới và sẽ đi du ngoạn châu Âu trước khi ổn định với vợ ở quê nhà.

Caroline vừa mất một khoảng thời gian để trấn tĩnh bác Milo, và ông cậu Franklin lại thách thức sự chịu đựng của nàng một lần nữa. Nàng nói với ông rằng lời nhận xét đó thật kỳ quặc. Với tình hình nước Pháp lại trở nên đen tối, cha nàng sẽ không mạo hiểm đi ra khỏi Anh Quốc. “Cha của cháu sẽ không đi đâu hết.”

“Vây, nếu ông ấy đi, cháu sẽ chuyển đến đây với ta,” bác Milo thông báo. Ông liếc nhìn sang em trai mình, rõ ràng là đang chờ một lời phản đối.

“Một ý kiến tuyệt vời,” Franklin đáp lại. Và rồi vấn đề được bỏ qua.

Khi Caroline trở về nhà, nàng thấy có một bức thư gửi cho mình. Nàng cầm nó từ chiếc bàn trong phòng khách và đi sang phòng trà. Nàng thấy may mắn vì chỉ có một mình, bởi vì khi nàng đọc cái lời nhắn kinh khủng đó, nàng đã phải thở hắt ra vì tức giận. Đoạn đầu của bức thư là những nhận xét ghê tởm, khinh miệt về tính cách của nàng. Đoạn tiếp theo còn đặc sắc hơn nữa. Cú đẩy ngã nàng xuống cầu thang nhà Claymere không có ý định giết nàng, chỉ đơn giản là dọa nàng mà thôi. Và cả vụ tai nạn với cỗ xe nữa. Nàng sẽ phải chết, kẻ viết thư hứa như thế, dù nhanh hay chậm. Định mệnh đã an bài, hẳn sẽ đạt được sự trả thù của mình. Bức thư kết thúc với sự miêu tả kinh khủng về việc nàng sẽ bị giết như thế nào.

Caroline không hiểu chuyện gì nữa. Nàng đặt bức thư trở lại phong bì và giấu nó trong trong tủ quần áo. Nàng thậm ước bằng cả trái tim rằng Benjamin chưa hề ra đi. Và rồi nàng bình tĩnh lại và yêu cầu Deighton miêu tả lại người đã chuyển bức thư đến.

Deighton không hề biết gì về bức thư và những người hầu còn lại cũng vậy. Caroline che giấu sự cảnh giác và cảm xúc của mình, chỉ nói rằng nàng tìm thấy bức thư trên bàn ở phòng khách và bắn khoăn ai đã gửi nó thôi. Nàng giải thích rằng bức thư không được ký tên.

Deighton cảm thấy tức giận vì hành động xâm nhập đó. Ông là người giữ trách nhiệm mở cửa và kẻ nào độ dám liều lĩnh xông vào địa phận của ông. Ông khẳng khẳng rằng cửa luôn được khóa và kết luận rằng một trong những cô hầu hần đã mở cửa mà không có sự cho phép của ông. Và giờ, kẻ phạm lỗi đã không nói ra điều đó.

Caroline đề Deighton lại với những lời dông dài của ông và đi lên cầu thang. “Tôi cá là Marie đã nhận bức thư và đã quá sợ hãi để thừa nhận. Cô ấy luôn lang thang quanh ngôi nhà,” Mary Margaret lầm bầm “Không có một ngày làm việc cho ra hồn. Bây giờ, các món ăn lại trở nên kinh khủng khi Benjamin đi rồi. Người phụ nữ ngu ngốc đó chẳng học được gì cả! Tôi nghĩ Deighton nên đuổi cô ta đi.”

“Đừng có khắt khe như thế,” Caroline khuyên nhủ. Nàng đang nghĩ đến gia đình của Marie, Toby và Kirby, và biết rằng cô đầu bếp của nàng làm những gì tốt nhất trong khả năng. “Hãy kiên nhẫn một chút Mary Margaret. Marie cần công việc này. Tôi sẽ có một cuộc nói chuyện với cô ấy sớm thôi,” nàng hứa khi thấy cô hầu gái của mình lại định phản đối.

Caroline thấy mình bức bối với những vấn đề lặt vặt nàng cần giải quyết. Ai đó muốn giết nàng và nàng không có một chút ý tưởng tại sao lại như thế, nhưng các vấn đề hàng ngày trong gia đình dường như cần được ưu tiên hơn.

Nàng quyết định không nói cho cha mình biết về bức thư. Nếu ông biết sự nguy hiểm nàng đang phải đối mặt, ông có thể sẽ gửi nàng về Boston lần nữa. Và vì suy nghĩ đó có một sức hấp dẫn nhất định, Caroline nhận ra nàng có thể sẽ bỏ chạy. Điều đó cũng đồng nghĩa rời xa Bradford, không bao giờ gặp

lại anh lần nữa. Đó thực sự không phải là vấn đề, nàng nói với chính mình, bởi vì Bradford đã thể hiện rất rõ ràng rằng anh đã không còn quan tâm đến nàng.

Không có ai để nàng có thể nói chuyện. Nói với Charity là không thể vì chị họ nàng sẽ nói với bất cứ ai và tất cả mọi người đều sẽ biết. Và nàng cũng sợ hãi, bởi điều mà cha nàng sẽ làm. Những lời nói trước đây liên quan đến việc tại sao ông gửi nàng đến cho em trai mình mười bốn năm về trước đã nói cho nàng biết về tính cách của ông. Ông đã nói rằng ông muốn nàng được an toàn và Caroline phỏng đoán rằng nàng đã bị liên đới bởi những tranh chấp chính trị mà cha nàng có liên quan. Bradford đã nói với nàng rằng cha nàng được coi là đã rút lui triệt để và Caroline cảm giác rằng có lẽ nàng đã bị lôi vào giữa. Đó là kết luận duy nhất nàng nghĩ ra được.

Trong một tuần dài đằng đẳng nàng giữ vấn đề cho riêng mình. Giác ngủ lẩn tránh nàng và nàng trở nên lãnh đạm.

Nàng từ chối rất nhiều lời mời và rất ít khi xuất hiện. Lần duy nhất nàng cả gan ra khỏi nhà là khi nàng đến thăm bác Milo theo thói thức.

Cha nàng hỏi han về cách cư xử kỳ lạ của nàng và đã thay mặt nàng chấp nhận lời mời đến rạp hát của Milford. Ông tranh cãi với đũa cón gái búồng bình của mình cho tới khi cuối cùng nàng phải đồng ý. Caroline xác định nhượng bộ để làm hài lòng cha mình. Nàng vừa háo hức vừa lo lắng khi gặp Milford. Nàng quý anh và thích sự hóm hỉnh của anh, nhưng mỗi lần nghĩ đến anh sẽ nhắc nàng nhớ đến Bradford.

Nàng cẩn thận mặc một chiếc váy màu lá bạc hà. Mary Margaret uốn tóc và thắt một dải ruy băng xung quanh cho nàng. Việc thiếu ngủ khiến nàng dễ cáu kỉnh, và những cái kẹp cứ đâm đi đâm lại cho tới khi nàng sẵn sàng hét lên.

“Mary Margaret, chúng ta còn hơn một giờ trước khi Milford đến. Cầm cái kéo đến đây đi,” Caroline tuyên bố bằng một giọng không cho phép phản đối. “Tôi đã thấy cô cắt tỉa mái tóc của Charity như thế nào và tôi muốn cô cắt cho tôi nữa. Ngay bây giờ.”

Caroline vùng vẫy để ra khỏi chiếc váy khi nàng nói đồng thời kéo những chiếc kẹp tóc ra khỏi đầu. “Nhanh lên Mary Margaret. Tôi đã quyết định rồi. Tôi thấy phát ốm khi cứ phải mang cái thứ nặng nề này.”

Mary Margaret nâng váy lên và chạy ra khỏi phòng. Caroline lờ đi những lời lảm bảm của cô gái và nhìn mình ở trong gương. Nàng đứng thẳng lưng và nhìn chính mình. “Mày đã thương xót đủ rồi, Caroline Richmond.”

Charity đi vào và nghe thấy Caroline đang nói với chính mình. “Em đang làm cái gì vậy hả?” nàng hỏi.

“Kể từ giờ phút này, em đã dứt khoát rồi,” Caroline thông báo. “Nhớ nhắc em rằng em không phải là một kẻ chỉ biết ngồi không?”

Charity gật đầu với một nụ cười ngoác miệng. “Rồi em sẽ theo đuổi Bradford?”

Caroline lắc đầu. “Không. Nhưng em đã quyết định vài việc,” Caroline rào trước. “Em sẽ giải thích rõ vào tuần sau,” nàng hứa. “Chị phải tin rằng em không bị mất trí đâu.”

Charity gật đầu mặc dù trông nàng rất bối rối. Mary Margaret chạy vào phòng trong khi Caroline đang

đẩy Charity ra. “Mary Margaret và em đang có việc phải làm. Em sẽ xuống lầu ngay.”

Mary Margaret nhất quyết từ chối cắt nhiều hơn một inch và khá kiên định cho tới khi Caroline giằng chiếc kéo khỏi tay cô và tự cắt lấy. Người hầu gái thở hắt ra và nhanh chóng lấy lại nhiệm vụ của mình. Và khi cô hoàn thành công việc của mình, cô nở một nụ cười e lệ và thừa nhận rằng Caroline thực sự quá tuyệt vời. Một đồng tóc nặng nề đã ra đi và thay vào đó là một mái tóc mềm và xoăn chỉ quá mang tai một chút. Khi Caroline lắc đầu, nàng cảm thấy thật nhẹ nhàng và rồi nàng bật cười.

“Ồ. Cảm giác thật tuyệt vời,” Caroline nói với cô hầu.

“Và trông cô thật tuyệt,” Mary Margaret nói. “Mắt cô dường như to gấp đôi và cô trông thật nữ tính, tiêu thụ ạ,” cô tiếp tục. “Cô sẽ làm người khác say mê.”

Mái tóc cắt ngắn khiến Caroline cảm thấy tốt hơn. “Bây giờ, nếu tôi có thể vượt qua buổi tối hôm nay, tôi tin mình có thể chinh phục bất cứ điều gì.”

Mary Margaret nhăn mặt vì những gì nàng vừa nói nhưng Caroline không giải thích gì thêm.

Milford đến sớm. Caroline đã thay một chiếc váy khác và phớt một chút màu lên má mình, nàng đã khiến anh phải chờ một chút.

Milford đứng ở giữa lối vào và nhìn Caroline bước xuống cầu thang. Anh lập tức chú ý đến mái tóc của nàng và thốt ra những lời ca ngợi về vẻ đẹp của nàng. Anh nghĩ rằng nàng trông xinh đẹp hơn bất cứ lúc nào nhưng cũng nhận ra sự mệt mỏi. Nàng rõ ràng đã không ngủ đủ giấc.

Khi họ đã ở trong xe ngựa và trên đường đến nhà hát Drury Lane, anh mỉm cười với Caroline. “Đã một thời gian dài rồi phải không Bí Ngô?”

“Bí Ngô? Anh chưa bao giờ gọi tôi như thế,” Caroline đáp lại. Milford nhún vai, “một khoảng thời gian dài với em phải không?” anh hỏi. Cái nhìn của anh đầy thương cảm và Caroline cảm thấy khó chịu trong lòng. Có phải anh đang thương hại nàng? Nàng băn khoăn. Nàng bắt đầu thấy bức bối khi nghĩ về điều đó “không ai chết cả Milford. Anh không cần tỏ ra quá thương cảm như thế. Và với tôi mọi chuyện đều ổn.”

“Bradford cũng không ngủ được nhiều,” Milford nói.

“Đừng có nhắc tên anh ta với tôi!” Caroline yêu cầu. Nàng nhận ra mình đang hét lên và lập tức hạ giọng xuống. “Hứa với tôi, Milford, hoặc tôi sẽ ra khỏi cỗ xe này và đi bộ về nhà.”

“Tôi hứa,” anh trả lời một cách khô khốc. “Tôi sẽ không nói bất cứ một lời nào nữa liên quan đến... người mà em biết đây. Chỉ là tôi nghĩ em nên biết được tính hình-”

“Milford!” Giọng của Caroline vang lên. “Tôi không muốn biết bất cứ điều gì liên quan đến anh ta. Xong nhé. Còn bây giờ,” nàng nói với một tiếng thở dài nặng nhọc. “Nói với tôi về anh đi. Anh có còn tham gia vụ ầu ả nào nữa không?”

Thực sự là một cuộc chiến để giữ cho cuộc trò chuyện thoải mái. Các dây thần kinh của Caroline như muốn vỡ ra và trong lúc tạm nghỉ, nàng cảm thấy kiệt sức khi phải cố gắng tỏ ra hạnh phúc. Vở kịch cũng bình thường và có một đám đông tụ tập ngoài hành lang giữa các màn diễn. Caroline giữ nụ cười

của mình cho tới khi mặt nàng như một tấm gương sắp bị tan ra thành hàng ngàn mảnh nhỏ. Nàng nghĩ rằng nàng đã nhìn thấy Bradford đi qua hành lang và trái tim nàng trở nên loạn nhịp. Người đàn ông đó quay lại và đó không phải là Bradford, nhưng trái tim Caroline vẫn tiếp tục đập mạnh và mọi việc trở nên khó khăn hơn để giữ sự điềm tĩnh.

Nàng và Milford đứng ở giữa đám đông và rồi Caroline nhận ra mới ngu ngốc làm sao khi xuất hiện trong đám đông thế này. Nàng biến mình trở thành một mục tiêu dễ dàng. Nàng lại nghĩ đến bức thư kinh khủng đó và rừng mình.

Vừa lúc đó có một người vô tình va phải nàng khiến nàng bị đẩy đi, cái nhìn trong mắt nàng thật khủng bố và nàng nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm của mình và mỉm cười.

Phản ứng của nàng chưa đủ nhanh. Milford đã nhận ra sự thay đổi trong biểu cảm của nàng và rõ ràng cảm thấy ngạc nhiên vì cách sự phản ứng kỳ lạ của nàng. “Có vấn đề gì với em hả?” anh hỏi khi đã kéo nàng sang một bên. Lưng Caroline dựa vào tường và nàng thả lỏng một cách rõ ràng. Nàng lắc đầu, thừa nhận với mình rằng nàng không thể ở trong đám đông và sự ồn ào thêm một phút nào nữa. “Ở đây không an toàn,” nàng thì thầm. “Tôi nghĩ bây giờ tôi muốn về nhà.”

Milford che giấu sự cảnh giác của mình. Mặt Caroline đã trắng bệch và nàng trông như chuẩn bị ngất đi được. Anh chờ cho tới khi họ đã trở lại cỗ xe ngựa của anh và trên đường trở về ngôi nhà của cha nàng trước khi gọi lại chủ đề một lần nữa. Caroline ngồi đối diện với anh, tay nàng nắm chặt vào nhau.

“Caroline? Nói cho tôi biết ý của em là gì khi em nói ở đó không an toàn.”

“Không có gì cả,” Caroline trả lời. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, che giấu biểu cảm của mình. “Anh có định tham gia bữa tiệc của nhà Stanton tuần sau không?” nàng hỏi, hi vọng có thể chuyển chủ đề.

Mánh khóe của nàng không có tác dụng. Milford nắm lấy tay nàng bằng một lực dịu dàng. “Nhìn tôi đi, Caroline.”

Nàng buộc phải nghe theo khi Milford tiếp tục lắc tay nàng. “Tại sao lại không an toàn?”

Anh sẽ không từ bỏ. Caroline thở dài và thấy vai mình rũ xuống. “Có ai đó muốn giết tôi,” nàng thì thầm.

Miệng Milford mở lớn và anh gần như mất khả năng ngôn ngữ. Anh bỏ tay nàng ra và dựa về phía sau. “Nói cho tôi biết đi,” cuối cùng anh cũng yêu cầu. Giọng anh cũng có vẻ không thể thỏa hiệp giống như Bradford khi anh đưa ra yêu cầu. “Chỉ khi anh hứa với tôi sẽ giữ kín chuyện này,” Caroline yêu cầu. Milford gật đầu và Caroline tiếp tục, “Tôi đã không tự ngã xuống cầu thang khi ở nhà Claymere. Có kẻ nào đó đã đẩy tôi. Và vụ tai nạn với chiếc xe hôm trước không đơn giản là một vụ tai nạn.”

Milford tỏ ra rất ngạc nhiên khiến Caroline phải vội vàng giải thích để anh biết rằng nàng không bị điên. “Có một bức thư đã đến vào tuần trước, và nó rất khinh khủng, Milford! Ai đó rất căm ghét tôi và thề rằng sẽ giết tôi. Tôi không biết đó là ai và tại sao lại thế,” nàng kết thúc.

Milford thốt lên một câu cảm thán. Đầu óc anh có hàng loạt những câu hỏi và những suy tính. “Em có còn nhận được những bức thư nữa không? Em đã nói với ai về chuyện này rồi?” Anh không chờ cho Caroline trả lời câu hỏi của mình mà lại tiếp tục những câu hỏi tiếp theo. “Cha của em nghĩ sao? Và vì chúa tại sao ông ấy lại cho phép em ra ngoài chứ?”

Anh đang tự khiến mình phát điên lên. Caroline lựa chọn trả lời câu hỏi cuối cùng. “Cha tôi không biết gì về điều đó.” Milford bắn cho nàng một ánh mắt không thể tin được và Caroline nhanh chóng giải thích. “Tôi tin rằng ông đã gửi tôi đi mười bốn năm trước bởi vì ông ấy sợ hãi. Tôi sẽ không cho phép điều đó xảy ra lần nữa, Milford. Những năm còn lại trong cuộc đời của ông phải yên bình và hạnh phúc. Ông ấy có quyền được như thế.”

“Tôi không thể tin được,” Milford lầm bầm. “Kẻ nào đó ngoài kia muốn giết em và em nói với tôi rằng em không cho phép cha em phải buồn phiền! Chúa ơi, Caroline, em nên nghĩ cho bản thân em ấy.”

“Xin hãy bình tĩnh đi Milford,” Caroline nói. “Tôi sẽ có hành động của mình và anh không cần lo lắng cho tôi. Tôi có khả năng tự chăm lo cho mình.”

“Hành động thế nào?” Milford hỏi, gần như đã mất hết lý trí. Anh mất hết kiên nhẫn để đưa nàng về nhà, anh phải đi tìm Bradford và nói cho cậu ta biết những điều anh vừa phát hiện. Anh hoàn toàn phớt lờ lời hứa giữ bí mật với Caroline. Chúa ơi! Và cả hai người họ đều tin rằng Bradford mới là người chúng nhắm tới! Milford lắc đầu với sự ngạc nhiên và càng trở nên bức bối. Anh nhận ra Caroline mới đơn độc và không được bảo vệ thế nào, và biết rằng Bradford sẽ hoàn toàn chết đứng bởi sự thật này. Cậu ta chắc chắn sẽ như thế!

“Ừ thì, tôi có suy nghĩ sẽ thuê người điều tra.” Caroline bắt đầu vạch ra kế hoạch của mình. Chỉ khi nói ra được nàng mới cảm thấy mình kiểm soát được tình hình hơn. “Tôi sẽ gửi yêu cầu phỏng vấn ngay buổi sáng ngày mai. Và rồi tôi nghĩ mình sẽ-”.

“Đừng nói gì với tôi nữa,” Milford yêu cầu. Đầu óc anh đang quay cuồng với những khả năng có thể xảy ra và anh ước mình có một chút yên tĩnh để sắp xếp chúng.

Caroline trông chán nản bởi lời nói của anh. Nàng nhận ra rằng nàng đã kéo anh vào vấn đề của mình và điều đó là không đúng chút nào. “Tôi hiểu,” nàng nói, “tôi không đổ lỗi cho anh, Milford. Anh càng biết ít thì càng tốt cho anh. Tôi xin lỗi vì đã khiến anh lo lắng, và tôi tin rằng tốt nhất anh nên tránh xa tôi cho tới khi vấn đề được giải quyết.”

Mắt Milford mở lớn và anh gần như cười phá lên. “Và tại sao lại thế?”

“Ồ thì,” Caroline đáp lại, “ Có khả năng anh sẽ bị thương. Sao anh lại nhìn tôi như thế?”

“Tôi không chắc lắm, nhưng tôi tin rằng em vừa mới sỉ nhục tôi,” Milford thông báo.

Anh trông không có vẻ lo lắng gì về khả năng đó và bây giờ còn đang cười toe toét với nàng. “À, chúng ta đã đến nơi rồi. Tôi sẽ gặp em vào ngày mai, Caroline ạ.”

“Tại sao?” Caroline hỏi. “Tôi vừa mới giải thích rằng anh nên tránh xa tôi mà.”

Milford đảo mắt lên trời. Anh đưa Caroline vào trong nhà rồi rời đi. Phải mất một giờ anh mới tìm ra Bradford. Milford khó có thể giữ bình tĩnh khi anh xông vào xòng bạc và nhìn thấy người bạn của mình đang ngồi trong một chiếc bàn với một đồng tiền trước mặt. Bradford trông thật chán nản với trò chơi và với những người đàn ông ở xung quanh.

Milford đi thẳng về phía chiếc bàn và cúi xuống nói một vài câu mà không ai ngoài Bradford có thể nghe được. Vẻ buồn chán của Bradford lập tức biến mất. Trước sự ngạc nhiên của mọi người, anh rống lên một tiếng phẫn nộ, đứng dậy một cách nhanh chóng làm rung động cả bàn và chiếc ghế anh

đang ngồi. Không một lời giải thích hay một chút dừng lại để nhặt số tiền đã thắng anh đi theo Milford ra khỏi cửa.

Anh nghe Milford kể lại câu chuyện của Caroline và tuyên bố rằng anh sẽ đến tìm nàng. “Đã qua nửa đêm rồi, Brad. Cậu phải chờ đến ngày mai thôi,” Milford phản đối.

Bradford lắc đầu. “Ngay bây giờ” anh tuyên bố. “Cậu hãy thả tôi xuống chỗ Caroline và tiếp tục về nhà.”

Milford biết khi nào anh không thể tranh cãi được. Anh đồng ý và hứa rằng anh sẽ đưa chiếc xe trở lại để đón Bradord về nhà.

Deighton mở cửa khi nghe tiếng đập liên hồi của Bradford. “Thật là tốt vì được gặp lại ngài, thưa ngài,” lão bộc thông báo với một cái cúi người trang trọng.

“Nói với Caroline rằng tôi muốn nói chuyện với cô ấy,” Bradford đáp lại. Deighton định miệng phản đối rằng tiểu thư Caroline có thể đã ngủ nhưng cái nhìn trên khuôn mặt công tước đã khiến ông thay đổi. Ông gạt đầu và nhanh chóng đi lên cầu thang.

Caroline đang ở trên giường nhưng vẫn chưa ngủ. Khi Deighton thông báo người đang chờ nàng dưới nhà, Caroline lập tức đoán ra lý do. Milford! Anh ta rõ ràng đã đi thẳng đến chỗ Bradford và nói với anh về điều bí mật nàng đã kể. “Làm ơn hãy thông báo với ngài ấy rằng tôi không muốn gặp ngài ấy,” Caroline nói với Deighton. “Deighton?” nàng gọi lại khi ông ta bắt đầu đi xuống cầu thang. “Cha tôi vẫn ở nhà chứ?”

“Vâng,” Deighton trả lời. “Ông ấy đã đi nghỉ khoảng hơn một giờ trước. Cô có muốn đánh thức ông ấy không?”

“Chúa ơi không,” Caroline nói. “Không cần biết có chuyện gì, Deighton, không được làm phiền cha tôi.” Deighton gạt đầu và tiếp tục đi xuống. Caroline đóng cửa lại từ từ đi đến bên cửa sổ. Sàn nhà bằng gỗ cứng lạnh lẽo dưới đôi chân trần của nàng. Nàng biết rằng Deighton sẽ không dễ dàng đuổi Bradford đi, và nàng vô cùng mong đợi rằng anh sẽ bắt lão bộc phải cố gắng và thuyết phục nàng ít nhất một lần nữa.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, Caroline đã sẵn sàng với điều đó. “Nói anh ta đi đi, Deighton.”

Cánh cửa mở ra và Bradford chiếm hết cả lối vào. “Tôi sẽ không đi đâu cả.” Anh đứng đó, trông đẹp trai không thể tưởng tượng được và Caroline cảm thấy mình không thể phản ứng được gì. Chân nàng bắt đầu run rẩy và nàng gặp phải vấn đề với việc giữ lấy nhịp thở của mình. Mắt nàng ngập nước, nàng tự nói với bản thân mình rằng đó là bởi vì nàng đã quá kiệt sức.

Bradford nhìn chằm chằm vào người đẹp trước mặt mình trong khi anh tự đấu tranh với mong muốn đóng sập cánh cửa lại và kéo nàng vào trong vòng tay của mình.

Caroline cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình. “Anh không được ở đây, Bradford. Điều này là không đúng mực.” Giọng nàng khàn khàn và Bradford mỉm cười. “Em sẽ phải chấp nhận sự thật rằng tôi không bao giờ cư xử đúng mực cả,” anh nói. Giọng anh dịu dàng mơn trớn. Caroline bị thôi miên bởi giọng nói và cả ánh mắt đang thiêu đốt nàng từ đầu ngón chân lên đến đỉnh đầu.

Bradford từ từ đi vào trong căn phòng. Anh đóng cửa lại và Caroline nghe thấy một tiếng cạch. Anh đã

khóa cả hai ở bên trong. Trái tim Caroline lỡ nhịp và nàng cố gắng gọi lên một chút tức giận, bực bội. Nàng không thể và chỉ biết đứng đó như một bức tượng chờ Bradford đi chuyển.

“Đây là một cơn ác mộng hoặc anh đã bị mất trí rồi,” Caroline cuối cùng cũng lên tiếng. “Mở khóa và ra khỏi đây ngay, Bradford.”

“Chưa đâu, em yêu.” Giọng anh đầy dịu dàng. Anh bắt đầu đi về phía nàng và Caroline lập tức lùi lại. Bradford nhìn nàng nắm lấy góc áo rồi lại buông ra và hơi ngạc nhiên khi nàng không hét lên với mình. Anh đã đối xử với nàng thật tồi tệ, mặc cho động cơ của anh là chính đáng, Caroline đã không thể biết điều đó. Anh đã khinh thường nàng một cách công khai. Vậy tại sao nàng không ném thứ gì đó vào anh cơ chứ?”

Caroline tiếp tục nhìn chăm chăm vào anh. Hàng ngàn suy nghĩ lướt qua đầu nàng nhưng nàng không thể tập trung được vào bất cứ điều gì. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, nàng hoàn toàn bị lẫn lộn.

Bradford dừng bước khi anh đứng trước mặt Caroline. Anh vươn tay và dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nàng.

“Dừng.” Đó là một lời thì thầm đau đớn. Bradford thấy tay mình hơi rung động khi anh rút tay về. Nàng bước lùi thêm một bước trong khi Bradford tìm kiếm cách để khiến nàng đáp lại mình. “Tôi nhớ em, Caroline.”

Caroline không thể tin những gì nàng vừa nghe. Nàng lắc đầu và bắt đầu khóc. Bradford vươn tay ra và ôm nàng vào lòng. “Tôi xin lỗi, em yêu. Chúa ơi, tôi xin lỗi,” anh thì thầm một lần lại một lần, giọng anh dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu nàng. Bàn tay anh không thể ngừng chạm vào nàng, vuốt ve, mơn trớn và ôm nàng thật chặt. Caroline vẫn tiếp tục khóc, chấp nhận cảm giác thoải mái mà anh mang lại.

Bradford nâng cằm nàng lên và dùng chiếc khăn tay của mình lau đi nước mắt trên má nàng. “Cũng đã rất khó khăn đối với tôi,” anh thì thầm thừa nhận.

Anh đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán nàng và rồi lên mũi và cuối cùng dừng lại ở đôi môi nàng. Caroline cuối cùng cũng thức tỉnh và đẩy anh ra.

“Tại sao lại khó khăn đối với anh?” nàng hỏi.

Bradford thở dài, ước gì anh có thể tiếp tục hôn nàng thay vì giải thích. Anh nhìn thấy một chiếc ghế dựa và đi về phía nó, kéo Caroline đi theo mình. Khi đã ngồi xuống một cách thoải mái với Caroline ở trong lòng, anh mỉm cười hài lòng rồi bắt đầu, “hứa với tôi rằng em sẽ không ngắt lời cho tới khi tôi kết thúc.”

Caroline gật đầu, biểu cảm của nàng nghiêm túc. “Tôi nghĩ rằng ai đó đang theo dõi mình. Khi cổ sẽ bị lật và tôi nhìn thấy bánh xe đã bị can thiệp, tôi nhận ra rằng dù kẻ nào mong tôi chết thì hẳn cũng không quan tâm ai sẽ bị liên quan. Vì vậy tôi quyết định-”

“Tại sao anh lại tin rằng có người theo dõi anh?” Caroline ngắt lời.

“Em đã hứa rằng em sẽ chờ cho tới khi tôi kết thúc,” Bradford nhắc nàng. “Đó là cỗ xe của tôi, nó đã bị can thiệp, Caroline, và người đánh xe của tôi đã bị đánh cho bất tỉnh. Đó là một kết luận rất hợp lý.”

“Đó là một kết luận phiến diện,” Caroline xen vào.

Bradford nhún vai, nghĩ rằng có thể nàng đúng. “Tuy nhiên, tôi đã quyết định vờ như mối quan hệ của chúng ta đã kết thúc để mọi người nghĩ rằng tôi đã hết hứng thú với em. Theo cách đó,” anh nói, lên giọng khi Caroline mở miệng định phản đối, “tôi có thể chắc chắn rằng em sẽ không bị lợi dụng hay làm hại.”

“Nhưng tại sao anh không nói cho tôi biết?” Caroline gắng hỏi. Cuối cùng nàng cũng thấy tức giận. Chỉ cần nghĩ đến những đau khổ mà nàng trải qua đã khiến nàng phát điên.

Bradford quan sát sự thay đổi của Caroline và chuẩn bị tinh thần cho cơn thịnh nộ của nàng.

“Anh không cần trả lời điều đó,” Caroline tuyên bố bằng một giọng tức giận kìm nén. “Tôi biết lý do rồi. Đó là bởi vì anh không tin tôi.” Nàng thoát ra khỏi vòng tay của anh và đứng trước mặt anh. “Thừa nhận điều đó đi, Bradford.”

“Caroline, tôi chỉ muốn bảo vệ em. Nếu tôi nói với em, em có thể sẽ nói với ai đó và để bản thân mình bị rơi vào giữa.” Bradford thấy suy nghĩ của mình có vẻ đã rất hợp lý. Lời phản bác của anh vô cùng hoàn hảo.

Caroline rõ ràng không đồng tình. Nàng liếc nhìn quanh căn phòng và Bradford cho rằng nàng đang tìm kiếm vũ khí. “Có bao giờ anh từng nghĩ rằng tôi sẽ giữ kín thông tin đó cho riêng mình không?” Caroline hỏi lại.

“Không,” Bradford thừa nhận. “Và thậm chí nếu tôi tin tưởng em, thì vẫn sẽ có vấn đề. Em thể hiện mọi cảm xúc trên khuôn mặt mình, em yêu, và mọi người đều sẽ biết rằng em không phải người phụ nữ bị ruồng bỏ.” Bradford vươn tới và cố gắng kéo Caroline trở lại. Nàng lẩn tránh cái ôm của anh. “Caroline, tôi chỉ muốn điều tốt nhất cho em.”

“Anh đã hiểu lầm sự tức giận của tôi rồi, Bradford.” Giọng Caroline lạnh lẽo. “Đến khi nào anh mới nhận ra rằng tôi khác những người phụ nữ khác? Và khi nào anh mới có thể quyết định rằng anh có thể tin tưởng tôi? Anh không thể gắn bó với ai đó lâu dài nếu không có sự tin tưởng.”

Nàng đứng trước mặt anh, sự chán ghét thể hiện trên mặt nàng. “Anh sẽ mãi mãi đánh đồng tôi với những người phụ nữ anh gặp trong quá khứ. Và tôi phát ốm vì điều đó.”

“Em yêu, em đang hét lên đấy.” Lời nhận xét đơng giản của Bradford khiến nàng tức điên. “Và nếu em đánh thức cha mình, rồi ông ấy phát hiện ra tôi ở đây, ông ấy sẽ yêu cầu tôi cưới em ngay lập tức.”

Caroline thở hắt ra và Bradford gật đầu. “Tốt,” Bradford nhận xét. “Tôi không hi vọng sẽ phải làm đám cưới vào ngày mai. Thứ bảy có vẻ ôn hơn, khi đó mọi sự chuẩn bị có thể xong xuôi.”

Caroline không thể giấu nổi sự ngạc nhiên. “Anh không nghe thấy bất cứ lời nào tôi vừa nói ư?”

“Tôi có nghe,” Bradford trả lời. “Và tôi cho rằng những người đã đi ngủ cũng đã nghe rõ từng từ. Bây giờ, hãy là một cô gái ngoan và đưa cho tôi bức thư. Chiếc giường ở quá gần trong khi em thì lại quá cảm động.”

“Chúa ơi, tôi đã tin tưởng Milford,” Caroline lẩm bẩm một cách tức giận. “Tôi nên tỉnh táo hơn. Nếu anh ta là bạn của anh thì anh ta cũng không tốt đẹp gì hơn anh.”

“Bức thư, Caroline,” Bradford khẩn khẩn. Anh đứng lên, ưỡn người và bắt đầu đi về phía nàng. “Đưa cho tôi bức thư và để tôi xem xét sẽ phải làm gì với nó.”

“Anh sẽ không quyết định bất cứ điều gì,” Caroline tuyên bố. “Và tôi sẽ không cưới anh vào thứ bảy này hay thứ bảy năm sau. Anh không hiểu ý nghĩa của từ yêu,” nàng tuyên bố. “Nếu anh hiểu, anh sẽ suy nghĩ đến cảm nhận của tôi và sẽ tin tưởng tôi.”

“Caroline, nếu em còn nói đến sự tin tưởng một lần nữa, tôi tin là tôi sẽ bóp cổ em đây.”

Ánh mắt Bradford nói với Caroline rằng anh thừa khả năng làm điều đó. Nàng lùi lại, “xin hãy ra ngoài. Chúng ta đã nói với nhau đủ rồi.”

“Tôi đồng ý,” Bradford đáp lại. Anh đang cau có và Caroline nghĩ rằng anh thực sự sẽ đi ra. Cho tới khi anh ngồi xuống một bên giường, rồi bình tĩnh, cẩn thận cởi áo khoác, cởi giày ra khiến Caroline phải xem lại kết luận của mình.

“Anh đang làm gì vậy hả?” Caroline xông đến bên giường và cố gắng ngăn anh cởi tất. “Anh phải đi ngay.”

“Tôi đang nói chuyện mà,” Bradford nói với nàng. Anh vất chiếc giày thứ hai xuống và ôm lấy Caroline. Nàng đột nhiên bị kéo lại, và Bradford ở ngay sau nàng. “Tôi nhớ nụ hôn với em, Caroline.” Và rồi môi anh quấn lấy nàng, buộc nàng phải mở miệng ra. Caroline cố gắng ngăn anh lại và sự chiến đấu của nàng trở nên mãnh liệt hơn khi hông anh chạm vào nàng và nàng cảm nhận được sự cứng rắn của anh đang thúc vào mình. Bradford tiếp tục cưỡng đoạt trên miệng nàng, mặc cho sự kháng cự.

Nàng có cảm giác thật mềm mại, thật tuyệt vời. Bàn tay anh vuốt ve bầu ngực bên dưới lớp vải mỏng manh và anh bật lên một tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Caroline không chắc chắn chuyện đó xảy ra như thế nào nhưng nàng đã bị lột bỏ chiếc áo choàng và những chiếc nút trên áo ngủ của nàng bị cởi ra trước khi nàng có thể triệu tập đủ sức mạnh để cố gắng và ngăn Bradford lại. Nàng đẩy anh bằng hông của mình, nghe thấy anh găm gừ và nhận ra rằng nàng có thể mang đến cho anh sự thỏa mãn thay vì đau đớn. Bradford giữ lấy chân nàng bằng đùi mình, giam giữ nàng và rồi từ hôn nàng một đường xuống đến cổ.

Nàng dùng tay đánh anh nhưng Bradford chẳng hề bị ảnh hưởng. Miệng anh tiếp tục sự tra tấn dịu dàng và nóng bỏng. Anh đi đến ngực nàng và không chút chần chừ, ngậm lấy toàn bộ núm vú đang dựng thẳng lên.

Caroline lại nâng hông lên nhưng phản ứng đó là một chuyển động nguyên thủy và gợi cảm mà nàng không hề nhận thức được. Nàng thở dài đầu hàng và ưỡn lưng lên để được nhiều hơn.

Miệng anh tiếp tục công việc với một bên ngực trong khi tay anh chăm sóc bên còn lại. “Bradford!” Caroline thì thầm, nàng đã lạc lối trong những xúc cảm tình ái mà anh tạo ra nên gần như không thể nói rõ ràng. Chiếc váy ngủ của nàng bị kéo xuống tận đầu gối và Bradford đẩy nó xuống nữa khi anh mơn trớn làn da nhạy cảm của nàng. Khi tay anh trượt vào giữa hai chân nàng, Caroline theo bản năng cố gắng ngăn cản sự tấn công của anh. Bradford dùng đầu gối xen vào giữa hai chân nàng và ngăn cản sự phản kháng của nàng bằng một nụ hôn đầy đam mê.

Ngón tay anh tìm thấy nàng và Caroline nghĩ rằng mình sẽ chết vì sự khoái lạc anh mang đến. Hơi thở của anh khó chịu vì ham muốn. “Tôi sẽ không bao giờ ngừng muốn em được, Caroline. Tôi có thể cảm nhận được em đang run rẩy, em yêu.” Anh hôn nàng lần nữa trong khi các ngón tay anh vuốt ve nơi mềm mại ẩm ướt đang mời gọi anh.

Anh chỉ mang đến sự khoái lạc cho một mình nàng, chỉ cho nàng thấy phần nào sự phấn khích và niềm đam mê họ có thể chia sẻ cùng nhau và biết rằng anh phải dừng lại. Anh đang mất đi sự kiểm soát. Bradford gập gù và lăn sang một bên. Anh xiết hai tay đặt dưới đầu, hít vài hơi thật sâu và cố gắng nghĩ đến điều gì đó thay vì cơ thể âm áp ngay bên cạnh mình. “Chúng ta sẽ làm đám cưới vào thứ bảy này.” Giọng anh thô ráp nhưng anh không thể kiểm soát được. Anh đang tức giận, nhưng chỉ với chính mình.

Caroline cảm giác như nàng vừa bị ném xuống dòng sông băng. Nàng chỉ muốn vòng tay ôm lấy Bradford và cầu xin anh tiếp tục sự ve vãn của mình. Nàng biết nàng phải thoát khỏi sự cảm dỗ này và nhanh chóng ra khỏi giường. Chân nàng run rẩy và nàng phải giữ lấy cột giường. “Tôi không hiểu làm cách nào anh có thể làm như thế với tôi,” nàng thừa nhận. Giọng nàng nghe thật yếu ớt. Bradford quan sát nàng, anh nhìn thấy sự bối rối trong mắt nàng và mỉm cười.

“Sự đam mê của em không kém gì tôi,” anh nói với nàng, giọng anh nhẹ nhàng và cộc cằn. “Và em không đủ tinh vi để kiểm soát nó hay sử dụng nó để chống lại tôi.”

“Giống như những người phụ nữ khác của anh?” Giọng nàng cố thể hiện sự bình tĩnh. Bradford không ngốc, anh nhìn thấy ngọn lửa trong mắt nàng. Nàng đang nghĩ đến việc giết anh lần nữa, anh ước đoán với một tiếng thở dài. Anh đứng lên vừa kịp lúc chộp lấy những chiếc giày Caroline ném về phía mình và cố gắng lần nữa để xoa dịu nàng, nghĩ xem điều quái quỷ gì đã khiến nàng tức giận.

“Tôi không có bất cứ người phụ nữ nào khác,” Bradford tuyên bố. Anh định tiếp tục, nói với nàng rằng anh chưa từng chạm vào bất cứ một người phụ nữ nào kể từ cuộc gặp gỡ định mệnh của họ trên con đường vùng quê heo lánh. Nhưng Caroline quay lưng lại với anh trong khi mặc lại áo choàng.

“Bức thư, xin em đây,” anh đề nghị lần nữa.

Nàng đi về phía tủ quần áo và lấy bức thư từ vị trí nàng đã giấu. Rồi nàng từ từ quay lại và đưa nó cho anh. Có tiếng gõ cửa, mắt Caroline mở lớn. “Ra khỏi giường của tôi,” nàng thì thầm với một chút điên cuồng. Nàng vuốt lại tóc và nhanh chóng đi về phía cửa, ngón tay nàng run run đặt lên chốt cửa. Cuối cùng nàng cũng mở cửa và thấy bá tước Braxton, mặc áo ngủ, áo choàng và đi dép lê đứng ở đó với cái nhìn hoang mang trên khuôn mặt.

“Ồ, cha, chúng con đã đánh thức cha à?” giọng Caroline run run và nàng nghĩ mình sẽ ngất đi vì xấu hổ mất. Nàng quay lại và thấy Bradford đang ở ngay sau mình. Cả giày và áo đều đã được mặc lại, Caroline thấy cảm tạ vì điều đó.

“Chào buổi tối,” Bradford nói với cha nàng. Biểu cảm của anh ôn tồn, và Caroline nhận ra anh không một chút lo lắng việc mình bị bắt gặp ở trong phòng nàng. Người đàn ông này chắc chắn đã gặp loại tình huống này rồi, nàng nghĩ trong sự tức giận ngày càng tăng.

“Chào buổi tối ư?” Caroline lặp lại với vẻ không tin nổi. “Bradford, đó là tất cả những gì anh có thể nói sao?” nàng ném cho anh một cái nhìn thật khốc liệt và quay lại phía cha mình. “Cha, không hẳn như những gì cha nhìn thấy đâu. Cha biết đấy, con không xuống dưới nhà và anh ta” – nàng dừng lại để liếc sang Bradford – “quá buồn bình kháng kháng rằng–”

Bradford ngắt lời nàng bằng cách giữ lấy và kéo nàng về phía mình. “Tôi sẽ giải quyết chuyện này,” anh tuyên bố bằng một giọng vô cùng ngạo mạn. Caroline nhìn anh và rồi quay sang nhìn cha mình. Tội nghiệp cha nàng! Biểu cảm của ông đã chuyển từ bàng hoàng sang tức giận và giờ lại trở nên bối rối.

“Tôi rất biết ơn nếu ông dành cho tôi vài phút, Braxton, nếu điều đó không phiền vào thời gian muộn thế này.”

Bá tước gật đầu cộc lốc. “Chờ tôi vài phút để thay quần áo,” ông nói. “Tôi sẽ gặp cậu ở dưới nhà.”

“Thật tốt, thưa ngài,” Bradford nói khi cha Caroline vẫn còn đứng đó. Anh chờ đợi, bóp nhẹ vai Caroline để ra hiệu cho nàng im lặng. Bá tước bắt đầu đi xuống và Bradford đóng cửa phòng lại.

Caroline quá lo lắng trước phản ứng của cha mình, ông trông rất thất vọng, điều đó khiến nàng chỉ muốn khóc. “Bradford!” Giọng nàng nghe như một người đàn bà đang rít lên.

“Em đã làm cái quái gì với mái tóc của mình vậy hả?” Bradford kéo Caroline vào lòng và hôn nàng. “Không. Anh đừng,” Caroline nói khi nàng đẩy vào ngực anh. “Anh lại muốn khiến tôi mất tự chủ và tôi sẽ không bị như thế. Chúng ta vẫn chưa thống nhất được bất cứ điều gì! Tôi chưa nói cho anh biết tôi nghĩ về anh như thế nào. Chúng ta hoàn toàn không phù hợp với nhau. Anh là—”

Anh hôn nàng lần nữa và sự đấu tranh yếu ớt của nàng không khiến anh dao động chút nào. Chỉ khi nàng không còn chống cự, anh mới trở nên dịu dàng trong nụ hôn và cái ôm của mình. “Caroline, em trông thật khủng khiếp. Em không ngủ chút nào ư? Bây giờ hãy lên giường đi, em cần nghỉ ngơi.”

“Đó không phải việc của anh,” Caroline đáp lại. anh giữ chặt nàng trong lòng ngực mình và nàng nói vào chiếc áo khoác của anh. “Tôi sẽ xuống dưới nhà với anh. Chúa mới biết anh sẽ nói điều gì để xoa dịu cha tôi. Tôi phải ở đó để bảo vệ mình.”

Câu trả lời của Bradford là bế nàng lên và đưa nàng về giường. Anh đặt nàng vào giữa giường và ấn nàng xuống gối. “Tôi sẽ lo mọi việc,” anh nói bằng một giọng mượt mà. Có tia sáng lấp lánh trong mắt anh khi anh nói thêm, “tin tôi.”

Anh hôn nàng lần nữa và nhanh chóng đặt thêm một nụ hôn lên má nàng rồi đi về phía cửa.

“Bradford, chuyện này chưa kết thúc đâu,” Caroline gọi theo anh.

Bradford mở cửa, lưng anh quay lại phía nàng nhưng nàng có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng anh, “Tôi biết, em yêu ạ. Đã đến lúc em cần hiểu điều đó.”

Caroline ra khỏi giường và chạy đến trước khi Bradford đóng cửa. “Anh sẽ không nói với cha tôi về bức thư phải không? Ông sẽ gửi tôi trở lại Boston nếu anh làm thế. Tôi sẽ không khiến ông phải lo lắng,” Caroline tuyên bố một cách kiên định.

Bradford lắc đầu và cho thấy sự nghiêm túc của anh. Anh bắt đầu đi xuống khi Caroline đột nhiên có một suy nghĩ kinh khủng. Nàng nắm lấy vạt áo của Bradford, “Nếu ông yêu cầu một cuộc quyết đấu, anh không được đồng ý.”

Bradford không trả lời nàng và tiếp tục bước đi với Caroline bị kéo theo. “Và tôi sẽ phải làm gì?”

nàng hỏi. Nàng nhận ra mình vẫn đang kéo áo anh và lập tức bỏ ra. Người đàn ông này khiến nàng hành động như một kẻ ngốc.

Nàng cần phải giữ bình tĩnh, nàng nghĩ, cho dù nàng nghe thấy mình nhắc lại câu hỏi. “Này, tôi sẽ phải làm gì?” Nàng đang ám chỉ đến bức thư và sự phẫn nộ của cha mình nhưng không thể giải thích một cách rõ ràng suy nghĩ của nàng.

Bradford bước hai bậc một trong khi Caroline giữ lấy thanh vịn cầu thang dõi theo anh.

“Em có thể cố gắng nuôi tóc dài ra tới thứ bảy.” Bradford nói vọng lại qua vai. Tất cả sự xấu hổ xâm chiếm lấy Caroline khi nàng nghe lời tuyên bố lộ bịch của Bradford. Nàng ngồi sụp xuống bậc thang trên cùng và đưa tay ôm đầu. Chúa mới biết chuyện gì đã xảy ra với nàng thế này? Nàng cần kiểm soát bản thân, nàng nói với chính mình. Nàng cần sắp xếp cuộc sống của nàng. Mình sẽ thoát ra khỏi đồng lộn xộn này, nàng nói với chính mình trên đường đi về phòng ngủ.

Vậy là anh lại đi vào cuộc đời nàng một lần nữa, nàng nghĩ với một tiếng thở dài. Đó là một loại cảm xúc đan xen khi anh lại theo đuổi nàng lần nữa. Trái tim nàng rộn ràng vì điều đó nhưng một phần lý trí, phần không cảm xúc trong nàng biết rằng vấn đề giữa họ vẫn còn đây. Trừ khi nàng có thể tìm cách để dạy cho anh biết cách để yêu, cách để tin tưởng đủ để trao cho nàng tình yêu.

Tương lai vô cùng ảm đạm. Nàng tin rằng nàng chẳng có gì ngoài một chút nhan sắc cuốn hút Bradford. Nàng có thể hấp dẫn anh được bao lâu? Anh gọi đó là một trò chơi, và Caroline đang bắt đầu tin rằng đó là tất cả đối với anh. Nàng không thể cưới anh được. Nàng muốn chia sẻ cuộc sống của mình với một người đàn ông yêu nàng ngay cả khi nhan sắc của nàng nhạt phai, hay những nếp nhăn hiện trên khuôn mặt nàng.

Đó không phải là mơ ước hão huyền. Chú Henry và dì Mary đã yêu nhau đến tận bây giờ, sau bao nhiêu năm ở bên nhau. Charity và Paul Bleachley cũng yêu nhau theo cách đó. Caroline nhớ Bradford đã tin rằng Charity sẽ quay lưng lại với Paul bởi vì anh không còn đẹp trai nữa. Nàng không biết liệu nàng có thể thay đổi quan điểm của anh hay không. Anh đã được nuôi dạy trong một xã hội hời hợt nơi mà vẻ bề ngoài trên hết tất cả. Vậy hôn nhân sẽ như thế nào? Có phải nàng sẽ bắt đầu chỉ biết chăm lo cho vẻ bề ngoài của mình, sẽ lo lắng đến những ngón tay, đến quần áo? Có phải tất cả những điều vô nghĩa sẽ được đặt lên trên hết? Chúa ơi, nàng sẽ thay đổi đến mức nàng sẽ cười rúc rích và ngất đi vì việc rơi một chiếc mũ, giống như quý bà Tillman?

Caroline lắc đầu, cố gắng ngăn lại những ý niệm kỳ quái đang chạy trong đầu mình. Nàng nằm xuống giường và cố gắng đi ngủ. Nàng tự an ủi chính mình, ít nhất nàng đã thừa nhận rằng nàng không thể cưới anh. “Cho tới khi anh trở nên phù hợp,” nàng thì thầm lời hứa của mình trong bóng tối. Rồi nàng khóc và thiếp đi.

Chương 10

Đó là một đám cưới tuyệt vời, ít nhất đó là những gì mà mọi người liên tục nói với Caroline khi nàng đứng ở cửa đón khách bên cạnh người đàn ông nàng vừa trao lời thề, người đàn ông nàng vừa hứa sẽ yêu thương và tôn trọng cho đến khi cái chết chia lìa.

Caroline thấy biết ơn rằng thử thách này cuối cùng cũng kết thúc. Ngày hôm qua, nàng đã từ bỏ việc đấu tranh với cái điều được coi là hiển nhiên này, khi nàng, Charity và cha nàng đến Bradford Hills. Mọi việc đã được quyết định, rằng đám cưới sẽ được tổ chức ở đây để truyền thống được duy trì. Cha, ông và cụ của Bradford đều đã tổ chức đám cưới ở đây.

Bradford lo tất cả việc sắp xếp bố trí trong khi Charity cùng bá tước lo việc thông báo và mời khách. Bây giờ, khi nàng nhìn xung quanh phòng tiệc sang trọng, Caroline thấy ngạc nhiên rằng nó lại diễn ra nhanh đến thế. Tất cả mọi người đều có vẻ hài lòng. Tất cả trừ Caroline. Nàng vẫn thấy khó khăn để chấp nhận chuyện này.

Bradford đã xoa dịu cha nàng vào buổi tối họ gặp nhau, và sáng hôm sau, ngài bá tước thông báo rằng ông rất háo hức với hôn lễ. Caroline cố gắng chỉ ra rằng sẽ không có bất cứ hôn lễ nào nhưng cha nàng rõ ràng đã từ chối nghe lý do. Nàng nhớ rằng ông đã hỏi nàng liệu nàng có yêu Bradford không và nàng đã thành thật một cách ngu ngốc thừa nhận rằng nàng có. Kể từ giây phút đó, ông đã làm ngơ đi những lý lẽ của nàng.

Không có ai để nàng có thể tìm kiếm sự giúp đỡ. Và Charity còn khiến nàng rối trí hơn. Caroline không được phép ra khỏi nhà và đương nhiên cũng sẽ không thể thoát khỏi sự đề ý của Charity. Quý bà Newcott và ba cô thợ may làm việc ngày đêm để chuẩn bị váy cưới ngay trong chính ngôi nhà của nàng. Và Bradford đã thuê hai người đàn ông lực lưỡng để bảo vệ nàng. Cha của Caroline không bao giờ thắc mắc vì điều đó và Caroline tự hỏi ông đang nghĩ gì. Nàng không hoàn toàn bị thuyết phục rằng những người bảo vệ ở đó chỉ để bảo vệ sự an toàn cho mình. Nàng sẽ không ngạc nhiên nếu Bradford đã chỉ đạo họ canh giữ để nàng không thể bỏ chạy. Suy nghĩ đó cứ lớn vồn quanh đầu và nàng đã mơ tưởng tới việc quay trở lại Boston hơn một lần. Cuộc sống ở đó đỡ phức tạp hơn rất nhiều.

Caroline đã không gặp mẹ của Bradford cho tới khi nàng đã yên ổn trong ngôi nhà nguy nga được gọi là Bradford Hills. Nàng đang ở trong phòng ngủ đã được chỉ định để thay một chiếc váy cho bữa tối khi một người phụ nữ trang nghiêm đi vào. Bà cao hơn Caroline, mặc một chiếc váy trang nhã và bước đi với phong thái hoàng gia.

Caroline vội vàng kéo chiếc áo choàng từ tủ quần áo, nâng váy lên và cố gắng nhún chào một cách trang trọng trong khi nữ công tước xem xét nàng.

“Có phải cô mang trong mình đứa bé của nó không?” nữ công tước hỏi với một giọng gay gắt khiến Caroline cảm thấy chối tai.

“Không ạ.” Caroline không hề rào đón. Nếu mẹ của Bradford đã khiếm nhã đến mức hỏi như thế thì nàng sẽ đáp trả lại tương tự.

Cả hai cùng quan sát lẫn nhau. Caroline nhận ra rằng mắt của quý bà đang đứng trước mặt mình có cùng màu với màu mắt của Bradford. Những nếp nhăn sâu ở khóe mắt nói cho Caroline biết rằng bà là một người hay cười.

“Đừng để nó khiến cô phải rúm ró,” nữ công tước ra lệnh. Bà ngồi xuống một trong những chiếc ghế

dựa và ra hiệu cho Caroline về phía một chiếc khác.

“Con chưa bao giờ biết rúm ró trong suốt cuộc đời mình,” Caroline khẳng định khi nàng ngồi xuống đối diện với người sẽ sớm trở thành mẹ chồng của nàng. “Con còn không chắc mình biết nó như thế nào nữa.”

“Nó luôn luôn thiếu kiên nhẫn. Khi nó để mắt đến thứ gì đó, nó muốn có được ngay lập tức.” Caroline gật đầu. Sự gay gắt trong giọng nói của bà không còn khiến nàng thấy khó chịu nữa và nàng thấy mình đang mỉm cười. “Anh ấy không chỉ thiếu kiên nhẫn,” Caroline nói, “mà còn hống hách và kiêu ngạo không thể chịu nổi nữa. Con nghĩ rằng quý bà nên biết chúng con không hợp nhau chút nào.”

Nữ công tước mỉm cười, dường như không hề bị tác động bởi sự chân thành của Caroline. “Cô thực sự không muốn cưới nó ư?” bà hỏi.

“Anh ấy không yêu con,” Caroline thừa nhận một cách rất hiển nhiên. “Và anh ấy không tin tưởng con. Một khởi đầu thật tệ, quý bà sẽ không đồng ý phải không? Có lẽ, nếu quý bà nói chuyện, anh ấy có thể sẽ xem xét lại chăng?”

“Không nghĩa lý, cô bé. Rõ ràng là nó muốn cô nếu không đã không cưới cô. Con trai ta không bao giờ làm bất cứ điều gì nó không muốn. Khiến nó yêu cô là việc của cô, điều đó cũng không cần thiết lắm.”

“Tình yêu không hề cần thiết ư?” Caroline hỏi, vẻ mặt nàng vô cùng bối rối.

“Đây là một đám cưới trọng đại, đó mới là điều quan trọng,” nữ công tước đáp lại.

Rồi bà đứng lên và đi ra phía cửa. “Ta tin vào sự lựa chọn của con trai mình.” Với lời tuyên bố đó, bà bước ra khỏi phòng.

“Caroline! Em đang mơ ngủ trong ngày cưới của mình đấy hả?” Charity kéo nàng vào lòng để khiến nàng phải chú ý. “Chỉ có một điều thôi, bây giờ em đã là nữ công tước rồi.” Caroline không nhận ra rằng Bradford đã rời khỏi cuộc trò chuyện của anh để nghe lời nhận xét đầy hào hứng của Charity. Nàng lắc đầu và đáp lại, “không, em là vợ của Bradford trước. Điều đó cũng đã đủ rồi.”

Bradford mỉm cười hài lòng với lời nhận xét của nàng. Milford xuất hiện, cúi chào một cách trang trọng trước Caroline và nắm lấy tay nàng. Chiếc nhẫn ngọc bích mà Bradford đã trao cho nàng lấp lánh trong ánh nến khiến Bradford chú ý. Anh cảm thấy một cơn sóng thỏa mãn cuộn qua mình. Chiếc nhẫn chính là minh chứng việc nàng đã thuộc về anh.

Khi Milford kết thúc sự chúc mừng anh nói, “Em sẽ tha thứ cho anh vì đã không giữ lời hứa phải không?”

Caroline lắc đầu. “Anh sẽ không. Đó là một điều tồi tệ anh đã làm và hãy xem nó đã khiến anh kết thúc thế nào.”

Milford dường như không có lấy một chút hối hận. “Nói cho anh biết, điều gì đã khiến em thấy thú vị khi đọc lời thề hôn nhân của mình?” anh hỏi.

“Nếu cậu đang nhắc đến việc vợ anh bật cười khi đang đọc lời thề thì anh có thể đảm bảo với cậu đó

là vì cô ấy vô cùng hài lòng.” Lời tuyên bố của Bradford buộc Caroline miễn cưỡng nở một nụ cười.

“Tôi có một tính cách vui vẻ,” Caroline nói với Milford. Nàng quay sang chồng mình và nói thêm, “tất nhiên, trừ khi tôi bị ép buộc vào một hoàn cảnh mà tôi không được quyết định. Nếu vậy tôi có thể có khuynh hướng đôi lập lại.”

Bradford không phản ứng gì với lời nói của nàng. Anh chỉ nắm lấy tay nàng và đưa nàng ra giữa sàn nhảy. Đã đến lúc bắt đầu những điệu vũ. Caroline không rõ phần còn lại của buổi tối trôi qua thế nào. Nàng vẫn ước mình có vài phút ở một mình, chỉ cần có thời gian để nàng có thể suy nghĩ một cách mạch lạc, để thở. Nhưng Bradford không rời nàng nửa bước. Và rồi thời gian trở về phòng cũng đến.

Charity giúp đỡ nàng. Chị họ nàng khá yên tĩnh và Caroline cảm thấy biết ơn vì điều đó. Chỉ sau khi nàng đã tắm xong và đã thay một chiếc váy ngủ màu trắng trong suốt thì Charity mới thì thầm câu hỏi khiến nàng lo lắng. “Em có biết chuyện gì sẽ xảy ra không Caroline? Mẹ đã giải thích cho em việc mà một người chồng và một người vợ sẽ làm cùng nhau chưa?”

Caroline lắc đầu. “Bà sẽ ngắt ngay ở câu đầu tiên,” nàng nói.

Charity trông thực sự chán nản. “Ồ, vậy là chị sẽ phải chờ cho đến lần gặp mặt tiếp theo của chúng ta để biết chính xác điều gì sẽ xảy ra.”

“Charity! Đừng có làm em thêm lo lắng nữa đi!Ồ, tại sao chúng ta phải trải qua buổi tối ở đây chứ?” nàng rên rỉ. Nàng nghĩ đến những việc sẽ xảy ra và tưởng tượng đến việc đối diện với mọi người vào ngày mai. “Tất cả bọn họ đều biết,” nàng thì thầm.

“Đừng lo lắng,” Charity nói. “Nếu em bật cười trong khi... à thì, em biết đấy, chị nghĩ rồi Bradford sẽ trở nên tức giận.”

Trước khi Caroline có thể nói gì, Charity ôm nàng rồi rời đi. “Chị sẽ cầu nguyện cho em.” Chị họ nàng thì thầm trước khi đóng cửa.

Caroline đứng ở giữa phòng ngủ và chờ đợi. Nàng nghĩ đến việc lên giường nhưng quyết định rằng lần trốn dưới lớp chăn sẽ không giải quyết được điều gì. Bradford có thể sẽ thấy điều đó nực cười, và nàng sẽ chết nếu anh cười nhạo nàng.

Cánh cửa thông với phòng ngủ của Bradford bật mở và anh đột nhiên đứng đó. Bradford dựa vào khung cửa và nhìn vợ mình. Nàng xinh đẹp một cách không tưởng khiến hơi thở của anh bị nghẹn trong cổ họng. Chiếc áo ngủ nàng đang mặc chỉ để lại một chút cho người ta tưởng tượng, và Bradford thực sự tán thưởng đôi chân dài, vòng eo thon và bộ ngực đầy đặn của nàng.

Caroline nhìn lại chồng mình. Anh đã cởi bỏ áo khoác và cà vạt, tóc anh rũ xuống làm mềm đi các đường nét trên khuôn mặt. Thái độ của anh thân trọng và Caroline thấy anh vừa đẹp trai không thể cưỡng lại được, vừa đáng sợ. Nàng không còn lo lắng nữa, nàng hoảng sợ. Nàng ước gì mình đã không cắt tóc, cho rằng mái tóc dài có thể che bớt phần nào phần ngực của mình. Có ngốc nghếch không khi nàng ôm lấy chiếc chăn trên giường và quấn nó quanh mình.

Nàng rùng mình và không chắc liệu có phải bởi vì không khí lạnh lẽo trong phòng hay bởi cái nhìn chăm chú không rời của chồng mình. “Charity đang cầu nguyện cho mình,” nàng nghe thấy mình nói. Giọng nàng nhỏ hơn cả một tiếng thì thầm yếu ớt, nhưng nàng biết anh đã nghe thấy bởi vì một bên lông mày của anh nhướn lên. Rồi anh mỉm cười và Caroline không còn hoảng sợ nữa.

Nàng quay lại, cố gắng nhớ lại việc nàng đã làm với đồng quần áo của mình, khi Bradford cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình. “Đừng sợ, Caroline.” Anh bắt đầu bước đi về phía nàng, ánh mắt anh dịu dàng.

“Em không sợ, em chỉ hơi lạnh,” Caroline đáp lại. Nàng cố gắng mỉm cười trong khi xoa xoa cánh tay mình. Nàng đang run lên và dường như không thể ngừng được.

Bradford vòng tay qua và ôm nàng. “Đỡ hơn không?” anh hỏi giọng khàn khàn.

Caroline gật đầu. “Anh có một ngôi nhà xinh đẹp, Bradford, nhưng nó thật lạnh,” nàng thì thầm trong ngực anh, “và ẩm ướt,” nàng nói thêm khi Bradford bế nàng lên và bắt đầu đi về phía phòng mình. “Lò sưởi không đủ ấm.” Chúa ơi, ngay khi nàng vừa buột miệng nói ra điều đó, nàng đã ước rằng mình có thể dừng lại. Chuyện gì đang xảy ra với nàng thế này? Caroline đóng chặt miệng và quyết định không nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Bradford đóng cánh cửa sau lưng, khóa lại và đưa Caroline về phía chiếc giường. Mảnh chăn trên chiếc giường bốn cọc không lộ được kéo ra và Bradford đặt nàng vào giữa. Ngay khi anh thả nàng ra, nàng lại bắt đầu run rẩy.

“Em sẽ ấm ngay thôi, em yêu,” Bradford hứa. Có một sự thích thú trong giọng nói và ánh mắt của anh. Caroline biết anh đang cười bởi vì anh nghĩ nàng rung mình vì việc sắp xảy ra. Nàng tặng cho anh thứ mà nàng hi vọng là một cái nhìn bất mãn. Chắc chắn lúc này anh có lợi thế vượt trội hơn, và Caroline có cảm giác hoàn toàn vô vọng. Khi nàng nhìn chồng mình lột dần giày và áo, nàng nghĩ rằng nếu nàng có thể dừng việc nhìn chăm chăm vào anh, nàng có thể tìm ra cách để cứu vớt một chút kiểm soát. Anh ngồi ở một bên giường và Caroline muốn tiến tới và chạm vào anh.

Nàng nhớ nụ hôn của anh đã kích động nàng như thế nào trong quá khứ và nàng đã không muốn dừng việc chạm vào anh như thế nào, và chỉ nghĩ đến những điều đó đã khiến nàng sợ hãi. Bradford đứng lên, bắt đầu cởi chiếc quần ống túm và rồi anh lưỡng lự. Anh quay lại, khiến cho Caroline có thể nhìn được trọn vẹn bộ ngực mạnh mẽ của anh. Mái tóc xoắn đen rủ trên những múi cơ mạnh mẽ. Caroline biết nàng đang nhìn chăm chăm vào đó, nhưng nàng không thể dừng lại được.

“Anh nhắc em liên tưởng tới một chiến binh Spartan, anh có biết không?” Caroline cất lời. Nàng nhận thấy vết sẹo ở vùng eo bên phải của anh và hỏi, “Anh đã có nó sau một cuộc chiến đấu ư?”

“Một cuộc ẩu đả,” Bradford nói chính xác. Anh mỉm cười và ngồi xuống giường. Anh quyết định kéo quần lại chỉnh tề để bình ôn cảm xúc cho cô vợ ngây thơ của anh trước đã. Nàng đang bắt ôn như một con ngựa con và anh không muốn làm nàng sợ hơn những gì nàng có thể sẵn sàng đón nhận. “Milford có một vết sẹo tương tự, của cậu ta ở bên trái. Kết quả của đêm đầu tiên bọn anh lang thang ở ngoài đường.”

“Em sẽ phải đề nghị anh ta cho xem mới được,” Caroline nói cùng với sự lấp lánh trong đôi mắt. Nàng cảm thấy thoải mái với những lời trêu chọc nhẹ nhàng giữa hai người. Bradford có biểu hiện như thể anh có tất cả thời gian trên thế giới này và sự hoảng loạn đã chiếm lấy Caroline ban đầu đã biến mất. Nàng cảm thấy gần như thể kiểm soát bản thân mình.

“Em sẽ không làm việc gì kiểu như thế,” Bradford gầm gừ trả lời. “Dù có là bạn thân hay không, cậu ta có thể sẽ lột ngay quần áo ra sau lời đề nghị đầu tiên của em.”

“Anh không tin tưởng Milford ư?” Giọng nàng tỏ vẻ hoài nghi.

Bradford không trả lời. Anh đã có đủ khó khăn để theo được cuộc trò chuyện này. Anh cảm thấy nhức nhối và tất cả những gì anh có thể nghĩ là kéo cô vợ của mình vào trong lòng.

“Em nghĩ em nên cảnh báo anh, Bradford...” Caroline bắt đầu. Nàng không thể nhìn thẳng vào anh, nàng chỉ có thể hạ tầm mắt của mình và nhìn chăm chăm vào bàn tay mình.

Bradford chau mày, cảm thấy băn khoăn vì sự nghiêm trọng trong giọng nói của nàng. Anh tiến tới, ôm lấy khuôn mặt nàng trong bàn tay mình và buộc nàng nhìn thẳng vào anh.

“Em không hoàn toàn chắc chắn về quá trình... Em không chắc chắn mình sẽ phải làm gì.”

Bradford gật đầu, cố gắng hết sức để giữ cho biểu hiện của anh có vẻ nghiêm túc. “Anh không hi vọng em sẽ có kinh nghiệm,” anh nói.

Caroline tiếp tục nhìn vào anh, biểu hiện của nàng nghiêm trọng nhưng Bradford nhận ra sự lấp lánh đặc biệt đã quay trở lại với đôi mắt nàng. “Em cho rằng anh sẽ biết phải làm gì?” Bradford chậm rãi gật đầu, một nụ cười hiện trên khóe miệng anh, và Caroline nói thêm, “Em nghĩ rằng anh biết, nhưng anh chỉ ngồi đó và anh vẫn mặc quần và thậm chí ngay cả em cũng biết rằng việc cởi nó ra là cần thiết.”

Anh không trả lời nàng, nhưng lại kéo nàng vào lòng. Anh nằm xuống, kéo nàng theo, đưa tay đặt xuống eo nàng và giữ nàng chắc chắn bên cạnh mình. “Anh nghĩ việc mình vẫn mặc quần là hành động chu đáo đối với những cảm xúc trong trắng của em.”

“Em không nghĩ nó sẽ có tác dụng,” Caroline thì thầm trong ngực anh.

Bradford bắt đầu vuốt ve lưng nàng và dùng hàm đẩy đầu nàng sang một bên để anh có thể đặt những nụ hôn dịu dàng lên cổ của nàng. “Cái gì không có tác dụng? Sự chu đáo hay quần của anh?”

Caroline định đáp lại nhưng hơi thở ấm áp của anh thổi bên tai nàng khiến nàng mất đi những suy nghĩ liên mạch. Thay vào đó nàng thì thầm, “anh làm em thấy ấm áp.”

“Vẫn chưa đủ,” Bradford nói với nàng. Anh đẩy nàng nằm ra giường và bạo trùm lên nàng bằng cơ thể của mình. “Anh muốn em nóng hơn, Caroline. Nóng đến mức cả cơ thể em như một nguồn nhiệt.” Miệng anh bao phủ lên nàng, trong một nụ hôn hoàn toàn thể hiện nhu cầu của anh. Miệng Caroline được tách ra và lưỡi anh nhanh chóng xâm chiếm, niềm trải sự ngọt ngào và mềm mại ở bên trong. Nàng thở dài trong cảm xúc nhục cảm anh đã tạo ra và bắt đầu vuốt ve lưng anh một cách chậm rãi. Làn da anh cảm giác thật cứng, thật cơ bắp và ấm áp đến không tưởng.

Bradford tiếp tục sự tra tấn dịu dàng trong miệng nàng cho tới khi Caroline không thể suy nghĩ nổi điều gì rõ ràng. Nàng để cho cơn sóng khoái cảm cuốn lấy mình, nàng nghe bản thân mình rên rỉ phản đối khi anh dứt ra. Anh đứng lên, nhanh chóng cởi bỏ phần quần áo còn lại và Caroline nghĩ anh là người đàn ông đẹp trai nhất. Anh có vẻ rất tự do, thấy bình thường với sự khỏa thân của mình và Caroline gần như không có chút xấu hổ nào khi nghĩ mình cũng có thể như thế. Đương nhiên, nàng vẫn không thể nhìn anh ở chỗ đó, chỉ dừng lại ở những cơ bắp rắn chắc trên đùi anh.

Bradford tiếp tục đứng đó, bên cạnh chiếc giường cho tới khi Caroline cuối cùng cũng nhìn lên khuôn mặt anh. Nàng biết sự xấu hổ đang bao trùm cơ thể mình và ước gì nàng có thể hiểu biết hơn một chút.

Sau tất cả, nàng lớn lên ở nông trại và nàng biết trật tự tự nhiên của các sự vật. Và nàng có đến bốn người anh họ luôn rất thoải mái trong việc cởi bỏ quần áo và bình luận với nhau... khi họ không nhận ra rằng nàng có thể nghe thấy họ nói. Tuy nhiên, nàng tự nhắc nhở mình, nó chưa bao giờ xảy ra với nàng. Điều đó khác hẳn về bản chất, nàng khẳng định khi nhìn chăm chăm vào người đàn ông mình sẽ trao sự trinh tiết.

“Em yêu, nhìn anh nào.” Giọng của Bradford mạnh mẽ như dáng người của anh vậy. Caroline nghĩ mình sẽ trả lời rằng nàng đang nhìn anh đó thôi nhưng nàng biết ý của anh khi nói như thế. Nàng không nói bất cứ điều gì mà từ từ hạ tầm mắt của mình đến đám lông xoắn trên bộ ngực rộng của anh, dừng lại ở phân bụng săn chắc và rồi tiếp tục đi xuống cho tới khi nàng nhìn đến bằng chứng rõ ràng cho sự khuấy động của anh. Nàng lại bắt đầu trở nên hoảng hốt, nghĩ rằng cuộc hôn nhân của họ có lẽ sẽ không được hoàn thành, điều đó quá rõ ràng, bởi vì họ không thể phù hợp với nhau...

Bradford nhìn sự căng thẳng trong đôi mắt Caroline và thở dài thiếu kiên nhẫn. Anh nhanh chóng ngồi xuống sát bên nàng lần nữa, kéo nàng vào trong vòng tay của mình. Caroline thích sự ấm áp của anh. Nàng có thể cảm nhận được sự khao khát của anh chạm vào mình, cảm thấy sự cứng rặn nóng bỏng của anh qua làn váy ngủ và cố gắng dịch ra một chút nhưng thất bại. Bradford sẽ không để nàng di chuyển, anh thì thào những lời ngọt ngào để xoa dịu nàng trong khi anh bắt đầu chậm rãi cởi chiếc váy ngủ của nàng.

Caroline biết mọi chuyện nên như thế, đó có thể là một yêu cầu bắt buộc, nhưng nàng vẫn cố gắng ngăn cản bàn tay của Bradford. Làn váy mỏng manh nhưng lại rắc rối một cách chết tiệt và Bradford đã có cách của mình. Trong chốc lát, nàng hoàn toàn trần trụi. “Charity đã chuẩn bị nó cho em,” Caroline nói một cách khó nhọc. “Nếu chị ấy biết được anh đã phá hủy nó...”

Anh xoay người đè lên Caroline, khiến nàng thở hắt ra vì sự gần gũi hoàn toàn của cơ thể anh, và cái nhìn đầy mê đắm trong đôi mắt anh. Anh không hề nặng, và nàng nhận ra anh đang chống mình bằng khuỷu tay để nàng không bị đè bẹp.

“Em yêu, chúng ta sẽ không nói cho cô ấy biết,” Bradford thì thào. Giọng anh như một sự vuốt ve dịu dàng, xoa dịu nỗi sợ hãi của Caroline. Anh biết nàng chưa sẵn sàng và cố gắng để kiểm soát bản thân mình. Cơ thể anh gào thét chống đối và anh cảm giác mồ hôi đang lâm tẩm trên trán mình. Anh lại hôn nàng, một nụ hôn thật sâu không giữ lại bất cứ điều gì. Sự trêu chọc đã kết thúc. Caroline cảm nhận được sự thay đổi của Bradford, sự xiết chặt trong cái ôm của anh, sự vuốt ve của anh. Nàng chuẩn bị tinh thần chống lại sự đau đớn nhưng Bradford đã không tách chân nàng ra. Thay vào đó, anh từ từ chuyển xuống cho tới khi miệng anh mơn chớn cổ nàng, và rồi tiếp tục thấp nữa cho tới khi anh có thể vùi vào thung lũng giữa ngực nàng.

Caroline thở dài một cách thoải mái. Sự ấm áp trong bụng nàng bắt đầu lan tỏa và Caroline cảm thấy như mặt trời đang chiếu thẳng vào tận trong máu mình. Bradford trêu đùa với bộ ngực của nàng, lượn quanh từng núm vú hết lần này đến lần khác cho tới khi Caroline bắt đầu nâng mình lên đón nhận. Cuối cùng khi anh bắt đầu ngậm lấy, Caroline rên rỉ với sự hài lòng không ngừng tăng lên. Bàn tay anh vuốt xuống hông nàng. Anh càng di chuyển lại gần vị trí giữa hai chân thì nàng càng trở nên nóng hơn. Nàng dường như không thể thở và di chuyển hông một cách không kiên nhẫn. Khi anh cuối cùng cũng vuốt ve nơi ẩm ướt nóng bỏng, Caroline rên rỉ đầy khoái cảm.

Nàng đã quá sẵn sàng cho anh. Cánh hoa mềm mại, ẩm ướt và trơn mượt, cái hông đưa đẩy chậm rãi đầy nhục cảm dưới bàn tay của anh khiến Bradford gần như đến bờ vực. Anh từ từ đưa ngón tay của mình vào trong nàng, cảm nhận sự kếp chặt nóng bỏng của nàng, nghe nàng nỉ non tên của anh và anh biết rằng anh không thể chờ thêm được nữa.

Anh nhìn vào mắt nàng, quan sát nàng khi anh đưa bản thân mình đến giữa hai chân nàng. “Anh sẽ không làm em đau,” anh thì thầm. “Anh không thể chờ được nữa.” Giọng anh khàn đi vì ham muốn. Bradford giữ lấy hông nàng, kéo nàng lại gần hơn và cúi xuống hôn nàng. “Ôm lấy anh, em yêu,” anh thì thầm. Và rồi miệng anh bao phủ lên nàng. Anh xâm nhập một cách mạnh mẽ, mạnh mẽ như chiếc lưỡi của anh đang xâm chiếm miệng nàng.

Caroline uốn cong người bên dưới anh, nàng bật khóc vì đau đớn và cố gắng thoát ra. Đó là một nỗ lực vô nghĩa bởi vì chồng nàng sẽ không có phép nàng rút lui. Anh dùng sức nặng của mình để giam cầm nàng. Con đau nhức lập tức kết thúc nhưng sự khó chịu vẫn tiếp tục. Caroline dứt miệng mình ra khỏi Bradford và cố gắng đẩy anh ra lần nữa. “Caroline. Đừng có ngạo ngược. Chưa đâu, hãy chờ một chút.” Anh không bao giờ hoàn thành được ý của mình thay vào đó anh lại hôn nàng. Bàn tay anh rời khỏi eo nàng để có thể ôm lấy khuôn mặt nàng. Caroline cảm thấy anh run rẩy khi nàng vòng tay ôm lấy anh và cho rằng sự đau đớn không còn khó chịu được nữa. Bradford bắt đầu chuyển động, một cách chậm rãi và kiên nhẫn. Sự đau đớn lập tức quay trở lại.

Anh sẽ không dừng lại và tiếp tục sự tra tấn ngọt ngào trên đôi môi nàng cho tới khi nàng không thể thở được. Sự đau đớn nhanh chóng bị lãng quên bởi sự thoải mái êm đềm xâm chiếm lấy nàng. Nàng cảm nhận được anh kéo chân nàng ôm vòng quanh hông anh, và rồi anh tách khỏi miệng nàng và ngẩng lên nhìn nàng. Caroline đưa tay chạm vào một bên sườn mặt của anh, dùng ngón tay của mình vuốt theo bờ môi anh. Bradford quay lại, ngậm ngón tay của nàng trong miệng mình và mơn trớn nó bằng lưỡi. Caroline uốn người lên ôm lấy khuôn mặt của anh và kéo anh về phía mình. Đó là điều cuối cùng nàng có thể nhớ.

Bradford lập tức mất đi sự kiểm soát hoàn toàn, anh để cho sự đam mê cuốn lấy họ. Sự thỏa mãn nguyên thủy lấn át Caroline, kéo nàng về phía mặt trời. Nàng bám chặt lấy Bradford, theo bản năng tin tưởng anh sẽ giữ nàng an toàn và chào đón sức nóng đang đến.

Hơi thở của Bradford đứt quãng. Động tác của anh không còn dịu dàng, những lần chuyển động mạnh mẽ hơn và sự khoái cảm cũng tăng lên. Khi Caroline căng người dưới thân anh và gọi lên anh trong tiếng thì thầm đầy hoảng loạn thì anh biết nàng gần như đã tìm được sự giải tỏa từ sự tra tấn ngọt ngào của họ.

Nàng căng người dưới thân anh một cách thật mạnh mẽ, thật mãnh liệt và Bradford tìm được sự giải tỏa của mình, cảm nhận sự rung động lan tỏa đến tận tâm hồn mình. Anh muốn vuốt ve nàng, muốn nói với nàng điều này hoàn toàn đúng đắn, nhưng sự rung động quá mạnh mẽ khiến anh chỉ có thể ôm chặt lấy nàng.

Phải mất vài phút để Bradford có thể làm chậm lại nhịp tim và bình tĩnh điều chỉnh hơi thở. Anh quá thỏa mãn và hài lòng đến mức không thể tưởng tượng nổi. Anh chống người trên khuỷu tay, vẫn ở bên trong nàng, nhìn thẳng vào nàng. Đôi mắt nàng có vẻ buồn ngủ nhưng cái nhìn của nàng đầy hài lòng. Đôi mắt xanh violet của con mèo nhỏ, Bradford thầm nghĩ với một nụ cười. Nàng là con mèo nhỏ của anh.

Caroline cố gắng làm chậm nhịp tim của mình. Nàng thấy kinh ngạc bởi những gì vừa xảy ra với mình. Môi nàng sưng lên bởi những nụ hôn của anh và nàng vẫn run rẩy bởi những khoái cảm thiêu đốt mà Bradford đã mang đến cho nàng. Anh đã không để cho nàng rút lui, hay nửa vời, và khi nàng nhớ đến sự đáp lại nhiệt tình của mình, nàng cảm thấy thật xấu hổ.

Bradford mỉm cười khi nhìn thấy sự xấu hổ và e thẹn của vợ mình. Anh hôn nàng một nụ hôn thật dài, thậm chí mỉm cười trước sự đáp lại rụt rè bất ngờ của nàng. Chỉ một phút trước đó nàng như một cô mèo hoang trong vòng tay anh. Anh có thể cảm nhận sự đau rát từ những móng tay nàng cắm vào vai mình,

nhớ đến sự rên rỉ cầu khẩn anh đừng dừng lại khi anh đẩy hết lần này đến lần khác vào trong nàng.

“Bradford, anh đang nghiền nát em,” Caroline thông báo ngay trên miệng anh. Anh thở dài và miễn cưỡng lần sang một bên. Sự tách rời không hề kéo dài vì Bradford đã lập tức kéo Caroline vào lòng, ôm nàng dựa sát vào mình. Anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn phớt nhẹ trên chân nàng. “Anh làm em đau ư, em yêu?”

Caroline đang vùi vào cổ anh, nàng gật đầu trả lời anh. Bradford cố gắng kéo nàng ra đủ để nhìn vào mắt nàng. “Lúc đầu thì thế. Sau đó, nó không còn đau nữa,” nàng thừa nhận. Giọng nàng mờ mịt nhưng Bradford nghe được sự thẹn thùng trong đó.

“Nó ư?” Bradford hỏi lại, giọng anh trêu chọc. Anh đặt đầu mình lên trên đầu nàng và ôm nàng một cách thân mật.

Caroline không trả lời. Nàng mỉm cười một cách hài lòng và thở dài. “Anh sẽ làm điều đó thường xuyên ư?” nàng hỏi với sự ngây thơ giả vờ. Nàng cảm thấy sự rung động trong ngực anh trước khi anh bật cười hạ hả. Và rồi nàng đột nhiên bị mắc kẹt dưới cơ thể của anh một lần nữa và nhìn chăm chăm vào đôi mắt nâu đầy tinh quái của anh. “Rất thường xuyên,” anh gầm gừ.

Caroline mỉm cười, vô cùng hài lòng với chính mình. Đôi mắt nàng chột mở to khi nàng cảm nhận sự cứng nhắc của anh chạm vào mình. “Bradford? Chúng ta có thể...”

“Đương nhiên.” Miệng anh đã khẳng định phần còn lại của câu hỏi. Nàng vòng tay ôm anh và kéo anh lại gần hơn, nàng thích cảm giác lồng ngực của anh chạm vào ngực nàng, sự vững chắc của anh cùng với sự mềm mại của nàng. Một suy nghĩ đột nhiên làm gián đoạn những cảm giác nhục dục và nàng dứt miệng ra.

“Nó sẽ lại đau nữa ư?” nàng hỏi, giọng nàng vô cùng bồn chồn.

“Có thể,” Bradford nói. Anh ngẩng lên quan sát khuôn mặt của nàng một lúc lâu và bỏ sung, “Em có phiền không?” anh biết mình sẽ dừng lại nếu như nàng có chút nào đó không đồng ý.

“Có thể,” Caroline trả lời. Rồi nàng kéo đầu anh xuống và hôn anh với tất cả sự thận trọng đã được gạt bỏ. Sự có thể đó đã sớm rơi vào quên lãng.

Sau khi Bradford đã ngủ say, Caroline chập chờn với những giấc mơ của mình. Nàng không thường ngủ với người khác và nàng coi đó như lời biện hộ cho việc nàng tung chăn và rời đi. Điều đó, và sự thật rằng nàng đang cảm thấy vừa nhay cảm vừa đau nhức. Mặt trời đang bắt đầu lên cao như thường nhật khi Caroline trèo ra khỏi giường và đi sang căn phòng bên cạnh. Nàng tắm rửa sạch sẽ và khoác vào một chiếc áo choàng bông ấm áp. Cơ thể nàng phảng phất mùi hoa hồng. Nàng lặng lẽ trở lại bên giường nơi Bradford đang say ngủ. Nàng đã hoàn toàn tỉnh táo và băn khoăn liệu chồng nàng còn ngủ bao lâu nữa. Chiếc váy ngủ của nàng nằm trên tấm ga trải giường và cuối cùng nàng cũng phải bỏ nó đi.

Ở bên ngoài, tuyết đang rơi và Caroline ngắm nhìn những bông tuyết nhỏ rơi xuống trong vài phút. Nàng ngồi xuống, tay nàng ôm lấy đầu gối và nghĩ đến Benjamin, tự hỏi làm sao anh có thể chống chọi với cái lạnh trong chuyến hành trình trở về Boston. Nàng lo lắng cho sự an toàn của anh và cầu nguyện cho anh. Và rồi nàng cảm nhận bàn tay của Bradford chạm rãi xoa lưng nàng. Nàng quay lại nhìn anh và mỉm cười. “Em làm anh thức giấc ư?” nàng thì thầm áy náy. Cái cách anh nhìn nàng khiến nàng

hoảng sợ. Nàng đưa một tay lên chạm vào khuôn mặt anh, cảm nhận những sợi râu của anh đã mọc sau một đêm.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Bradford hỏi. Anh nằm duỗi ra, vòng tay sau đầu cùng với một cái ngáp lớn.

Sự hăm dọa biến mất với cái ưỡn mình lười biếng và Caroline nghĩ anh trông thật giống một con gấu không lồ. “Em đang nghĩ đến Benjamin,” nàng trả lời. “Lúc này, anh ấy hẳn đang chết còng mắt.”

“Còn những thứ khác,” Bradford đáp lại. “Cậu ta muốn rời đi, và cậu ta cản trở lại Boston, em yêu. Việc của cậu ta ở đây đã xong rồi.”

“Và làm sao anh biết được điều đó?” Caroline hỏi.

“Anh đã có một cuộc nói chuyện dài với người bảo vệ của em trước khi cậu ta ra đi,” Bradford nói với nàng.

Caroline mỉm cười vì lời nhận xét của anh rằng Benjamin là người bảo vệ của nàng. “Bọn em bảo vệ lẫn nhau,” nàng nói. “Anh ấy là bạn của em.”

“Cậu ta đã kể lại cho anh nghe bọn em gặp nhau như thế nào,” Bradford thừa nhận. Anh cười toẹt toẹt, nhìn nụ cười đỏ từ sườn mặt của anh làm trái tim Caroline rung động, khiến nàng như bị lỡ mất một nhịp.

“Benjamin không dễ dàng nói chuyện với người khác. Em ngạc nhiên rằng anh đẩy lại kể chuyện cho anh đây.” Nàng cau mày, băn khoăn làm thế nào mà Bradford có thể thuyết phục Benjamin.

“Anh nói với cậu ta anh sẽ cưới em và rằng anh sẽ là người bảo vệ em,” Bradford đáp lại, tình cờ đã trả lời câu hỏi mà nàng không nói ra.

“Anh quả thật là một người kiêu căng,” Caroline nói.

Bradford không hề bị ảnh hưởng bởi lời nhận xét của nàng. Anh nghiêng sang một bên, đá tấm chăn ra và bắt đầu vuốt ve vòng eo của Caroline. Nàng nhay ra và cố gắng đẩy mặt anh ra xa. Nàng bật cười trong khi nàng nói với anh rằng anh đang không hề đứng mực, nhưng nụ cười của nàng vụt tắt khi nàng nhìn ra rằng anh lại đang khao khát. “Bradford, em vẫn còn đang rất nhạy cảm. Anh sẽ phải...”

“Yêu em theo một cách khác,” Bradford kết thúc câu nói của nàng. Caroline quay lại cho tới khi nàng quỳ hai chân lên giường và nhìn chòng nàng một cách khó khăn. Anh mất anh nóng bỏng và đầy dục vọng. Anh nhìn vào bộ ngực của nàng, núm vú của nàng dựng lên theo bản năng, cái eo nhỏ, cái hông thon thả, anh nhìn nàng với cái nhìn đầy hứa hẹn khiến nàng cảm thấy như mình đang khóa thân.

Nàng lắc đầu khi anh ngoắc tay và nói. “Đến đây, Caroline. Lần này nó sẽ không đau đâu, anh hứa.”

“Đó cũng là điều anh đã nói lần trước,” Caroline lầm bầm khi anh vươn tới và kéo nàng nằm lên trên mình. “Bradford, em thực sự đau đấy,” nàng nói.

Giọng của nàng trở nên cáu kỉnh và Bradford nhanh chóng xoa dịu nàng. “Có vô số cách để làm tình mà. Caroline, thả lỏng đi nào,” anh thì thầm và vuốt ve lưng nàng. Caroline không hoàn toàn chắc chắn Bradford đã nói gì với nàng. Nàng cúi xuống và trao cho anh cái nhìn bất mãn, để anh biết rằng nàng

không hề tin anh. Anh hôn lên hàng lông mày đang nhăn lại của nàng trong khi vẫn dịu dàng vuốt ve lưng nàng.

Một nụ hôn đơn giản là không đủ. Sự mạnh mẽ, sức nóng trong sự sục sôi đói khát của anh, làm bùng nổ những đam mê nguyên sơ. Miệng của Bradford không ngừng nghỉ khi anh chiếm đoạt vợ mình, đẩy lui sự kháng cự của nàng. Anh đẩy nàng nằm xuống và cúi đầu trên đũa bộ ngực căng cứng của nàng.

Những ngón tay của Caroline đâm vào mái tóc mềm mượt của Bradford. Nàng cố gắng đến gần chồng mình hơn nhưng chân của anh đã khóa nàng xuống dưới giường, giữ nàng ở đó. Và rồi anh di chuyển xuống thấp hơn, kéo một đường thiêu đốt bằng chiếc lưỡi trơn mượt và những nụ hôn nóng bỏng.

Nàng không nhận ra ý định của anh cho tới khi đầu gối của anh buộc chân nàng phải tách ra, bàn tay anh giữ nàng lại một chỗ. Ngón tay anh trượt vào bên trong những cánh hoa, vuốt ve và mơn trớn cho tới khi nàng âm ỉ ướt và trơn mượt bởi dục vọng. Miệng anh thay thế những ngón tay, không buồn để ý đến sự giật mình câu xin anh dừng lại của Caroline.

Sự khoái cảm ngọt ngào đầy thống khổ. Hông của Caroline bắt đầu dịch chuyển một cách từ từ không có chủ đích. Nàng nắm chặt lấy tấm ga bên dưới, đầu nàng di chuyển trên gối cùng một nhịp điệu với hông nàng trước ma thuật của Bradford.

Khi nàng nghĩ nàng không thể chịu đựng được cảm xúc mãnh liệt này hơn nữa, sức nóng bên trong nàng bùng nổ thành hàng ngàn mảnh nhỏ. Nàng cong mình lên đầu hàng và nghe thấy mình gọi tên anh. Bradford chỉ nghĩ đến việc làm nàng thỏa mãn, để cho nàng thấy đỉnh điểm anh có thể làm khi chạm vào nàng. Anh đã phải chống lại sự thôi thúc mạnh mẽ muốn đẩy mình vào sự ám áp của nàng. Nàng thật chặt, thật nóng, và sự đáp trả đầy đam mê gần như phá vỡ những dự định tốt đẹp của anh.

Anh hít một hơi thật sâu, trấn an lại cơ thể đang run rẩy và rời khỏi người nàng. Anh buộc mình phải nghĩ đến một điều gì khác thay vì cơ thể gợi cảm bên dưới mình, găm gù một tiếng chửi thề dữ dội vì không có được nàng.

Caroline ngồi dậy, mắt nàng vẫn mờ màng vì đam mê. Bàn tay nàng xoa xoa vuốt ve đùi của Bradford và nàng ngạc nhiên khi anh nắm lấy tay nàng và giữ yên nó. “Cho anh một phút để điều chỉnh bản thân,” Bradford tuyên bố. Giọng anh khô khốc nhưng không thể nào khác. Nơi cứng rắn của anh gào thét đòi được giải phóng. “Nếu không, anh sẽ phải phá vỡ lời hứa của mình, em yêu, và trong tuần tới em sẽ gặp khó khăn trong việc đi lại đây.”

Caroline mỉm cười. “Một tuần ư Bradford? Chắc chắn anh đang phóng đại thôi.” Nàng đưa bàn tay đang tự do của mình lướt những ngón tay đặt trên ngực của anh. “Trông như anh đang rất đau đớn, chồng ạ,” nàng nhận xét bằng một giọng thì thầm đầy ma mị. Bàn tay nàng ngập ngừng trên ngực anh, và Caroline nhận ra chồng nàng gần như ngừng thở. Đột nhiên, nàng cảm thấy mình cũng rất quyền lực và quyền rũ. Bàn tay nàng tiếp tục đi xuống cho tới khi chạm đến nơi cứng rắn của Bradford.

Bradford giật mạnh và thốt lên một tiếng rên rỉ lớn. Caroline mỉm cười và thì thầm, “Anh mới chỉ mang đến sự hài lòng cho em, Bradford. Không phải em cũng nên làm hài lòng anh sao?”

“Caroline, cô nàng ngây thơ bé bỏng...” phần còn lại của câu nói không thể thoát ra khỏi cổ họng của anh, nó đã mất hút trong tiếng gầm của anh khi Caroline từ từ cúi xuống đặt một nụ hôn dịu dàng trên đũa xuống vùng bụng của anh. “Anh phải nói cho em biết em cần làm gì,” nàng thì thầm.

Công tước Bradford lập tức nghe theo lời nàng.

Chương 11

Sự lo lắng của Caroline về việc sẽ thấy xấu hổ khi nàng đối mặt với những vị khách đã không xảy ra. Cho tới buổi chiều cuối tuần, khi cuối cùng nàng và chồng mình cũng ra khỏi phòng ngủ, tất cả khách khứa đã rời đi.

“Chúng ta thật quá bất lịch sự,” Caroline nói với chồng mình trong bữa tối. Nụ cười của nàng nói cho anh biết rằng nàng chẳng quá buồn bã vì hành vi đó và anh thấy mình bật cười.

Bradford đã có sắp xếp cho tuần trăng mật của họ nhưng anh và người vợ mới cưới chưa bao giờ đi xa hơn cửa nhà trong suốt quãng thời gian tràn đầy hạnh phúc đó, cả ngày lẫn đêm.

Caroline nhanh chóng thích ứng với cuộc sống mới và đảm nhận trách nhiệm điều hành ngôi nhà không lồ tương đối dễ dàng. Henderson, người hầu của Bradford và bà quản gia Lindenbowe đã chỉ giúp cho nàng.

Còn Bradford, nàng phát hiện ra, không dễ dàng để điều khiển như thế. Trên thực tế, nàng đã tự nói với mình rất nhiều lần rằng anh không phải là một người đàn ông dễ dàng để yêu. Tính khí của anh có thể sánh ngang với núi lửa Vesuvius khi anh trở nên tức giận, nhưng sự phát tiết bằng lời nói của anh cũng nhanh chóng qua đi. Caroline luôn đứng trước mặt anh, trông có vẻ tốt nhất có thể, và dần chấp nhận sự thật rằng mối quan hệ của họ sẽ luôn khiến nàng trong tình trạng sẵn sàng phải chiến đấu.

Nàng chờ đợi với sự bức bối ngày càng tăng lên để nghe chồng nàng nói rằng anh yêu nàng. Nàng tin, đến đúng thời điểm, bức tường Bradford đã dựng lên quanh mình sẽ được gỡ bỏ và anh sẽ để cho nàng nhìn thấy nơi sâu thẳm của anh.

Không nghi ngờ gì, anh là người đàn ông cứng đầu nhất thế giới. Nàng đã học được từ những bài học trong các tuần vừa qua, rằng có một vài chủ đề nhất định anh sẽ không muốn thảo luận. Và gia đình anh nằm ở đầu danh sách.

Sự kiên nhẫn chưa bao giờ là điểm mạnh của Caroline, nhưng nàng vẫn tạm điều chỉnh được khi nàng nghĩ đến món quà xứng đáng với sự chịu đựng đó. Sẽ đến lúc, Bradford tin tưởng nàng bằng cả trái tim.

Caroline thấy tiếc khi họ quay trở lại London. Đó là vì đám cưới của Charity, một lễ hội thực sự, nhưng nàng ghét việc tuần trăng mật của họ đã kết thúc. Nàng nói với Bradford điều đó và anh bật cười, ôm lấy nàng thật chặt trong cỗ xe ẩm áp trên đường trở lại thành phố. “Chúng ta có thể làm tình ở London mà, em yêu. Chúa ơi, anh đã khiến em trở nên thật phóng đãng.”

“Anh có thấy hối hận vì điều đó không?” Caroline hỏi với một nụ cười.

Câu trả lời của Bradford là nâng nàng đặt vào lòng mình và chỉ cho nàng thấy anh thật sự chẳng hề hối hận như thế nào.

Caroline chưa bao giờ đến ngôi nhà trong thành phố của Bradford và nàng phát hiện ra nó khá là thoải mái. Đó là một dinh thự lớn, đầy nét nam tính với rất nhiều đồ đạc bằng da nặng nề theo phong cách cổ điển, chỉ ra rằng đây là lãnh địa của một người đàn ông. Chiếc giường lớn trong phòng Bradford có một chiếc màn dày được thả xuống suốt ngày. Caroline kiểm tra tấm đệm một chút trong khi Bradford chuẩn bị để xuống ăn tối. Anh quan sát nàng qua góc mắt khi nàng vén cả hai cái màn lên. Nàng bị che

khuất nhưng tiếng cười của nàng nói cho anh biết rằng nàng đang khá thích thú. “Ồ đây thật thoải mái,” nàng nói vọng ra, “đẹp và ấm áp.”

Bradford đi về phía giường và kéo tấm màn sang một bên. Bộ ngực trần của anh vẫn còn đọng nước. Caroline mỉm cười với anh và nằm dài trên tấm chăn. Nàng vòng tay ra sau đầu, bắt chước thói quen của anh và tặng cho anh một cái nháy mắt chậm rãi, quyến rũ.

“Em đã bao giờ bị lạnh trên giường của mình chưa?” Bradford hỏi. Giọng anh mang vẻ thích thú, một sự chế nhạo cho cái cau mày hung tợn. Caroline chỉ mặc một chiếc váy ngủ, một bên đùi lộ ra trong tầm mắt của chồng nàng. Cái nhìn của Bradford chậm rãi di chuyển từ đầu đến chân nàng và khi anh nhìn vào mắt nàng, sự thích thú đã biến mất.

“Caroline, em dụ dỗ anh,” Bradford nói. Giọng anh gần như trở nên cộc cằn.

“Lúc này ư?” Caroline thì thào trong tiếng thở đứt quãng, đó là sự phản ứng trước cái nhìn đói khát của Bradford. Nàng tháo chiếc đai áo với một nụ cười mê hồn chỉ có tăng cường sự ham muốn của Bradford, nàng lắc người thoát ra khỏi sự giam cầm và tiến về phía chồng mình.

Bradford không thể từ chối sự mời gọi đó. Anh cởi bỏ chiếc quần ống túm mà anh vừa mới mặc vào và nằm xuống bên cạnh vợ mình. Caroline chờ cho anh ôm nàng vào lòng, sau một lúc nàng nhận ra anh đang chờ đợi nàng. Nàng bật cười, âm thanh vui vẻ thoải mái khiến khuôn mặt Bradford nở một nụ cười và nàng đặt mình lên trên Bradford.

Và rồi nàng bắt đầu khơi gợi bùa mê ma thuật của mình trên cơ thể anh, biến anh từ một vị công tước trầm ổn và nguyên tắc trở thành một chiến binh hoang dã vốn ẩn nấp bên trong anh.

Bradford để cho sự tra tấn ngọt ngào tiếp diễn cho tới khi anh cảm thấy mình sẵn sàng bùng nổ. Giọng anh trở nên khàn khàn bởi nhu cầu muốn nàng sẽ kết thúc sự tra tấn này.

Caroline phớt lờ anh và tiếp tục đưa anh đến giới hạn không thể quay đầu. Bradford thốt lên tiếng gầm của người chiến binh và Caroline đột nhiên thấy mình đã nằm phía dưới. “Anh sẽ không khoan dung đâu,” anh gầm gừ trên khoe miệng. Và rồi anh bắt đầu làm đầy lên sự vui thích trong nàng cho tới khi nàng cầu xin anh kết thúc nó. Anh nhăn mặt với sự thỏa mãn và sự đau nhức đang lớn dần bên trong nơi cứng rắn của mình. Anh kéo nàng lên trên mình và đẩy vào trong nàng cố ý kết thúc tất cả sự trêu chọc, tất cả sự dụ dỗ.

Caroline ngửa đầu ra sau và thoát ra những tiếng rên rỉ trầm thấp. Bradford đáp lại với từng cú, từng cú thúc khác. Cả hai tìm đến cao trào cùng một lúc.

Caroline cảm giác như thể nàng đang ở trên bầu trời, với Bradford đang giữ lấy nàng một cách an toàn. Nàng từ từ trôi về thực tại với một nụ cười đầy thỏa mãn.

Đầu nàng ngả trên ngực Bradford và lắng nghe nhịp đập trái tim của hai người bên nhau. Nàng chờ cho tới khi hơi thở của anh trở nên chậm rãi và thì thào, “em yêu anh.” Đó trở thành điều hiển nhiên, việc nàng nói với anh rằng nàng yêu anh ngay sau khi họ kết thúc việc làm tình, và luôn luôn như thế, nàng chờ để nghe anh nói lời đó với nàng. Nàng biết rằng nàng có thể yêu cầu điều đó, và có thể theo cách của mình, nhưng nàng muốn sự thừa nhận đó phải xuất phát từ trái tim của Bradford.

Bradford ôm chặt lấy Caroline và thở dài hài lòng. Đó là sự thừa nhận duy nhất rằng anh đã nghe thấy lời tuyên bố của nàng và Caroline một lần nữa chấp nhận rằng anh vẫn chưa sẵn sàng.

Nàng ép cho sự buồn bã không thể hiện trên khuôn mặt mình và nâng mình lên trên khuỷ tay để nhìn vào mắt anh. “Tối nay, hãy ở lại đây thôi.”

“Một lời đề nghị rất đáng xem xét,” Bradford trả lời với một nụ cười toe toét. “Nhưng gia đình em có thể sẽ yêu cầu một lời giải thích. Em sẽ nói với họ việc đã giữ chân chúng tay, hay là anh?”

Caroline lập tức cảm thấy xấu hổ, “Một quý ông sẽ không nói những điều như thế,” nàng nói. “Em cho rằng tốt nhất chúng ta hãy mặc quần áo vào thôi.”

Nàng cố gắng rời khỏi người Bradford nhưng anh lại giữ nàng lại. “Chưa đâu, Caroline. Anh nghĩ rằng chúng ta nên xem xét lại sự chuẩn bị một lần nữa.”

Caroline đảo mắt và thở dài mệt mỏi. “Em biết họ bằng cả trái tim, Bradford. Em sẽ không rời khỏi anh nửa bước trong suốt bữa tiệc, không chạy đi đâu với Charity, và nếu có bất cứ điều gì xảy ra và anh phải rời đi thì em sẽ dính lấy Milford cho tới khi anh quay lại.”

Bradford gật đầu, biểu cảm của anh vẫn rất nghiêm trọng. Caroline dùng tay vuốt ve hàng lông mày của anh. “Bradford, đừng có lo lắng nữa. Những người mà anh thuê đâu thấy có dấu vết gì đâu. Hơn nữa, em đã nói với anh rằng đó có thể mà một người phụ nữ yêu anh mù quáng và muốn chiếm anh cho riêng mình nên đã đe dọa em thế thôi.”

Bây giờ đến lượt Bradford tỏ ra bức bối. “Và quý cô đó đã đẩy em xuống cầu thang, làm long bánh xe ngựa của anh rồi sau đó viết một bức thư đe dọa? Đó là điều em muốn nói đúng không?”

“Không phải một quý cô, Bradford, mà là một phụ nữ. Có sự khác biệt căn bản đấy. Với em điều này rất hợp lý. Cô ta có thể thuê ai đó can thiệp với cỗ xe.” Bradford giữ lại những ý nghĩ cho riêng mình. Vợ của anh quá ngây thơ, và anh không muốn làm nàng hoảng sợ bởi những thông tin anh thu thập được. Nhiệm vụ của anh là bảo vệ nàng khỏi nguy hiểm và anh không muốn nàng phải hốt hoảng, chỉ cần thận trọng là được. Cho tới khi kẻ xấu xa kia rơi vào bẫy, những bằng chứng đã đầy đủ, nàng sẽ không được ra khỏi tầm mắt của anh. Bây giờ, nàng thuộc về anh và bất cứ kẻ nào dám động đến nàng sẽ không thể sống để nói về điều đó được.

Bradford im lặng trong khi mặc quần áo. Caroline cứ lớn vồn trước mặt anh và khi anh dừng lại để nói với nàng rằng phòng ngủ của nàng ở ngay bên phải cạnh phòng của anh và rằng nàng có thể thuận tiện hơn trong việc mặc quần áo ở đó, vợ anh công khai chế giễu và nói với anh một cách không thể rõ ràng hơn rằng nàng không hề thích việc họ có những phòng ngủ riêng biệt nhau.

“Anh sẽ không cho phép Henderson vào đây để giúp mình trong khi em lượn qua lượn lại với tình trạng không đầy đủ quần áo trên người,” Bradford gầm gừ.

Caroline đứng trước một chiếc gương hình ô van, chải gọn mái tóc của nàng và không có vẻ bị ấn tượng bởi lời nhận xét của anh. “Rồi sao?”

“Anh không còn là một cậu bé nữa, Bradford. Anh có thể tự mặc quần áo mà. Em đã làm như thế rất nhiều năm rồi.”

“Cô hầu gái của em hẳn phải cần nhân vì điều đó.”

“Mary Margaret đã có quá đủ việc để làm hơn là cứ chạy theo em.” Bradford từ bỏ tranh luận và đi

xuống nhà. Với một lý cô-nhắc trong tay, anh bước đi trong căn phòng tiếp khách và nghĩ đến buổi tối sắp tới. Bởi vì những khó khăn trong việc giữ an toàn cho Caroline giữa một đám người đông đúc, anh gần như đã từ chối lời mời của Clavenhurst, hầu tước của Aimsmond. Tất nhiên, anh không thể chối từ được bởi vì hầu tước là bác của Caroline và ông sẽ cảm thấy bị tổn thương nếu nàng không tham dự.

Phòng vũ hội được sử dụng đồng thời cho hai mục đích. Charity và Paul sẽ làm đám cưới trong hai ngày tới và sự kiện hôm nay là lễ kỷ niệm trước hôn nhân của họ. Đây cũng là một dịp quan trọng của công tước và nữ công tước Bradford, vũ hội đầu tiên mà anh và Caroline tham dự với quan hệ là vợ chồng.

Caroline mặc một bộ váy bằng lụa màu xanh băng mờ ảo. Nàng xuất hiện ở lối vào và nhìn thấy chồng mình đang dựa vào thành lò sưởi. Vẻ cạo có dư tợn của anh từ từ dần ra thay vào đó là cái nhìn đầy kiêu ngạo khiến Caroline cảm thấy bối rối.

Nàng thực hiện một cái nhún chào đầy kiểu cách, ánh sáng trong đôi mắt màu violet của nàng tương đồng với màu của chiếc váy nàng đang mặc, và rồi nàng mỉm cười khi Bradford nâng ly cô-nhắc của mình để chào đón.

“Anh vừa mới nhăn nhó một giây trước và giờ thì lại trông rất hài lòng,” Caroline nhận xét. Và đẹp trai vô cùng nữa, nàng tự nghĩ. Anh mặc một bộ vest đen lịch sự và khi anh rời khỏi lò sưởi, anh lại trông thật to lớn và mạnh mẽ. Caroline tự hỏi đến khi nào sự xuất hiện của anh không còn làm cho trái tim nàng đập loạn nhịp nữa. Chỉ cần nhìn vào anh đã khiến cơ thể nàng thất lại với khao khát được anh ôm trong vòng tay.

Caroline chưa bao giờ giỏi trong việc che giấu những suy nghĩ của mình, và Bradford biết chính xác điều nàng đang nghĩ. “Nếu em còn tiếp tục nhìn anh như thế, chúng ta sẽ không thể đi bất cứ đâu cả,” Bradford tuyên bố. Anh đặt chiếc ly của mình lên mặt lò sưởi và từ từ đi đến trước mặt vợ mình. Cơ thể anh đã bắt đầu cảm thấy sức nóng không mấy dễ chịu, quần áo trở nên bó chặt, và tất cả điều đó là do người vợ xinh đẹp của anh đã nhìn anh một cách thật đặc biệt. Anh không thể ngăn mình kéo nàng vào lòng và hôn nàng thật mãnh liệt.

Với một cái thở dài miễn cưỡng, anh giúp nàng chỉnh lại chiếc áo choàng bên ngoài và gọi xe. Họ sẽ bị trễ như dự định, và buổi tối càng sớm kết thúc thì anh càng nhanh được ôm nàng trong vòng tay.

Bá tước Braxton đang đứng ở ngay bên trong lối vào. Ông ôm chầm lấy Caroline trước khi nàng có thể cởi chiếc áo choàng của mình ra. “Ta đã rất nhớ con, con gái,” cha nàng thốt lên. Ông kéo nàng sang một bên và thì thầm bằng một giọng đủ để cho Bradford có thể nghe rõ, “Con hạnh phúc chứ, Caroline? Cậu ta có chăm sóc tốt cho con không?”

Caroline mỉm cười. “Con rất hạnh phúc cha ạ.” Nàng không tiếp tục thừa nhận điều gì nữa vì nàng biết rất rõ rằng Bradford đang lắng nghe nàng nói. Nếu nàng nói với cha mình rằng nàng đã vô cùng hạnh phúc như thế nào, hài lòng như thế nào, chồng nàng sẽ không thể sống với điều đó. Sự khiêm tốn không phải là điểm mạnh của anh và cái tôi của anh sẽ phát triển lên một tầm cao mới.

Charity và Paul cuối cùng cũng lên tiếng tuyên bố sự tồn tại của họ và cậu Franklin, với vợ mình ngay bên cạnh cùng tham gia vào câu chuyện. Công tước và nữ công tước Bradford khiến cho đường đi của họ luôn đầy những vị khách vây quanh từ cửa vào cho tới phòng vũ hội. Bác Milo đang ngồi ngay cạnh cửa và Caroline có thể thấy ông đã bắt đầu trở nên mệt mỏi. Ông định đứng lên nhưng Caroline lắc đầu và lập tức ngồi xuống bên cạnh.

Bradford để Caroline lại với người bác của mình sau khi trao cho nàng một cái nhìn nhắc nhở với ý

nghĩa rằng nàng không được đi lung tung. Hầu tước thừa nhận rằng ông rất mệt, nhưng đó là do sự phấn khích. Ông nhảy mắt với Caroline và thì thầm rằng ông đã không làm bất cứ điều gì để chuẩn bị cho bữa tiệc. Franklin và Loretta đã làm mọi thứ.

Caroline nắm lấy tay ông và lắng nghe về những việc ông đã làm trong những tuần qua. Nàng sẵn lòng ngồi bên cạnh ông trong suốt thời gian còn lại của buổi tối nếu điều đó khiến ông thấy hài lòng, và nàng đã từ chối vài điệu nhảy.

Khi bác Milo hỏi nàng một cách thô thiển rằng khi nào ông có thể mong đợi có thêm một thành viên mới trong gia đình, Caroline đã bật cười. “Chúng cháu chưa bàn đến điều đó,” nàng thừa nhận với ông. “Khi nào điều đó xảy ra,” nàng nói thêm. “Cháu thậm chí còn không biết Bradford mong muốn có bao nhiêu đứa nữa cơ.”

“Ta muốn sống đủ lâu để có thể bế đứa con đầu tiên của cháu,” hầu tước nói với nàng.

“Cháu mong bác có thể sống mãi,” Caroline thì thầm đáp lại. Điều nàng vừa nói khiến hầu tước hài lòng và ông xiết chặt tay nàng vô cùng thân thiết. Bradford đứng với Milford bên kia căn phòng và không thể rời mắt khỏi Caroline. Milford cố gắng hướng anh bạn của mình vào một vài chủ đề bàn luận nhưng cuối cùng, khi anh chỉ nhận được một vài câu trả lời chằng đâu vào đâu thì anh đã thực sự thể hiện sự bức bối của mình. “Đức vua đã ly hôn với vợ và sẽ đi đến Pháp tuần tới.”

Bradford gật đầu đồng ý và tiếp tục nhìn vợ mình. “Cô ấy sẽ không biến mất được đâu, Brad. Vì chúa, anh bạn, hãy trở lại là chính mình đi nào.” Milford bắt đầu cười khùng khục và đập vào lưng Bradford để kéo anh ra khỏi môi bận tâm của mình.

“Cô ấy không đeo bất kỳ thứ trang sức nào.”

Milford tỏ ra bối rối trước lời nhận xét đó, anh quay sang nhìn Caroline và rồi quay lại phía bạn mình. “Cô ấy đeo chiếc nhẫn của cậu,” anh nhận xét.

“Cô ấy sẽ không bao giờ tháo nó ra.” Lời tuyên bố đầy kiêu ngạo khiến Milford mỉm cười.

“Bradford, tại sao chúng ta lại đang thảo luận về trang sức nhỉ?” anh hỏi. Bradford nhún vai và cuối cùng cũng hoàn toàn chú ý đến Milford. “Cậu đã tìm ra điều gì về vấn đề của tôi chưa?” anh hỏi. Anh đang đề cập đến cuộc điều tra liên quan đến kẻ thù của Caroline, nhưng có quá nhiều người ở gần có thể nghe được.

“Vấn đề của chúng ta, và rồi, mình đã phát hiện ra một vài điều mà mình cho là quan trọng.” Bradford gật đầu cộc lốc. “Chúng ta sẽ thảo luận về điều đó sau bữa tối.” Bên kia căn phòng, Caroline đã giúp bác mình đứng lên và đưa cho ông cây gậy. Nàng đã ngồi gần một tiếng đồng hồ với ông và ông rất hài lòng. Hầu tước hôn tạm biệt nàng rồi đi về phía phòng chờ, sau khi nàng hứa đến lần thứ ba rằng sẽ đến thăm ông vào chiều ngày hôm sau. Caroline đi bên cạnh ông, gật đầu chào hỏi những người họ gặp trên đường.

“Liệu bác có thể ngủ với những âm thanh huyền ảo này không?” nàng hỏi.

“Những ngày này ta ngủ như một đứa trẻ ấy,” bác Milo tuyên bố. “Hãy đi và tận hưởng bữa tiệc đi, cháu yêu. Ta sẽ lại khỏe mạnh đầy sức sống trong chuyến thăm của cháu ngày mai.” Caroline đứng khoanh tay trước ngực và nhìn theo người bác đang chậm rãi bước từng bước lên cầu thang. Khi ông đã khuất khỏi tầm nhìn, nàng quay lại, dự định sẽ đi tìm Bradford nhưng Rachel Tillman cùng vị hôn

phu của cô ta, Nigel Crestwall đã ngăn bước nàng.

Rachel khá hăng hái trong việc thu hút sự chú ý của Caroline. Cô ta nắm lấy tay nàng thật chặt khiến nàng thực sự đau. “Cô hẳn phải hài lòng vô cùng,” Rachel nói. Caroline cảm thấy ngạc nhiên bởi sự sôi nổi trong giọng nói của cô nàng và sự đau đớn ở cánh tay khiến nàng chỉ có thể nhìn người phụ nữ đó với sự kinh ngạc.

“Hãy xem sự ngây thơ mà cô ta cố tỏ ra này,” Rachel nói với Nigel. Giọng của cô ta đầy chế giễu và Caroline có chút hoảng sợ vì điều đó.

“Rachel, cô đang nói về điều gì hả?” Caroline hỏi. Nàng giật cánh tay ra và liếc nhìn xung quanh có chút điên cuồng để tìm chồng mình.

Rachel đã hiểu lầm cái nhìn của nàng và nói, “Ồ, đừng lo lắng. Tôi sẽ không phá hủy bữa tiệc đáng yêu của cô. Và cũng thật vinh dự vì được mời đến đây. Tôi chỉ muốn cô biết rằng tôi không bị cô làm cho ngu ngốc đâu. Cô đã hủy hoại tất cả. Tất cả đấy!” Rachel nắm lấy cánh tay Caroline lần nữa, cảm những móng tay vào làn da của nàng. “Cô sẽ phải trả giá vì điều đó, đồ khốn. Hãy chờ xem.”

“Tôi chưa từng đánh phụ nữ phải không Milford?” Bradford bất chợt lên tiếng sau lưng Rachel và vì thế anh không thể nhìn thấy sự oán giận trên khuôn mặt cô ta. “Nhưng nếu cô không lập tức bỏ tay ra khỏi người vợ tôi, cô Tillman, tôi tin rằng cô sẽ là trường hợp đầu tiên đấy.”

Rachel giật tay mình trở lại một cách mạnh mẽ khiến Caroline bị đẩy về phía sau. Cô ta nhìn chằm chằm Nigel có vẻ đổ lỗi cho anh ta vì đã không chú ý đến sự xuất hiện của Bradford, và rồi quay lại và đi vào trong phòng vũ hội. Nigel phải chạy theo để bắt kịp cô ta.

Caroline nhìn cách cư xử của họ với sự tức giận ngày càng dâng lên. Milford là người đầu tiên lên tiếng nhận xét về sự chuyển đổi cảm xúc của nàng. Anh nắm lấy tay Caroline và bắt đầu chà sát các đầu vết. “Em nên phản ứng như thế ngay trong lúc đang đôi đầu với cô ta, chứ không phải sau đó,” anh nói với một nụ cười toe toét.

Caroline nhìn từ Milford đang mỉm cười sang người chồng đang tức giận của nàng. “Em luôn phản ứng chậm chạp,” nàng nói. “Bradford! Rachel ghét em. Cô ta nói rằng đó tất cả là lỗi của em.”

“Cái gì là lỗi của em?” Milford hỏi.

Caroline nhún vai. Nàng nhận ra một vài người đang nhìn nàng và nhanh chóng buông đi khuôn mặt cau có. “Em chẳng biết gì hết.”

“Chúng tôi sẽ về nhà. Milford, để ý đến cô ấy trong khi tôi gọi xe ngựa.”

“Chúng ta sẽ không về nhà,” Caroline tuyên bố. “Em sẽ không chạy trốn chỉ vì Rachel Tillman. Và em đã hứa sẽ gặp-”

“Em sẽ không gặp ai hết.” Giọng Bradford trở nên hung dữ và Caroline đứng thẳng người lên, trong lòng đầy phẫn nộ. Nàng không có vẻ sẵn sàng rời đi. Cha nàng sẽ rất thất vọng, bởi vì nàng không dành một chút thời gian nào ở bên ông, và nàng đã hứa sẽ có một cuộc nói chuyện bí mật với Charity sau bữa tối. Nàng không giải thích bất kỳ điều gì với Bradford mà chỉ thì thầm, “anh thậm chí còn chưa nhảy với em nữa.”

“Dừng đây, Brad,” Milford cắt ngang. Anh tiếp tục mỉm cười, thậm chí khi vợ chồng công tước nhìn anh với ánh mắt bất mãn.

“Tốt thôi! Chúng ta sẽ nhảy rồi mới rời đi.” Bradford nắm lấy khuỷu tay Caroline và kéo nàng vào trong phòng khiêu vũ.

Caroline mỉm cười, nàng nhận ra rằng mình vừa mới giành được phần thắng nhỏ. “Cảm ơn, chồng yêu quý,” nàng nói, cố gắng không tỏ ra hả hê.

“Một điệu nhảy thôi,” Bradford quả quyết khi cả hai bắt đầu.

“Được, Bradford.”

Sự chấp thuận dễ dàng của nàng không đánh lừa được anh chút nào. Ngay khi điệu nhảy của họ kết thúc, Milford đột nhiên xuất hiện và yêu cầu được nhảy điệu tiếp theo với Caroline. Bradford miễn cưỡng đồng ý. Tâm trạng của anh đã khá hơn khi anh nhìn thấy Rachel và Nigel đang rời đi. Anh không muốn gặp lại họ tối nay. Ngày mai sẽ hợp lý hơn. Rồi anh sẽ có một cuộc thảo luận ngắn với người phụ nữ ghê tởm đó và sẽ có được những lời giải đáp.

Caroline đã nhảy với hầu hết các quý ông ở London và gần như kiệt sức khi bữa ăn đêm kết thúc và các điệu nhảy lại bắt đầu. Bradford hài lòng ngắm nhìn vợ mình. Anh còn tự mỉm cười một hay hai lần gì đó trước sự khuấy động mà cô vợ xinh đẹp của mình đã gây ra. Nàng tỏ ra rất tự tin và tinh tế, anh thấy hài lòng vì điều đó. Và lần thứ hai, vào lúc anh ít mong đợi nhất, nàng chuyển sự chú ý khỏi bạn nhảy của mình và mỉm cười với anh.

Bradford nhận thấy rằng Terrence St.James luôn áp sát vào vợ mình, và tên ngựa đực Stanton cũng thế. Anh giữ bình tĩnh và lặng lẽ thêm họ vào danh sách đang dài rành rành gã bảnh bao mà anh sẽ cần phải có một cuộc nói chuyện nhỏ.

“Cậu lại đang cau có rồi, Brad. Vẫn nghĩ đến Rachel ư?”

Bradford lắc đầu. “Chỉ là đang quan sát lũ ngựa đực đang thèm khát vợ tôi thôi,” anh tuyên bố. Giọng anh có vẻ nhàn nhạt nhưng từ cái cái nhìn trong mắt bạn mình, Milford biết rằng anh đang bực bội. “Tôi sẽ nói chuyện với vài người trong số họ trước khi bữa tiệc kết thúc.”

Milford lắc đầu. “Cậu sẽ phải nói chuyện với từng gã đàn ông ở đây,” anh nhận xét. “Nhìn xem, Caroline đang theo cha cô ấy vào sàn nhảy. Cô ấy sẽ yên ổn trong vài phút tới. Bây giờ là khoảng thời gian thích hợp để chúng ta nói chuyện, cậu có đồng ý không.”

Bradford gật đầu và đi theo Milford ra khỏi phòng. Anh dừng lại, đủ lâu để tạo nên sự kinh hãi trong đôi mắt của Stanton, rồi mới tiếp tục.

Milford tỏ ra thờ ơ, nhưng thực tế rằng bạn của anh đã hai lần nhắc đến việc bàn luận về thông tin cậu ta có được khiến Bradford biết rằng đó hẳn là thông tin có giá trị. Họ tìm thấy phòng đọc của ngài hầu tước, nhìn chằm chằm cho tới khi cặp đôi vừa mới tìm thấy sự riêng tư phải lặng lẽ rời khỏi phòng mà không cần nói một lời, rồi đóng cửa lại.

Caroline vừa kết thúc điệu nhảy với cha mình khi Charity vội vã tiến tới trong tình trạng hụt hơi. “Nếu bác cho phép, Caroline và cháu có vài lời cần nói với nhau.” Caroline ngoạn ngoạn băng qua căn phòng theo chị họ mình. “Cái góc này có vẻ đủ riêng tư rồi,” Charity tuyên bố. Nàng cầm chiếc kính

của mình trên tay và đeo chúng lên khi nàng ngồi xuống cạnh Caroline. “Chị đã nghĩ chúng ta có thể nói chuyện ngoài ban công nhưng dĩ nhiên ngoài đó quá lạnh.”

Caroline mỉm cười và vỗ nhẹ lên tay của người chị họ. “Đừng lo lắng, Charity. Trong vòng hai ngày nữa chị sẽ kết hôn với người đàn ông chị yêu và mọi thứ sẽ rất tuyệt vời.”

“Nó sẽ tuyệt vời chứ?” Charity thì thầm câu hỏi của mình và cau mày vì điều đó. “Chị ước gì có mẹ ở đây. Chị đang rất sợ hãi về... hừ, em biết điều đó đấy, và chị rất ngại ngại về điều đó.”

“Charity, nó sẽ ổn thôi.” Caroline cảm thấy mình vô cùng kinh nghiệm, và rồi nhớ lại nàng đã sợ hãi thế nào trong buổi tối tân hôn của chính mình. Nàng cảm thấy mình đỏ mặt. “Paul sẽ không hi vọng chị hiểu rõ cách thức đâu,” nàng giảng giải với sự xấu hổ ngày càng tăng lên. “Và nó cũng khá tuyệt đấy.”

Charity mỉm cười. “Chị thấy thích khi anh ấy hôn chị,” nàng thừa nhận. “Và chị biết em sẽ không nói dối chị. Nếu em nói rằng nó tuyệt vậy thì hẳn nó sẽ phải thế rồi.”

Caroline mỉm cười, hi vọng rằng Charity sẽ không hỏi những câu hỏi cụ thể, và cảm thấy nhẹ nhõm khi chị họ nàng đứng lên và tháo chiếc kính ra. “Em làm chị cảm thấy tốt hơn rồi.”

Charity biến mất trong vạt váy satanh hồng, không khó đoán mục tiêu tìm kiếm của nàng là ai. Caroline vừa đứng lên thì anh chàng Terrence St. James cao gầy xuất hiện và xin nàng một chút thời gian. Caroline từ chối lời đề nghị. Điều đó là không đúng mực khi mà góc khuất này hoàn toàn che giấu họ khỏi tầm nhìn của đám đông. Bên cạnh thực tế đó, Caroline không muốn nói chuyện với anh chàng bảnh bao này. Cái nhìn của anh ta không hề che giấu sự thích thú với nàng và nàng cảm thấy khó chịu vì điều đó. Sau tất cả, nàng là một người phụ nữ đã có chồng!

“Tôi chỉ muốn sự cho phép để gặp mặt cô khi cô đang ở London,” St. Jame nói. “Bây giờ việc cô đã kết hôn, một sự tiêu khiển...” Anh ta nhún vai, để phần còn lại của câu nói lửng lơ.

Caroline không thể tin được sự táo bạo của anh ta. “Tôi sẽ lờ đi sự sỉ nhục của anh lần này,” nàng nói. Giọng nàng lạnh lẽo như ánh mắt của nàng, và nàng đi qua anh ta với một cái rung mình ghê tởm.

“Nhưng cô không hiểu,” Terrence thì thầm đằng sau nàng.

Caroline giả vờ nàng không hề nghe thấy anh ta nói. Nàng nhìn thấy cha mình trong đám đông bên kia phòng và ngay lập tức đi đến bên cạnh ông. Nàng vẫn giữ nổi tức giận, nghĩ rằng nàng đã hiểu chính xác thứ mà gã đàn ông người Anh ghê tởm đó có trong đầu. Nàng quyết định sẽ nói cho Bradford về đạo đức đáng kinh tởm của một vài gã đàn ông nàng đã gặp và rồi bỏ vấn đề sang một bên.

Caroline dành vài phút để tìm kiếm Bradford sau điệu nhảy ngắn với Paul, và anh đã nói rằng có thể chồng nàng đang ở trong thư viện. Caroline đi thẳng theo hướng đó. Nàng đã nói với cha rằng nàng cảm thấy mệt và sẽ về sớm. Bây giờ, tất cả những gì nàng muốn là tìm chồng mình và ở bên cạnh anh. Rachel Tillman và Terrence St. James đã khiến tâm trạng nàng tụt dốc, và nàng chỉ muốn rời khỏi chỗ ồn ào đầy phù phiếm này. Hơn tất cả, nàng muốn được ở trong vòng tay của Bradford.

Caroline không nhận ra rằng Terrence đi theo nàng cho tới khi nàng gõ cửa thư viện và mở nó để lách vào trong. Căn phòng trống không và Caroline đang định quay ra khi Terrence đẩy nàng vào trong và đóng cửa lại.

“Tránh đường cho tôi,” Caroline yêu cầu. Nàng đã đủ tức giận để ngăn cản anh ta và trở nên điên tiết

hơn khi St. James lắc đầu.

“Tôi rất giàu có,” hắn ta bắt đầu. “Tôi có thể cho cô-”

Sự kiên nhẫn của Caroline đã hết. Nàng đẩy hắn ta sang một bên và đi về phía cửa trong khi giọng nói của St. James trở nên chua chát. “Thực sự tôi không hắn là giàu có,” anh ta khẳng định khi chặn nàng lại. “Và tôi sẽ trả một khoản đáng kể để cô ở bên tôi. Chồng cô là một gã ích kỷ, em yêu ả.”

“Đừng, anh ấy là một người ích kỷ,” Caroline đáp lại. Nàng lùi lại, nghĩ cách đi đến chiếc bàn và lấy chiếc chân nến làm vũ khí. “Ích kỷ đủ để giết chết anh.”

“Không phải trước đám đông,” anh ta trả lời.

“Tại sao?” Caroline hỏi. “Tại sao anh lại làm thế này?”

“Vì tiền, đương nhiên rồi,” Terrence đáp lại với một cái nhún vai lơ đãng. “Rachel sẽ trả tiền vào ngày mai. Cô ta thực sự rất bức bối với cô đây, em yêu ả.”

Caroline đến chỗ chiếc bàn và quay lại, nhưng nàng không đủ nhanh. Terrence St. James đã bắt được nàng, vặn tay và đẩy nàng quay lại cho tới khi cánh tay của nàng bị giữ chặt bên người. Cái nắm của anh ta cứng như thép. “Tôi sẽ không ngại hôn em. Cô em khá ngon lành. Nó cũng đáng với một cú đâm cũng có thể là hai từ tên chồng nổi giận của em.

Caroline đứng bất động trong tay anh ta. Nàng không còn phản kháng nữa mà chờ đợi cơ hội. Chân của Terrence ở một khoảng đủ để nàng thực hiện ý đồ của mình và ngay khi hắn ta lơ là, nàng sẽ làm đúng những gì anh họ Caimen đã hướng dẫn nàng để phá bỏ sự kèm cặp của một gã đàn ông.

“Chồng tôi sẽ tin những gì tôi nói với anh ấy,” Caroline khoác lác. Terrence đi chuyển chân của hắn và Carolien ngay lập tức nâng chân phải của nàng vào giữa hai chân của hắn. Cả hai cùng nghe thấy những giọng nói cùng một lúc. Caroline mở miệng để hét lên và Terrence cúi xuống để làm nàng im lặng với miệng của hắn.

Cánh cửa bật mở ngay khi Caroline chuẩn bị nâng đầu gối của mình lên và hi vọng có thể gây đau đớn cho gã đang bắt giữ mình. Nàng không có cơ hội. Cơn thịnh nộ của Bradford còn nhanh hơn cả ánh sáng. Terrence St. James bị tách ra khỏi người Caroline và bị ném vào chiếc bàn với tốc độ làm Caroline sửng sờ. Nàng chỉ vừa nhảy qua một bên đúng lúc chân của Terrence lướt qua mặt nàng.

Caroline không nhìn thấy vẻ mặt của chồng mình, bởi vì anh quay lưng lại với nàng. Anh đang quan sát St. James cố gắng đứng lên. Caroline quay ra cửa nơi Milford đang đứng, rõ ràng để chặn lối của bất cứ ai. St. James cuối cùng cũng đứng lên, chỉ để bị đánh bật lại với một cú đâm mạnh mẽ vào giữa bụng.

Caroline chạy đến bên cạnh Bradford và cuối cùng cũng nhìn thấy vẻ mặt của anh. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng của nàng. Anh đang nhìn nàng và khuôn mặt anh thể hiện sự phần nộ, kinh tởm và khinh bỉ.

“Anh đang nghĩ gì?” Caroline thì thầm hỏi và chờ câu trả lời.

“Im lặng đi!” Lời yêu cầu lạnh lùng làm Caroline kinh sợ. Nàng chết lặng bởi sự tức giận trong giọng

nói và vẻ mặt của anh khiến nàng bắt đầu khóc. Chúa ơi, có phải anh đã thực sự tin rằng nàng đã dụ dỗ gã đàn ông kinh tởm đó? Nàng lắc đầu, phủ nhận điều đó, phủ nhận việc anh có thể nghĩ về nàng như thế dù chỉ một chút.

St. James chứng minh hẳn là một kẻ ngu ngốc. Hắn một lần nữa cố gắng đứng lên. Bradford quay lại và nắm lấy cổ hắn, với một tay anh ghim hắn vào giá sách. Terrence trông như một con rối bị treo lên, căng thẳng trong cái kẹp chặt của Bradford trong khi khuôn mặt hắn từ từ chuyển sang màu đỏ loang lổ. Caroline cố gắng kéo tay chồng mình ra nhưng không thành công. Nàng quay sang Milford và cầu cứu anh can thiệp.

“Đừng để anh ấy giết hẳn ta,” nàng yêu cầu. Câu trả lời của Milford là một cái nhún vai thờ ơ. Caroline lau nước mắt và quay lại phía chồng mình. “Bradford, anh sẽ bị treo cổ nếu anh giết hắn. Và hẳn ta chưa nói với anh những gì hắn đã làm,” Caroline can ngăn.

“Tôi thừa biết những gì hai người đã làm,” Bradford ném lại.

Rồi Milford cũng can thiệp. “Hắn ta không đáng để cậu dính vào rắc rối đâu, Brad. Thả thứ rác rưởi đó xuống đi.”

“Và chúng tôi đã làm gì?” Caroline hỏi. “Nói đi, Bradford. Nói những gì anh đang nghĩ đi.”

Thái độ của Bradford từ từ biến chuyển cho tới khi gần như thờ ơ. Anh thả Terrence ra và nhìn hắn đồ sộ xuống sàn nhà.

St. James không chết. Caroline lắng nghe tiếng thở hắt của hắn khi nàng chờ chồng mình trả lời.

“Brad, lắng nghe vợ cậu. Caroline, giải thích điều gì đã diễn ra ở đây đi,” Milford nói, cố gắng đóng vai trò người hòa giải.

“Tôi sẽ không giải thích bất cứ điều gì,” Caroline tuyên bố. Giọng nàng đều đều, không có bất kỳ cảm xúc gì. Bàn tay nàng nắm chặt thành năm nắm đấm, sự thể hiện duy nhất cho cơn tức giận của nàng. “Anh đã nhìn chuyện gì xảy ra. Tự mình kết luận đi. Chồng của tôi đã có được câu trả lời rồi. Phải không, Bradford?” Nàng bắt đầu đi về phía cửa nhưng Bradford giữ nàng lại bằng một cái nắm ở cánh tay thật chặt.

“Anh tin rằng em vô tội trong chuyện này,” cuối cùng Bradford cũng lên tiếng. Giọng của anh nhanh và vẫn còn vô cùng lạnh lẽo. “Ồ lại đây cho tới khi chúng ta sẵn sàng rời đi. Milford? Đi xem xe ngựa đi.”

“Cậu đi đi,” Milford đáp lại. Anh không định để Bradford lại với St. James. Anh biết, từ cái cách bùng nổ đó, rằng bạn của anh vẫn chưa hoàn toàn nguôi ngoai.

Bradford lẩm bẩm một lời nguyên rủa và rời khỏi phòng.

Milford đi đến chỗ Terrence và lay hắn bằng chân mình. “Tao nghĩ mày nên trườn ra khỏi đây trước khi Bradford quay lại đi.”

Caroline đứng ở giữa căn phòng, cái nhìn của nàng chán nản, và St. Jame đi vòng qua cách xa nàng.

Milford nhìn hắn ta đi rồi và quay lại đi đến chỗ Caroline. Anh đặt tay lên vai nàng để an ủi và nhấn mạnh khi nàng lách người ra.

“Nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra,” anh cầu khẩn. Giọng anh mượt mà với mục đích làm nàng bình tĩnh lại.

Caroline lắc đầu. “Anh sẽ chỉ nói với Bradford,” nàng thì thầm.

“Vậy điều đó là tội tệ ư?” Giọng anh đầy dịu dàng và quan tâm. Nàng run lên và siết chặt hai tay vào nhau trong một nỗ lực để ngừng sự run rẩy. Nàng sẽ không để mình đón nhận sự quan tâm của Milford, theo bản năng nàng biết rằng bất kỳ sự tử tế nào sẽ hoàn toàn phá hủy sự điềm tĩnh của nàng.

“Bây giờ em chỉ muốn về nhà.” Nàng lùi lại một bước khi Milford cố gắng để chạm vào nàng lần nữa.

Sự đau đớn trong giọng nói của nàng khiến anh thấy xấu hổ. Nàng đứng thẳng người với phẩm giá và biểu hiện của nàng đã được kiểm soát nhưng nỗi đau vẫn thể hiện trong giọng nói của nàng.

“Bradford sẽ quay trở lại ngay thôi,” Milford nói. “Caroline, cậu ấy vừa nói với em rằng cậu ấy biết em vô tội. Cậu ấy chỉ tức giận với St. James mà thôi.”

Caroline lắc đầu, ngăn lại sự giải thích của Milford. “Không phải ngay từ đầu,” nàng phản bác lại. “Anh ấy tin vào điều tội tệ nhất...”

“Khi cậu ấy đã bình tĩnh-”

“Em không muốn trở về nhà cùng với Bradford.” Caroline tuyên bố, cắt đứt lời giải thích sốt sắng của Milford.

“Điều đó thật chết tiệt.” Lời nhận xét gay gắt đến từ phía cửa ra vào, nơi công tước Bradford đang đứng.

Caroline không buồn nhìn anh. Nàng cảm thấy chiếc áo choàng được khoác lên vai mình và rồi nàng bị kéo đến bên Bradford.

Họ không nói với nhau một câu trên đường trở về nhà. Caroline dành thời gian đó về làm dịu lại cơn tức giận của mình. Nàng có thể cảm thấy cái nhìn của Bradford và vẫn không muốn nhìn đến anh. Trái tim nàng tan nát và nàng không thể đổ lỗi cho ai khác ngoài bản thân mình. Nàng khẳng định mình đúng là một con ngốc. Anh đã không thể làm tổn thương nàng đến thế nếu nàng không yêu anh. Nàng đã tin tưởng anh bằng trái tim mình và bây giờ thì có cảm giác như bị phá hủy vì điều đó. Sự ghen tuông vô lý và sự không tin tưởng của anh đều không có cơ sở và vô căn cứ. Đó là điều mà Caroline không biết làm thế nào để xóa bỏ. Nàng không biết làm thế nào để bảo vệ bản thân mình. Nàng nhớ cái cách anh quay lại nhìn nàng khi Claymere đã hôn nàng một cách cưỡng ép trong buổi tối ở nhà cha nàng. Sự phẫn nộ của anh nhắm thẳng vào nàng chẳng khác gì với Claymere. Và tối nay, nàng đã chứng kiến cái nhìn tương tự trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó. Cơn thịnh nộ của anh đã đâm thẳng vào nàng.

Cho tới khi họ trở về ngôi nhà trên phố của Bradford, tất cả những gì Caroline muốn làm là khóa mình lại trong phòng ngủ và khóc. Nàng cảm thấy mình như một con thú bị thương muốn tìm đến chỗ trú ẩn.

Bradford nhìn theo Caroline bước lên cầu thang để về phòng và yêu cầu nàng theo anh vào thư viện để

nói về những điều đã xảy ra.

Caroline vẫn tiếp tục bước đi, hoàn toàn lờ đi lời yêu cầu của chồng mình. Nàng đi đến cửa phòng ngủ trước khi Bradford kéo nàng quay lại đối mặt với anh. “Em không nghe thấy anh nói gì sao? Vào trong thư viện!”

“Không.” Caroline đáp lại và đi vào trong. Và rồi nàng đóng sầm cửa trước khuôn mặt sững sờ của chồng mình.

Cánh cửa bật mở và đập mạnh vào bức tường. Bradford đi vào như một cơn lốc và theo Caroline đến bên chiếc giường. Vợ anh đang ngồi bên mép giường, hai bàn tay nàng nắm chặt nhau để ở trong lòng.

Anh đứng trước mặt nàng, hai chân rộng mở, hai tay chống lên hông. Caroline nhìn lên khuôn mặt anh, quan sát thái độ tức giận của anh, và đề cho cơn thịnh nộ của nàng bùng nổ. “Sau buổi tối hôm nay, có thể em sẽ không muốn nói chuyện với anh thêm lần nào nữa.”

Sự kịch liệt trong giọng nói của nàng khiến anh phát điên. “Em sẽ giải thích tại sao em lại ở trong thư viện với St. James cho dù điều đó có nghĩa là anh phải đánh em đi nữa.”

“Anh sẽ không động tay với em.” Lời tuyên bố về niềm tin của Caroline khiến Bradford ngạc nhiên, điều đó như một cú gõ vào trong lòng anh một cách thật kỳ lạ.

“Và tại sao em lại biết điều đó?” Anh yêu cầu, dù sao giọng anh cũng đã dịu đi.

“Anh không phải sử dụng đến năm đám đầu khi mà cái nhìn và suy nghĩ của anh có thể làm nên sự phá hủy còn hơn thế. Và anh sẽ không bao giờ đánh phụ nữ, đó không phải bản chất của anh.”

Bradford thừa nhận rằng nàng đúng. Vì sự dọa nạt không khiến anh đạt được mục tiêu nên anh quyết định sử dụng lý lẽ bình tĩnh. “Nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Nếu anh trả lời câu hỏi của em, em sẽ nói với anh mọi chuyện,” Caroline mặc cả. “Em đã biết sự thật rồi nhưng em muốn nghe anh thừa nhận.” Nàng đứng lên và nhìn thẳng vào chồng mình. “Vào lúc đầu tiên khi anh nhìn em và St. James, anh đã tin rằng em phản bội anh, phải không?”

“Anh biết em không tham gia-”

“Đó không phải là điều em đã hỏi,” Caroline nói. “Trả lời em đi. Sự thật ấy, Bradford!”

Anh cau mày rồi nhún vai. “Đó là một kết luận tự nhiên thôi và đúng, chỉ một vài giây mà thôi, anh đã tin rằng em đã phản bội anh. Em nói từ trước rằng tối nay em muốn gặp một người. Anh nhận ra rằng anh đã phản ứng thái quá, tuy nhiên, và anh đã biết rằng em vô can trong trò lừa bịp đó.”

Vai Caroline sụp xuống và nàng lắc đầu. “Em có một cuộc nói chuyện riêng tư với Charity,” nàng đáp lại. “Chị ấy là người mà em gặp. Bây giờ, em sẽ nói cho anh chuyện đã xảy ra. Em đã đi tìm anh. Paul cho rằng anh có thể ở trong thư viện và Terrence St. James đã đi theo em. Rachel trả cho anh ta để dụ dỗ em ngoại tình. Anh thấy đấy, tất cả đều biết anh sẽ ghen tuông như thế nào, tất cả trừ cô vợ ngu ngốc của anh! Và St. James cần tiền. Em thực sự đã huênh hoang với anh ta rằng anh sẽ tin em chứ không phải là tin vào những gì anh nhìn thấy. Em đã sai lầm.” Câu nói cuối cùng của nàng như một tiếng nấc thì thầm.

“Đừng vòng vo nữa,” Bradford nói nhanh. “Em đã hứa chắc chắn sẽ ở bên cạnh anh. Ngay lần đầu tiên anh quay lưng đi, em đã-”

“Em đang cố đi tìm anh,” Caroline tranh cãi. “Em đã mắc sai lầm.”

“Em đã đúng về điều đó,” Bradford đáp lại.

“Sai lầm của em là đã cưới anh. Sai lầm của em là đã tin tưởng anh bằng cả trái tim mình. Lỗi của em là đã yêu anh. Nhưng yêu và ghét luôn song hành cùng nhau và ngay lúc này đây em gần như đang ghét anh. Và tất cả là do lỗi của anh,” Caroline quát lên. “Anh đã dần dần làm biến mất tất cả tình yêu của em.”

Nàng quay lưng lại với anh và bắt đầu cởi váy, cố gắng lờ đi sự hiện diện của anh trong tâm trí nàng.

Khi nàng trườn ra khỏi chiếc váy, nàng cố gắng đi vòng qua Bradford để sang phòng anh và lấy váy ngủ của mình, nhưng anh đã chặn nàng lại. “Tại sao anh lại cau có chứ Bradford? Anh nên vui mừng mới đúng,” Caroline tuyên bố bằng một giọng lãnh đạm. “Ngay từ ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau anh đã chờ để xem em lừa dối anh. Anh đã rất chắc chắn rằng em cũng giống như tất cả những người phụ nữ trong quá khứ của anh, và em vừa chứng minh rằng anh đúng đây. Em không hơn gì một con điếm hạng sang, phải không?”

“Em đang nói gì thế hả?” Bradford hỏi.

“Anh nghĩ rằng trách nhiệm của anh là bảo vệ em khỏi chính bản thân em phải không? Chúng tôi, những người phụ nữ đáng thương thật yêu đuối và đương nhiên không ai trong số chúng tôi có chút tư cách gì để lên tiếng. Tại sao ư, chúng tôi không thể ngăn bản thân mình nhảy lên giường của gã đàn ông đầu tiên chúng tôi gặp, phải không? Nói với em điều đó đi, Bradford. Làm thế nào mà em vẫn còn là một trinh nữ cho đến cuộc hôn nhân của chúng ta chứ?”

“Chết tiệt, em không như thế.” Anh không có ý định hét lên, nhưng nàng đã đẩy anh tới quá gần điều chết tiệt đó.

“Nước Anh là một nơi thật đáng sợ,” Caroline thì thầm. “Trong tất cả những năm em sống ở Boston, chỉ có một lần duy nhất em gặp những tên khốn khiếp! Chúng là ba tên say rượu và em đi lạc đến nơi lẽ ra em không được đến. Nhưng ở đây, bất kể em đi đến đâu em cũng bị tấn công và đe dọa... và Chúa ơi, đó không phải là ai xa lạ. Chính chồng của em đã tấn công em với những suy nghĩ kinh khủng của anh ta. Em muốn trở về nhà. Em muốn quay trở lại Boston.”

Caroline bắt đầu bật khóc.

“Caroline, anh chưa bao giờ che giấu sự thật rằng anh là một người dễ nổi nóng.”

“Chẳng có gì tốt đẹp khi hét vào mặt một người điếc hay yêu cầu một người mù nhìn. Tối nay, em đã nhận ra rằng anh có niềm tin chắc chắn của anh, nó rất cực đoan và không có gì thay đổi được anh. Anh chưa bao giờ thực lòng tin tưởng em. Anh không có khả năng đó,” Caroline nói. “Em không nên cưới anh,” nàng lặp lại.

“Em không được lựa chọn,” Bradford chỉ ra. Anh có thể cảm nhận sự tức giận trong anh càng ngày càng tăng lên bởi lời tuyên bố cay nghiệt của nàng. Rằng nàng dám nói với anh bằng cái cách khiến

anh phát điên. Anh nhìn theo khi Caroline lên giường và kéo chăn che kín cả người nàng. Nàng nằm nghiêng sang một bên, quay lưng lại với anh.

“Làm ơn rời khỏi phòng em,” Caroline yêu cầu. Nàng đang run lên, bởi cái lạnh và sự tuyệt vọng, và nàng biết chỉ là vấn đề thời gian trước khi nàng sụp đổ và bắt đầu nức nở. Tất cả những gì nàng muốn là được ở một mình với nỗi thống khổ của mình. Ngay sau khi nàng xong việc với những dòng nước mắt, có thể nàng sẽ có những quyết định hợp lý về việc nàng sẽ phải làm.

“Em đang làm quá lên đấy vợ à. Chúa ơi, nhưng em luôn luôn nghĩ mọi việc quá lên,” Bradford lầm bầm. “Em không có lý do gì để tức giận với anh. Anh là người đã tìm thấy em trong thư viện với tên khốn đó. Sau khi em hứa với anh rằng em sẽ không rời khỏi anh,” Bradford tiếp tục. “Em đã quá tin tưởng một cách chết tiệt, Caroline. Và đó là lý do vì sao em luôn rơi vào những tình huống em không thể giải quyết được.”

“Em không hề làm quá,” Caroline trả lời. Nàng xoay người lại và nhìn vào bóng lưng của Bradford. “Cuối cùng thì em cũng làm điều đúng đắn. Anh là người nói rằng chúng ta sẽ có phòng ngủ tách biệt nhau. Và đây là phòng em, vì vậy hãy đi ra đi. Em không muốn anh ngủ bên cạnh em,” Caroline vịn cớ. Nước mắt nóng bỏng trong mắt nàng khi nàng nói thêm bằng một giọng thách thức, “Em không cho phép điều đó.”

“Cho phép ư? Em sẽ không cho phép ư?” câu rỗng của anh khiến Caroline im lặng. Anh quay lại, cho nàng thấy toàn bộ cơn thịnh nộ của anh, nhưng Caroline lúc này không buồn chú ý chút nào. “Không ai dám nói với anh kiểu đó! Không ai! Em hiểu ý anh chứ Caroline, anh là người cho phép trong cuộc hôn nhân của chúng ta. Không phải em.”

Bradford đi về phía chiếc giường, cởi chiếc áo của anh trong lúc anh di chuyển. Caroline lật úp người lại. Nàng cảm thấy chiếc chăn được kéo ra, nghe thấy chiếc giường cọt kẹt vì sức nặng của Bradford khi anh đuổi người nằm xuống bên cạnh nàng. Rồi chiếc áo ngủ của nàng được kéo mạnh xuống qua vai, rồi qua eo, qua đùi và cuối cùng qua chân nàng. Nàng không di chuyển và chỉ có những múi cơ ở dưới làn da của nàng hơi căng ra thể hiện chút phản ứng.

Nàng chờ đợi, nín thở cho tới khi nàng nghĩ phổi của nàng có thể vỡ tung, bởi một sự tấn công không bao giờ đến. Thay vào đó, nàng cảm thấy mọi của Bradford lướt qua gáy nàng. “Em không muốn anh chạm vào em,” Caroline thì thầm bên dưới chiếc gối.

“Đó không phải là điều sẽ quyết định vợ à. Điều mà em muốn không quan trọng,” giọng của Bradford gay gắt và kiên định. Caroline lật lại với một lực khiến Bradford dịch sang một bên. Mặt nàng chỉ cách vài phân so với anh. Họ nhìn chăm chăm vào nhau trong im lặng, để cho cơn tức giận thể hiện không cần kiểm soát giữa hai người. Caroline buộc mình nói bằng một giọng đều đều. “Có thể với công tước Bradford, mong muốn của em không là gì, nhưng trên chiếc giường của cuộc hôn nhân này, quyền lực và tiền của anh chẳng có ý nghĩa gì cả. Trên chiếc giường này, anh là chồng em. Mọi người có thể khúm núm trước công tước Bradford nhưng em sẽ không bao giờ khúm núm trước chồng của em. Không bao giờ! Hãy học cách tách biệt tước hiệu ra khỏi bản thân đi, bởi vì em thì chỉ có cách đó mới khiến cho cuộc hôn nhân này tiếp tục tồn tại được.”

Thái độ của anh thể hiện anh đang bối rối, và Caroline cảm giác như đang phải hét lên để khiến anh hiểu. “Hãy để sự ghen tuông và tức giận ở bên ngoài cửa phòng, cùng với sự ngạo mạn của anh nữa. Hãy đến với em với tư cách là Jered Marcus Benton.”

Nàng thì thầm lời cuối cùng trong mong ước cuối cùng của mình và lật úp người lại, lờ hờ anh đi. Nàng biết anh vẫn không hiểu và trái tim nàng nhức nhối vì điều đó.

Anh nghĩ rằng nàng đang đòi hỏi điều vô tưởng. Nàng nói với anh như một câu đố và anh không đủ kiên nhẫn để tìm ra lời giải. Anh là công tước Bradford! Và không thể nào tách biệt tước hiệu và con người anh. Chết tiệt! Nàng không hiểu rằng tước hiệu chính là chiếc áo khoác của anh ư? Nàng đang cố gắng để anh bỏ đi giá trị của mình ư?

Một sự mơ hồ đang giữ lấy anh. Có phải nàng đang cố khiến anh từ bỏ hàng rào của mình? Và nếu nàng thành công, rồi sao? Điều gì sẽ bị từ bỏ?

Nàng đang đòi hỏi quá nhiều ở anh. Và nàng không hiểu suy nghĩ của chính mình. Nàng từ chối quyền lực, của cải và tước hiệu, nhưng đó là tất cả lý do nàng cưới anh cơ mà. Hoặc có thể vì điều khác? Có phải nàng thực sự yêu Jered Marcus Benton, người đàn ông đó?

Bradford lắc đầu và cố gắng loại bỏ đi sự rối loạn mà nàng gây ra. Chúa ơi, nàng khiến đầu anh quay vòng vòng với những câu hỏi nàng gợi nên. Lần đầu tiên từ khi cha và anh trai anh mất, anh mới cảm thấy sự yêu đuối. Anh gạt ngay đi cảm giác đó.

Nàng đã khiến anh bối rối và anh chưa sẵn sàng để đương đầu với niềm tin mà nàng đưa ra, sự thay đổi mà nàng mong muốn. Anh biết mình chỉ muốn nàng bây giờ, ngay giây phút này. Nhưng anh cũng muốn những hi vọng của nàng... và tình yêu... và sự đam mê tương tự.

Caroline ép mình nhắm chặt mắt lại, một nỗ lực vô ích để ngăn lại những giọt nước mắt. Nàng cảm thấy Bradford dịch đến gần nàng khi đùi anh chạm vào chân nàng. Bàn tay anh bắt đầu vuốt ve dọc theo lưng nàng. Đó là một sự đụng chạm đầy dịu dàng khiến nàng cảm thấy hoàn toàn bối rối. Hơi thở của anh thật ấm áp trên gáy của nàng, khiến nàng nổi da gà khắp làn da của mình. Ngón tay anh từ từ gợi nên một đường dây nhục cảm từ cổ tới tận bộ mông của nàng, do dự trong thời gian vài nhịp tim và rồi luồn vào giữa hai chân nàng, khơi gợi nên sự nóng bỏng trong nàng.

Nàng cảm nhận được sự biến chuyển ở anh, biết rằng cơn tức giận đã đi qua và đáp lại với sự đam mê dịu dàng. Nàng nghĩ muốn phản kháng, nàng tự nói với mình rằng nàng nên ghét sự thỏa mãn nhục dục mà anh đã gợi nên và rồi vẫn phải thừa nhận rằng anh không hề ép nàng phải đáp lại.

Miệng anh đặt những nụ hôn nóng bỏng lên tấm lưng trắng mịn của nàng trong khi những ngón tay lại tạo nên những phép màu khiến nàng ẩm ướt và rạo rực vì khao khát. Nàng nắm lấy tấm ga giường khi anh tăng lực ở bên trong nàng, cảm thấy những múi cơ của nàng hút lấy anh và vô lực để ngăn lại sự tra tấn đó.

Ngón tay của anh đi vào và rút lui hết lần này đến lần khác, cho tới khi nàng nghĩ mình chắc chắn sẽ chết vì sự đau đớn ngọt ngào đó. Nàng uốn cong người, cố gắng tìm kiếm sự giải thoát, nàng rên rỉ tên của anh bằng một giọng khàn khàn vì khao khát và van nài.

Cuối cùng Bradford cũng di chuyển. Anh lách đầu gối vào giữa hai chân nàng. “Nói cho anh biết em muốn nó đến mức nào,” anh yêu cầu. Giọng anh khàn, run lên với nhu cầu của chính mình. Anh muốn nghe nàng nói rằng nàng muốn anh cũng nhiều như anh muốn nàng.

“Em muốn anh, Jered,” Caroline thì thầm. “Làm ơn, ngay lúc này.”

“Và anh cũng muốn em, Caroline,” anh gầm lên. Bàn tay anh giữ lấy hông nàng và anh đẩy vào trong nàng bằng một chuyển động mạnh mẽ. Anh nói với nàng hàng loạt những từ ngữ hài lòng, dịu dàng, chu đáo của một người nói với người yêu của mình, cầu xin nàng anh nhận lấy những gì anh trao tặng. Anh

chờ nàng hoàn toàn bị vây hãm và khi nàng gọi tên anh lần nữa, anh thả mình theo nàng tìm đến sức nóng mặt trời, tìm kiếm sự giải thoát cho chính mình.

Anh đổ sập xuống người vợ mình với một tiếng gầm gừ trầm thấp vì thỏa mãn và khi cơn rung động qua đi, anh lăn người sang một bên mà vẫn ôm nàng. Đầu anh đặt lên trên chân nàng và ngón tay anh dịu dàng mơn trớn má nàng. Anh cảm thấy nước mắt của nàng trên đầu ngón tay và thì thầm hết lần này đến lần khác, “Đừng khóc, em yêu. Đừng khóc,” cho tới khi Caroline cuối cùng cũng kiềm chế lại và chấp nhận sự thoải mái mà anh mang đến.

“Anh luôn khiến em phải muốn anh,” Caroline thì thầm. Giọng nàng nghe như nàng đang thú nhận một điều rất tội lỗi.

Bradford không trả lời ngay lập tức. Anh kéo chăn đắp cho cả hai và kéo nàng lại gần hơn, dỗ dành nàng bằng những cử chỉ dịu dàng khiến Caroline lại bắt đầu bật khóc.

“Caroline, có phải em muốn nghe anh nói lời xin lỗi không? Anh sẽ nói dối đây,” anh thừa nhận với một tiếng thở dài. “Anh không ép buộc em. Em muốn anh cũng nhiều như anh muốn em vậy.”

Nàng lắc đầu trước khi anh hoàn thành câu nói của mình.

“Em không muốn anh ư?” anh hỏi, ngạc nhiên vì việc nàng lại nói dối anh. Nàng luôn thành thật, đôi khi còn quá thẳng thắn và anh đã quen với sự chân thành của nàng.

“Đúng, em đã muốn anh,” Caroline trả lời. “Nhưng em muốn nghe anh nói anh xin lỗi bởi vì anh đã nghĩ rằng em đã hành động một cách đáng xấu hổ ở bữa tiệc tối nay,” nàng giải thích. Giọng nàng bị bóp nghẹn dưới chiếc gối, và Bradford buộc phải chống tay lên để nghe nàng rõ hơn.

Anh đặt một nụ hôn lên thái dương nàng và nói, “Em đang phản ứng thái quá rồi.”

“Em phản ứng thái quá ư?” Caroline bị bất ngờ bởi nhận xét hờ hững của anh. “Anh gần như đã giết một người đàn ông tồi tệ nay và thái độ của anh thật kinh khủng khi anh nhìn em! Anh muốn tin rằng em có tội, có phải không?”

“Vì chúa, em đang bị xúc động đây,” Bradford nói lại. Giọng anh nghe thật bức bối và Caroline gần như nổi giận vì điều đó. Anh không nhận ra rằng anh đã tổn thương nàng đến mức nào. “Anh đã sớm biết,” Bradford nói.

“Chưa đủ sớm đâu,” Caroline nói lại. Nàng đẩy người ngồi dậy và nhìn thẳng vào anh. “Cho tới khi anh hoàn toàn tin tưởng em, cuộc hôn nhân này chỉ là sự bất hạnh. Em muốn sự tin tưởng tuyệt đối và em sẽ không chấp nhận nếu ít hơn thế. Em muốn niềm tin vô điều kiện, đến mức nếu anh có nhìn thấy em ở trên giường với hai người đàn ông thì anh cũng sẽ dừng lại yêu cầu em giải thích trước khi quy tội.”

“Em không kết hôn với một kẻ ngốc, Caroline,” Bradford lầm bầm.

“Em không chắc lắm,” Caroline trả lời. Nàng nhìn dấu hiệu nổi giận trong đôi mắt của chồng mình nhưng vẫn tiếp tục. “Một kẻ ngốc không dành thời gian để hiểu đối thủ của mình. Anh đã ngay lập tức phán xét về tư cách của em và đã đả kích điều em trân trọng nhất.”

“Và đó là gì vậy?” Bradford hỏi. Giọng anh nhẹ nhàng chỉ là sự kiềm chế chết tiệt.

“Danh dự của em.”

“Trong mắt em cuộc hôn nhân của chúng ta là một cuộc chiến ư?” Bradford chế giễu. “Chúng ta là vợ chồng, Caroline, không phải là kẻ địch trong chiến tranh.”

“Ngay lúc này đây, em không thấy có sự khác biệt gì lắm,” Caroline nói. “Cuộc hôn nhân của chúng ta cũng là một cuộc chiến, cho tới khi anh thừa nhận rằng em-”

“Anh sẽ không thừa nhận điều gì cả,” Bradford cắt đứt lời nàng. Cuộc đối thoại đã hoàn toàn ra ngoài sự kiểm soát của anh. Có điều gì đó nàng đã nói với anh từ trước dân trở lại trong trí nhớ của anh và anh cố gắng để gọi lại nó. Dù nó là gì đi nữa thì anh cũng sẽ sớm nhớ ra, anh chắc chắn với một cái ngáp. Bây giờ, tất cả những gì anh muốn là ôm cô vợ của mình và chìm vào giấc ngủ. Với suy nghĩ đó, anh kết thúc cuộc tranh cãi của họ. “Em là người sẽ thừa nhận sức mạnh của anh, cô nàng cứng đầu của anh ạ. Em có dám đưa ra ý kiến là sẽ không như thế không?”

“Anh đang cố tình tỏ ra chậm hiểu,” Caroline trả lời. “Anh biết chính xác điều em muốn ở anh. Hoặc là anh sẽ tin tưởng em hoặc là-”

“Có lẽ một lúc nào đó, khi em chứng minh được bản thân với anh,” Bradford đáp lại. Anh ngáp lần nữa, bỏ qua chủ đề đang bàn và cố gắng để kéo Caroline vào lòng. Caroline giãy ra và di chuyển đứng ra trước giường. Nàng kéo chiếc chăn và quấn nó quanh mình, giật mạnh với sự tức giận. “Em sẽ chứng minh bản thân mình với anh. Nếu anh có cách để em run rẩy vì sợ hãi mỗi lần một người đàn ông mở miệng nói chuyện với em, sợ hãi rằng anh sẽ đi đến một kết luận kinh khủng lần nữa. Khi anh nhận ra rằng em không phải là một người phụ nữ hời hợt với những ý định để đạt được những lợi ích vật chất hoặc là một con điếm xảo quyệt muốn chinh phục những quý ông ở London, rồi có thể chúng ta sẽ có một tương lai yên bình. Cho tới khi đó, anh có thể tự ngủ một mình. Hãy để sự nghi ngờ chết tiệt sỏi ám cho anh.”

Nàng đi ra khỏi phòng. Nàng cảm thấy hài lòng khi đóng sầm cửa phía sau mình nhưng nó chỉ tồn tại rất nhanh và cho tới khi nàng leo lên giường của Bradford, nàng lại run lên vì tức giận lần nữa. Nàng hoàn toàn hi vọng anh sẽ kéo nàng lại và thấy ngạc nhiên khi anh không làm điều đó.

Anh mở cánh cửa giữa hai phòng ngủ và đứng ở đó, quan sát nàng và lắc đầu. “Như thế này,” anh thông báo bằng một giọng khiến nàng lạnh lẽo. “Đây là phòng ngủ của anh. Anh cho phép em được ngủ ở phòng của mình, vợ ạ. Khi em nhận ra mình đã cư xử ngu ngốc như thế nào, anh mong là sẽ nghe lời xin lỗi của em.”

Caroline không trả lời anh. Nàng rời khỏi phòng ngủ của anh và đi về phòng ngủ của mình. Nàng nằm trên giường của mình, run lên vì lạnh và khóc cho đến khi chìm vào giấc ngủ.

Suy nghĩ cuối cùng của nàng là Bradford là người đàn ông cứng đầu nhất còn sống.

Bradford có thể nghe thấy tiếng vợ mình khóc. Anh bắt đầu ra khỏi giường để đến bên nàng nhưng rồi lại dừng bước. Nàng là người đã gây ra chuyện này và nàng sẽ phải là người đến với anh trước. Anh nhắm mắt lại và buộc mình suy nghĩ sáng suốt. Và khi anh trôi vào giấc ngủ, anh nhớ ra điều đã làm phiền anh trước đó, nó đã trở lại trong tâm trí anh. Nàng đã gọi anh bằng tên thánh của anh. Khi họ làm tình, nàng đã gọi anh là Jered. Anh cau mày, tự hỏi tại sao điều đó lại quan trọng đến vậy.

Chương 12

Caroline không rõ làm thế nào mà nàng trải qua được hai ngày tiếp theo. Đám cưới của Charity thật sự quá khó khăn để chịu đựng. Chị họ của nàng thật hạnh phúc, quay cuồng trong tình yêu, và Caroline đã trải qua nỗi giận vặt của sự ghen tỵ. Nàng che dấu cảm xúc của mình và đóng vai một người vợ dễ bảo bất cứ khi nào nàng buộc phải đứng bên cạnh chồng của mình.

Nàng giằng co giữa cảm giác nhớ Boston quay quắt và những mối quan hệ của nàng ở đây, cảm thấy u sầu bất cứ lúc nào nàng nghĩ đến tình cảnh của mình và Bradford. Caroline cảm thấy bị giam cầm bởi tình yêu của nàng dành cho anh và nàng đã ước, hơn một lần, rằng nàng có thể chấm dứt sự đau đớn bởi việc đã yêu một kẻ độc đoán. Lễ cưới khá là đáng yêu và Caroline đã khóc trong nghi thức trao lời thề, cùng với đó là những cái cau mày không hài lòng của chồng nàng. Anh nhét một chiếc khăn vào tay nàng với một tiếng thở dài bực bội mà nàng chắc chắn những người trong nhà thờ đều có thể nghe thấy.

Trong khi Caroline nghĩ mình đã che giấu nỗi bất hạnh vì có người chồng là Bradford, nàng thấy bực bội khi anh không buồn cố gắng giấu giếm sự khó chịu của anh với nàng. Anh nhăn nhó như một cậu trai không hài lòng. Ô, anh đã khá hài lòng lúc đón tiếp sau buổi lễ, thậm chí đã mỉm cười một hoặc hai lần gì đó, nhưng anh chỉ hài lòng với tất cả mọi người trừ nàng. Anh lờ đi sự hiện diện của nàng hầu hết thời gian, ngoại trừ khi anh cần phải đưa ra một lời yêu cầu.

Rachel và mẹ cô ta cùng xuất hiện trong đám cưới và bữa tiệc đón tiếp. Caroline thấy ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của họ và chỉ lên tiếng nói ra điều đó khi nàng và Bradford, cùng với Milford đã ở trong xe ngựa trở về nhà.

“Em không hiểu tại sao Rachel lại xuất hiện ở lễ cưới,” Caroline mở đầu. “Cô ta không hề giấu giếm việc cô ta ghét em, và cô ta biết em sẽ ở đó.”

“Cả hai người họ đều được mời,” Milford chỉ ra. “Bà mẹ và cô con gái.”

“Nhưng cô ta đã nói những điều vô cùng kinh khủng với em,” Caroline lắc đầu đáp lại.

“Đúng vậy, nhưng chỉ có em, Bradford, Nigel và tôi biết điều đó,” Milford nói. “Mẹ cô ta vẫn muốn tóm được cha em.”

“Em đã cố gọi cô ta sang một bên để nói chuyện,” Caroline thừa nhận. “Nhưng cô ta cứ như một con chuột. Mỗi lần em đến gần, cô ta liền trốn vào một góc nào đó cách xa em.”

Milford cười nhún nhử. “Cô ta trông cũng giống một con chuột mà.”

Bradford không có vẻ hứng thú lắm. “Tôi không muốn ở gần người phụ nữ đó,” anh tuyên bố bằng một giọng khắc nghiệt.

“Em chỉ muốn tìm ra lý do tại sao cô ta lại ghét em như thế. Cô ta nói rằng tất cả là lỗi của em. Em nghĩ em có quyền được biết em đã làm gì để bị ghét bỏ như thế, Bradford. Cô ta có thể đã giết em khi đẩy em xuống cầu thang nhà Claymere.”

“Điều gì khiến em nghĩ rằng cô ta là kẻ đó?” Milford nhìn thẳng vào Bradford khi anh đưa ra câu hỏi, và cái gật đầu cộc lốc của anh bạn đã bảo anh không nên tiếp tục chủ đề đó. “Em sẽ nhớ Charity khi có

“ấy khởi hành trở về thuộc địa phải không?” Một câu hỏi thật kỳ cục nhưng đó là tất cả những gì anh có thể nghĩ để đánh lạc hướng Caroline.

“Gì cơ? Ồ, vâng, đương nhiên là em sẽ nhớ chị ấy rồi,” Caroline đáp lại, thái độ rõ ràng là ngạc nhiên bởi câu hỏi đó. “Em đã nghĩ rằng em sẽ đi thăm gia đình mình.” Nàng liếc qua Bradford để xem anh phản ứng ra sao với lời tuyên bố đó nhưng anh vẫn chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn phớt lờ nàng. “Có lẽ đến mùa xuân em có thể sẽ có một chuyến đi ngắn,” nàng nói thêm.

“Em sẽ không đi đâu hết,” Bradford cắt ngang. Giọng anh không cho nàng tranh cãi, và Caroline quá kiệt sức bởi một ngày dài để chiến đấu với anh lúc này.

Milford cố gắng tìm kiếm một chủ đề khác, an toàn hơn. Không khí trong xe gần như ngọt ngào, khiến anh vô cùng không thoải mái. “Bác của em thế nào rồi?” anh buột miệng. “Anh biết rằng ông ấy cảm thấy không tốt với thời tiết như thế này.”

“Chỉ là một cơn cảm lạnh,” Caroline trả lời. “Bradford và em đã tới thăm ông ngày hôm qua, mũi ông đỏ ửng và mắt thì ngấn nước, nhưng vị bác sĩ nói rằng ông sẽ hồi phục trong vài ngày. Ông rất buồn vì phải bỏ lỡ đám cưới của Charity.”

Rồi họ cũng đến ngôi nhà trong thành phố của Bradford và Caroline lập tức đi lên lầu trong khi Bradford và Milford lui vào trong thư viện để nói chuyện.

Caroline đi lại trong phòng ngủ của mình một giờ trước khi nàng lên giường. Nàng gút chiếc đệm, nàng nện xuống vài nắm đệm để giải tỏa sự bức tức của mình. Nàng cảm thấy khốn khổ vì vực thăm ngăn cách nàng với chồng mình ngày càng lớn và bắt đầu nghĩ rằng đó là vấn đề không thể giải quyết được.

Cánh cửa nối với phòng ngủ của Bradford mở ra và Caroline đứng ở lối vào, nhìn đến chiếc giường lớn đầy mời gọi. Có phải nàng đã sai khi đòi hỏi tình yêu của anh? Có phải nàng là một kẻ cứng đầu? Bradford đã nói nàng không thực tế. Có lẽ anh đúng, Caroline tự đánh giá. Có lẽ nàng đã đòi hỏi quá nhiều.

“Mình không phải là kẻ nửa vời,” nàng thì thầm. Trong trái tim mình nàng biết rằng Bradford đã có những suy nghĩ sai lầm. Nàng không thể để nỗi khát khao được ở trong vòng tay anh làm lung lay quyết tâm của mình.

Caroline cầu nguyện sự mạnh mẽ để tiếp tục duy trì sự quyết tâm đó, đóng cánh cửa nối với căn phòng của chồng nàng lại và từ từ đi trở lại chiếc giường lạnh lẽo, trống trải của mình.

Buổi sáng hôm sau Bradford tuyên bố rằng đã đến lúc quay trở lại Bradford Hills, Caroline đã không tranh cãi về việc đó, nàng vẫn giữ thái độ xa cách đáp lại tâm trạng không mấy nồng nhiệt của chồng nàng.

Bradford ngày càng mệt mỏi bởi không khí thù địch. Anh trở nên trân trọng sự hài hước của vợ và thích sự đôi đầu giữa họ. Nàng là một người phụ nữ thông minh, nàng hiểu về các chính sách của cả thuộc địa và Anh Quốc, và anh nhớ những cuộc đấu khẩu nảy lửa của họ về sự khác nhau giữa hai nước.

Họ nhanh chóng đến được ngôi nhà ở vùng quê. Bradford cảm thấy tự tin rằng Caroline sẽ trở nên cô đơn bởi sự ngăn cách với bên ngoài và sẽ đến với anh. Cơ thể anh cũng nhớ nàng. Anh đã chờ lời xin lỗi của nàng để rồi họ có thể trở lại mối quan hệ thân mật như trước.

Cho tới cuối tuần, anh đã phải xem xét lại suy nghĩ của mình. Caroline không có vẻ cô đơn một chút nào, và nếu anh không biết rõ hơn thế, anh sẽ nghĩ rằng cuộc sống thôn quê hấp dẫn nàng nhiều hơn là những hoạt động quay cuồng của London.

Cha của Caroline đã khẳng định rằng nàng nên giữ hai con ngựa Arabians. Mỗi buổi sáng nàng sẽ cưỡi một trong bọn chúng, và luôn luôn có những người bảo vệ đi sau nàng. Công việc làm ăn buộc Bradford trở lại London và khi ở đây, anh đã mua vài món trang sức đắt tiền. Lựa chọn của anh là vòng cổ bằng kim cương và ngọc bích. Anh đã gửi chúng cùng một lời nhắn đặc biệt tới vợ mình với dự định trở lại Bradford Hills vào ngày hôm sau để nhận được sự trân trọng và nhún nhường của nàng.

Chiếc vòng cổ được trả lại cùng với lời nhắn của anh vào buổi tối hôm đó. Không có một lời nhắn nào đi kèm, nhưng người đưa thư kiệt sức đã nói rằng nữ công tước bắt anh ta phải mang chiếc vòng cổ đưa lại cho chồng nàng nhanh nhất có thể.

Bradford vô cùng bức bối bởi việc nàng từ chối món quà và cho rằng đó đơn giản là vì nàng không thích thú với món quà đó. Anh đã có một chuyến đi để thu thập những viên đá quý tuyệt đẹp với đủ kiểu thiết kế và mang chúng trở về nhà cùng mình. Chiếc xe của anh cũng có những mẫu vải mới nhất nữa, thêm một hành động hòa bình đưa ra cho Caroline. Không một người phụ nữ nào có thể từ chối những bộ váy mới, và Bradford bị thuyết phục rằng nàng sẽ thủ phục trước sự hào phóng của anh.

Anh đã sai lầm trong lý thuyết của mình và càng bức tức bởi chính mình hơn là bởi sự từ chối của nàng. Nàng từ chối nhận bất cứ món quà nào của anh và tỏ ra bị xỉ nhục bởi chúng. Đó là những vật phẩm hòa bình và nàng bướng bỉnh một cách chết tiệt để nhận ra điều đó! Đương nhiên, anh đã không giải thích cho nàng về cảm xúc của mình, nhưng bất cứ người phụ nữ nào với một chút ít thông minh sẽ hiểu ẩn ý của anh.

Đến tối muộn, Bradford đối đầu với cô vợ mình trong phòng đọc. Anh thừa nhận mình bối rối bởi cách cư xử của nàng, và điều đó dường như khiến Caroline càng tức giận hơn nữa. Nàng mặc một chiếc váy đơn giản màu xanh da trời, với một chiếc áo khoác choàng qua vai để tăng độ ấm.

“Đến khi nào anh mới chấp nhận việc em khác những người phụ nữ khác?” Caroline hỏi anh. Nàng đứng trước lò sưởi kêu lách tách và hơ tay cho ấm, lưng quay về phía chồng mình. “Em không muốn những món trang sức đắt tiền.”

“Vậy những thứ tốt đẹp của cuộc sống không hề hấp dẫn em?” Bradford hỏi. Giọng anh thực sự bình tĩnh.

Caroline quay lại và thấy tia sáng giận dữ lóe lên trong mắt anh. “Có nhiều thứ còn giá trị hơn,” Caroline đáp lại. Rồi nàng lưỡng lự, cố gắng tìm cách nói cho anh biết rằng nàng muốn có tình yêu và sự tin tưởng của anh hơn bất cứ thứ gì khác. Nàng biết rằng ngay khi nàng bắt đầu chủ đề đó, chồng nàng sẽ đóng chặt tâm trí của anh và nàng đã tuyệt vọng trong việc tìm đường vào trái tim anh.

“Anh đã mắc một sai lầm nghiêm trọng trong cách đối xử với em,” Bradford tuyên bố. Sự kiêu ngạo đã trở lại trong giọng nói của anh khi anh tiếp tục, “ngày mai em sẽ đóng gói hành lý và đi đến phía kia của điền trang. Có một ngôi nhà ở đó, căn nhà đầu tiên được xây bởi người nhà Bradford. Em nói với anh những thứ xa hoa sang trọng không có ý nghĩa gì với em. Vậy thì, vợ của anh, hãy chứng minh điều đó đi! Hãy sẽ xem mất bao lâu để em thừa nhận sự thật.”

Caroline gật đầu, cố gắng dấu đi sự thất vọng của mình. Làm thế nào họ có thể hóa giải sự khác biệt nếu sống ở hai ngôi nhà riêng biệt? “Và anh sẽ sống ở đó với em chứ?” nàng hỏi bằng một giọng đều

đều. Bradford nhìn sự cảnh giác trong mắt nàng và gần như mỉm cười. Anh tin rằng cuối cùng mình cũng tìm ra cách để nàng sống thật với cảm giác của mình. “Không,” anh trả lời. “Những người đàn ông anh thuê để bảo vệ em sẽ đi cùng em và anh sẽ trở lại London. Khi công việc của anh kết thúc, anh sẽ trở lại căn nhà này. Không giống em, vợ yêu ả, anh thừa nhận rằng anh thích sự thoải mái mà tài sản của anh mang lại.”

“Và anh sẽ có những người phụ nữ khác trên giường khi anh ở London ư?” Caroline hỏi với một giọng thật nhẹ. Lưng của nàng đang quay lại phía chồng và anh không thể nhìn rõ biểu hiện của nàng. Rõ ràng là anh ngạc nhiên bởi câu hỏi của nàng. Từ khi gặp Caroline, anh chưa từng nghĩ đến việc chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào khác và suy nghĩ đó đột ngột dội đến anh. Anh nhận ra rằng anh đang sở hữu một vũ khí khác để khiến nàng bị tổn thương, nhưng anh không có lòng dạ nào mà sử dụng nó. “Không.” Anh không đưa ra thêm bất cứ lời giải thích nào mà chờ Caroline lên tiếng.

“Cảm ơn.”

Lời đáp lại đơn giản khiến anh bối rối lần nữa. “Tại sao?” Bradford hỏi. “Tại sao đó lại là vấn đề với em?”

Caroline từ từ bước tới đứng trước mặt chồng mình. Anh đang đứng dựa lưng vào thành bàn. “Bởi vì em yêu anh, Jered Marcus Benton,” nàng nói, nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt của nàng không che dấu bất cứ điều gì.

“Em có cách thể hiện tình yêu của mình thật lạ,” anh nhận xét. Anh tiến tới, ôm lấy gáy nàng và kéo nàng lại gần hơn. “Anh không buộc em rời khỏi giường của anh, Caroline. Em tự mình rời đi.”

Caroline không đáp lại. Nàng chỉ tiếp tục nhìn lên cho tới khi anh không thể chịu đựng được sự quyến rũ thêm một giây nào. Mỗi anh lướt qua môi nàng, và khi nàng không cố vùng ra, anh hôn nàng lần nữa. Và nữa.

Miệng Caroline mở ra dưới sự tấn công dịu dàng của anh, tay nàng vòng qua ôm lấy eo anh. Nàng không giữ lại bất cứ điều gì, để anh cảm nhận được nhu cầu của nàng, tình yêu của nàng. Lưỡi của Bradford lướt qua sự ẩm ướt ngọt ngào trong miệng nàng, khơi dậy nên sự ham muốn với mỗi lần đụng chạm. Nụ hôn đã thay đổi, trở nên mạnh bạo hơn. Chiếc áo choàng tuột xuống sàn khi nàng đột ngột bị kéo sát vào thân hình của Bradford.

Nàng không bao giờ muốn nụ hôn dừng lại, và khi Bradford dứt ra khỏi miệng nàng và bắt đầu trêu chọc, tra tấn một bên cổ nàng, Caroline thở dài với sự đan xen của thỏa mãn và sự bức tức ngày càng tăng. “Anh sẽ có em đêm nay,” Bradford nói bằng một giọng mượt như nhung. Anh hôn nàng lần nữa, một nụ hôn dài, nóng bỏng và mê đắm đã chấm dứt bất cứ suy nghĩ kháng cự nào. Rồi anh bế nàng lên tay và đưa nàng về phòng ngủ của mình.

“Không có tranh luận ư, vợ yêu?” Bradford hỏi nàng sau khi anh đã đóng cửa và quay lại với nàng.

Caroline lắc đầu. Bradford hôn nàng lần nữa và rồi từ từ, một cách bài bản lột sạch đồ của nàng. Rồi anh cởi quần áo của chính mình, ngạc nhiên khi Caroline quỳ phía trước anh và giúp anh cởi giày.

Nàng đã chấp nhận mong muốn của anh tối nay, và Bradford cảm thấy mình cau mày vì sự thay đổi đột ngột đó.

Caroline đứng lên và đi về phía chiếc giường. Bradford quan sát nàng, nghĩ rằng nàng là người phụ nữ

yêu kiều nhất và quyền rũ nhất theo cách thật thuần khiết. Và rồi suy nghĩ của anh thông suốt.

Hai cây nến cháy ở hai bên giường và Bradford không thối tắt chúng. Anh muốn nhìn thấy cảm xúc của Caroline cũng như cảm nhận nó. Anh lật chiếc chăn ra và nằm nghiêng mình. Anh muốn tận hưởng giây phút này, và đồng thời cũng trở nên đề phòng. Nhưng ngay khi anh ôm nàng vào lòng và cảm nhận sự mềm mại của nàng áp vào mình, anh không thể giữ lại điều gì. Anh hôn nàng gần như điên cuồng, thể hiện sự đói khát mà chỉ có nàng mới có thể đáp ứng.

Anh không thể dịu dàng tới nay và Caroline người có nhu cầu không kém gì chồng mình không muốn sự mơ trốn đạo đức. Những móng tay của nàng cắm vào lưng của anh trong khi hông của nàng nâng lên chạm vào sự nóng bỏng của anh.

Bradford đẩy vào trong nàng một cách trọn vẹn. Caroline bật ra một tiếng khóc rất nhỏ và anh lập tức dừng lại, xoa dịu nàng. “Chúa ơi, Caroline, anh không muốn làm em đau,” anh thì thầm.

Anh bắt đầu rút ra nhưng Caroline đã ngăn anh lại, giữ anh ở bên trong mình với những móng tay đâm vào hông anh. “Đừng dừng lại, Bradford, xin anh,” nàng van nài.

Bradford ôm lấy khuôn mặt nàng và quan sát sự thỏa mãn anh mang đến cho vợ mình với mỗi cú đẩy. Mắt nàng chuyển màu sang màu xanh đậm sâu thẳm và khi anh gia tăng nhịp độ, nàng rên rỉ, âm thanh thân mật đã chạm đến tận tâm hồn anh, kéo anh vào đến mắt bão.

Anh đầu hàng giây phút huy hoàng đó khi cảm nhận được Caroline bao chặt lấy mình và biết rằng nàng đã tìm thấy sự giải thoát. Rồi anh đổ sập lên trên người nàng, kiệt sức và hài lòng.

Caroline lắng nghe nhịp thở mạnh mẽ của Bradford, cảm nhận trái tim anh đập cạnh trái tim mình và nhắm mắt lại cùng với tiếng thở dài hài lòng.

Và nàng chờ để nghe anh nói rằng anh yêu nàng. Cứ mỗi giây trôi qua, sự hài lòng của nàng lại càng phai nhạt đi.

Bradford lăn mình sang một bên và kéo Caroline vào lòng. “Dường như chỉ có trên giường mới là nơi mà chúng ta không tranh cãi,” anh thì thầm.

“Những chiếc giường ở Bradford Place sẽ thoải mái chứ?” nàng hỏi. Câu hỏi hững hờ của nàng nói cho anh biết rằng không có gì thay đổi cả.

Anh không để cho nàng chọc tức mình. “Có một số đồ đạc không được trang bị ở đó. Chúa ơi, nhưng em thật là cứng đầu, Caroline ạ. Chỉ cần thừa nhận rằng em thuộc về anh và em có thể ở lại đây.”

“Em chưa từng nói rằng em không thuộc về anh,” Caroline đáp lại, nàng cảm thấy ngạc nhiên bởi cách hiểu của anh. “Anh biết chính xác vì sao chúng ta tranh cãi. Và cho tới khi anh nhận ra rằng em không-”

“Em có thể mang những gì mà em muốn từ ngôi nhà này,” Bradford ngắt lời nàng. Anh không chịu lùi bước, và lời nói của anh đã nói cho Caroline biết anh kiên quyết như thế nào.

“Tại sao anh lại cử người bảo vệ đi cùng em?” nàng hỏi, thay đổi chủ đề của họ. “Em biết rằng anh đã nói chuyện với Rachel,” nàng nói thêm và cố gắng nhìn khuôn mặt của anh.

Bradford giữ nàng trong ngực mình, lờ đi sự kháng cự muốn di chuyển của nàng. “Rachel không phải là lý do,” anh nói. “Cô ta không phải người đứng đằng sau chuyện đó.”

“Anh chắc chứ?” Caroline đã vùng ra được khỏi vòng tay của Bradfrod. Nàng ngồi dậy và cạo mày vì bối rối. Bradford thương thức bức tranh tuyệt đẹp mà vợ anh vẽ nên. Những lọn tóc xoắn ôm lấy khuôn mặt nàng, làm tăng độ mạnh mẽ cho chiếc cổ. Nửa trên của bộ ngực lộ ra khỏi chiếc chăn nàng đang quấn quanh mình vô cùng hấp dẫn anh.

“Bradford, em hỏi anh là liệu anh có chắc chắn không?” Caroline hỏi lại.

Bradford miễn cưỡng kéo tâm trí trở lại cuộc nói chuyện của họ. “Anh chắc chắn.”

Caroline thở dài. “Anh biết đấy, em tin là anh thấy rất thoải mái về tất cả điều đó,” nàng thì thầm. “Nếu có ai đó cố gắng muốn hại anh, em sẽ lục tung cả London để tìm ra hắn. Anh có vẻ đã chán ngán chuyện này.”

“Anh hứa rằng anh sẽ giải quyết chuyện này,” Bradford tuyên bố. “Em không cần biết nhiều hơn làm gì. Đó là việc của anh, không phải của em.”

“Không, Bradford. Đó là việc của chúng ta.”

Bradford thở dài trước lời tuyên bố đó và nói, “Rachel tin rằng em đã nói chuyện với cha em để khuyên ông không cưới mẹ cô ta. Cô ta đã có một kế hoạch lớn có lợi từ việc đó và em đã khiến kế hoạch của cô ta phá sản.”

“Tại sao cô ta lại nghĩ ra điều kỳ cục đó?” Caroline ngạc nhiên hỏi.

Bradford nghĩ một lúc và rồi quyết định nói cho nàng biết. “Bởi vì cha của em nói với cô ta như thế.”

“Nhưng tại sao ông lại nói thế chứ?”

“Caroline, cha em đang bị áp lực và ông sử dụng em như sự biện minh của ông. Thật khó để nói với mẹ của Rachel sự thật, rằng ông không muốn cưới bà ta. Ông đã chọn cách dễ dàng hơn, đó là sử dụng em như một lý do.”

Caroline lắc đầu, phủ nhận điều đó. “Điều đó thật hèn nhát,” nàng thì thầm.

“Trong hầu hết các trường hợp thì thế,” Bradford đồng tình. Anh tiến tới và kéo Caroline vào lòng. “Nhưng cha em thì khác. Ông đã sống một mình, trong thế giới nhỏ bé của riêng ông, trong một thời gian dài-”

“Mười bốn năm,” Caroline xen vào.

“Đúng vậy, ông đã không đủ tinh tế để giải quyết vấn đề với bà Tillman. Bà ta đã đưa móng vuốt ra và ông đã sử dụng cách giải thoát duy nhất mà ông có thể nghĩ ra.”

“Ông ấy sợ phải thành thật với bà ta ư?” Caroline hỏi. “Đó có phải là điều anh đang nói?”

Bradford thở dài lần nữa. “Ông đã già, Caroline, và đó là cách của ông. Hãy nghĩ là ông đang hoang mang, chứ không phải là sợ hãi.”

“Ông đã sợ hãi mười bốn năm trước khi ông gửi em cho em trai của mình ở Boston. Em chắc chắn điều đó.”

“Ông vừa mất vợ và đứa con trai mới sinh. Caroline, ông ấy đã bị đánh gục bởi nỗi đau buồn.” Nàng không nghe rõ khi Bradford tiếp tục biện minh cho hành động của cha mình. Nàng nhận ra rằng anh đang đứng về phía ông. Thay vì chỉ trích, kiên quyết kết luận rằng cha nàng đã hành động thật kinh khủng, anh đã tranh luận rằng điều ngược lại mới là đúng. Anh vừa cảm thông vừa thấu hiểu.

Tại sao anh không thể thấu hiểu nàng hơn một chút? Nàng băn khoăn. Tại sao không thể kiên quyết với nàng, dù là một chút? Có một hàng rào xung quanh trái tim anh, bảo vệ nơi dễ bị tổn thương của anh, Caroline biết điều đó, nhưng nàng không biết làm thế nào để phá bỏ nó.

Bradford đã dừng nói và hơi thở sâu của anh đã nói cho nàng biết rằng anh đã ngủ rất nhanh. Nàng cố gắng rời đi nhưng anh đang ôm chặt lấy nàng. Caroline nhắm mắt nhưng mãi vẫn không thể ngủ. Tâm trí của nàng thơ thẩn với những câu hỏi và quyết định. Nàng biết rằng chồng nàng quan tâm đến nàng, nhiều hơn là anh nhận ra. Có lẽ chỉ là vấn đề thời gian trước khi anh thừa nhận tình yêu của mình. Và sự tin tưởng sẽ đến cùng với sự thừa nhận đó chẳng?

Thành thật mà nói thì Caroline không biết. Nàng đã coi anh như kẻ dối đầu trong cuộc chiến của họ. Nàng nhớ mình đã nói với anh rằng anh không thực sự hiểu nàng chút nào. Bradford đã chứng minh cho lời nói đó của nàng khi cố gắng mua sự tha thứ của nàng với những món trang sức đắt tiền. Có lẽ những người phụ nữ anh biết trong quá khứ sẽ dễ dàng hòa giải như thế, nhưng Caroline vẫn đòi hỏi nhiều hơn. Nàng muốn xé nát lá chắn trong trái tim anh. Đó là điều nàng muốn hơn tất cả.

Sự ngạc nhiên khi nghe Bradford tranh luận về suy nghĩ của cha nàng nói cho nàng biết rằng nàng cũng đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Nàng chưa bao giờ dành thời gian để tìm hiểu nguyên nhân đằng sau sự hoài nghi của anh, chỉ nhìn vào kết quả là khuynh hướng cay độc của anh về thứ mà phụ nữ quan tâm. Nàng cũng không hiểu gì về đôi phương cả.

Caroline quyết định một cuộc tấn công cuối cùng vào tấm áo giáp của anh và thấy mình đang cầu nguyện với sự quả quyết. Nàng có thể không phá hủy được hàng rào của anh, nhưng chết tiệt, nàng sẽ tạo nên những lỗ hổng trên đó!

Caroline đã thức dậy, mặc quần áo và đang đóng gói đồ đạc của nàng khi Bradford tỉnh giấc. Ngay khi anh nhìn thấy việc nàng đang làm, anh trở nên tức giận. “Điều này thật vô nghĩa,” anh lầm bầm.

Caroline dừng gấp chiếc váy của nàng và đặt nó lên giường. “Em đồng ý.” Nàng đi về phía cánh cửa nối hai phòng nơi chồng nàng đang đứng và ghé chân lên để đặt một nụ hôn lên má của anh. “Em không muốn đi,” nàng nói với anh. “Và nếu chỉ cần anh hứa với em rằng anh sẽ hoàn toàn tin tưởng vào em, em sẽ dỡ đồ đạc ngay.”

“Caroline, anh chưa đủ tỉnh để đấu với em đâu. Nhiệm vụ của anh là bảo vệ em khỏi bất cứ sự tấn công nào, cả từ bên ngoài cũng như bên trong. Anh không cần phải hứa khi anh thấy rằng em sẽ không có cơ hội để rời đi.”

“Anh lại xỉ nhục em lần nữa với niềm tin đó của anh, Bradford,” Caroline tuyên bố. “Nhưng em sẽ tha

thứ cho điều đó. Anh không biết điều gì sẽ tốt hơn.” Rồi nàng quay lưng lại phía anh và lại tiếp tục công việc đóng gói, nước mắt làm cay mắt nàng.

Bradford quá mệt mỏi bởi cái cách nàng tiếp tục cố gắng điều khiển anh. Anh đã yêu cầu một điểm dừng nếu anh không có hai lý do để nàng đi. Nguyên nhân ban đầu của anh là để bảo vệ Caroline. Anh muốn vợ mình an toàn khi anh tiến hành kế hoạch giăng bẫy kẻ thù, và Bradford Place, một pháo đài được xây dựng thời trung cổ, là nơi thích hợp nhất. Bất cứ sự tiếp cận nào cũng có thể nhìn thấy rõ từ khoảng cách nửa dặm. Anh sẽ cử hai người bảo vệ đi cùng Caroline, và ba người khác đã sẵn sàng chờ ở pháo đài.

Một lý do khác, mặc dù không đáng kể gì so với lý do an toàn của vợ anh, anh muốn giành quyền kiểm soát. Anh cần dạy cho Caroline của anh bài học thật thích đáng, và khi một tuần bị cách ly trôi qua, anh chắc chắn rằng nàng sẽ có ước muốn trở lại nơi xa hoa mà anh có thể cung cấp cho nàng.

Nàng còn cả gan tặng anh một nụ hôn tạm biệt! Họ đứng với nhau trên những bậc thang cẩm thạch trong ngôi nhà Bradford Hills và nói lời tạm biệt. Bradford nghĩ rằng trọng anh có vẻ ảm đạm với quyết tâm của mình và thấy vợ anh có vẻ như đang sẵn sàng chinh phục cả thế giới.

Anh định nói với nàng rằng đó không phải một cuộc hành trình khám phá mà là một sự trừng phạt, nhưng rồi anh quyết định giữ im lặng. Khi nàng nhìn thấy Bradford Place, nàng sẽ biết sự thật đó. “Caroline, em sẽ phải ở đó nguyên một tuần, không cần biết em sẽ cúi mình thế nào. Em hiểu chứ?” Caroline gật đầu và quay người rời đi, nhưng Bradford đã đưa tay dừng nàng lại. “Anh muốn có lời hứa của em trước. Em sẽ không được rời khỏi đó trong một tuần, không cần biết lý do là gì, không cần biết-”

“Tại sao?”

“Anh không cần giải thích với em,” Bradford lầm bầm. “Anh muốn lời hứa của em, Caroline.”

Anh nắm vai nàng thật chặt khiến Caroline nghĩ rằng nàng sẽ mang những vết bầm tím trong vài ngày. Nàng cau mày bởi yêu cầu của anh. “Anh có lời hứa của em, Bradford.”

“Và sau một tuần, khi em quyết định quay lại bên cạnh anh nơi mà em thuộc về, anh sẽ chờ lời xin lỗi của em.”

Caroline vùng thoát ra khỏi cái nắm của anh và bắt đầu bước đi. “Bradford, đừng có nghiêm nghị vậy,” nàng nói vọng qua vai mình. “Em đã hứa với anh.” Nàng bắt đầu bước vào trong xe ngựa và đột nhiên quay lại phía anh. “Đương nhiên, anh sẽ phải tin tưởng rằng em sẽ giữ lời hứa.”

Nàng không thể cưỡng lại sự hả hê và cảm thấy tự mãn trước phản ứng giật mình của chồng nàng. Sự tự mãn đó dần bốc hơi cùng với khoảng cách ngày càng xa anh.

Phải mất bốn giờ đồng hồ để đến được Bradford Place. Khu đất rộng lớn của chồng nàng đầy rẫy những ngọn đồi và Caroline đã đếm được ba cái trệch đường nàng đi đến ngôi nhà tạm thời của mình. Nàng cầu nguyện rằng nó chỉ là tạm thời và rằng chồng nàng sẽ nhớ nàng. Có thể sự chia cắt sẽ chứng minh giá trị của nỗi đau. Có thể anh sẽ nhớ nàng đủ để nhận ra anh yêu nàng.

Và có thể quả táo cũng có thể bay, Caroline nghĩ khi cuối cùng nàng cũng nhìn thấy ngôi nhà. Thứ quái dị đó trông có vẻ lạnh lẽo và buồn tẻ. Nó nằm trên đỉnh của ngọn đồi, hoàn toàn trơn trượt, không có đến một cái cây để phá bỏ sự khắc khổ đó. Có một con suối rộng bao quanh ngọn đồi, một cây cầu bằng gỗ

trông cũ nát bắc qua dòng nước nhưng những người vệ sĩ hộ tống cho nàng khẳng khẳng rằng nàng phải đi bộ qua đó trong trường hợp chiếc cầu không thể chịu được sức nặng của cỗ xe.

Cái nhìn gần hơn với ngôi nhà mới không khiến Caroline cảm thấy tốt hơn chút nào. Ngôi nhà hai tầng làm bằng đá màu xám và nàng nghĩ đó là lý do duy nhất mà lũ chim hải âu vẫn còn đậu ở đó.

“Chúa ơi, thứ duy nhất con thiếu là một con hào và một ít rêu nữa,” Caroline lẩm bẩm. Mary Margaret đi bên cạnh cô chủ của mình đến cửa trước một khoảng mà không bình luận một lời. “Cô không cần ở với tôi,” Caroline nói với cô hầu. “Tôi sẽ hiểu nếu cô muốn quay lại Bradford Hills.”

“Mỗi người chúng tôi đều đã được giao nhiệm vụ,” Mary Margaret đáp lại. Caroline quay lại và nhìn nụ cười với má lúm đồng tiền của cô. “Tôi không biết lý do cô bị lưu đây thế này, nhưng sự trung thành của tôi thuộc về cô cũng như chồng của cô. Và tôi đã hứa với ông chủ là sẽ chăm sóc cô.”

“Ồ, chúng ta nên xem xét bên trong kinh khủng như thế nào,” Caroline nói với một tiếng thở dài.

Cánh cửa bị khóa và Huggins, một trong những người bảo vệ của nàng, không tốn quá nhiều sức để mở ra. Chiếc cửa đã bị biến dạng bởi thời tiết và thời gian, rít lên phản đối khi cuối cùng nó cũng bị tháo ra.

Tiền sảnh thật ảm đạm với sàn nhà bằng đá và tường trát vữa, cả hai đều có màu nâu vì bụi bẩn. Có cầu thang hướng lên tầng hai, nhưng lan can vịn đã bong ra và nhìn như nó sẵn sàng rơi xuống đất. Bên phải là phòng ăn. Caroline đi đến giữa căn phòng tối tăm và lướt một ngón tay của nàng qua chỗ bụi bẩn. Nàng nhìn chiếc cửa sổ bên cạnh. Chiếc rèm màu rượu vang đỏ, rủ xuống đến tận sàn.

Caroline từ từ đi về phía lối vào. Phòng khách ở bên phía đối diện với phòng ăn, và trong khi Caroline đang nghĩ rằng ngôi nhà thực sự có cấu trúc giống với ngôi nhà ở vùng quê của cha nàng thì sự giống nhau kết thúc ở đây.

Phòng khách được đóng lại bởi những cánh cửa kính mà ai đó đã thêm vào sau khi căn nhà được xây. Nàng mở chúng ra và đi xuống ba bước.

“Tôi đang cố gắng để hình dung nơi này khi nó sạch sẽ,” Caroline nói với cô hầu, người đang lưỡng lự phía sau nàng.

Căn phòng khá là rộng rãi. Có một chiếc lò sưởi bằng đá rất to ở bức tường bên phải, hai cánh cửa sổ lớn ở bức tường đối diện, và cánh cửa dẫn ra bên ngoài ở giữa bức tường phía xa. Caroline đi về phía cánh cửa nhưng không thể nhìn qua tấm kính. Nàng kéo chúng ra và nhìn thấy một lối đi bằng đá. “Vào mùa xuân, căn phòng này có thể rất đáng yêu,” nàng nói với cô hầu gái. “Nếu khu vườn được trồng cây, và-”

“Cô không có kế hoạch ở đây lâu dài phải không?” Mary Margaret không thể giấu sự thất vọng trong giọng nói của mình.

Caroline không trả lời. Nàng rung mình bởi cơn gió đến từ cánh cửa đang mở và lập tức đóng lại. Bụi bẩn bám quanh nàng khi nàng từ từ đi về phía cầu thang. Nàng ngồi xuống, lưng nàng xụi xuống trong sự thất bại. Chúa ơi, phải mất cả tháng mới có thể biến nơi này trông tử tế. Bradford thực sự mong nàng quay lại sau một tuần ăn năn, và bây giờ nàng đã biết tại sao anh lại có vẻ chắc chắn như thế!

“Cô có muốn trở về nhà không?” Mary Margaret hỏi, giọng phản kích.

Caroline lắc đầu. “Chúng ta sẽ bắt đầu với phòng ngủ trước. Nếu chúng ta không tự giết chính mình khi cố gắng đi lên trên đó, vậy đây.” Người bảo vệ thứ hai, một người đàn ông không lộ tên là Tom, nghe thấy lời của Caroline và lập tức kiểm tra sự chắc chắn của cầu thang. “Cố về ngày mà nó được xây dựng,” anh ta nhận xét, “cầu thang chỉ cần có vài cái đinh là đã cố định được.”

Một nguồn cảm hứng chợt đến với Caroline. “Chúng ta sẽ biến nơi này không còn dấu vết của thời gian,” nàng dự đoán với sự nhiệt tình ngày càng tăng.

Mary Margaret tròn mắt trước viễn cảnh đó. “Phải mất một tuần mới lau sạch được một căn phòng.”

“Sẽ không nếu chúng ta có thêm sự trợ giúp! Cô sẽ phải đến ngôi làng mà chúng ta đã đi qua trên đường đến đây và thuê vài người,” Caroline giải thích. “Và một đầu bếp nữa, Mary Margaret ạ.”

Caroline liệt kê một danh sách và Mary Margaret trèo lên chiếc xe ngựa của bà chủ. Nhưng sự tự tin rằng sẽ không mất nhiều thời gian để dọn dẹp ngôi nhà đã chứng minh đó là một sai lầm ngay lập tức. Phải mất phần còn lại của tuần đó, làm việc từ lúc mặt trời mọc cho tới khi mặt trời lặn để có thể hoàn thành công việc.

Sự biến đổi quả là thần kỳ. Những bức tường đã không còn là màu nâu nâu cũ kỹ mà tươi sáng với màu sơn trắng. Sàn gỗ trong phòng ăn và phòng trà đã trở lên bóng loáng. Các đồ nội thất được tìm thấy trong khu vực kho trên tầng gác mái, và phòng tiếp khách trở lại giờ trông thật ấm áp và mời gọi. Caroline đã mua một chiếc lò sưởi lớn và đặt nó ở góc xa căn phòng. Khi các cánh cửa thông với lối đi bên ngoài được đóng lại, căn phòng trở nên ấm áp tươi sáng.

Nhưng khi một tuần kết thúc, Caroline thấy mình càng không ngừng nghỉ. Nàng đã mong nhìn thấy Bradford ở ngưỡng cửa vào cuối tuần, nhưng anh vẫn không xuất hiện. Và vì thế nàng chờ. Nguyên một tuần nữa trôi qua trước khi cuối cùng nàng cũng chấp nhận sự thật.

Caroline khóc một mình trong giấc ngủ hàng đêm, tự mắng mỏ chính mình, mắng mỏ chồng của nàng, và những điều bất công trong cuộc sống. Cuối cùng nàng đưa ra quyết định sẽ từ bỏ và chấp nhận tình trạng này. Nàng thông báo cho Mary Margaret rằng họ sẽ trở lại Bradford Hills vào ngày hôm sau.

Caroline đứng trước lò sưởi phòng khách trong khi xem xét nàng sẽ nói gì với Bradford. Nàng không có ý định xin anh tha thứ và cảm thấy rằng nếu nàng chỉ đơn giản quay trở lại, anh sẽ kết luận rằng anh đã thắng. Nàng sẽ tìm cách để anh hiểu được điều trong trái tim nàng.

Nàng lắc đầu, biết rằng anh sẽ đi đến kết luận sai lầm, không nghi ngờ gì về việc anh sẽ tin rằng nàng nhớ sự xa hoa, sang trọng. Điều đó sẽ phản lại niềm kiêu hãnh của nàng và nàng cảm thấy thật bức bối. Nhưng có gì là tốt với lý tưởng và động cơ của nàng nếu như nàng hoàn toàn cô độc? Niềm kiêu hãnh là gì chứ? Nàng đã khẳng định rằng nàng sẽ không chấp nhận sự nửa vời và bây giờ phải thừa nhận rằng một nửa chắc chắn là tốt hơn không có gì.

Mary Margaret mở cửa và thông báo rằng bá tước Milfordhurst đang chờ để gặp nàng. “Đưa ngài ấy vào,” Caroline mỉm cười nói.

Milford xuất hiện ở cửa vào và cười toe toét. Mary Margaret đỡ lấy chiếc áo choàng nặng trĩu của anh và đóng cửa lại phía. “Anh là vị khách đầu tiên của em, Milford,” Caroline nói với anh. Nàng đi nhanh đến và nắm lấy tay Milford trong bàn tay mình và rồi hấp tấp nâng người hôn vào má anh.

“Chúa ơi, anh lạnh như băng vậy,” nàng nhận xét. “Đứng trước lò sưởi và sưởi ấm đi. Điều gì đã mang anh tới đây?” nàng hỏi.

“Tôi chỉ muốn nói lời chào,” Milford rào đón.

“Anh đi cả quãng đường từ London đến đây để nói lời chào ư?” Caroline hỏi.

Milford trông có một chút ngại ngùng. Anh nắm lấy tay Caroline và đưa nàng đến chỗ chiếc ghế trường kỷ và rồi ngồi xuống bên cạnh nàng. “Em bị sứt cân,” anh nhận xét. “Caroline, anh sẽ lại xen vào chuyện của em lần nữa. Anh muốn em lắng nghe anh nói. Brad sẽ không lùi bước đâu. Niềm kiêu hãnh quá quan trọng với cậu ấy và em càng sớm chấp nhận điều đó, thì càng tốt cho em.”

“Em biết.”

“Em biết ư? Vậy tại sao-” Milford mất sự đề phòng bởi sự thừa nhận dễ dàng của nàng. “Ồ, vậy chắc hẳn mọi việc sẽ dễ dàng. Đi thôi, Caroline. Hãy trở lại Bradford Hills bây giờ nào.”

“Bradford ở đó chứ? Em nghĩ anh ấy đang ở London,” Caroline nói.

“Không, anh đã dừng lại để gặp cậu ấy trước,” Milford nói với nàng. “Nhưng cậu ấy lên kế hoạch trở lại London vào ngày mai. Em không cần đóng gói gì hết, chỉ cần đi với anh.”

Caroline mỉm cười và lắc đầu. “Milford, anh có thích căn phòng này không?”

Milford gần như phản đối lại Caroline nhưng câu hỏi dịu dàng của nàng đã làm anh bối rối. “Gì cơ? Căn phòng này ư?” Anh nhìn lướt qua một lượt và rồi nhìn trở lại Caroline. “Có,” anh nhận xét. “Tại sao thế?”

“Em muốn Bradford đến đây và cũng nhìn thấy nó,” Caroline giải thích. “Nó nhỏ hơn so với tiêu chuẩn của anh ấy nhưng bây giờ nó tươi sáng và áp áp... và nó là nhà. Có thể anh ấy sẽ hiểu nếu anh ấy chỉ cần nhìn thấy-”

“Caroline, em đang nói về điều gì vậy? Anh vừa mới giải thích rằng Brad sẽ không lùi bước.”

“Anh ấy không cần như thế,” Caroline xoa dịu. “Em sẽ gửi một lời nhắn và đề nghị anh ấy đến đây với em.”

“Em đang không ổn phải không?” Milford cau mày hỏi. Caroline lắc đầu và Milford nhìn thẳng vào nàng một lúc lâu. Anh tự nói với chính mình rồi nàng sẽ nói với anh sự thật và nói, “Hừm, vậy thì viết lời nhắn của em đi. Chúa ơi, nhưng em thật ngoan cố. Không ngạc nhiên khi Brad cưới em. Nỗi nào úp vung này. Hai người thật giống nhau, em biết mà.”

“Cái em đang chiến đấu là sự độc đoán của anh ấy,” Caroline trả lời. Nàng đứng lên và thở dài. “Cũng đã muộn và anh có lẽ rất mệt rồi, nhưng nếu anh muốn, chúng ta có thể chơi một ván bài.”

Milford đi theo Caroline đến lối vào. Anh rất mệt và một ván bài không hẳn là hấp dẫn, nhưng anh nghĩ Caroline đã cô đơn trong hai tuần vừa qua và anh không thể làm nó tồi tệ hơn nữa.

“Em đang có ý đồ gì vậy?” anh hỏi.

“Tại sao anh lại hỏi thế, poker nhé, đương nhiên rồi,” Caroline đáp lại. “Em sẽ không nói nếu anh không nói.” Nàng đi trước anh đến phòng tranh. “Em đã cố gắng dạy Mary Margaret nhưng cô ấy không có năng khiếu với những quân bài.”

Nàng nghe Milford cười khùng khục ở phía sau và nói thêm, “Dĩ nhiên, nếu nó xúc phạm anh, chúng ta sẽ không chơi nữa.”

Caroline ngồi xuống chiếc bàn vuông đằng sau trường kỷ, cầm bộ bài từ giữa bàn lên và bắt đầu trộn bài một cách chuyên nghiệp như bất cứ người đàn ông nào.

Milford bật ra một tràng cười và cười áo vest ra. Anh xắn tay áo sơ mi của mình lên và ngồi xuống đối diện với Caroline. “Anh sẽ cảm thấy không thoải mái lắm nếu lấy tiền của em,” anh thừa nhận, hi vọng nàng sẽ tranh luận với anh.

“Em sẽ không để anh làm thế,” Caroline đáp lại. “Hẹn nữa, đó là tiền của Bradford, không phải của em. Và sau khi anh thua một vài ván đầu, anh sẽ thay đổi ý kiến.”

Họ chơi đến tận tối. Khi cuối cùng Caroline cũng thông báo rằng nàng đã quá mệt để tiếp tục, Milford lại là người ngăn cản nàng. “Em phải cho anh một cơ hội để gỡ lại những gì đã mất chứ,” anh phản đối.

“Đó cũng là lý lẽ anh đã đưa ra một giờ trước,” Caroline nói. Nàng chúc anh ngủ ngon và đi lên phòng mình.

Sự cô đơn của nàng luôn tồi tệ hơn khi nàng ngủ trên chiếc giường lạnh lẽo. Rồi nàng lại nhớ Bradford hơn bao giờ hết. Chiếc đệm cũ sần lên với những bện rơm và lưng nàng đau nhói mỗi lần nàng chuyển mình. Nàng nghĩ về quá khứ của Bradford và cảm thấy một chút xấu hổ rằng nàng đã không thể hiện sự kiên nhẫn với anh nhiều hơn. Và cuối cùng nàng cũng chìm vào giấc ngủ với chiếc gối ôm trong lòng và giả vờ rằng đó là chồng mình.

Lời nhắn mà Caroline gửi cho Bradford đã trở lại vào cuối buổi sáng ngày hôm sau, người đưa thư nói rằng công tước Bradford đã được mời đến London một ngày trước đó. Milford cầu nhàu về sự phiền phức khi phải đi tìm anh bạn mình về, anh lo lắng rằng Caroline sẽ lại trở nên buồn bực và thay đổi ý kiến. Rồi anh hôn tạm biệt nàng, bắt đầu cuộc hành trình trở về thành phố.

Caroline cũng thất vọng. Nàng tản bộ qua các căn phòng của Bradford Place, nghĩ về chồng nàng và làm thế nào để nàng tiếp tục khi họ một lần nữa ở bên nhau. Nàng đi về phòng ngủ của mình, ngồi xuống giường và cân nhắc chiếc váy mà nàng sẽ mặc khi cuối cùng anh cũng đến với nàng. Nàng muốn trải qua một đêm ở Bradford Place, nàng thích không khí ấm áp này, và rồi cho rằng chồng nàng sẽ không ngủ nổi hai phút trên chiếc đệm kinh khủng đó.

Suy nghĩ của nàng cứ thơ thẩn từ điều này sang điều khác và Caroline đã có một ý tưởng tuyệt vời. Nàng cười rạng rỡ, lập tức đi xuống cầu thang để biến ý tưởng của mình thành hành động.

Một cú đánh cuối cùng lên bộ áo giáp của anh, Caroline biện minh khi công việc hoàn thành. Chỉ một đòn cuối cùng. Rồi nàng sẽ nhượng bộ và học cách chấp nhận.

Chương 13

Bradford đang rất bồn chồn.

Khi tin nhắn được gửi tới Bradford Hills và thông báo rằng Franklin Kendall đã thoát khỏi sự theo dõi, Bradford ngay lập tức có sự thôi thúc cần phải đi đến chỗ Caroline. Khi anh bình tĩnh lại một chút, anh đã loại bỏ ý nghĩ đó, anh biết rằng nàng sẽ an toàn với năm người vệ sĩ anh đã thuê để bảo vệ. Luôn luôn có khả năng rằng Bradford cũng đang bị theo dõi, và nếu anh đi đến Bradford Place, anh sẽ dẫn kẻ thù của nàng đến ngay trước cửa.

Anh xuất phát đi London với lời thề rằng anh sẽ lục tung cả thành phố cho tới khi anh tìm được gã. Hai lần anh đã cố đưa hắn vào bẫy, và lần nào kẻ xảo quyết đó cũng không bị mắc lừa. Hừm, hắn đã thoát khỏi cái bẫy được giăng. Anh biết rằng người em trai của ngài hầu tước là một kẻ tội đồ, và nếu anh buộc phải đưa ông ta vào một trận quyết đấu, anh sẽ làm như thế.

Anh đã buộc Caroline hứa rằng nàng sẽ không liên hệ với bất kỳ người thân nào của mình và biết rằng nàng sẽ nghĩ đó là vì cách cư xử tồi tệ của anh với nàng. Điều đó không đúng một chút nào, nhưng anh đã không buồn giải thích. Anh không muốn ai biết nàng đang ở đâu và chỉ tâm sự với mình Milford. Người bạn của anh, tất nhiên, sẽ giữ im lặng.

Anh cảm thấy có lỗi vì đã không nói với Caroline sự lo lắng của mình nhưng anh tự biện minh rằng nàng càng biết ít bao nhiêu thì sẽ càng đỡ lo lắng bấy nhiêu. Bradford đã không đến ngôi nhà trên phố cho đến cuối buổi tối hôm đó. Một trong những thám tử được thuê đang đợi trước cửa và nhanh chóng thông báo với anh rằng Franklin đã xuất hiện trở lại. Hắn đã bí mật đến chỗ nhân tình mới và đã dành toàn bộ cuối tuần với cô ta.

Bradford đưa ra chỉ thị mới sau đó đi vào trong nhà. Anh đang đi đi lại lại trong thư viện khi Bá tước Braxton đến và yêu cầu một cuộc nói chuyện ngay lập tức.

Braxton trông mệt mỏi và không có vẻ kiêu cách, ông đi ngay vào mục đích của chuyến thăm. "Ta cho rằng có khả năng cao tìm thấy con ở đây. Caroline không ở cùng với con, phải không?"

"Không, cô ấy không ở đây ạ." Bradford không bình luận gì thêm ngoài việc đưa ly đồ uống cho cha vợ mình và ngồi xuống đối diện ông.

"Hai đứa đang cãi nhau hả? Ta không có ý định chĩa mũi vào, nhưng hầu tước đang rất lo lắng. Franklin cứ nói những lời bông gió ác ý khiến Milo buồn bã. Con bé đã không đến gặp ông ấy hay viết dù chỉ một bức thư và ông ấy cảm thấy bị bỏ rơi. Milo không tin những lời nói dối bần thiêu mà người em trai phỉ công dựng lên, ông ấy bị thuyết phục rằng con bé bị bệnh và con đang che giấu sự thật. Milo là người hay lo lắng. Tất nhiên, con bé rất khỏe mạnh, phải không?"

Sự cảnh giác ở đó, trong mắt ông, và Bradford nhanh chóng gạt đầu. "Vâng, cô ấy ổn," anh trả lời. "Bọn con có một chút khác biệt trong quan điểm nhưng không có gì đáng để cha phải lo lắng. Franklin đã nói những gì ạ?"

"Ta sẽ không lặp lại chúng," bá tước ngắt lời. "Hắn làm tổn hại thanh danh của con gái ta. Hắn ghét bỏ con bé và ta không thể tưởng tượng được tại sao."

Bradford không bình luận gì. Anh sội sục với cơn giận dữ từ bên trong, hoàn toàn biết rõ lý do tại sao Franklin đã dặt nên những lời nói dối của mình.

"Ngày chàng trai, con bé phải trở lại London. Milo đang tự đẩy mình vào trạng thái kích động. Con sẽ

đi cùng con bé, phải không?"

"Con xin lỗi phải để cha thất vọng, nhưng điều đó là không thể được vào lúc này."

"Đặt sự tự tôn của con sang một bên đi, Bradford! Hãy có một chút lòng trắc ẩn. Con sẽ có cả một cuộc đời phía trước để chiến đấu với con gái ta. Bây giờ hãy tạm ngừng đi. Milo không phải là một con hoẵng mạnh mẽ đâu. Ông ấy còn rất ít thời gian, và đã chờ đợi mười bốn năm để Caroline trở lại. Ông ấy yêu con bé nhiều như ta vậy."

Bá tước nhìn sẵn sàng tóm lấy Bradford để lay động một chút cảm xúc bên trong anh. Bradford do dự một phút dài, dưới cái nhìn chăm chăm của cha vợ mình, và cuối cùng anh đã đi đến một quyết định. "Caroline và con đã có một chút khác biệt trong quan điểm, nhưng đó không phải là lý do cô ấy không có ở đây."

Chậm rãi, không hề bị gián đoạn, Bradford giải thích lý do thực sự cho sự vắng mặt của vợ mình. Anh nói ai đó đã đẩy nàng xuống cầu thang nhà Claymeres, miêu tả chi tiết về "tai nạn" của chiếc xe ngựa, trích dẫn bức thư đe dọa Caroline đã nhận được, và kết thúc câu chuyện bằng kết luận rằng Franklin là người đứng đằng sau tất cả.

"Hắn ta là người có khả năng nhất", Bradford giải thích. "Từ nhiều nguồn khác nhau, con đã biết được rằng hầu tước đã làm di chúc để lại khá nhiều tài sản cho Caroline. Đất đai và tước vị, tất nhiên, sẽ thuộc về Franklin, nhưng không có tiền hắn ta sẽ không thể duy trì lối sống của mình. Loretta cũng có nhiều món nợ cờ bạc, số tiền đã tích tụ thành khoản lớn, và lý do duy nhất những chủ nợ đã không đóng cửa ở với cô ta là do các chứng từ cô ký hứa hẹn sẽ trả tiền ngay sau khi Hầu tước chết. Khi Caroline trở lại London, hầu tước đã thay đổi di chúc, ông chỉ nói với Franklin và Loretta những gì ông đã làm sau khi các giấy tờ đã được ký kết."

Braxton thụt càng ngày càng sâu hơn xuống chiếc ghế của mình khi nghe những lời giải thích và bây giờ ông đang vui đầu mình trong lòng bàn tay anh.

"Hầu tước ghê tởm đưa em trai của mình cũng như những ả tình nhân liên tiếp của gã, và ông cũng biết tất cả về những thói quen cờ bạc của Loretta."

Bá tước lắc đầu và bắt đầu khóc. Bradford lo lắng về những phản ứng của cha vợ và nhanh chóng giúp ông bình tĩnh. "Cha, điều đó không tồi tệ như thế đâu," anh hứa. "Caroline đang được bảo vệ tốt và không có bất cứ hành động nào của Franklin mà con không được thông báo. Con không có đủ bằng chứng để chứng minh tội lỗi của hắn, nhưng con nghĩ mình sẽ gặp hắn và kết thúc điều này."

Braxton tiếp tục lắc đầu. "Không, con không hiểu. Tại sao con bé không nói với cha? Cha đã có thể đưa nó trở lại trước khi con kết hôn với nó." Giọng ông đầy đau đớn và tuyệt vọng. "Cha đã có thể -"

"Đưa cô ấy trở lại? Boston ư?" Bradford đã gặp khó khăn để theo kịp những lời nói bị gián đoạn. Một cảm giác kinh hãi cứ luẩn quẩn quanh trái tim anh và anh kéo cha vợ của mình lên. "Hãy nói cho con đi! Cha biết điều gì đó, phải không? Vì Chúa, cho con biết những gì cha đang suy nghĩ."

"Đó là một thời gian dài trước đây, và ta đã chờ đợi cho đến khi kẻ cuối cùng chết trước khi ta đã mang con bé về đây. Cũng đã lâu rồi, nhưng trong tâm trí của ta nó như mọi ngày hôm qua. Vợ ta và đứa bé vừa mới qua đời, Caroline và ta trở về quê nhà. Ta đã gây ra một số rắc rối cho bản thân mình vì quan điểm cực đoan trong vấn đề Ailen, và Perkins, một trong những nhà lãnh đạo đối lập, đã không hài lòng với sự can thiệp của ta. Hắn sở hữu nhiều vùng đất ở Ailen, nhiều hơn bất kỳ nhà quý

tộc nào, trong khi các biện pháp ta đưa ra lại cho phép người công giáo Ailen sở hữu đất đai riêng của họ. Ta biết Perkins căm ghét ta nhưng ta không biết mức độ kinh khủng của tên ác quỷ đó. Với bên ngoài, hắn là một người rất đạo mạo."

Bá tước thả người xuống chiếc ghế của mình và một lần nữa vùi đầu mình vào trong tay. Bradford buộc mình phải kiên nhẫn. Anh rót cho cha vợ mình một cốc rượu nữa và đưa nó cho ông. Bá tước uống một ngụm lớn và rồi tiếp tục. "Perkins đã cho người theo dõi ta. Hắn muốn bịt miệng ta một lần và mãi mãi. Các vùng đất mà hắn sở hữu không nguy hại gì, nhưng hắn muốn mở rộng sự sở hữu của mình và ta thì đang được mọi người ủng hộ. Hắn tin rằng ta sẽ tìm được cách để lấy đi số đất đai của hắn. Điều đó thật lỗi bịch, ta đã không còn quan tâm đến cuộc đấu tranh đó. Thế giới của ta trong tình trạng hỗn độn sau khi vợ mình qua đời, tất cả những gì ta muốn là được sống trong yên bình và lặng lẽ với cô gái nhỏ mà thôi. Caroline chỉ mới bốn tuổi. Nó là một đứa trẻ vui vẻ, đầy nghịch ngợm."

Bá tước hít một hơi thật sâu và sau đó ngồi thẳng lên. "Chúng đến trong đêm. Chỉ có hai người. Caroline đang ngủ trên lầu nhưng hắn nó đã nghe thấy tiếng la hét nên đi xuống dưới. Một trong hai tên có một khẩu súng lục và ta đã hất nó ra khỏi tay hắn. Bằng cách nào đó Caroline nhặt được và bắn hắn ta. Hắn đã chết ba ngày sau."

Bradford dựa lưng vào ghế của mình, rõ ràng kinh ngạc bởi câu chuyện. "Đó là một tai nạn," bá tước nói. "Nó đã cố gắng để mạng vũ khí lại cho ta. Nó cố gắng để giúp đỡ. Gã đàn ông đã đâm ta và máu ở khắp mọi nơi. Caroline bắt đầu chạy về phía ta và vấp ngã, rồi khẩu súng lục bị bóp cò."

Bradford nhắm mắt lại. "Chúa ơi, cô ấy chỉ là một đứa trẻ." Anh lắc đầu. "Cô ấy chưa bao giờ nói với con điều đó."

"Con bé không nhớ."

Bradford chỉ nghe một cách loáng thoáng. Anh đang cố gắng tưởng tượng cảnh Caroline là một cô bé và điều kinh khủng đó ảnh hưởng đến nặng ra sao. Cuối cùng anh cũng hiểu câu nói của cha vợ mình. "Con biết rằng cô ấy rất sợ hãi súng ngắn khi còn nhỏ. Cô ấy coi đó như một thiếu sót và đã cố gắng cho đến khi vượt qua được điều đó." Giọng nói của Bradford kích động và anh không thể kiềm soát nó.

"Đúng vậy," Braxton trả lời. "Henry có viết cho ta về điều đó. Em trai ta là người duy nhất trong gia đình biết lý do thực sự tại sao Caroline được gửi đến nhà cậu ấy. Cậu ấy thậm chí còn không nói với vợ mình."

"Điều gì đã xảy ra với những người đàn ông liên quan? Cha đã nói rằng một trong số họ đã chết ba ngày sau đó phải không?"

"Đúng thế, viên đạn bắn vào bụng hắn," bá tước trả lời. "Tên hắn ta là Dugan."

"Còn gia đình hắn ạ?"

"Không, Dugan là một người cô độc."

"Và những người khác thì sao ạ?"

"Perkins qua đời năm ngoái. Người đàn ông thứ ba có tên là McDonald, cũng không có gia đình gì cả. Hắn chỉ ở London một vài tháng. Hắn đã thừa nhận rằng hắn được trả tiền bởi Perkins nhưng hắn sợ

phải làm chứng nếu ta đưa hắn ra tòa. Nếu như ta làm thế! Con gái ta sẽ vướng phải một vụ tai tiếng? Không bao giờ! Và ta không biết liệu Perkins có cử những kẻ khác đến nữa hay không. Không thể tin tưởng hắn ta, con biết mà. Vì vậy, ta đã gửi Caroline tới chỗ hai người bạn đáng tin cậy nhất của ta rồi sau đó tự mình lần theo Perkins."

"Làm thế nào? Làm thế nào cha có thể lần theo hắn ta?" Bradford hỏi. Bàn tay anh nắm chặt lấy tay vịn của chiếc ghế, rồi anh buộc mình phải thư giãn.

"Ta đã đến nhà hắn với một khẩu súng. Hắn có hai đứa con trai và khi ta ở một mình với Perkins, ta nói với hắn rằng ta đã thuê người giết hắn cùng hai cậu bé nếu có bất cứ điều gì xảy ra với ta hay con gái của ta. Hắn hiểu thông báo của ta. Hắn nghĩ ta sẽ làm như đã nói."

Ông chờ đợi cái gật đầu của Bradford và sau đó tiếp tục, "Ta nghĩ rằng các mối đe dọa đã qua nhưng vẫn không thể mạo hiểm được. Caroline là tất cả đối với ta! Ta đã đứng ngoài lề các vấn đề chính trị và thề rằng con gái ta sẽ không về đây cho đến khi tất cả bọn chúng chết đi."

Suy nghĩ của Bradford đột nhiên trở nên nhạy bén và thực tế. Trong đầu anh, sự an toàn của vợ anh là trên hết và không có thời gian để những cảm xúc khác can thiệp. Sự thương cảm sẽ dành lại sau, khi anh nói chuyện với Caroline.

"Được rồi. Vậy là Perkins và những người đàn ông hắn thuê đều đã chết. Chúng ta có thể coi như mọi chuyện đã kết thúc phải không?" Anh xoa cằm một cách từ tốn và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang cháy trong lò sưởi.

Những âm thanh của đồng hồ gõ giờ là tiếng động duy nhất trong phòng khi cả hai người đàn ông cùng nghiên ngẫm câu trả lời.

"Cha có lạc quan rằng không ai biết chuyện đã xảy ra không? Perkins không thể nói với ai đúng không?"

Braxton lắc đầu. "Hắn sẽ không dám", ông nhận xét. "Và ta không nói với bất cứ ai khác ngoài em trai của ta."

Bradford đứng dậy và bắt đầu đi lại trong phòng.

"Con định sẽ làm gì?" bá tước hỏi. Ông đã vắt tay vào nhau và Bradford nghĩ trông ông có vẻ như già đi và mong manh như ngài hầu tước.

"Con chưa chắc chắn. Nhưng bức thư bây giờ đã rõ ràng hơn. Dù là ai viết nó thì hắn cũng đã hứa sẽ trả thù, nhưng đã có rất nhiều những lời tục tĩu rời rạc khác mà trước đó con đã không chú ý."

"Ôi, Chúa ơi, con bé vẫn không an toàn! Con bé-"

Bradford ngắt lời cha vợ của mình bằng sự cộc lốc trong giọng nói mà anh không nghĩ là mình có. "Sẽ không có gì xảy ra với cô ấy cả. Chết tiệt, con chỉ vừa mới nhận ra cô ấy có nghĩa thế nào với mình. Con sẽ không cho phép bất cứ ai chạm vào cô ấy. Con-"

"Và rồi?" bá tước nhắc khi Bradford dừng lại.

"Con yêu cô ấy." Bradford buông ra một tiếng thở dài âm ỉ. "Bây giờ, con sẽ không đánh mất cô ấy," anh nói thêm, khiến cho câu nói của mình như một lời thề. "Bây giờ, cha hãy cố hết sức để không lo lắng. Hãy nói với hầu tước rằng Caroline đang bị cảm lạnh hoặc điều gì đó. Thuyết phục ông rằng cô ấy đã có thể khỏi giường lúc này và có ý định sẽ viết thư cho ông. Điều đó sẽ xoa dịu hầu tước cho đến khi con có thể lên một kế hoạch hành động."

Bá tước cảm thấy như có một gánh nặng cuối cùng cũng được nhắc ra khỏi vai mình. Ông gật đầu đồng ý và đi về phía cửa. "Con sẽ không nói với Caroline những gì ta đã tâm sự với con chứ? Không có bất kỳ lý do gì để nó phải biết," ông nói. "Bé yêu của ta là một người vô tội trong tất cả mọi chuyện."

Bradford gật đầu. "Con sẽ giữ im lặng lúc này, nhưng sau đó, khi chuyện này kết thúc, con sẽ phải nói với cô ấy." Anh đi theo cha vợ tới trước cửa và đưa ra nhận xét, "Caroline không nói cho cha biết về các mối đe dọa vì cô ấy không muốn cha phải lo lắng. Và con cũng nói rất ít với cô ấy về những suy nghĩ liên quan đến kẻ thù bởi vì con không muốn cô ấy phải lo lắng. Mỗi người chúng ta đều có ý định bảo vệ người mình quan tâm khiến cho chúng ta bị lạc lối. Con đã luôn khẳng khẳng vào sự tin tưởng vô điều kiện - "Bradford dừng lại ngay khi những lời đã ra khỏi miệng. Anh lắc đầu. "Sự tin tưởng vô điều kiện. Đó chính xác là thứ cô ấy muốn ở con," anh thừa nhận.

"Cái gì cơ?" Bá tước Braxton nhìn bối rối. "Cô ấy đã cho con tình yêu và lòng tin của mình," Bradford nhận xét. Giọng anh nghe cộc lốc nhưng đó là cách duy nhất anh có thể kiểm soát sự run rẩy bên trong mình. "Cha có biết rằng đôi khi cô ấy gọi con là Jered?"

Cha vợ anh lắc đầu và cau mày, rõ ràng là bối rối bởi sự chuyển hướng của cuộc nói chuyện.

Bradford ho và nắm chặt tay nắm cửa. "Nào, con hứa sẽ báo tin cho cha. Còn bây giờ, cha hãy về nhà và nghỉ ngơi thôi."

Bá tước đang đi được nửa đường xuống cầu thang khi Bradford ngăn ông lại bằng một câu hỏi. "Chính xác nó xảy ra khi nào ạ?"

"Cái gì cơ?"

"Ngày tháng, thưa cha, khi những gã đó đến."

"Gần mười lăm năm trước," bá tước trả lời.

"Không, ý con là ngày chính xác cơ. Ngày, tháng cụ thể - cha có nhớ không?"

"Tháng hai, vào đêm của ngày hai mươi, năm 1788. Điều đó quan trọng không?"

Bradford không cho phép khuôn mặt của mình để hiển thị bất kỳ phản ứng nào. "Có thể ạ. Con sẽ liên lạc sau," anh hứa, không nói gì thêm về những nghi ngờ của mình. Nhưng ngay sau khi cánh cửa đóng lại, biểu hiện của anh đã thay đổi và lo lắng của anh dễ dàng nhận ra. Anh cầu nguyện rằng mình đã sai, run rẩy vì tức giận. Nếu nghi ngờ của anh là đúng, vậy thì không còn nhiều thời gian nữa. Chỉ có sáu ngày để tìm ra tên khốn đó! Sáu ngày cho đến ngày hai mươi tháng hai.

Tay Bradford run lên khi anh lên danh sách về những gì cần được thực hiện. Anh không đi ngủ cho đến tận nửa đêm. Ngày mai, sau khi anh đã chuyển kế hoạch của mình thành hành động, anh sẽ quay trở lại với vợ mình. Suy nghĩ đó khiến anh bình tĩnh lại và anh nhận ra rằng anh rất mong muốn được bày tỏ tình yêu của mình và cầu xin sự tha thứ của nàng. Anh sẽ đến với nàng với vai trò vừa là công tước

Bradford vừa là Jered Marcus Benton. Anh biết bằng cả trái tim của mình rằng nàng yêu anh. Và nếu sức mạnh, sự giàu có và danh hiệu đều biến mất vào ngày mai, nàng vẫn sẽ ở bên cạnh anh.

Bradford cảm thấy thật mãn nguyện, tâm trí anh thật yên bình khi anh nghĩ về ngày mai, anh sẽ ôm vợ mình trong vòng tay như thế nào. Anh bắt đầu nghĩ về tất cả những cách làm khác nhau mà anh sẽ làm với nàng, và ngủ thiếp đi với một nụ cười trên mặt.

Milford đến ngôi nhà trên phố của Bradford vừa kịp lúc bạn của anh đang chuẩn bị rời đi. Bradford nhanh chóng giải thích rằng anh tin dù là ai đang theo đuổi Caroline thì hẳn sẽ hành động trong vòng sáu ngày tới nhưng anh không giải thích lý do của mình. Anh cảm thấy rằng vợ mình phải được biết đầu tiên, và đó sẽ là quyết định của nàng xem có nói với Milford hay không, hoặc với bất cứ ai khác, về những gì đã xảy ra nhiều năm trước đây.

"Tôi rất cảm kích nếu cậu đi với tôi đến Bradford Place. Tôi có thể trông cậy vào giúp đỡ của cậu. Càng có nhiều người đáng tin cậy xung quanh Caroline thì sẽ càng tốt hơn," anh nói.

"Chúa ơi, lưng của tôi vẫn còn đau từ chuyến đi ngày hôm qua, nhưng cậu biết rằng tôi sẽ đi với cậu mà," Milford đáp lại. "Bên cạnh việc muốn giúp đỡ, tôi cũng muốn nghe ai là người xin lỗi trước." Anh nhìn thấy sự bức tức của bạn mình và bật cười.

"Điều gì khiến cậu cho rằng tôi sẽ xin lỗi?" Bradford hỏi, cười toe toét.

"Bởi vì dù cậu là đứa cứng đầu, anh bạn của tôi, cậu không ngu ngốc," Milford đáp.

Bradford khiến bạn mình ngạc nhiên bằng cách gật đầu đồng ý.

"Vậy là cậu sẽ xin lỗi?" anh hỏi.

"Tôi sẽ quỳ trên đầu gối của mình nếu phải thế," Bradford tuyên bố. Và sau đó anh bật cười trước biểu hiện của bạn mình. "Có chuyện gì vậy? Tôi nghĩ cậu đã cảm thấy mệt mỏi vì phải làm vai trò người hòa giải cho đến bây giờ", anh nhận xét khi vỗ vào lưng bạn mình. "Đó là lý do tại sao cậu đi đến chỗ Caroline, phải không? Để thể hiện vai trò của mình?"

Milford nhìn bẽn lễn. "Thật tội lỗi", anh đáp lại. "Bây giờ, Brad, không cần phải làm quá nó lên. Cậu quỳ gối một lần và Caroline sẽ ở bên cậu suốt phần đời còn lại. Bên cạnh đó, cô ấy cũng sẵn sàng để trở về nhà. Trời biết, tôi yêu cô ấy, nhưng cô ấy-"

"Tôi cũng vậy", Bradford ngắt lời anh.

"Cái gì cơ?"

"Yêu cô ấy," anh giải thích.

"Đừng nói với tôi, anh bạn, nói với Caroline ấy."

Bradford lắc đầu. "Tôi sẽ nói, anh bạn già của tôi, nếu cậu chịu đi chuyện đi." Cả hai hầu như không nói một lời nào trong suốt cuộc hành trình, họ đi qua một số đường tắt khiến cho khoảng cách từ London đến Bradford Hills chỉ còn gần một giờ đi đường. Với mỗi dặm trôi qua, tâm trạng của

Bradford càng trở nên tươi sáng hơn.

Anh bước vào phòng khách trong lâu đài của mình, hét lên gọi Henderson để có thể cho ông ta những chỉ thị mới, và sau đó rót cho mình một ly brandy.

Sau khi uống một ngụm lớn, anh quay lại để ngồi nghỉ một lúc. Chiếc ghế da yêu thích của anh đã mất tích và anh cau mày khi anh ngồi vào chiếc ghế lưng thấp. Anh uống thêm một ngụm khác từ cốc của mình rồi quay sang đặt nó lên chiếc bàn ba chân vẫn luôn luôn ở đó, bên cạnh chiếc ghế yêu thích của anh. Chiếc bàn đơn giản đã không còn ở đó nữa, và Bradford đã không nhận ra cho đến khi anh gần như thả rơi chiếc ly của mình.

Anh cau mày trong sự bất tiện nhỏ và rồi Milford bước vào phòng, kéo theo sự chú ý của anh.

"Brad? Cậu vào bên trong thư viện của cậu chưa?" anh hỏi với một chút thích thú. Bradford lắc đầu. Tâm trí của anh tràn ngập hình ảnh của vợ mình và anh đang cố gắng để nghĩ ra các cách anh sẽ nói với nàng rằng anh đã ngốc nghếch thế nào, mà không có vẻ giống như một kẻ ngốc thực sự. Anh thấy mình bồn chồn, nhận ra rằng anh vẫn không thoải mái với ý nghĩ rằng anh đã sớm bộc lộ trái tim và linh hồn của mình cho người phụ nữ anh yêu. Vấn đề ở đây, điều khiến anh ngồi đó và phân tích, là anh chưa từng thực hành điều đó.

Milford không để cho anh một khoảng riêng tư và khẳng khái, giữa những lần ngoạm miếng bánh mì mà anh đang cầm trong tay, rằng Bradford cần theo anh đi vào thư viện. "Tôi tin rằng có một tin nhắn cho cậu trong đó, nhưng tôi không thể hiểu được nó," anh lầm bầm.

Bradford chịu thua và đi theo Milford đến ngưỡng cửa của thư viện. "Thế quái nào? Henderson?" Tiếng hét của Bradford chỉ mang lại một tiếng vang như một sự trả lời.

Anh từ từ bước vào bên trong, nhìn xung quanh với vẻ ngạc nhiên. Căn phòng hoàn toàn trống trơn. Bàn, ghế, sách, giấy tờ, và ngay cả những tấm màn cửa cũng bị mất tích.

Bradford quay sang Milford và lắc đầu trong sự hoang mang.

"Henderson có lẽ đang lẫn trốn đâu đó," Milford quyết định lớn tiếng.

"Chuyện gì thế này?" Bradford nhún vai, vẫn còn cau mày. "Tôi sẽ phải tìm ra lý do sau. Ngay bây giờ, tất cả tôi muốn làm là thay quần áo và đi đến Bradford Place." Anh bắt đầu đi lên cầu thang, bước hai bậc một, và nói qua vai của mình, "Cậu có thể mặc một chiếc áo sơ mi của tôi, nếu cậu muốn thay đổi."

Bradford dừng lại khi anh đến cửa phòng của Caroline. Có một sự thúc đẩy khiến anh mở nó và liếc nhanh vào bên trong. Tất cả mọi thứ vẫn ở chính xác vị trí của chúng, nhưng anh vẫn còn cau mày. Anh đóng cửa lại và tiếp tục đi đến phòng ngủ của mình. Ngay sau khi mở cửa, anh bắt đầu bật cười. Căn phòng bị mất hết đồ đạc và trống trơn như thư viện của anh.

Henderson xuất hiện một cách hốt hải, với Milford ở bên cạnh.

"Ngài không thể thay đồ được đâu, thưa ngài," Henderson thông báo với một vẻ trang nghiêm. Khuôn mặt ông đỏ ửng lên, như thể ông đã đứng giữa trời lạnh cả buổi sáng.

"Và tại sao vậy?" Bradford hỏi. Anh tiếp tục cười đến mức nước mắt chảy ra trong mắt anh.

"Vợ của ngài đã yêu cầu chuyển tất cả đồ đạc của ngài đi. Tôi đã tin, thưa ngài, rằng đó là lệnh của ngài."

Bradford gật đầu. "Tất nhiên ông đã nghĩ thế, Henderson." Anh quay sang người bạn đang nhìn anh ngờ ngác và nói: "Cô ấy chỉ lấy đi đồ đạc của tôi, Milford. Đó là một thông điệp, được rồi, nó không được tinh tế lắm."

"Và thông điệp là gì?" Milford hỏi, nhận ra anh bị tiếng cười của Brad lây truyền. Anh bắt đầu cười khúc khích mà không có chút manh mối tại sao.

Bradford tỏ vẻ bức bối. "Tất cả đồ của tôi đã được đưa tới Bradford Place. Một kẻ ngốc cũng có thể nhận ra điều đó. Cô ấy đang nói với tôi, nơi tôi thuộc về." Anh đập mạnh vào vai anh bạn kém nhanh nhẹn của mình và bắt đầu đi xuống tầng một. "Sao họ chuyển được giường của tôi xuống cầu thang, Henderson? Phải cần ít nhất bốn người đàn ông."

Henderson nhẹ nhõm vô cùng khi chủ nhân của ông đã tìm thấy sự hài hước trong tình hình này. "Thực ra là năm ạ," ông thú nhận. Ông hắng giọng rồi nói thêm, "Họ đã cố gắng để tóm cộ tôi đi nữa, thưa ngài. Tôi rất xấu hổ khi thừa nhận rằng tôi đã buộc phải trốn trong phòng để đồ cho đến khi họ rời đi."

"Ấn nấp sẽ không có tác dụng gì đâu, Henderson," Bradford công bố khi anh đã kiểm soát được bản thân.

"Cô ấy sẽ có ông dù sớm hay muộn. Nếu tâm trí cô ấy đã muốn có ông ở Bradford Place, vậy thì tốt hơn hết là ông chấp nhận điều đó đi."

"Và ngài sẽ ở đâu, nếu tôi có thể hỏi?" Henderson nói.

"Với vợ tôi," Bradford nói, cười toe toét.

Milford và Bradford lại bắt đầu lên đường, họ đã thay những chú ngựa mới, nhưng vẫn mất một khoảng thời gian khá lâu để đến được Bradford Place, vì những ngọn đồi ở giữa không cho phép có đường tắt.

Đã gần đến giờ ăn tối khi họ bước vào pháo đài trông có vẻ ảm đạm đó. Chỉ có điều bên trong không hẳn là một pháo đài. Đó là một ngôi nhà.

Bradford đứng sững ở giữa sảnh. "Cô ấy nhận lấy con quái vật và biến nó thành một người đẹp."

"Anh đang nói đến bản thân mình hay ngôi nhà của chúng ta vậy?" Câu hỏi vang lên từ phía trên, và Bradford quay lại nhìn lên bậc trên cùng của cầu thang.

Vợ anh đứng đó, chờ đợi câu trả lời từ anh. Ngực Bradford thắt lại và anh không thốt nổi một từ nào.

Caroline không muốn gì hơn là việc chạy xuống cầu thang và ném mình vào vòng tay của chồng. Nàng chờ, nàng muốn xem anh nổi giận hay hải lòng với nàng trước. Chồng nàng tiếp tục nhìn lên nàng. Sự im lặng càng kéo dài, nàng càng cảm thấy tồi tệ. Nàng vừa thay một chiếc váy màu vàng đơn giản khiến da nàng trông thật nhợt nhạt. Ước gì nàng đã chọn màu xanh thay vào đó, nàng thầm mắng mình.

Ước gì nàng biết rằng anh đang đến! Chúa ơi, mái tóc của nàng thậm chí đã không được chải đúng cách và nàng biết trông nàng thật mệt mỏi.

"Anh đã có một khoảng thời gian ngọt ngào trên đường đến đây nhỉ," nàng nói vọng xuống, đặt vấn đề về bề ngoài của nàng sang một bên. Nếu như nàng trông thật lộn xộn, sau tất cả thì đó là lỗi của anh, không phải của nàng. Nàng bước xuống những bậc thang và đứng ngay trước mặt chồng mình. Anh mang một khuôn mặt nghiêm túc và đầy ẩn ý, nhưng vẫn có sự dịu dàng ở trong mắt. Nó khiến nàng choáng váng, và nàng quyết định rằng rõ ràng là anh đã không dừng lại ở Bradford Hills trên đường đến đây. Nếu không, anh chắc chắn đang la mắng nàng ngay lúc này.

Caroline nhún chào và mỉm cười với chồng. "Chào mừng anh về nhà," nàng nói.

Nàng không dám chạm vào anh. Nàng biết rằng một khi nàng ở trong vòng tay anh, nàng sẽ quên tất cả về những điều nàng đã chuẩn bị để nói, và nàng xác định muốn hoàn thành nhiệm vụ đó trước tiên.

Nàng giữ ánh mắt hướng đến chồng mình khi nàng chào Milford. "Và anh có mang đến cho tôi số tiền anh nợ tôi không?" nàng hỏi. Bradford nghe thấy câu hỏi của Caroline nhưng thật khó khăn để hiểu những gì nàng vừa nói. Anh chỉ có thể tập trung vào sự gần gũi của nàng. Nàng trông rất đáng yêu! Và, anh nhận ra với nụ cười đầu tiên của mình, nàng có vẻ bồn chồn. Anh tự hỏi cái gì đang có trong cái đầu phức tạp đầy thú vị của nàng.

Anh đã không phải đợi lâu để có được câu trả lời cho mình. "Anh từ London đến thẳng đây ư? Anh không dừng lại ở Bradford Hills sao?" Caroline thì thầm những câu hỏi trên áo khoác của anh, chăm chú nhìn vào một trong các nút áo.

"Bọn anh có dừng lại."

"Anh đã dừng lại ư? Và anh không tức giận gì với em?" Nàng nhận ra đó là một câu hỏi ngu ngốc ngay khi nàng vừa bật ra. Rõ ràng là anh không tức giận bởi vì anh đang mỉm cười với nàng mà. Vì vậy, nàng kết luận rằng anh không dừng đủ lâu ở Bradford Hills để nhận ra những gì nàng đã làm.Ồ, tốt thôi, nàng nghĩ với một nụ cười lo lắng, anh sẽ sớm tìm ra thôi. Rồi sau đó, cơn tức giận sẽ thực sự bùng nổ.

Tốt nhất là nàng nên kết thúc mọi chuyện trước khi Bradford đi lên lầu, Caroline quyết định. "Em thực sự phải nói chuyện với anh, Bradford."

"Nói chúc ngủ ngon với Milford đi, tình yêu của anh."

"Gì cơ? Nhưng anh ấy chỉ vừa đến đây. Chắc chắn anh ấy sẽ không đi ngay phải không?"

"Không phải Milford, Caroline," Bradford phủ nhận.

"Milford không đi ư?"

Sự phỏng đoán trong câu hỏi nhanh hơn rất nhiều so với sự thấu hiểu của vợ anh. Bradford ném chiếc áo choàng của mình lên chiếc bàn trong sảnh và đi dọc hành lang để tìm kiếm bữa ăn tối, trong khi huyết sáo một giai điệu mượt mà.

"Đến lúc lên giường rồi, Caroline."

"Nhưng em không cảm thấy mệt."

"Rất tốt."

"Vẫn còn ánh sáng ban ngày, Bradford. Em sẽ không thể ngủ được."

"Anh cũng hy vọng thế."

Caroline đỏ mặt khi Bradford bế nàng và đưa nàng lên những bậc thang. Cuối cùng, nàng đã nhận ra ý định của anh là gì. "Chúng ta không thể làm điều này được," nàng phản đối. "Milford sẽ biết!"

Bradford đã đi hết cầu thang và hỏi, "Phòng ngủ của em hay của anh?"

"Phòng ngủ của chúng ta," Caroline chỉnh lại, từ bỏ việc tranh luận. Nàng chỉ vào cánh cửa đầu tiên bên phải nhưng khi chồng nàng vừa đi đến đó, nàng nhớ đến những đồ nội thất và giữ lấy tay anh. "Có vài điều em muốn giải thích về căn phòng," nàng vội vã nói.

Bradford lờ nàng đi và mở cửa. Đồ đạc phòng ngủ của anh đang ở chính xác nơi anh nghĩ, anh buộc mình phải giữ vẻ mặt bình thản khi anh bước vào trong và đóng cửa lại.

Caroline chờ đợi nhận xét của anh, nhưng dường như Bradford chỉ đơn giản là hài lòng tựa người vào cửa và ôm nàng trong vòng tay. Anh phát hiện ra chiếc bồn tắm trống trong góc phòng và nhớ ra rằng anh đang được phủ một lớp bụi đường. Anh miễn cưỡng để cho Caroline trượt xuống sàn nhà và trao cho nàng một nụ hôn lên đỉnh đầu. Anh biết rằng nếu anh hôn nàng theo cách mà anh muốn, bồn tắm sẽ bị lãng quên mất. "Có việc cần phải làm trước đã, tình yêu của anh à," anh thì thầm với một tiếng thở dài bất đắc dĩ. Anh quay lại, mở cửa và hét gọi nước, đủ lớn cho tất cả những người phục vụ đều nghe thấy.

"Bradford, anh vui lòng chú ý đến em ngay bây giờ chứ?" Caroline hỏi. Nàng bước tới và ngồi xuống cạnh giường. "Anh không nhận thấy bất cứ điều gì khác thường sao?" nàng hỏi.

"Anh nhận ra mọi thứ", Bradford trả lời. "Tóc của em là một mớ hỗn độn và chiếc váy xấu xí này khiến em trông giống như đã chết ngày hôm qua. Hãy cởi nó ra ngay khi bồn tắm sẵn sàng."

Caroline không thể cãi lại lời nhận xét của anh, nàng thừa nhận với chính mình rằng anh đã nói đúng. Anh đang mỉm cười với nàng và biểu hiện của anh khiến nàng ấm áp. Anh muốn nàng. "Em chưa bao giờ thấy anh có tâm trạng hài hước như vậy," nàng thú nhận với một lời thì thầm. "Em nghĩ anh sẽ tức giận về đồ đạc, nhưng thậm chí anh còn không nhận ra. Nhân tiện, thư viện của anh đang ở tầng dưới đây."

"Anh nhận ra," Bradford nói với một tiếng cười khúc khích. "Chỉ có một chiếc giường duy nhất có kích thước này trên khắp nước Anh, theo anh biết là thế."

"Bradford, hãy cố gắng nghiêm túc dù chỉ một phút thôi. Có vài điều em muốn thảo luận với anh. Và anh đang làm cho em bộn chồn vì cứ cười toe toét với em như thế." Một tiếng gõ cửa ngắt lời nàng. Bradford mở nó, thấy rằng đó là những người phục vụ đang mang nước lên, và cho phép họ vào. Anh kéo bồn tắm lớn tới phía trước lò sưởi và nhóm lửa trong khi bồn tắm đã được đổ đầy.

Sự chờ đợi dường như kéo dài mãi mãi đối với Caroline. Nàng muốn cuộc nói chuyện của nàng. Bradford chắc chắn đang rất hả hê. Và rồi mọi chuyện trở nên rõ ràng. Milford! Anh ta chắc chắn đã nói với Bradford rằng nàng có ý định trở về nhà với Bradford. Đó là lý do cho thái độ thoải mái của chồng nàng bây giờ.

"Milford đã nói với anh điều gì?" Caroline hỏi. "Khi anh ấy đến thăm em, anh ấy-" Nàng không thể kết thúc câu nói của mình. Bradford đã cởi quần áo của mình ra, điều đó khiến nàng mất tập trung. Áo sơ mi của anh được kéo qua đầu và ném xuống sàn nhà, rồi sau đó anh từ từ đi về phía đầu giường. Caroline nhìn theo, bị thôi miên, khi chồng nàng rửa mặt và tay bằng nước trong chiếc chậu sứ. "Anh đang rửa mặt trước khi đi tắm ư?" Nàng hỏi trong sự hoang mang. "Điều đó có hơi tẻ nhạt, phải không?"

Bradford mỉm cười. Anh đi đến giường và ngồi xuống bên cạnh vợ mình. "Quỳ lên đi nào, cô gái," anh nói trong một tiếng gầm gừ.

Caroline vô cùng ngạc nhiên bởi yêu cầu này. "Anh muốn em quỳ xuống ư?" Xương sống của nàng đã bắt đầu cứng lại. "Bây giờ, hãy nghe đây, Bradford, em không biết những gì Milford đã nói với anh, nhưng-"

"Giúp anh kéo giày ra đi, em yêu."

"Ồ." Caroline thể hiện sự bức tức của mình. Nàng không quỳ gối xuống nhưng lại khụy chân của mình thay vào đó, khiến cho Bradford có một tầm nhìn thú vị phía sau lưng nàng. Khi nàng hoàn thành nhiệm vụ, nàng quay lại, tay chống hông. "Bây giờ anh sẽ lắng nghe em chứ?"

"Sau khi chúng ta tắm xong."

"Chúng ta ư?" Bradford gật đầu, bật cười trước sự đỏ mặt của Caroline. Anh từ từ cởi bỏ quần áo của nàng. Caroline nhận thấy bàn tay của anh hơi run và ngạc nhiên bởi sự thể hiện cảm xúc đó, vì khuôn mặt của chồng nàng không cho nàng chút gợi ý nào về điều anh đang suy nghĩ lúc này.

Anh nhắc nàng lên, cổ chống lại cảm giác mềm mại của nàng, và bước vào trong bồn tắm với Caroline trong vòng tay.

"Em đang đỏ mặt như một trinh nữ đấy, vợ yêu ạ," Bradford nhận xét với một cái liếc nhìn tính toán. "Tắm cho anh đi," anh yêu cầu. Anh đưa cho nàng miếng xà phòng và Caroline bắt đầu chà phần ngực cho chồng nàng.

Không ai nói một lời nào trong suốt những giây phút dường như khó thở tiếp theo. Caroline đánh rơi miếng xà phòng khi nàng bắt đầu rửa sạch bọt ra khỏi ngực của anh. Nàng không thể tập trung vào bất cứ điều gì, nàng nghe chính mình thì thầm nhắc anh đứng lên để nàng có thể tắm cho phần chân của anh, và nghĩ rằng giọng nói của nàng nghe khô khốc như cơn gió lượn quanh các bức tường bên ngoài.

"Anh không nghĩ mình có thể đứng", Bradford nói với nàng. Vợ anh đang nhìn chăm chăm, khá chăm chú, vào ngực anh, và anh buộc nàng nhìn lên anh. "Em đã làm điều đó với anh, em biết mà," anh nói bằng một giọng khàn khàn.

"Làm gì cơ?" Caroline thì thầm ngượng ngùng.

"Làm cho anh trở nên yếu ớt vì ham muốn. Anh muốn thư giãn, để thưởng thức khoảnh khắc trước anh chạm vào em, để tạo nên sự hứng khởi..."

"Nếu anh không hôn em ngay bây giờ, em nghĩ rằng mình sẽ chết mất," Caroline thì thầm. Nàng choàng tay quanh cổ và kéo đầu anh xuống với mình.

Anh trao cho nàng một nụ hôn nhắm nháp trên chòm tóc, nhưng Caroline quá thiếu kiên nhẫn. Nàng dùng răng kéo mạnh môi dưới của anh.

Bradford không thể trên chòm tóc thêm nữa. Rồi anh hôn nàng một cách trọn vẹn, miệng của anh quá nóng, quá cứng rắn, và Caroline đáp lại bằng sự nóng bỏng của nàng, nhu cầu của chính nàng.

Lưỡi của nàng phối hợp với lưỡi anh và Bradford quay nàng lại cho đến khi nàng ngồi ngang chân sang hai bên hông của anh. Khuôn ngực nàng khiến anh trở nên hoang dã, nó cọ xát một cách hấp dẫn vào ngực anh, và anh không thể ngừng hôn nàng, chạm vào nàng.

Caroline bám vào cổ anh, bị trạ tấn bởi niềm đam mê cháy bỏng giữa hai người. Lưỡi của anh dầy vò nàng; nàng dường như không thể đủ gần với anh, nhu cầu đang bùng cháy một cách nguyên thủy chế ngự lấy nàng.

Anh thì thầm những lời yêu thương, gọi tình, những lời kích thích nàng, nhưng niềm đam mê quá dữ dội, quá tác động đến nàng, khiến nàng không thể tập trung vào bất cứ điều gì ngoài việc nhóm lên những ngọn lửa.

Bàn tay anh vuốt ve lưng nàng, nhen lên ngọn lửa ham muốn, rồi anh cẩn thận vuốt ve nơi đó của nàng và nàng nghe mình bật khóc trong sự nhức nhối và cảm xúc vô bờ. "Jerred!" Đó là một lời thỉnh cầu.

Bradford trượt vào trong nàng, một lần rồi một lần nữa. Caroline cong người đáp lại anh, giữ chặt vòng ôm của mình, và chào đón sự giải thoát cho cả hai.

Nàng đổ sập xuống ngực anh, kiệt sức bởi những thỏa mãn từ cuộc làm tình chóng vánh của anh, và cả sự đáp lại dữ dội của nàng.

Tim Bradford đập vang dội như thể nó chuẩn bị nổ tung, và Caroline đợi cho đến khi nhịp đập đó chậm lại trước khi nàng di chuyển.

"Em đã quên mất rằng chúng ta đang ở trong bồn tắm," nàng thì thầm với một nụ cười run rẩy. Nàng thở dài, âu yếm dựa đầu vào một bên cổ anh, và nhắm mắt lại. "Em yêu anh, Bradford."

"Anh sẽ không bao giờ chán nghe em nói điều đó," Bradford thì thầm. Caroline gật đầu, phản ứng duy nhất trước lời nói của anh. Và sau đó nàng bật khóc, ôi chúa giúp nàng, nàng âm ỉ như Charity vậy.

Bradford để cho nàng nức nở trong ngực anh, nhẹ nhàng vuốt ve vai nàng, khi nàng dần bình tĩnh lại và có thể nghe rõ, anh nói, "Caroline, nghe anh này."

"Không," Caroline nói. "Anh phải nghe em nói trước. Em hiểu rằng anh không thể yêu em. Em đã quá thiếu kiên nhẫn và đòi hỏi," nàng tiếp tục với một tiếng nấc lớn. "Anh đã không cho mình thời gian để tìm hiểu những người phụ nữ đang hoang mang và em áp đặt những yêu cầu mà anh không thể nào đáp ứng được. Em sẽ hiểu và chấp nhận anh như anh vốn thế."

Nếu nàng tin rằng những lời nói nồng nhiệt của nàng sẽ làm dịu chồng nàng thì nàng đã nhầm. Bradford

cau mày. "Em mới cao thượng làm sao, vợ yêu ả. Vậy là em quyết định từ bỏ sao?"

Caroline liếc nhìn lên và thấy sự thích thú trong đôi mắt của anh. "Gì cơ? Không, em chỉ chấp nhận điều đó thôi, Bradford," nàng trả lời.

"Và em dự định sẽ kiên nhẫn trong bao lâu hả, tình yêu của anh?" anh hỏi, mỉm cười với nàng.

"Anh đang khiến em bối rối đây, Bradford," Caroline nhận xét. "Em nghĩ anh sẽ thấy khá hơn với quyết định của em nhưng thay vào đó em thấy rằng anh nghĩ nó thật buồn cười. Và em đang nghĩ gì đây?" nàng tự hỏi bản thân mình hơn là với chồng nàng.

Nàng đứng lên và dùng bụng của anh như là điểm tựa để có thể ra khỏi bồn tắm, hài lòng khi nàng nghe thấy tiếng rên lớn phản đối của anh.

"Phục vụ anh để nhận được sự kiêu ngạo này," Caroline tuyên bố. "Milford đã nói với anh là em muốn về nhà, đúng không? Đó là lý do tại sao anh đang rất hạnh phúc, phải không?" Caroline nói với sự bức tức gia tăng.

"Anh hạnh phúc vì anh vừa làm tình với người vợ biết nghe lời của mình", Bradford đáp lại, cười toe toét.

"Không có té bào biết nghe lời nào trong cơ thể của em cả," Caroline phản bác. Nàng quỳ xuống bên cạnh bồn tắm, nhặt miếng xà phòng từ trong bồn tắm và bắt đầu tắm cho chồng mình. "Tất nhiên, trừ khi em hứa như thế. Sau đó, em đoán anh có thể nói rằng em vâng lời vì em giữ lời hứa." Nàng thở dài và nói thêm, "Anh nghĩ rằng anh đã thắng, phải không?"

Bradford không chắc nàng thậm chí có nhận ra là mình đang làm gì hay không. Trông nàng càng ngày càng phồng lên như những bọt xà phòng mà nàng đang tạo ra bên chân phải của anh và anh bắt đầu bật cười một lần nữa.

"Anh nghĩ rằng em đang lột da anh đây," Bradford nhận xét. "Đừng có trông bối rối thế chứ, em yêu. Em đã kết thúc lời xin lỗi của mình chưa hay là còn nữa?" anh hỏi với sự thích thú lười nhác.

"Em không xin lỗi, nhưng em cũng không định tranh luận về điều này."

"Rồi, vậy anh cho rằng bây giờ đến lượt anh," Bradford tuyên bố. "Anh xin lỗi, Caroline. Anh biết điều đó không dễ dàng, việc yêu anh, và anh đã gây ra cho em rất nhiều đau khổ. Lời biện hộ duy nhất của anh đó là vì anh quá yêu em nên đã cư xử như một thằng ngốc. Anh-"

Caroline đánh rơi miếng xà phòng và đứng lên trong khi anh nói. "Đừng có mà trêu chọc em, Bradford." Nước mắt nàng chảy xuống má và nàng gạt chúng đi bằng mu bàn tay. "Anh đang nói thật ư? Anh thực sự yêu em ư?" Bradford bước ra khỏi bồn tắm và ôm Caroline trong vòng tay của mình trước khi nàng có thể di chuyển. "Anh đã làm điều đó với em ư?" anh hỏi, giọng đầy đau thương. "Chúa ơi, Caroline, anh yêu em! Anh nghĩ rằng anh luôn yêu em. Và bây giờ khi mà cuối cùng anh cũng nói ra điều đó thì em lại khóc! Anh không bao giờ nói dối em, Caroline. Không bao giờ!" Giọng nói của anh thật dữ dội và Caroline có thể nghe thấy trong đó sự thống khổ.

Nàng khóc trong ngực anh và Bradford chỉ đứng đó, cảm giác hoàn toàn bất lực. Cơ thể anh nhỏ những giọt nước khắp sàn nhà trong khi nàng nhỏ những giọt nước mắt nóng hổi lên thân thể anh.

"Anh không thể rút lời được."

Giọng nói của Caroline bị bóp nghẹt và anh phải yêu cầu nàng lặp lại những gì nàng vừa nói. Nàng đang xì mũi và nấc cụt nhưng cuối cùng nàng cũng có thể nói rõ ràng. "Em nói rằng anh không thể rút lời được."

Bradford bắt đầu cười, và chắc chắn đó là lý do cho những giọt nước mắt trong đôi mắt anh. Anh kéo cô vợ vẫn còn run rẩy của mình lên giường và ôm nàng bên dưới tấm chăn. Anh hôn nàng, một nụ hôn dài, đầy hài lòng, và sau đó nói với nàng hết lần này đến lần khác rằng anh yêu nàng, cho đến khi anh chắc chắn rằng nàng thực sự tin anh.

"Em vẫn đang chờ để được nghe phần còn lại," Caroline nói với anh. Nàng gõ gõ ngón tay vào ngực anh cả phút trước khi nàng nhận ra rằng Bradford không có ý định nói bất cứ điều gì nữa. Rồi sau đó, nàng bắt đầu cười. "Chúa ơi, nhưng anh là một người đàn ông thật cứng đầu! Tất nhiên là anh yêu em. Em đã biết điều đó từ lâu rồi," nàng nói đôi mắt trắng trợn. "Bây giờ, hãy thừa nhận rằng anh sẽ tin tưởng em đi, bất kể trong trường hợp nào đi nữa."

"Em đã nhận ra điều đó trước khi anh thừa nhận với chính mình," Bradford đáp lại, cười toe toét. Anh tỳ cằm lên đầu nàng và hít vào mùi hương đặc biệt của nàng. "Em có mùi của hoa hồng," anh thì thầm.

"Và anh cũng vậy," Caroline nói với anh. "Chúng ta đã dùng xà phòng của em. Nó được ướp mùi."

Bradford cau mày với chính mình.

"Ít nhất là anh không còn có mùi giống như con ngựa của anh nữa," Caroline tỏ ra vô tội với một tiếng cười khúc khích. "Anh biết đấy, Bradford, tên của con ngựa của anh là một đầu mồi rõ ràng và bây giờ em mới nhận ra điều đó."

"Em đang nói gì thế?" Bradford bối rối hỏi.

"Reliance! Đó chính là thứ anh trân trọng, những gì đã mất đi trong cuộc sống của anh," Caroline giải thích.

"Anh tin tưởng em, Caroline," Bradford thừa nhận. "Nhưng về sự ghen tuông, anh không thể hứa. Anh sẽ cố gắng," anh tuyên bố. Anh nói với nàng rằng anh yêu nàng lần nữa, tìm thấy sự tự do và niềm vui mà anh không biết có thể đạt được chỉ với một sự thừa nhận đơn giản. Rồi anh làm tình với nàng, lần này thật chậm rãi. Anh khơi gợi những ngọn lửa bằng sự chính xác đã được tính toán, biết chính xác nơi cần chạm vào, làm thế nào để trao cho nàng sự vui thích mà anh đã tưởng tượng trong tất cả các đêm anh ở xa nàng.

Anh yêu nàng với một cường độ dữ dội khiến nàng bật khóc một lần nữa.

"Anh yêu em, Caroline," Bradford nói, xiết chặt nàng về phía mình.

"Em sẽ không bao giờ chán nghe điều đó."

Phải mất một lúc để Bradford nhớ ra rằng đó chính xác là điều anh đã nói với nàng. Anh mỉm cười, đánh giá cao sự hài hước của nàng.

"Bradford? Khi nào thì anh biết? Khi nào anh nhận ra rằng anh yêu em?"

"Đó không phải là một tia chớp đâu," Bradford nói với nàng. Caroline duỗi người trên lưng mình và Bradford chống khuỷu tay lên để nhìn nàng.

Anh cười toe toét trước cái nhìn thất vọng của nàng và buộc phải hôn cho cái cau mày giãn ra trước khi anh tiếp tục. "Em giống như một té bào trong cơ thể anh", Bradford nói với nàng, "Một sự ám ảnh mãi mãi."

Caroline cười. "Anh thật là lãng mạn!"

"Lãng mạn như em vậy. Anh nhớ hình như em đã nói với anh rằng việc yêu anh cũng giống như cơn đau dạ dày."

"Bradford, lúc đó em đang tức tối," Caroline thú nhận.

"Anh đã bị em cuốn hút ngay lập tức," Bradford tiếp tục. "Anh định giành lấy em như tình nhân của anh và hậu quả thật chết tiệt nếu em chỉ đơn giản là đồng ý," anh thừa nhận.

"Em biết điều đó."

"Nhưng em không giống bất kỳ người phụ nữ nào khác. Trong cái đêm chúng ta gặp nhau ở buổi vũ hội nhà Aimsmond, em đã không đeo bất kỳ đồ trang sức nào."

"Và nó nói lên điều gì?" Caroline hỏi.

"Nói lên rằng chúng không quan trọng với em," Bradford giải thích. Anh bật cười, nghĩ về sự ngu ngốc của mình, và thú nhận, "Anh đã cố gắng để mua tình cảm của em bằng những món quà, phải không?"

"Anh đã làm thế," Caroline nói với anh, cảm thấy hài lòng vì anh đã nhận ra điều đó. "Và anh cũng rất kinh khủng với em. Anh có biết tình trạng nơi này khi anh gửi em đến đây không?"

Bradford nhăn nhó và miễn cưỡng gật đầu. "Anh đã rất giận dữ, Caroline. Em đã từ chối tất cả mọi thứ anh cung cấp," anh nói thêm với một cái nhún vai.

"Không phải tất cả mọi thứ," Caroline thì thầm. Giọng nói của nàng đã trở nên nghiêm túc, nghiêm túc như biểu hiện của nàng vậy. "Em chỉ muốn tình yêu và niềm tin của anh."

"Bây giờ anh đã hiểu điều đó", Bradford đáp lại. "Em có sẵn lòng sống với anh ở vùng quê này suốt phần đời còn lại không?"

"Em sẽ sống ở trung tâm của khu ổ chuột London với anh miễn là anh yêu em," Caroline trả lời. "Em yêu cuộc sống miền quê. Sau tất cả, em đã lớn lên trong một trang trại cơ mà!"

"Và em có nghĩ rằng em sẽ học được cách gọi nước Anh là nhà không?" anh hỏi.

"Ồ, em phải thừa nhận rằng đó là một sự điều chỉnh khó khăn. Ở Boston yên bình hơn nhiều, Bradford. Không ai đẩy em xuống cầu thang hay viết những bức thư kinh khủng cả. Và em không nghĩ rằng có ai

ghét em đủ để cố gắng muốn giết em. Chưa kể một vài quý ông ở đây còn không có đạo đức! Anh có nhận thấy điều đó không? Tất nhiên là có rồi," nàng nói lan man, "Bọn em cũng có những tên khốn khiếp ở thuộc địa, nhưng họ không hề ăn mặc như một quý ông."

Bradford mỉm cười. "Em sẽ gặp khó khăn," anh thừa nhận. "Nhưng anh sẽ bảo vệ em."

"Em biết anh sẽ," Caroline trả lời. "Và em cũng đã gặp một số người rất tốt. Bây giờ, nước Anh là nhà." Nàng thở dài và xích lại cùng chồng mình, vô cùng thỏa mãn. "Nó không hề nhàm chán, em có thể nói với anh như thế."

"Em yêu, cuộc sống của em sẽ không bao giờ nhàm chán," Bradford đáp lại. "Benjamin nói với anh về sự nghịch ngợm của em khi em ở Boston. Cha của em nên cảm ơn vì em trai của ông mới là người phải đuổi theo em trong quãng thời gian em lớn lên. Anh biết em là một ca khó đây."

"Em đã luôn yên tĩnh và nhút nhát," Caroline tuyên bố chắc chắn. Nàng kết luận chồng nàng không đồng ý với nhận xét đó khi anh bật lên một tràng cười. "À thì, em đã cố gắng để trở nên yên tĩnh và nhút nhát," nàng thú nhận. "Và em nghĩ rằng cha em sẽ muốn em ở với ông trong suốt mười bốn năm đó."

"Anh biết ông muốn như thế", Bradford đáp lại. Biểu hiện của anh trở nên chăm chú và anh nói thêm, "Ông ấy đã hy sinh rất nhiều cho em, Caroline."

Nàng gật đầu. "Em chắc chắn rằng ông đã như thế, nhưng em không hiểu lý do. Anh có nghĩ rằng một ngày nào đó ông sẽ nói cho em biết không?"

Bradford nhớ lại cha của Caroline đã cầu khẩn anh đừng nói với Caroline về vụ tai nạn như thế nào và lời hứa của chính anh rằng anh sẽ chỉ nói với nàng sau khi mối nguy hiểm đã qua. Bây giờ anh nhận ra, rằng anh đã sai lầm khi giữ kín sự thật với nàng. Nàng là vợ của anh, tình yêu của anh, và họ nên chia sẻ những lo lắng cũng như niềm vui với nhau. "Cha em đã đến thăm anh khi anh đang ở London. Ông nói với anh về một sự cố đã xảy ra gần mười lăm năm trước đây."

"Một đêm, vài người đàn ông đã đến nhà của cha em. Ngôi nhà ở miền quê," anh nói thêm. "Em đang ngủ nhưng hẳn đã nghe thấy những tiếng ồn và đi xuống cầu thang. Những người đàn ông đã cố gắng để giết cha em và em vô tình bắn vào một người trong số họ."

Khuôn mặt của Caroline biểu hiện sự ngạc nhiên. "Em đã làm thế ư?"

Bradford gật đầu. "Em không hề nhớ bất kỳ điều gì, phải không?"

Nàng lắc đầu. "Nói cho em biết làm thế nào điều đó xảy ra được", nàng hỏi. "Tại sao họ lại muốn giết cha em?" Bradford giải thích những câu chuyện theo cách mà nó đã được kể lại với anh. Khi đã xong, anh chờ cho Caroline có thể tiếp thu tất cả những điều đó. Nàng đã đứng lên trong lúc câu chuyện được kể, và nhìn anh với một biểu hiện khó đoán trên khuôn mặt.

"Cảm ơn Chúa em đã không giết cha mình," cuối cùng nàng cũng thì thầm. "Em không biết những gì em đã làm."

Bradford nhanh chóng đồng ý. "Em chỉ là một đứa bé." Anh nhận thấy dường như nàng đã bớt khó chịu nhưng vẫn tìm cách xoa dịu nàng. "Đó là một tai nạn, Caroline."

"Người cha tội nghiệp của em! Những gì ông đã phải trải qua," Caroline nói. "Bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ. Tại sao em được gửi đến cho chú Henry và tại sao cha lại chờ đợi quá lâu để đưa em về nhà! Oh, cha đáng thương!" Những giọt nước mắt đau khô chảy xuống khuôn mặt nàng.

Bradford kéo nàng xuống và ôm chầm lấy nàng, lau nước mắt đi. Caroline chấp nhận sự ầm ập của anh và nghĩ miên man một lúc lâu về câu chuyện kỳ lạ đó. Nàng không thể nhớ dù chỉ một chi tiết nhỏ, bất kể nàng cố gắng như thế nào, và cuối cùng nàng từ bỏ. "Anh có nghĩ rằng em sẽ nhớ ra mọi việc trong đêm đó không?" nàng hỏi.

"Anh không biết, em yêu," Bradford trả lời. "Cha em nói rằng sau khi em bắn người đàn ông, em đã ngất đi. Và em không hề thức dậy cho đến sáng hôm sau. Sau đó, em đã hành động như thể không có gì xảy ra, như thể em đã xóa nó khỏi bộ nhớ của mình," anh đoán.

"Em ngất đi!" Caroline nhìn thật sốc và có chút bị sỉ nhục, và Bradford thấy mình mỉm cười.

"Em mới chỉ có bốn tuổi," anh nhắc nhở nàng.

"Bradford! Bức thư!" Caroline hét lên. Nàng giằng người ra, đôi mắt mở to với nhận thức mới. "Nó hẳn có liên quan tới những gì đã xảy ra nhiều năm về trước, phải không? Có người muốn trả thù! Đó là những gì bức thư đã nói."

Biểu hiện của Bradford trở nên khắc nghiệt. "Anh đã không phát hiện ra cho đến khi cha em nói với anh về quá khứ của em," anh nói, thừa nhận sự bối rối của mình.

"Ồ, anh có nghĩ có liên quan tới một trong những người đàn ông đó không? Người mà em đã bắn thì sao? Liệu ông ấy có một đứa con trai hay con gái gì đó?"

Bradford lắc đầu. "Không thể tìm thấy ai cả. Chúa ơi, Caroline, nếu linh cảm của anh đúng, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa."

"Tại sao?" Caroline hỏi, bị lo lắng bởi sự bồn chồn trong giọng nói của chồng nàng.

"Sáu ngày nữa là ngày... tròn mười lăm năm vụ tai nạn xảy ra."

"Vậy chỉ có một điều duy nhất cần làm," Caroline tuyên bố. Có một tia sáng lóe lên trong đôi mắt quyết tâm của nàng khi nàng tiếp tục, "Chúng ta sẽ đặt một cái bẫy và em có thể là con mồi."

"Rút lại ý kiến đó đi! Anh đã quyết định tạo một cái bẫy, nhưng em sẽ không tham gia. Đã hiểu chưa?" Giọng anh không cho phép có sự tranh cãi nữa. Caroline hôn anh và rúc vào ngực anh một lần nữa. Nàng quá vui mừng rằng cuối cùng anh cũng tâm sự với nàng và nàng không muốn gây ra sự khó chịu cho anh lúc này. Bên cạnh đó, nàng tự nhủ với một nụ cười, nàng có sáu ngày để thay đổi cách suy nghĩ của anh. Nàng đã có ý tưởng để dụ người đàn ông muốn bắt nàng xuất hiện.

Một ý nghĩ bất ngờ chuyển hướng sự chú ý của nàng. "Bradford, những ai biết được chuyện xảy ra đêm đó?"

"Xem nào," Bradford trả lời. "Ông đã nói với chú Henry, nhưng những người còn lại của gia đình em ở Boston không biết. Và ông nói với anh. Vì vậy, có bốn người trong chúng ta biết những gì đã xảy ra."

"Không," Caroline đáp lại, gần như lơ đãng. Nàng nhớ về chú Henry của mình và làm thế nào ông đã giúp nàng vượt qua nỗi sợ hãi với súng ngắn. Ông đã rất kiên nhẫn và hiểu biết khi nàng tìm đến để nhờ ông giúp đỡ. Nàng nhớ rằng nàng đã muốn đi sẵn với Caimen và Luke, và nàng nhớ cảm giác như một kẻ hèn nhát trước việc nàng kinh sợ bất kỳ loại vũ khí nào. Mất gần một năm để vượt qua nỗi sợ hãi đó, nhưng với sự giúp đỡ của chú mình, nàng đã thành công.

"Không cái gì?" Bradford hỏi, bối rối. "Chỉ có bốn người biết những gì đã xảy ra, nếu em loại trừ ba người đàn ông tham gia vào việc đó. Họ đã chết, và vì thế chỉ còn cha em, chú Henry của em, em và anh."

"Và bác Milo," Caroline cung cấp thêm.

Bradford lắc đầu. "Không, em yêu. Cha của em đã nói rất rõ ràng. Ông nói rằng ông chỉ nói với em trai của mình. Không ai khác," anh nói.

"Em chắc chắn về điều đó." Caroline gật đầu. "Vâng, em hiểu những gì anh nói," nàng trả lời. "Ông ấy đã không nói ngay, khi nó mới xảy ra, nhưng sau khi em trở về nhà, ông đã đi đến chỗ hầu tước và nói với bác ấy tất cả mọi việc. Em gần như chắc chắn thế, bởi vì ông nói rằng ông nợ bác ấy lời giải thích đầy đủ để bác ấy không từ chối em. Vào thời điểm đó, em không hiểu những gì ông nói, nhưng bây giờ em nghĩ rằng... Bradford, tại sao anh lại nhìn em như thế? Có chuyện gì vậy?"

"Tại sao ông không nói cho anh biết?" Bradford hét lên, và nhìn thấy sự cảnh giác của vợ mình, anh nhanh chóng hạ thấp giọng. "Đúng vậy. Mọi thứ bắt đầu khó khăn rồi, chính xác. Chết tiệt, anh biết Franklin phải đứng sau chuyện này mà!"

"Franklin ư? Bradford, anh có chắc không?" Caroline tỏ vẻ hoài nghi. "Tại sao, tên hèn nhát đó! Ông ta không hề giúp đỡ anh trai mình và đã liên tục cố gắng để chọc bác ấy, nhưng anh không nghĩ ông ta có khả năng chứ... cậu ruột của em!"

Nàng đột nhiên không nói nên lời và khuôn mặt của nàng chuyển màu hồng bởi sự tức giận.

"Anh có thể cược điều đó", Bradford nói. "Ông ta có một động cơ mạnh mẽ, Caroline. Sự tham lam. Hầu tước để lại khá nhiều tiền cho em. Ông đã thay đổi di chúc của mình và chỉ nói với em trai mình khi đã xong việc. Cảm ơn Chúa vì điều đó," anh lầm bầm. "Nếu không cậu Franklin của em đã giết chết ông ấy."

"Thế còn Loretta?" Caroline hỏi. "Anh có nghĩ rằng bà ta cũng có liên quan không?" Nàng kinh hoàng khi nghĩ về hai kẻ thấp hèn đó, nhớ lại Loretta đã tấn công Bradford như thế nào trong bữa tiệc tối của cha nàng.

"Bà ta có các khoản nợ cờ bạc lớn và tuyệt vọng vì tiền. Những người cho vay có trong tay giấy nợ của bà ta và đang chờ đợi đến lúc Hầu tước chết."

"Anh có nghĩa là bà ta đã hứa với họ bằng tiền của bác Milo không?" Caroline quá bức bối. "Ồ, anh đã trả lời câu hỏi của em rồi! Tất nhiên, bà ta có liên quan. Người phụ nữ đó hoàn toàn không có đạo đức!"

"Franklin hẳn đã nghe lén được cha của em nói chuyện với Hầu tước những gì đã xảy ra, và ông ta sử dụng thông tin đó để thoát khỏi sự nghi ngờ."

Caroline lắc đầu. "Em không hiểu."

"Em đã cho anh và Milford xem bức thư, và cha của em là vẫn còn sống để kể lại những gì xảy ra trước đó. Franklin sắp đặt để trông giống như vụ trả thù. Đó là lý do tại sao ngày tháng lại quan trọng. Nếu có điều gì xảy ra với em vào ngày hai mươi, nó gần như không có liên quan gì đến Franklin."

Giọng nói của Bradford nhẹ nhàng, nhưng đôi mắt của anh ánh lên sự giận dữ. Caroline run lên và cảm thấy da gà nổi lên trên cánh tay. Anh nhìn thấy phản ứng của nàng và kéo nàng ngồi lên trên mình. "Chúa ơi, anh hy vọng rằng anh đã đúng và đó là Franklin. Không phải là một gã con hoang khác!"

"Chúng ta sẽ sớm tìm ra thôi", Caroline thì thầm.

"Đừng sợ, tình yêu của anh. Anh đã chờ đợi em suốt cả cuộc đời. Anh sẽ không để cho bất cứ ai làm hại em."

"Em biết anh sẽ bảo vệ em," Caroline trả lời. Nàng hôn lên cằm anh. "Em luôn luôn cảm thấy an toàn với anh, trừ khi anh hét lên với em, tất nhiên rồi."

"Anh không bao giờ hét lên với em," Bradford trả lời, mỉm cười, hoàn toàn biết rằng mình đang nói dối.

Caroline đáp lại nụ cười của anh. Bụng nàng sôi lên. "Em đói," nàng nói với chồng mình. Bradford cố tình chọn cách hiểu sai ý nghĩa của nàng. Anh nói với nàng rằng anh cũng đang đói, và hôn nàng một cách từ tốn. Và sau đó anh lấn nàng để nàng tự nằm trên lưng mình và bắt đầu làm tình với nàng. Caroline muốn giải thích rằng nàng đói vì chưa ăn tối, nhưng lời giải thích đã bị lạc mất ở đâu đó trong tâm trí nàng. Bữa tối có thể đợi thêm lúc nữa. Hơn nữa, Caroline nói với chính mình, nàng luôn là một người vợ biết vâng lời.

Chương 14

Tâm tính của Bradford đã thay đổi sau một đêm. Giọng nói của anh dứt khoát, điệu bộ nhanh nhẹn. Caroline biết rằng anh đang tập trung vào kế hoạch của mình để giăng bẫy Franklin và không hẳn quá lo lắng. Cả Bradford và Milford đều không cho nàng tham gia các cuộc thảo luận của họ. Milford đương nhiên rất ngạc nhiên khi Caroline kể với anh những gì đã xảy ra với nàng mười lăm năm trước đây, nhưng anh không hoàn toàn tin rằng Franklin sẽ sử dụng các thông tin đó để bắt Caroline. Anh cũng cảnh báo người bạn của mình, nói rằng cũng có thể có người thân nào đó muốn trả thù.

Cả ba đang ngồi trong phòng khách, thảo luận về vấn đề này. Bradford kiên nhẫn chờ cho Milford kết thúc giả thuyết của mình, rồi sau đó mới dùng lý lẽ riêng để phản bác lại.

"Tôi không nghĩ rằng Franklin biết về quá khứ của Caroline khi ông ta đẩy cô ấy xuống cầu thang. Tôi cũng nghĩ rằng ông ta đã dàn xếp vụ tai nạn xe ngựa trước khi cái đầu rơi rầm của ông ta hình thành nên kế hoạch trả thù."

"Nhưng nếu đó là sự thật, vậy bác Milo hẳn phải nói với Franklin," Caroline lập luận, lắc đầu.

"Caroline, cậu Franklin của em sẽ không thể hiện sự cố gắng làm mất uy tín em trong mắt anh trai mình. Anh tin rằng hầu tước cố gắng để bảo vệ em và nói với em trai mình những gì đã xảy ra." Bradford nhún vai, tập trung vào giả thuyết của mình, và tiếp tục, "Franklin đã không có ý giết em khi đẩy em xuống cầu thang, em yêu, nhưng ông ta muốn làm em lo sợ. Ông ta cho rằng em sẽ nói với cha mình. Phần lớn các cô gái sẽ làm thế," anh nói thêm. "Khi em không làm thế, ông ta đã dàn xếp vụ rủi

ro với chiếc xe ngựa. Ông ta biết em đi với Milford và anh, nhớ không?"

Caroline gật đầu. "Có! Em nhớ. Bác Milo đã nói với chúng ta rằng cha em đã quyết định ai sẽ là người đi xe với... và Franklin đã biến mất," nàng nói thêm. "Em đã rất tức giận với anh, Bradford, nên em không nghĩ gì đến sự biến mất đột ngột của ông ta."

"Tại sao em lại tức giận với Brad?" Milford hỏi, cố gắng để theo kịp câu chuyện.

"Nigel Crestwall đã quấy rối cô ấy và tôi có ném vài thứ đi", Bradford thừa nhận.

"Ném vài thứ đi?" Caroline hỏi chồng.

Bradford nhún vai, gật bỏ chủ đề đó. "Anh cho rằng Franklin nghĩ chắc chắn là một trong số chúng ta sẽ kể lại vụ đó cho cha em. Tất cả điều ông ta muốn là để em phải quay trở lại Boston. Bác em sẽ lại tức giận và gật tên em ra khỏi di chúc. Hãy xem mọi việc đơn giản không?"

Milford gật đầu, nhận thấy sự logic trong tư duy của bạn mình. "Cậu hẳn phải có một sự bức bối khác với Franklin," anh nhận xét. "Mọi người đều biết rằng cậu muốn có được Caroline."

Bradford đang định đáp lại nhận xét của bạn mình khi Caroline xen vào. "Tất cả chỉ là suy đoán, nhưng nếu nó là sự thật thì không phải là bác Milo cũng trong tình trạng nguy hiểm ư?"

Bradford gật đầu. Anh đã tự hỏi không biết mất bao lâu để vợ anh đi đến kết luận đó và biết rõ những suy nghĩ tiếp theo của nàng sẽ là gì.

"Chúng ta phải trở về London," Caroline nói.

"Như vậy không an toàn", Milford phản đối và cau mày. "Hơn nữa, nếu Brad nói đúng, hầu tước vẫn sẽ sống cho đến khi em bị-" anh dừng lại, nhận ra mình đã không quá tinh tế.

Caroline gật đầu. "Cho đến khi em bị giết?" Rồi nàng quay lại với chồng mình và nói, "Anh có thể nghĩ cách để em có thể an toàn ở London."

Nàng ngạc nhiên khi chồng nàng gật đầu đồng ý; "Em sẽ rất an toàn", anh tuyên bố. "Chúng ta sẽ lên đường lúc bình minh."

"Brad, sử dụng đầu của cậu đi! Chỉ còn lại có bốn ngày, và bất kể cậu cho rằng Franklin là kẻ tội đồ đó, cậu không thể hoàn toàn chắc chắn được."

"Làm thế nào anh biết anh ấy không chắc chắn?" Caroline hỏi Milford.

"Đơn giản thôi," Milford trả lại. "Nếu cậu ấy biết chắc, Franklin hẳn đã chết rồi."

Caroline trông vô cùng sốc trước lập luận của Milford.

"Em có thật sự tin rằng chồng em sẽ để ông ta sống không?" Bây giờ đến lượt Milford có vẻ bị sốc.

"Đừng lo lắng đến cô ấy," Bradford xen vào. Anh kéo vợ vào vòng tay mình và hôn lên đỉnh đầu của

nàng. "Chúng ta phải đi đến London để sắp đặt cái bẫy."

Ngay khi Caroline đã được an toàn bên trong ngôi nhà ở London của họ, Bradford gửi một lời nhắn cho cha nàng, đề nghị một cuộc nói chuyện ngay lập tức. Caroline đã quá kiệt sức sau cuộc hành trình dài nên nàng đang ngủ trên ghế trường kỷ, Bradford bế nàng lên lầu và đặt nàng xuống giường. Nàng không biết những gì cha nàng đã nói với chồng mình cho đến tận sáng hôm sau. Cha nàng đã thừa nhận rằng ông có nói với Hầu tước lý do thực sự khiến ông gửi nàng đến Boston.

"Chúng ta có thể đi gặp bác Milo không?" Caroline hỏi.

"Anh khẳng định chúng ta cần đi," Bradford đáp lại. Anh nhìn thấy cái nhìn ngạc nhiên của vợ mình và mỉm cười. "Franklin đang ở với người tình của ông ta nhưng Loretta ở đó. Anh sẽ đề cập đến việc chúng ta sẽ trở về Bradford Hills vào buổi sáng của ngày hai mươi."

"Làm thế nào anh biết Franklin đang ở với tình nhân và Loretta?"

"Caroline, đơn giản là hãy tin cậy vào anh," anh đáp lại. "Anh đã cho người theo dõi cả hai người họ một thời gian rồi."

"Anh có chắc chắn rằng Loretta có liên quan không?" Caroline hỏi, nàng trở nên lo lắng.

Bradford thở dài và chậm rãi gật đầu. "Hãy đi và chuẩn bị sẵn sàng nào", anh đề nghị.

Caroline nhanh chóng đi lên cầu thang nhưng Bradford khiến nàng dừng lại bởi lời nhận xét của mình. "Em yêu. Hãy cố gắng trông không quá ngạc nhiên khi thấy nhân viên mới của bác em nhé."

"Và đó là ai vậy?" Caroline hỏi, bối rối bởi lời nói của anh.

"Đầu bếp cũ của cha em."

"Marie? Anh có nghiêm túc không?" Caroline nắm lấy tay vịn cầu thang, đôi mắt mở to đầy phức tạp từ những gì Bradford vừa cung cấp. "Trời đất ơi! Cô ấy có thể đã đầu độc tất cả chúng ta... tại sao cô ấy không làm thế?"

"Có lẽ sẽ như thế nếu Franklin không nghĩ ra cái kế hoạch nhỏ quanh co của ông ta. Bởi vậy, nhiệm vụ của cô ấy là làm tai mắt và báo cáo."

"Cô ấy là người đưa bức thư kinh khủng trên bàn cho em!"

Bradford gật đầu và bị sốc khi vợ anh lặp lại một trong những lời tục tĩu yêu thích của anh.

Anh không nghĩ đến việc chỉ trích nàng về điều đó. Caroline quay lại và vội vã đi vào phòng của mình, lăm băm điều gì đó về việc sẽ tin tưởng vào bản năng của Mary Margaret từ bây giờ.

Chuyến khởi hành đến thăm Hầu tước của họ bị trì hoãn khi Charity và Paul đến thăm nhà họ. Caroline đã rất xúc động khi thấy người chị họ, trong khi Bradford cố gắng kiên nhẫn và lắng nghe những câu chuyện ngồi lê đôi mách, cho đến khi các dây thần kinh của anh muốn bùng nổ. Anh muốn chuyến thăm kết thúc cho xong, đồng thời cũng lo ngại rằng Franklin có thể sẽ trở lại. Anh không lo lắng việc Caroline sẽ bị làm hại, nhưng anh có thể sẽ phải siết cổ gã đàn ông đó ngay trước mặt anh trai hân.

Anh lúc nào cũng có ý định đối phó với Franklin, nhưng hy vọng Caroline sẽ không buộc phải chứng kiến nó.

Vợ anh đã rất hạnh phúc khi biết rằng Charity và Paul sẽ không lên đường tới Boston cho đến giữa mùa hè, điều đó khiến nàng trong tinh thần hưng phấn khi cuối cùng họ cũng đi thăm ngài hậu tước. Bradford đã dạy vợ mình chính xác những gì nàng nên nói và nghĩ rằng nàng thực hiện khá tốt. Nàng không chớp mắt khi nàng phát hiện Marie, nhưng giọng nói nghe có vẻ căng thẳng khi nàng chào hỏi Loretta.

Hậu tước đang ngồi ở phía trước lò sưởi trong chiếc ghế salon lớn, trông ông khá khỏe mạnh. Caroline ngồi cạnh ông, nắm lấy tay ông. Nàng đã nhắc đến việc họ sẽ trở về Bradford Hills ngày hai mươi, dùng lý do rằng chồng nàng đã có nhiệm vụ cần xuất hiện và nàng không muốn rời xa anh. Bác Milo trêu chọc nàng về cặp đôi mới cưới và Caroline đỏ mặt khá duyên dáng. Loretta cuối cùng cũng rời đi, và Bradford đứng lên, ra hiệu cho vợ mình rằng đã đến lúc phải đi.

"Bác Milo, cháu có một thỉnh cầu với bác," Caroline nói. Nàng nhìn chồng mình và ra hiệu cho anh ngồi xuống.

Bradford cau mày, nhưng Caroline lờ đi và quay trở lại với bác mình.

"Cháu biết bác sẽ làm bất cứ điều gì cho cháu mà, cháu yêu," Bác Milo đáp lại.

"Cháu lo lắng về cha cháu," Caroline nói. "Ông... ông cảm thấy không khỏe và đang ở một mình và ông sẽ không đi với chúng cháu đến Bradford Hills."

"Brax ốm ư?" ông hỏi. Đôi mắt của ông ánh lên sự lo lắng và ông nắm chặt bàn tay của Caroline.

Nàng vội vã làm dịu ông. "Các bác sĩ nói rằng sức khỏe của ông thực sự tốt." Caroline liếc nhìn chồng. Anh đang nhìn chăm chăm vào nàng với một cái nhìn muốn nói với nàng rằng nàng vừa bị mất trí rồi.

"Nó ở trong đầu ông ấy, bác biết đấy. Ông ấy đang một mình và cô độc. Ừm, cháu tự hỏi liệu bác có thể xem xét việc đến ở với ông một thời gian. Cho đến khi ông quen với việc không có cháu bên cạnh lần nữa."

Bác Milo trông vui mừng trước lời đề nghị đó. "Một ý tưởng tuyệt vời," ông tuyên bố. "Bác rất vui được giúp đỡ."

"Bradford sẽ giúp bác chuyển đồ đạc," Caroline tỏ ra tình nguyện. Nàng mỉm cười với chồng sau đó thêm vào, "Cháu sẽ không ngừng lo lắng cho đến khi bác ở với cha cháu, bác Milo. Bác có nghĩ rằng mình có thể chuyển đến nhà cha cháu hôm nay không?"

Bradford nhẹ nhõm với kế hoạch đó, nghĩ rằng đó là một biện pháp tuyệt vời để bảo vệ hậu tước. Anh cũng đã nhận thấy những tia sáng hào hứng trong đôi mắt của ông và sau đó nhận ra ông đã cô đơn như thế nào.

Nhưng người vợ dịu dàng của anh biết. Anh chiến đấu với việc muốn kéo nàng vào vòng lòng và hôn nàng, một lần nữa nhận ra rằng anh đang sở hữu người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới này. Và vẻ đẹp đến từ trái tim nàng.

Anh đợi cho đến khi cuối cùng anh ở một mình với nàng trong cỗ xe ngựa và sau đó kéo nàng vào lòng và hôn nàng say đắm.

"Nụ hôn này là gì đây?" Caroline hỏi. Giọng nói của nàng run lên bởi sức nóng của nụ hôn, và cảm giác đặc biệt râm ran trong bụng mình.

"Vì em thật xinh đẹp", Bradford nói với nàng.

Caroline thở dài. "Em rất vui vì anh nghĩ rằng em xinh đẹp, Bradford. Nhưng điều gì sẽ xảy ra khi em già đi và nhăn nheo?" Giọng nói của nàng nghe thật cáu kỉnh và nàng nhìn lên khuôn mặt anh để tìm kiếm câu trả lời.

"Anh yêu em, em yêu, nhưng không phải bởi vẻ bề ngoài của em. Đó là bởi những gì bên trong tâm hồn em, và điều đó sẽ không bao giờ thay đổi. Em có nghĩ rằng anh có thể nồng nàn đến nỗi nói với em rằng anh yêu em chỉ vì vẻ bề ngoài của em không?"

Caroline lắc đầu, phủ nhận điều đó, và Bradford lại hôn nàng. Anh để nàng dựa đầu vào vai mình để nàng không thể nhìn thấy sự nghịch ngợm trong mắt anh và nói thêm, "Nếu điều đó là sự thật, anh đã bỏ em khi em cắt tóc rồi."

Caroline không mắc bẫy. Nàng bật cười, hài lòng với sự hóm hỉnh của anh, và nói với anh rằng lý do duy nhất mà nàng đã kết hôn với anh là vì tiền của anh.

Đó là lần cuối cùng mà họ trêu chọc nhau trong suốt hai ngày tiếp theo.

Những người theo dõi Franklin báo cáo rằng hắn ta lại di chuyển.

Và vào buổi sáng của ngày hai mươi, xe ngựa của gia đình công tước Bradford lên đường trở về Bradford Hills.

Caroline là khá lạc quan về cái bẫy cho đến khi thời điểm tiến hành thực sự đến, và rồi nàng năn nỉ chồng mình ở bên cạnh mình và để những người của anh trông chừng Franklin.

Khi nàng nhận ra rằng anh sẽ không bị lung lay, nàng yêu cầu anh lúc nào cũng phải đề phòng. "Anh không cần cử quá nhiều vệ sĩ ở cùng em như vậy," nàng tranh luận.

"Em sẽ ở trong phòng ngủ cho đến khi anh trở lại", Bradford đáp lại, bỏ qua lời phản đối của nàng.

"Hãy chắc chắn có đủ người trước khi anh tham gia vào cuộc phục kích," nàng cảnh báo.

"Lạy Chúa, Caroline, em phải có chút niềm tin vào khả năng của chồng em chứ!" Bradford gầm lên. Rồi anh hôn nàng, theo cách khiến nàng biết rằng anh không thực sự có ý hét lên với nàng chút nào.

Caroline đi theo anh đến cửa phòng ngủ, nơi Milford đang đứng chờ, và thì thầm, "Hãy chú ý bảo vệ anh ấy, Milford."

Bradford nghe thấy nàng nói và lắc đầu với vẻ bức bối. Anh trao cho nàng một cái ôm nhanh chóng rồi đóng cửa lại, để lại người vợ của mình đi đi lại lại và cầu nguyện cho đến khi anh trở về.

Bradford đã sắp đặt hai người đàn ông phụ trách đánh chiếc xe trọng. Anh và Milford, cùng với sáu người đàn ông nhanh nhẹn, đi theo một con đường khác, và khi họ đến vùng ngoại ô London, họ chuyển hướng và chạy về phía các ngọn đồi.

Có một vài điểm lý tưởng cho một cuộc phục kích theo như tính toán của Bradford và phải mất hai giờ cưỡi ngựa liên tục họ mới phát hiện ra người của Franklin. Có bốn người đàn ông ở hai bên dốc, ẩn nấp dưới đám bụi rậm dày đặc, vũ khí đã sẵn sàng. Bradford thấy một người đàn ông khác, đứng tách biệt hẳn so với cả hai nhóm, theo dõi tất cả từ điểm cao nhất của ngọn đồi. Anh không thể nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông đó, nhưng anh biết chắc chắn đó là Franklin.

Anh ra hiệu cho Milford, người vừa quay lại và cũng có phát hiện tương tự.

"Franklin?"

"Ông ta là của tôi", Bradford nói, giọng khắc nghiệt. Những kẻ đang nằm trong bụi chờ đợi không có chút cơ hội nào. Các cuộc tấn công bắt đầu nhanh chóng hạ gục họ. Và rồi Bradford phi trên con ngựa của mình, anh dự định sẽ đi đến chỗ người đàn ông duy nhất đang quan sát khung cảnh từ trên cao.

Bradford vẫn trên lưng ngựa và đi theo con mồi của mình trước khi gã đàn ông đi qua ngọn đồi.

Khu rừng rậm rạp nhưng tuyết đã khiến việc theo dõi trở nên dễ dàng, và Bradford đuổi kịp khi kẻ thù của mình trước khi hắn lên đến đỉnh đồi tiếp theo. Những bước phi ngựa đầy mạnh mẽ và khi Bradford bắt kịp gã đàn ông, anh lao vào hắn. Hai người đàn ông cùng ngã xuống đất. Bradford cuộn người lại và bật dậy. Gã kia nằm úp mặt xuống, mà không di chuyển gì, và từ góc độ khác thường của đầu so với cơ thể, Bradford biết rằng cổ của hắn đã bị gãy sau cú ngã. Anh đã quá tức giận nên đã hành động quá nhanh, cơ thể anh vẫn run lên với nhu cầu muốn trả thù. Cái chết của gã con hoang đã quá dễ dàng.

Bradford bước tới chỗ kẻ đang nằm sấp dưới đất và dùng giày của mình để lật hắn lại. Một chiếc khăn len che phần dưới của khuôn mặt của người chết, nhưng Bradford vẫn nhận ra hắn. Đó là Franklin, người nằm trên mặt đất với cái cổ bị gãy, đúng như Bradford nghĩ.

Anh không lãng phí thời gian nghiên cứu những gì xảy ra với cái xác chết. Franklin sẽ được chôn cất theo cái cách mà hắn đã sống. Không hề có danh dự. Xác của hắn ta bây giờ thuộc về những con chim ăn xác chết. Mọi việc đã hoàn thành. Loretta và Marie đã bị bắt bởi người của Bradford. Sẽ không cần có một buổi điều trần về tội lỗi của họ. Bradford đã hứa với vợ mình rằng sẽ để Loretta rời khỏi đất nước. Anh hiểu lý do của nàng. Nàng đã suy nghĩ cho bác Milo của mình và biết rằng sự thật sẽ tác động đến ông thế nào.

Các mối đe dọa đã qua đi và bây giờ Bradford chỉ quan tâm đến tương lai. Tương lai với người phụ nữ anh yêu.

Chương kết

Công tước Bradford chốt lại một số giao dịch kinh doanh cần thiết ở London và hào hứng trở về nhà ở Bradford Hills vào cuối một buổi chiều. Anh mới chỉ xa vợ mình trong thời gian ba ngày, nhưng nó có cảm giác như bất tận, và anh rất hào hứng để có thể ôm nàng trong vòng tay của mình.

Anh rất ngạc nhiên khi Henderson thông báo với anh rằng vợ anh đang ở trên lầu, đang tiếp hai người người đàn ông mới đến. Cái cau mày phản ánh sự bức bối của anh. Ngôi nhà vang lên tràng cười của Caroline với các vị khách. Theo anh nhớ, người vợ ngoan ngoãn của anh chỉ mời mẹ anh đến, và mới tuần trước, Paul và Charity đã tới trong một chuyến viếng thăm bốn ngày.

Anh thở dài bực bội và đi lên lầu, hoàn toàn có ý định nói với Caroline rằng anh đã quá mệt mỏi để hiếu khách. Tiếng cười đến từ phòng ngủ đã khiến đẩy anh ra khỏi sự kiềm chế và anh ngập ngừng trước khi mở cửa.

Khung cảnh anh nhìn thấy khiến anh mất hết sự kiên nhẫn. Có hai người đàn ông trong phòng ngủ của anh. Một người đang nằm dài trên chiếc ghế yêu thích của anh một cách thoải mái và một người khác đang ngồi ở mép giường, đề lên Caroline.

"Nếu anh không bỏ em ra và lăn xuống, em sẽ không thể cởi đôi giày của anh ra được," Caroline nói với người lạ, Bradford nhướn mày trước lời nhận xét đó, và sau đó nàng liếc qua và nhìn thấy anh. "Em chắc chắn cần đến sự hỗ trợ của anh," nàng gọi anh.

Anh không tranh luận, bước về phía người đàn ông đang bám vào vai vợ mình và từ từ kéo cánh tay anh ta ra. "Nào, em đang nghĩ gì vậy hả?" anh hỏi, giọng khá nhẹ nhàng.

Người đàn ông ngã ngửa ra ngay khi chỗ níu của anh ta bị mất. Đôi mắt anh ta nhắm lại và ngay khi đặt lưng xuống tấm nệm, anh ta bắt đầu ngáy.

"Em nghĩ đến một nụ hôn trước tiên," Caroline trả lời, mỉm cười. "Chào mừng anh về nhà," nàng thì thầm. Nàng nghiêng người trên những đầu ngón chân và đặt một nụ hôn lên má anh.

"Đó là một sự chào đón không đáng kể", Bradford tuyên bố.

"Đó là sự chào đón dành cho công tước Bradford," Caroline nói với anh. "Và đây," nàng nói, kéo đầu anh xuống với nàng, "là sự chào đón dành cho chồng của em." Nàng hôn anh dài và mãnh liệt, trêu chọc anh bằng lưỡi của nàng khi nàng bám chặt lấy anh.

"Anh đã biết rằng khi em gọi anh là Jered tức là khi em muốn anh đưa em lên giường", Bradford thì thầm.

"Sắc sảo làm sao," Caroline đáp lại. Đôi mắt nàng ấm áp và mời gọi, thể hiện rõ ràng tình yêu của nàng dành cho anh.

Một trong những người lạ cầu nhàu gì đó trong giấc ngủ của anh ta, và sự chú ý của Bradford chuyển sang họ. "Caroline, họ là ai?"

Caroline đã quay trở lại với người đàn ông trên giường và chiến đấu với một trong những chiếc giày của anh ta. "Hãy giúp em cởi đồ của anh ấy ra với," nàng yêu cầu.

Bradford thở dài bực tức và giữ lấy nàng. Anh buộc nàng nhìn anh và hỏi lại, "Họ là ai?"

"Henderson không nói cho anh biết ư?" Mắt Caroline mở to bất ngờ. Nàng nhìn qua người đàn ông đang ngáy ở trên giường và sau đó nhìn trở lại chồng mình. Ngay sau đó nàng đã nện mình vào vòng tay của anh, ôm lấy anh và hôn anh cho đến khi anh gần như không quan tâm đến tất cả những người đàn ông đó là ai hay chuyện gì đã xảy ra.

"Tại sao họ lại ở trong phòng của chúng ta?" anh hỏi.

"Họ là Caimen và Luke, anh họ của em," Caroline giải thích, mỉm cười. "Caimen là người ngồi trên

chiếc ghế," nàng chỉ ra. "Ồ, em đã muốn họ gây được ấn tượng tốt với anh, nhưng những người anh họ của em đã bắt đầu ăn mừng ngay khi họ đến London và em sợ rằng họ đã say mất rồi. Em không thể đưa họ đi đâu xa hơn phòng của chúng ta," nàng nói thêm. "Bradford, anh có nhận ra rằng anh không hề la mắng em không? Anh đã không đi đến bất kỳ kết luận nào."

Bradford giả vờ tỏ ra bức tức nhưng bên trong anh đang mỉm cười. Anh đã không nghĩ đến bất cứ điều gì tồi tệ có thể xảy ra. "Anh tin tưởng em," anh nói.

"Em đã luôn luôn biết điều đó," Caroline đáp lại. Đôi mắt nàng đầy nước mắt và nàng ôm anh một lần nữa. "Em nghĩ rằng em yêu cả Jered Marcus Benton và công tước Bradford," nàng thì thầm.

"Anh đã luôn luôn biết điều đó," chồng nàng đáp lại. Giọng anh nghe có vẻ kiêu ngạo... và dịu dàng khủng khiếp. Anh bế vợ mình lên và bắt đầu đi ra khỏi cửa, yêu cầu cần được biết nơi họ có thể tìm thấy một chút riêng tư. Caroline hôn chồng mình và thì thầm dẫn đường.

END.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>